

# РОБЪРТ МАККАМЪН СТИНГЪР

Превод от английски: Мая Керезова, 1994

[chitanka.info](http://chitanka.info)

## ВЪВЕДЕНИЕ

Мотоциклетът напусна с рев очертанаята на Бордъртаун, отнасяйки русокосото момче и тъмнокосото момиче далеч от ужаса, останал зад тях.

Вихрушки от прах и дим шибаше лицето на момчето. Миришеше му на кръв и на собствената му, избила от уплаха пот. Момичето отзад трепереше и се притискаше до него. Мостът бе някъде отпред, но фаровете на мотоциклета бяха счупени и момчето караше, като се ориентираше само по слабата виолетова светлина, процеждаща се през облаците дим. Беше адски горещо и задушно. Въздухът бе пропит с миризмата на изгоряло, също като на бойно поле.

Гумите на мотоциклета леко подскочиха и момчето разбра, че вече бяха на моста. Намали малко скоростта, за да не се удари в бетонните огради, после изви леко, за да избегне един тас, паднал вероятно от джантата на някоя от колите, профучали току-що в посока към Пъкъл. Съществува, което бяха видели преди малко, не излизаше от умовете им. Момичето гледаше назад със сълзи в очите и повтаряше името на брат си.

Почти стигнахме, мислеше си момчето. Ще успеем! Ще успе...

Точно пред тях нещо изникна от облаците дим.

Момчето инстинктивно натисна спирачки и изви кормилото, но му стана ясно, че беше безсмислено. Мотоциклетът се заби във фигурата и то изпусна кормилото и изгуби контрол. Усети как и момичето изхвърча от седалката, след това то самото се превъртя във въздуха и падна върху натъртените си ребра с такава сила, че се хързулна на няколко метра и се ожули до кръв.

Остана да лежи, превито на две, като се мъчеше да си поеме дъх. Трябва да е бил Беззъбия, мислеше си то и правеше усилия да не загуби съзнание. Беззъбия... се беше качил на моста... да ги понашляпа.

Опита се да седне. Не, не му достигнаха силите. Болеше го лявата ръка, но можеше да движи пръстите си и това бе добър признак.

Чувстваше ребрата си като бръснарски ножчета, искаше му се да заспи, да затвори очи и да се отпусне... но ако го направеше, знаеше, че повече няма да се събуди.

Замириса му на бензин. Сигурно се е пукнал резервоарът, помисли си момчето. След около две секунди последва лек взрив и се появи трепкащо оранжево сияние. Около него започнаха с трясък да падат парчета метал. То се изправи на колене. Едва дишаше от болка. На светлината от огъня успя да види девойката. Тя лежеше по гръб на около два метра от него, с разперени като на счупена кукла ръце и крака. Довлече се до нея пълзешком. От сцепената ѝ долна устна течеше кръв и отстрани на лицето имаше синина, но дишаше и когато момчето я повика по име, клепачите ѝ трепнаха. Опита се да повдигне главата ѝ, но пръстите му напипаха някаква подутина на черепа ѝ и то реши, че ще е по-добре да не я мести.

Тогава чу стъпките — два ботуша: единият тропаше, другият се тътрузеше.

Момчето вдигна глава. Сърцето му щеше да се пръсне. Някаква тъмна сянка надвисна над тях откъм Бордъртаун. Струйки бензин се стичаха от смачкания мотоциклет и горяха върху моста, но фигурата продължаваше да върви и през огъня, независимо че джинсите ѝ се подпалиха. Беше прегърбена, някакво гротескно подобие на човешко същество, а като дойде по-наблизо, момчето видя иглите в злобно ухилената уста.

То се приведе над момичето, за да го предпази. Тропането и тътрузенето секнаха. Момчето понечи да се надигне, но остра болка го прониза в ребрата. Дъхът му секна и хъхрейки, то се строполи на една страна.

Ухиленото гърбаво изчадие стигна до тях. Надвеси се над момичето и се втренчи. След това посегна с металните си, подобни на трион нокти към лицето му.

Силите на момчето го напуснаха. Металните нокти се готвеха да смачкат главата на девойката и да одерат кожата от черепа ѝ. За това им беше нужна само секунда и момчето разбра, че в тази дълга, изпълнена с ужаси нощ имаше само една възможност да спаси живота ѝ.

# 1. УТРОТО

Слънцето изгря и прииждащите талази горещина започнаха да гонят нощните животни обратно в дупките им.

Пурпурната светлина придоби оранжеви оттенъци. Бледосивото и тъмнокафявото отстъпиха място на тъмночервеното и кехлибареното. От храстите на пелина и кактусите се източиха виолетови сенки, а големите речни камъни грейнаха в аленото от бойните шарки на апаките. Багрите на утрото се смесиха и бързо оцветиха деретата и разломите в скалистата земя и заблестяха в бронзово и червеникаво по тънката криволичетца струйка на Змийска река.

Когато просветля още повече и соленият мирис на пустинята започна да се издига нагоре, момчето, прекарало нощта под открито небе, отвори очи. Беше се схванало. Полежа една-две минути, гледайки как безоблачното небе се налива в златисто. Струваше му се, че бе сънувало баща си да крещи непрекъснато името му, като всеки път го изменяше, докато накрая то зазвуча като ругатня. Сънищата му обикновено не бяха приятни, особено онези, в които подскачаше и се хилеше неговият старец.

Момчето седна и сви колене до гърдите си. Подпря на тях острата си брадичка и се загледа в слънцето, изгряващо зад назъбените хребети, разположени на изток, отвъд Пъкъл и Бордъртаун. Винаги свързваше изгрева на слънцето с някаква музика и днес в главата му забушува с вой и трясък солото на китариста от „Айрън Мейдън“. Харесваше му да преспива тук, на открито, макар след това да му трябваше доста време, за да се раздвижи. Обичаше да бъде сам и му доставяше удоволствие да наблюдава багрите на пустинята на зазоряване след някой и друг час, когато слънцето наистина напечеше, пустинята щеше да придобие пепеляв цвят и можеше направо да се чуе как въздухът цвърти, сякаш се пържи на горещината. Ако към пладне човек не се скриеше на сянка, Великата огнена пустош можеше да изпепели мозъка му.

Но в този час тук бе хубаво. Въздухът беше все още лек и приятен и всичко наоколо, макар и за кратко време, носеше белезите на някаква илюзорна красота. В минути като тази момчето винаги си представяше, че е далеч, много далеч от Пъкъл.

Седеше на една от многото безразборно струпани от природата грамадни скали — гладък и огромен като пикап речен камък, наречен от местните хора Шезлонга заради заоблената му форма. Шезлонгът беше белязан с изобилие от надписи, недодялани клетви и закани, като „Кроталите ще го духат на Джурадо“, написани със спрей върху индианските пиктограми, издълбани върху камъка преди повече от триста години. Намираше се на върха на един обрасъл с кактуси, мескит и пелин хребет, издигащ се трийсетина метра над пустинята. Това беше обичайното легло на момчето, когато прекарваше нощта на открито. От тази наблюдателница можеше да вижда всички краища на своя свят.

На запад се беше изтеглила черната и права като струна линия на шосе номер 67. То идваше от Тексаските равнини, прекосяваше покрайнините на Пъкъл и в продължение на две мили се наричаше Рипъблика Роуд, пресичаше моста на Змийска река и минаваше покрай бедняшкия Бордъртаун. След това отново се превръщаше в шосе номер 67 и се загубваше на юг към планината Чинати и Великата огнена пустош. Докъдето можеше да стигне погледът — на изток и на юг — момчето не забелязваше по него никакво движение. Виждаха се само няколко лешояда, които вероятно кръжаха над някое умряло покрай пътя животно — броненосец, заек или змия. Когато те се спуснаха на земята да пируват, то им пожела добър апетит на закуска.

На изток от Шезлонга лежаха равните, пресичащи се улици на Пъкъл. Приличните на блокове сгради на централния „търговски“ квартал бяха разположени около малкия правоъгълник на парка Престън, в който можеше да се видят една бяла беседка за оркестър, колекция от кактуси, засадени от градския комитет по озеленяването, и една мраморна статуя на магаре в естествена големина. Момчето поклати глава, извади пакет „Уинстън“ от вътрешния джоб на избелялото си дънково яке и запали първата за деня цигара. Такъв гаден късмет имаше — да прекара толкова години от живота си в град, наречен на името на магаре. Но пък вероятно статуята много приличаше на майката на шерифа Ванс.

По улиците на Пъкъл къщите от дърво и камък хвърляха тъмночервени сенки върху пясъчните си дворове и пропукания от горещината бетон. Гробището за стари коли на Мак Кейд на улица „Селесте“ беше обкичено с многоцветни знаменца и оградено с двуметрова мрежа, която отгоре завършваше с бодлива тел. Имаше също и една огромна табела, чиито червени букви се набиваха на очи: „Търгувайте с Кейд, приятеля на всички работещи“. Ако питаха момчето, най-добрата от колите, предлагани там, едва ли можеше да премине и петстотин мили, но Кейд успяваше да ги пробута на мексиканците. Продажбата на стари коли обаче беше за Кейд само дребен бизнес, голямата му пара идваше от другаде.

По на изток, там, където улиците „Селесте“ и „Бразос“ се пресичаха на ъгъла на парка Престън, се виждаха грейналите от отразеното в тях оранжево слънце прозорци на Първа тексаска банка в Пъкъл. Трите ѝ етажа я правеха най-високото здание в града, ако не се смяташе извисяващият се малко на североизток огромен сив екран на лятното кино за коли „Звездно небе“. Някога можеше да стоиш тук, на Шезлонга, и да гледаш безплатно кино, като си измисляш диалога и крещиш за собствено удоволствие. Но времената наистина се променят, мислеше си момчето. То всмукна дълбоко от цигарата и направи няколко кръгчета дим. Киното за коли беше затворено миналото лято и сега на мястото се въдеха само змии и скорпиони. На около миля на север от „Звездно небе“ се виждаше малка сграда от сгуробетоннови блокчета. Покривът ѝ приличаше на кафява коричка от струпей. Момчето можеше да види, че поне засега насипаният с чакъл паркинг беше празен, но около обяд щеше да започне да се пълни. Това беше Клубът на Боб Уайър, единственото място в града, за което можеше да се каже, че прави някакви пари. Бирата и уискито бяха доста ефикасно лекарство за всякакви болки.

Електронният часовник на стената на банката показваше пет часа и петдесет и седем минути. Цифрите се смениха и часовникът отчете и температурата — двайсет и пет градуса. Четирите светофара в Пъкъл мигаха с предупредително жълто, но нито един от тях не беше в синхрон с останалите.

Момчето не можеше да реши дали днес му се ходи на училище, или му се прави нещо друго. Може би просто ще се поразходи с мотоциклета в пустинята, докато стигне края на пътя, или пък щеше да

иде до Игралната зала, за да опита да подобри рекорда си на „Галактически боец“ или „Воинът“. Погледна на изток отвъд Рипъблика Роуд към гимназията „У. Т. Престън“ и общинското начално училище — две продълговати тухлени здания, чийто външен вид извикваше в съзнанието му сцени от затворнически филми. Бяха разположени една срещу друга през общ паркинг, а зад гимназията имаше футболно игрище. Оскъдната му есенна тревица отдавна беше прегоряла от слънцето. Нова нямаше да засадят и на това игрище повече нямаше да се играе футбол. И без това „Патриотите“ от гимназията Престън бяха спечелили само два пъти през сезона и бяха загубили безславно като гости в Президио, така че кой го беше еня за футбола?

Той не беше ходил на училище и вчера, а утре — петък, двайсет и пети май — беше последният ден на гимназистите от най-горния курс. Вече бяха минали всички мъчителни изпити и той щеше да завърши с останалите от класа, но само ако свършеше навреме с проекта си по художествена практика. Значи днес би трябвало да е послушен като църковен хорист, да отиде на училище, както беше редно, или поне да се мерне там, за да види как се развиват нещата. Може би Танка, Боби Клей Клемънс или някой друг щяха да запрашат с него нанякъде и да се повеселят, а може би заедно щяха да дадат някой и друг урок на мексиканските копелета. Ако беше за това, той с удоволствие щеше да иде на училище.

Бледосивите му очи се присвиха от дима на цигарата. Като гледаше Пъкъл така отгоре, нещо започваше да го безпокои, да го нервира, като че ли го сърбеше на място, където не можеше да се почеше. Беше решил, че това е заради многото задънени улици в градчето. Коубър Роуд, която пресичаше Рипъблика Роуд, вървеше покрай коритото на Змийска река, след това продължаваше още осем мили, и то все покрай изоставени и пропаднали места: медната мина и Престънското ранчо, както и покрай още няколко други стари ферми, които едва съществуваха. Дневната светлина ставаше все по-ярка, но не правеше Пъкъл по-красив, а само подчертаваше още повече белезите му. Градът беше съсипан, прашен и западащ. Коди Локет знаеше със сигурност, че по това време догодина нямаше да е останал никой в града. Пъкъл щеше да изсъхне като цвете и вятърът щеше да го отвее в забвение. Много от къщите бяха вече празни. Хората, които

бяха живели в тях, си бяха събрали багажа и бяха тръгнали да търсят по-приятни места.

Улица „Травис“ вървеше в посока север-юг и разделяше Пъкъл на източна и западна част. В източната част къщите бяха предимно от дърво, върху което боя не се задържаше за дълго. В средата на лятото те се превръщаха в истински пещи. Западната част, в която живееха собствениците на магазини и „висшата класа“, беше пълна с къщи предимно от бял камък и кирпич, а в дворовете им можеше да се види по някой и друг храст диворастващи цветя. Но и тук жителите се изнасяха бързо. Всяка седмица се затваряха заведения и магазини и сред дивите цветя поникваха табели с надписи „Продава се“. В северния край на улица „Травис“, отвъд паркинг, обрасъл с бурени, се намираше един двуетажен, облицован с червени тухли блок. Прозорците на първия му етаж бяха блиндиращи с ламарина. Сградата беше построена през петдесетте, в годините на разцвет на града, но сега представляваше само празни помещения и коридори, които ренегатите — бандата, на която Коди беше вожд — бяха превзели и превърнали в тяхна крепост. Всеки член на el Cuelbra de Cascabel — Гърмящите змии или кроталите, бандата на мексиканските хлапета от Бордъртаун — представляваше жертва за ренегатите, ако бъде хванат на територията на ренегатите след здрачаване. А тя обхващаше всичко на север от моста на Змийска река.

Така трябваше и да бъде. Коди знаеше, че мексиканците не прощаваха, ако им паднеш. Взимаха ти парите, взимаха ти работата и накрая дори ти се изплюваха в лицето. Затова трябваше да бъдат държани на мястото им и да бъдат връщани обратно, щом пресекат линията. Това му беше вгълпил неговият старец, беше му го набивал в главата ден след ден, година след година. „Потните гърбини“ бяха като кучетата, казваше баща му, долни псета, които трябва честичко да сритваш, за да не забравят, че господарят им е наоколо.

Но понякога, като се замислеше, Коди не виждаше какво лошо имаше в мексиканците. И те като всички други нямаха работа. А пък баща му казваше, че медната мина я били съсипали мексиканците. Казваше, че те опропастват всичко, до което се докоснат. Казваше, че те били съсипали целия Тексас и че нямало да спрат, докато не съсипят и цялата страна. Скоро ще почнат да изнасилват белите жени на



улиците, предупреждаваше старият Локет. Трябва да ги изритаме и да ги накараме да ядат праха от земята.

Понякога Коди вярваше, че е така, понякога — не. Зависеше от настроението му. В Пъкъл нещата не вървяха, а и с него самия нещо не беше съвсем както трябва. Сигурно е по-лесно да риташ мексикански задници, отколкото да мислиш много, разсъждаваше Коди. Както и да е, всичко се заключаваше в това да държи мексиканците далеч от Пъкъл след залез-слънце — отговорност, която Коди, на свой ред, беше поел от шестимата предишни шефове на бандата.

Стана и се протегна. Слънцето се отрази в къдравата му пясъчноруса коса, подстригана високо отстрани и оставена по-дълга отгоре. Лявото му ухо беше пробито и от дупката висеше миниатюрно сребърно черепче. Коди хвърляше дълга тънка сянка. Беше метър и осемдесет, дългокрак и бърз, изглеждаше жесток като ръждясала бодлива тел. Лицето му беше ъгловато и нищо не смекчаваше чертите му. Имаше остра брадичка и остър нос. Даже веждите му, гъсти и руси, изглеждаха настръхнали и сърдити. Можеше да устои на погледа и на силноотровната змия-пясъчница, като нищо можеше да бяга наравно със заек, а когато ходеше, правеше големи крачки, сякаш искаше да си протегне краката и да излезе извън границите на Пъкъл.

Беше навършил осемнайсет на пети март и нямаше никаква представа какво да прави по-нататък. Обикновено избягваше да мисли за бъдещето. Светът — седмица след неделята, в която щеше да завърши заедно с още шейсет и трима от училището — представляваше само сбор от неясни сенки. Успехът му не беше достатъчно добър, за да опита да учи в колеж, а за техническо училище нямаше пари. Старият изпиваше всичко, което изработеше във фурната, и повечето от онова, което Коди припечелваше от работата си в бензиностанцията на Тексако. Поне беше сигурен, че ще може да продължава да помпи бензин и да поправя коли, докогато иска. Господин Мендоза, притежателят на мястото, беше единственият добър мексиканец, когото познаваше. Или си беше направил труда да познава.

Коди погледна на юг, отвъд реката, към малките мексикански къщи на Бордъртаун. Там четирите тесни и прашни улици нямаха имена, а само номера. Всички, с изключение на Четвърта улица, бяха без изход. Най-високата му част беше камбанарията на католическата

църква „Христово жертвоприношение“, увенчана с огромен кръст, в който се отразяваше оранжевата слънчева светлина.

Четвърта улица водеше на запад към автомобилното гробище на Мак Кейд — два акра лабиринт от каросерии на коли, купчини от части и гуми, разположени в кръг около работилниците и бетонните ремонтни канали. Всичко това беше заградено с почти триметрова ограда от ламаринени листове, над която стърчеше още половин метър нагъната като хармоника бодлива тел. През прозорците на работилницата Коди виждаше проблясванията на искрите при заваряване. Чуваше и свистенето на пневматичния ключ за гайки. В двора бяха паркирани три тракторни влекача, които чакаха да бъдат натоварени. В работилницата на Кейд се работеше без прекъсване през цялото денонощие, от което бе напечелил за огромната модернистична къща с плувен басейн и тенискорт, разположена на около две мили на юг от Бордъртаун, много близко до границата с Мексико. Кейд беше предложил на Коди да го вземе в автороботилницата, но Коди знаеше с какво се занимава Кейд и отказа. Още не беше готов за такъв вид работа.

Той се обърна на запад и сянката му се просна пред него. Проследи с поглед тъмната линия на Коубър Роуд. На около три мили оттук се намираше огромният червен кратер на Престънската медодобивна компания, заобиколен със сиво по ръба като стара язва. Около кратера се виждаха празните помещения на администрацията, складовите навеси, покритата с алуминий сграда на рафинерията и много изоставени машини. Коди ги сравни със скелети на динозаври, чиято кожа е била разтопена от палецото слънце на пустинята. Следвайки електрическите стълбове на запад, шосето продължаваше покрай кратера в посока към Престънското ранчо.

Коди отново погледна към тихото градче — население от хиляда и деветстотин човека, което бързо намаляваше — и си представи как тиктакат будилниците в къщите. Слънчевата светлина полека надничаше зад завеси и щори и озаряваше стените им със своя огън. Съвсем скоро тези будилници щяха да зазвънят и да шокират спящите с появата на още един ден. Тези, които имаха работа, щяха да се облекат и да излязат от къщите си, тичайки пред електрическия остен

на времето към своите служби или магазини в Пъкъл, или нагоре, на север — във форт Стоктън и Пекос. А в края на деня, мислеше си Коди, те всички щяха да се върнат в малките си къщички, щяха да се взират в трепкащата кутия на телевизора и да си запълват времето кой както може, докато тези проклети будилници не обявят, че е дошло време за сън. И така ден след ден — до деня, в който се затръшне последната врата и от града излезе последната кола. Тогава тук ще остане да живее единствено пустинята, която ще расте и ще завзема улиците.

— И какво ме интересува това? — каза Коди и изпусна цигарен дим от носа си. Знаеше, че за него тук не съществува нищо. Никога не бе съществувало. Този град, мислеше той, е сякаш на хиляди мили от цивилизацията, ако изключим телефонните стълбове, глупавите американски и даже още по-глупавите мексикански телевизионни предавания и бръцолевенето на двуезичните гласове по радиото. Погледът му се зарея на изток над „Бразос“, над къщите и изградената от бял камък Баптистка църква в Пъкъл. Точно преди края на улица „Бразос“ се виждаше една голяма порта от ковано желязо с орнаменти и ограда — гробището на Пъкъл. То бе едно съвсем леко възвишение с юкови дървета, които хвърляха шарена сянка. Погледна за миг към надгробните камъни и старите паметници, след това отново към къщите. Не намираше голяма разлика.

— Хей, проклети зомбита! — закрещя той импулсивно. — Събудете се! — Гласът му се понесе над Пъкъл, надвикал далечния лай на кучетата. — Няма да бъда като вас — каза той, закрепил цигарата в ъгъла на устата си. — Кълна се, няма да бъда.

Знаеше към кого отправя тези думи, защото когато ги изговаряше, гледаше към сивата дървена къща, близо до мястото, където Коубър Роуд пресичаше „Бразос“. Предполагаше, че старият даже и не знае, че той не се е прибрал снощи вкъщи, а дори и да знаеше, това изобщо нямаше да го притесни. Баща му се интересуваше само от това да има до себе си бутилка и да бъде на място, където да заспи, след като се напие.

Коди погледна към Престънската гимназия. Ако не завършеше предмета си днес, Одиал можеше да му развали настроението, даже да провали и дипломирането му. Не понасяше някое копеле с папийонка да наднича зад гърба му и да му казва какво да прави, затова нарочно

беше понамалил темпото на работа до скоростта на охлюв. Днес обаче знаеше, че трябва да го свърши. Сигурен беше, че би могъл да направи цяла стая мебели за шестте седмици, през които правеше една гадна закачалка за вратовръзки.

Слънцето вече напичаше страховито. Свежите нюанси на пустинята започнаха да избеляват. По шосе 67 се виждаше камионът, все още със запалени фарове, който донасяше сутрешната преса от Одеса. От една алея на улица „Боден“ излезе на заден ход тъмносин шевролет и жена в пенъор помахна на мъжа си от предната веранда. Някой отвори задната врата на къщата си и пусна навън жълта котка, която веднага подгони някакъв заек в кактусовите храсти. Към Рипъблика Роуд се виждаше как мишеловите разкъсват сутрешната си закуска, а над тях кръжаха и други хищни птици.

Коди дръпна за последен път от цигарата и след това я перна далеч от Шезлонга. Помисли си, че ще е добре да хапне нещо, преди да отиде на училище. Вкъщи обикновено имаше стари понички и можеше да се залъже с тях.

Обърна се с гръб към Пъкъл и внимателно заслиза от камъните надолу по хребета. Беше оставил наблизко двеста и петдесет кубиковия си мотоциклет „Хонда“. Направил го беше преди две години от стари части, купени от гробището на Кейд. Беше се спазарил изгодно и беше достатъчно умен да не задава излишни въпроси, фабричните номера на двигателя бяха заличени — нещо обичайно за двигателите, продавани от Мак Кейд.

Като се приближаваше до мотоциклета, нещо леко помръдна до десния му каубойски ботуш и привлече вниманието му. Той се спря.

Сянката му падаше върху малък кафяв скорпион, застанал на един плосък камък. Коди видя как сегментираната опашка с жило се изви над тялото на скорпиона и замахна в празното пространство над него. Скорпионът защитаваше територията си и Коди повдигна крак, за да смаже противното животно.

Спря точно преди ботушът му да се стовари върху скорпиона. Беше дълъг не повече от шест сантиметра от главата до жилото и Коди знаеше, че можеше да го смачка за секунда, но се възхити на смелостта му. Ето го — в битка с гигантска сянка за част от скала в една прежуряща пустиня. Нямахше много смисъл в действията му, мислеше си Коди, но кураж имаше в изобилие. И тъй като и без това днес във

въздуха витаеше твърде много смърт, Коди реши да не подсилва повече това неприятно чувство.

— Оставям го целия за теб, приятелче — каза той и подмина. Зад него скорпионът замахна с жилото си към отдалечаващата се сянка.

Коди яхна мотоциклета и се настани удобно върху закърпеното кожено седло. Двойните тръби на ауспуха му дрънчаха, червената боя се беше олюцила и избеляла, двигателят понякога гореше много масло и правеше каквото си иска, но машината можеше да закара Коди, където пожелае. Ако изкачеше на шосето, оставил зад себе си Пъкъл, той можеше да прилъже мотора да вдигне сто и двайсет и тогава нямаше нищо по-хубаво от приглушеното му ръмжене и свистенето на вятъра в ушите. Точно в такива моменти, когато беше сам и разчиташе само на себе си, Коди се чувстваше най-свободен. Защото знаеше, че да разчиташ на другите беше лудост. В живота човек е самотен и по-добре беше да се научи да харесва това.

Той взе кожените авиаторски очила от кормилото и ги нахлузи, сложи ключа в контакта и натисна с цялото си тяло педала за запалване. Машината отвърна със струя омаслен дим и завибрира, сякаш не ѝ се искаше да се събуди. След това оживя под него и понесе Коди надолу по стръмния склон на хребета като верен, макар и понякога своенравен мустанг. Отправи се към улица „Аврора“, оставяйки зад себе си опашка от жълт прах. Може би щеше да успее да се вмъкне в къщата и после да излезе от нея, без старият да разбере.

Момчето погледна правата линия на шосето и се закле, че много скоро, може би веднага щом им раздадат дипломите, щеше да тръгне по този проклет път и да кара по него покрай телефонните стълбове на север, без да се обръща назад, без да поглежда това, което напуска.

— Няма да съм като вас — закле се той.

Но вътрешно изпитваше страх, че когато се погледне в огледалото, ще види как лицето му заприличва все повече на това на стария.

Даде газ и задната гума започна да оставя черна диря по улицата.

Червеният диск на слънцето грееше сърдито от изток и обявяваше, че в Пъкъл започва нов ден.

## 2. ВЕЛИКАТА ОГНЕНА ПУСТОШ

Джеси Хамънд се пробуди, както винаги, само няколко секунди преди звъна на будилника, оставен на масичката до леглото ѝ. Изчака го да почне да звъни, после протегна ръка и без да отваря очи, натисна с длан бутона му. Подуши с нос. Миришеше примамливо на бекон и току-що сварено кафе.

— Закуската, Джес! — извика Том от кухнята.

— Още две минутки. — Тя зарови глава във възглавницата.

— Две големи или две малки?

— Две малки, мънички минутки. — Джеси се претърколи на другата възглавница, за да се настани по-удобно и усети върху нея приятния мускусен мирис на Том.

— Миришеш на кутре — каза тя сънливо.

— Не чух! Какво каза?

— Какво? — Джеси отвори очи, но ярката слънчева светлина, която се промъкваше през щорите и огряваше отсрещната стена, я принуди веднага да ги затвори.

— Какво ще кажеш да хапнем яйца на очи за закуска? — попита Том.

Когато си легнаха снощи, минаваше един. Бяха разговаряли до късно и успяха да изпият цяла бутилка „Блу Нан“. Но Том си беше ранобуден по природа и освен това обичаше да приготвя закуската, а на Джеси винаги ѝ трябваше малко повече време да превключи на бързи обороти и да стане, дори когато се чувстваше съвсем отпочинала.

— Моите ги направи рохки — отговори му тя и се опита отново да отвори очи.

Утринната светлина вече блестеше ярко и обещаваще още един жарък ден. Цялата минала седмица температурата не беше спадала под трийсет градуса, а метеорологът от радио Одеса по деветнайсети канал беше казал, че днес може да мине и над четирийсетте. За Джеси това определено означаваше неприятности. Животните не могат да се

аклиматизират към такава горещина за кратко време. Конете ще се движат едва-едва и ще престанат да ядат, кучетата ще са раздразнителни и ще хапят без причина, а котките ще се дерат до смърт. Същото щеше да стане и с говедата, а биковете можеха да станат направо опасни. Освен това беше сезонът на беса и щеше да стане страшно, ако куче или котка, подгонило заразени зайци или мармоти, бъде ухапано и донесе заразата при другите животни. Всички домашни животни бяха наскоро имунизирани, но винаги се намираха хора, дето да се измъкнат от имунизация. „По-добре да ида с камионетката до някое от малките селца край Пъкъл — помисли си тя — и да ги агитирам да имунизират домашните си животни.“

— Добро утро! — Том се беше надвесил над нея, а в ръцете му димеше синя керамична чаша, пълна с горещо кафе. — Това ще те събуди окончателно.

Тя седна в леглото и пое чашата. Кафето на Том беше, както винаги, черно като абанос и страшно силно. Първата глътка я накара да се намръщи, вкусът на втората остана за известно време на езика ѝ, а третата изпрати кофеина по жилите ѝ. Нуждаеше се от него. Не беше ранно пиле, но като единствен ветеринарен лекар в радиус от осемдесет километра отдавна беше научила, че скотовъдците и фермерите стават още преди изгрев-слънце.

— Страхотно — успя да каже тя.

— Винаги е страхотно. — Том се усмихна леко, отиде до прозорците и помести щорите настрани. Червен огън заля лицето му и заблестя в лещите на очилата му. Погледна на изток по улица „Селесте“ и Рипъблика Роуд към Престънската гимназия. Наричаше я фурната, защото климатичната ѝ инсталация се разваляше страшно често. Усмивката му започна да угасва.

Джеси знаеше за какво си мисли той. Бяха приказвали за това снощи, а и много други вечери. „Блу Нан“ облекчаваше, но не лекуваше.

— Ела тук — каза тя и го повика с ръка да седне до нея на леглото.

— Беконът ще изстине — каза Том. Провлачваше думите флегматично като всички от Източен Тексас, докато Джеси стържеше носово като западните тексасци.

— Остави го да изстине.

Том се обърна. Усещаше слънцето на горещи ленти върху голия си гръб и рамене. Беше обул на бос крак избелелите си, но удобни панталони от плат таки. Мина под лениво въртящия се вентилатор на тавана и отиде към Джеси. Тя беше облечена в бледосиня широка риза. Приведе се напред и му посочи ръба на леглото до себе си. Щом седна, тя започна да масажира раменете му със силните си, загорели от слънцето ръце. Мускулите му вече бяха обтегнати като струни на пиано.

— Всичко ще се оправи — каза му със спокоен и решителен глас. — Светът няма да се свърши с това.

Той кимна неубедително с глава, но не каза нищо. Том Хамънд беше на трийсет и седем, минаваше метър и осемдесет, беше строен и в доста добра форма, ако изключим малкото коремче, което му пречеше да приляква и да бяга. Светлокафявата му коса се отдръпваше назад и оголваше все повече от онова, което Джеси наричаше „благородно чело“, а дебелиите рогови рамки на очилата му придаваха вид на интелигентен, макар и малко обезсърчен учител. Което си беше и истинското положение на нещата — единайсет години Том бе преподавал обществени науки в Престънската гимназия и сега, с приближаващата смърт на Пъкъл, краят на кариерата му се виждаше. Единайсет години във фурната. Единайсет години, през които да гледаш как се сменят лицата пред теб. Единайсет години, а той все още не бе надвил най-злия си враг. Все още стоеше там и винаги щеше да е там. Всеки ден, в продължение на единайсет години, той го бе наблюдавал как работи против него.

— Ти направи всичко, което е по силите ти — каза Джеси. — Знаеш това.

— Може и да съм направил. А може и да не съм. — На устните му се появи горчива усмивка, а очите му се присвиха от безсилие. След една седмица, щом свършеше учебната година, той и останалите учители щяха да останат без работа. Разпратените от него молби му бяха донесли само едно предложение за държавна работа в Тексас — да провежда изпити по грамотност на имигрантите, които идваха да берат дини. Знаеше, че повечето от другите учители бяха в същото положение, но от това не му ставаше по-добре. Беше получил любезно писмо с официалния печат на щата Тексас, с което му съобщаваха, че бюджетът за образованието отново бил орязан и в момента наемането



на нови учители било замразено. Разбира се, тъй като той бил в образователната система от много отдавна, името му щяло да бъде включено в списъка на кандидатите, приемете нашите благодарности и запазете това писмо във вашия архив. Същото писмо бяха получили и повечето от колегите му и единственият архив, в който го запазваха, беше кошчето за боклук.

Надяваше се, че накрая все щеше да си намери някаква работа. Да провежда изпити на мигриращите работници не би било толкова лошо, но щеше да му отнема много време да пътува. Това, което го бе яло отвътре ден и нощ през изминалата година, бяха спомените му за всички ученици, минали през часовете му, а те бяха стотици — от червенокоси синове на американци до мексиканци с бронзова кожа и апахи с очички като дупки от куршум. Стотици обречени, които изминаваха един отдавна погрешен път. Беше изчислил, че в продължение на единайсет години от училището бяха завършвали по седемдесет-осемдесет деца на година, а от тях само триста и шест бяха влезли в държавно или техническо училище. Останалите или бяха заминали надалеч от Пъкъл, или пък се бяха установили в града и бяха работили в мината, бяха си изпивали заплатите и отглеждали по цяла къща с деца, които вероятно щяха да повторят същия цикъл. Само дето мината вече не съществуваше, а наркотиците и престъпността в големите градове привличаха все повече младежи. Така ставаше и тук, в Пъкъл. Единайсет години беше гледал лицата пред себе си да идват и да си отиват: момчета с белези от ножове и татуировки, които се смееха изкуствено, и момичета с изплашени очи и изядени нокти и с кореми, в които вече тайно растяха бебета.

Единайсет години, а утре бе последният му ден. Всичко щеше да свърши с последния час. Това, което непрекъснато тормозеше мисълта му, беше, че в паметта му бяха останали само петнайсетина деца, които бяха избегнали Великата огнена пустош. Така наричаха пустинята между Пъкъл и границата с Мексико, но Том знаеше, че това бе също и определено състояние на духа. Великата огнена пустош изсмукваше мозъците от детските черепи и ги заменяше с опиумни пари, пресушаваше амбициите им и прекършваше надеждите им. Том беше съкрушен, защото в продължение на единайсет години се беше борил, а Великата огнена пустош винаги излизаше победител.

Джеси продължаваше да го масажира, но мускулите му бяха все още напрегнати. Тя беше наясно какво минаваше през ума му. Същото нещо, което бавно беше изпепелявало духа му.

Том гледаше втренчено слънчевите ленти по стената.

— Щеше ми се да имам поне още три месеца. Само три. — Внезапно си спомни деня, в който той и Джеси се бяха дипломирали от Тексаския щатски университет и излизаха навън, посрещнати от потоци слънчева светлина, готови да покорят света. Сега му се струваше, че оттогава бяха минали сто години. Напоследък много често си мислеше за Роберто Перез. Не можеше да изгони образа на момчето от съзнанието си. Много добре знаеше защо. — Роберто Перез — продължи той. — Спомняш ли си да съм ти говорил за него?

— Да, мисля, че си ми говорил.

— Завърши преди шест години. Живееше в Бордъртаун, бележките му не бяха много добри, но той непрекъснато питаше. Искаше да знае, но се въздържахе да прави тестовете много добре, защото това нямаше да направи добро впечатление сред момчетата. — На лицето му отново се появи горчивата усмивка. — Мак Кейд го чакаше още в деня, в който завърши. Видях го как се вмъкна в неговия мерцедес и потеглиха. Братът на Роберто ми каза по-късно, че Кейд му бил намерил работа в Хюстън. Получавал добри пари, но не му било много ясно каква точно била работата му. След това един ден дойде при мен и каза, че аз трябва да науча какво се е случило с Роберто — бил убит в един мотел в Хюстън. Провалила се някаква сделка с кокаин и напълнили корема му с куршуми. Но семейството на Роберто изобщо не обвини Кейд. Изобщо! Роберто бил изпращал вкъщи много пари. Кейд подари на господин Перез нов буик. Понякога след училище минавам с колата покрай къщата на Перез — буикът стои, вдигнат на трупчета в предния двор.

Той стана изведнъж, отиде до прозореца и отново дръпна щорите настрана. Чувстваше как отвън горещината набира сила и топлият въздух започва да трепти над пясъците и бетона.

— В последния ми клас имам двама, които ми напомнят Перез. Нито един от тях не е получил на тест повече от четири минус, но в лицата им можеш да видиш и нещо повече. Слушат внимателно, виждам ги как попиват нещата. Но правят само толкова, колкото е

нужно, за да минат. За повече не си правят труд. Сигурно ги знаеш по име. Локет и Джурадо. — Той я погледна бързо.

Джеси го беше чувала преди да споменава тези имена и кимна утвърдително с глава.

— Нито един от тях не пожела да се яви на приемните изпити за колеж — продължи Том. — Джурадо направо ми се присмя, когато му споменах за колеж. А Локет ме изгледа така, сякаш бях паднал от небето. Утре е последният им ден. Ще се дипломират другата неделя и край. Кейд ще ги чака. Сигурен съм.

— Ти направи каквото можа — каза Джеси. — Сега всичко зависи от тях.

— Точно така. — Том стана и за миг се открои на фона на пурпурното сияние отвън, сякаш бе застанал пред отворена пещ. — Този град, този проклет, забравен от Бога град! Никой не може да израсне тук. Започвам да си мисля, че има по-голяма нужда от ветеринарен лекар, отколкото от учител.

Джеси направи неуспешен опит да се усмихне.

— Ти се грижи за твоите зверове, аз ще имам грижата за моите.

— Да. — Том се усмихна с усилие. Отиде до леглото, зарови пръсти в късо подстриганата ѝ тъмнокафява коса и я целуна по челото. — Обичам те, докторе. — Облегна за малко глава на нейната. — Благодаря ти, че ме слушаш.

— И аз те обичам — каза в отговор тя и го прегърна. Останаха така за малко. След това Джеси каза: — Значи — яйца на очи?

— Да. — Том се изправи. Лицето му беше малко по-отпуснато сега, но в очите му все още се таеше тревога. Джеси знаеше, че макар и да бе добър учител, Том се мислеше за неудачник в професията. — Предполагам, че отдавна са изстинали. Ела да ги хапнеш.

Джеси се измъкна от леглото и последва съпруга си по късото коридорче към кухнята. И тук имаше вентилатор на тавана, който се въртеше бавно. Том беше вдигнал щорите на западните прозорци. Светлината от тази посока все още беше примесена с виолетово, но небето над Шезлонга вече беше яркосиньо. Том беше напълнил четири чинии с бекон, яйца на очи и препечени филийки и ги беше поставил на малката кръгла масичка в ъгъла.

— Хайде, сънльовци, ставайте! — извика той към спалнята на децата, откъдето се чу само вялият глас на Рей.

Джеси отиде до хладилника и щедро си сипа мляко в кафето. В това време Том пусна радиото за новините в шест и половина, предавани по радиостанцията във форт Стоктън. Стиви влезе със скок в кухнята.

— Днес е ден за езда, мамо! — каза тя вместо „добро утро“. — Трябва да идем да видим Суийтпи!

— Разбира се, че ще идем. — Джеси се удивляваше как е възможно рано сутринта човек да бъде изпълнен с толкова енергия, особено едно шестгодишно дете. Наля й чаша портокалов сок, а в това време малкото й момиченце, още в пижамата си с надпис „Тексаски университет“ отпред, се качи на столчето си. Седна на ръба му, залюля крака и задъвка препечена филийка. — Как спа?

— Добре. Мога ли да яздя Суийтпи днес?

— Може и да го яздиш. Ще видим какво ще каже господин Лукас. — Джеси беше планирала да отиде с колата до фермата на Лукас, на около десетина километра от Пъкъл, и да прегледа неговия светлокафяв жребец. Суийтпи беше един кротък кон, отгледан от Тайлър Лукас и жена му Бес от малко жребче, и Джеси знаеше с какво нетърпение Стиви очакваше това пътешествие.

— Изяж си закуската, каубойке — каза Том. — За да яздиш този мустанг, трябва да си силна.

От спалнята се чу включването на телевизора и превключването на каналите. Загърмя рок по MTV. Отзад на къщата имаха сателитна антена, която хващаше около триста канала, внасяйки в Пъкъл почти целия свят.

— Няма да гледаш телевизия! — извика Том, ядосан от шума. — Идвай на закуска.

— Само малко! — замоли се, както винаги, Рей. Той беше телеман, но особено го привличаха оскъдно облечените модели по видеофилмите на MTV.

— Не, идвай веднага!

Телевизорът млъкна и Рей Хамънд влезе в кухнята. Беше четиринайсетгодишен, слаб като върлина и доста непохватен. Изглежда точно като мен, когато бях на неговата възраст, помисли си Том. Момчето носеше очила, които уголемяваха очите му съвсем леко, но и това бе достатъчен повод, за да започнат да му викат Рентген в училище. Той копнееше да му поставят контактни лещи и да има

фигурата на Арнолд Шварценегер. Бяха му обещали лещи, когато навърши шестнайсет, а второто беше само една трескава мечта, която момчето не можеше да осъществи дори и по цял ден да правеше лицеви опори. Светлокафявата му коса беше ниско подстригана, но няколко боядисани в оранжево кичура стърчаха отгоре и нито майка му, нито баща му успяха да го разубедят да ги махне. Гордееше се с пълен гардероб шарени индийски ризи и шарени джинси, които караха Том и Джеси да си мислят, че модата на шейсетте години се е върнала с пълна сила. Сега обаче носеше само долнището на червена пижама и хлътналият му гръден кош му придаваше нездрав вид.

— Привет, чуждоземецо! — поздрави го Джеси.

— Привет, чуждоземецо! — повтори като папагал Стиви.

— Здравейте! — Рей се тръшна в един от столовете и се прозя шумно. — Сок — каза той и протегна ръка.

— Казва се „моля“ и „благодаря“. — Джеси му наля сок в голяма чаша, подаде му я и го изгледа как я гаврътва наведнъж. За момче, което тежи само петдесет и три килограма, и то мокро, умееше да яде по-бързо от всички огладнели след мач защитници на „Каубоите“. След сока Рей веднага се нахвърли на порцията бекон с яйца.

За това си имаше причина. Беше сънувал русата Белинда Сониърс, която стоеше на съседната редица в часовете по английски. Подробностите от преживяното насън още се процеждаха в съзнанието му. Ако вземеше да се възбуди тук пред всички, щеше сериозно да се сконфузи. Затова се съсредоточи върху храната, която, изглежда, беше най-хубавото нещо след секса. Вече знаеше това, беше го опитал. Но тия пъпки, дето излизаха често по лицето му, май щяха да го принудят да забрави какво значи момиче през следващите хиляда години. Той натъпка в устата си цяла препечена филийка.

— Къде гори? — попита го Том.

Рей почти се задави, но успя да преглътне филийката и стръвно нападна яйцата, защото порносънят отново започваше да му въздейства. След седмица щеше да забрави и за Белинда Сониърс, и за всички други сладки лисички, които маршируваха по коридорите на Престънската гимназия. Ученето щеше да свърши, вратите на училището щяха да се затворят и само нажежен до червено пустинен прах щеше да изпълва сънищата му. Хубавото беше, че е лято. Но като се има предвид, че целият град щеше да се превърне в едно мъртвило,

лятото щеше да бъде толкова хубаво, колкото, да речем почистването на таванското помещение.

Джеси и Том седнаха да закусят и Рей отново укроти фантазиите си. Кестенявата коса на Стиви проблясваше с червеникави оттенъци на слънчевата светлина. Тя усърдно се бе заела със закуската, напълно убедена, че за да яздят жребци, каубойките наистина трябва да са здрави. Ама Суийтпи беше добър кон, на който даже и наум нямаше да му дойде да подскача и да я хвърля от седлото. Джеси погледна към стенния часовник — една от онези глупави вещи, оформени като котешка глава, чиито очи се затваряха и отваряха в такт със секундите — беше седем без четвърт, а тя знаеше, че Тайлър Лукас беше ранобудник и сигурно вече я чакаше. Разбира се, беше сигурна, че на Суийтпи му няма нищо, но конят беше в доста напреднала възраст, а семейство Лукас открай време се грижеха за него като за любимо домашно животно.

След закуска Том и Рей започнаха да мият чиниите, а Джеси помогна на Стиви да облече джинсите си и бяла памучна ризка с нарисуван Флинтстоун на гърдите. След това Джеси се върна в спалнята и съблече пижамата си. Под нея се откри стегнато и гъвкаво тяло на жена, която обича да работи на открито. Кожата ѝ беше загоряла по тексаски — ръцете ѝ бяха почернели до раменете, лицето ѝ бе придобило наситен тъмнобронзов цвят, а останалата част от тялото беше бяла като слонова кост. Чу щракване от другата стая — Рей се опитваше да погледа още малко телевизия, преди да тръгне с баща си за училище. Джеси не намираше нищо лошо в това — Рей освен това беше и страстен читател и попиваше като сунгер всякаква информация. Не се притесняваше нито от прическата му, нито пък от това, че имаше такъв скандален вкус по отношение на облеклото. Рей беше добро и послушно момче, много по-свенливо, отколкото се представяше. С две думи — правеше всичко, за да прилича на връстниците си. Тя знаеше как го наричаха в училище и си помисли, че понякога е много трудно да си млад.

Силното слънце на пустинята беше набраздило леко лицето ѝ, но красотата на Джеси беше истинска, естествена и нямаше нужда от никакви мазила и козметика. Тя знаеше, че от ветеринарните лекари не се очаква да печелят конкурси за красота. От тях се искаше да бъдат винаги подръка и да работят здравата — и в това отношение Джеси

никога не разочароваше хората. Ръцете ѝ бяха силни и загорели, а нещата, които беше хващала с тях през тринайсетте си години като ветеринар, сигурно щяха да накарат повечето жени да припаднат. Беше правила какво ли не — беше скопявала злобни жребци, беше изваждала мъртвородено теленце, заседнало в родилния канал на кравата, беше изваждала пирон от трахеята на огромен двеста и петдесет килограмов нерез — и всичките ѝ операции бяха завършвали успешно. Удаваше ѝ се тази работа, не беше мечтала да прави друго нещо. Това ѝ се искаше да прави още от дете, когато носеше вкъщи всяко бездомно куче или котка, което намереше по улиците на махалата си във форт Уорт. Открай време си беше мъжкарана. Бе израснала с трима братя и се бе научила добре да понася удари, но и отвърщаше на удари не по-зле. Още беше жив споменът как изби преден зъб на брат си с ритнатата от нея топка. Тогава беше на девет години. Сега брат ѝ си спомняше със смях за това преживяване, когато си приказваха с Джеси по телефона. Шегуваше се, като казваше, че ако зъбът му не се бил изпречил на пътя на топката, тя щяла да прелети чак до океана.

Влезе в банята, за да си сложи малко бебешка пудра и да измие от устата си вкуса на кафето и на „Блу Нан“. Набързо прокара ръка през късата си тъмнокестенява коса. Точно зад слепоочията се виждаха няколко посивели кичурчета. Времето си върви, помисли си Джеси. Е, това с косите не беше толкова шокиращо, колкото да гледаш как растат децата пред очите ти. Струваше ѝ се, че сякаш вчера Стиви беше бебе, а Рей в трети клас. Годишите си летяха, това беше сигурно. Отиде до шкафа и извади оттам чифт износени и много удобни джинси и една тенис фланелка, облече ги, след това си обу чорапи и маратонки. Взе си слънчевите очила и бейзболната шапка, а на връщане мина през кухнята да налее две манерки с вода за всеки случай — в пустинята всичко можеше да се случи. Накрая от горния рафт в коридорчето си взе и ветеринарната чанта. Стиви, нетърпелива да тръгнат колкото се може по-бързо, подскачаше около нея като пуканка в нагорещена тенджера.

— Тръгваме — каза Джеси на Том. — Ще се видим някъде към четири. — Наведе се и го целуна, а той пък залепи целувка на бузата на Стиви.

— Внимавай, каубойче! — каза ѝ Том. — Грижи се за мама.

— Добре, тати! — И Стиви хвана майка си за ръката.

На излизане Джеси се спря в коридора, взе една малка бейзболна шапчица от етажерката до вратата и я сложи на главата на Стиви.

— Довиждане, Рей! — извика тя от вратата, а от стаята на Рей чу в отговор:

— Чао до скив!

„Чао до скив“ — повтори си Джеси, когато излязоха навън под вече палещите лъчи на слънцето. Какво, по дяволите, бе станало с простичкото „Довиждане, мамо“? Нищо друго не я караше по-силно да се чувства стара като изкопаемо — едва трийсет и четири, — както това, че не разбираше езика, на който приказваше собственият ѝ син.

Те тръгнаха по павираната пътечка, която минаваше покрай ниска постройка, построена от груб бял камък. Пред нея, обърната към улицата, беше поставена малка табелка с надпис „Ветеринарна лечебница, Пъкъл“, а под него: „Джесика Хамънд, доктор на ветеринарните науки“. До тротоара, зад бялата хонда сивик на Том, беше паркирана морскозелената ѝ камионетка. Вътре в кабината, пред задното стъкло, където всички обикновено си държаха пушките, Джеси беше поставила усмирително ласо, което за щастие досега се беше наложило да използва само веднъж.

Качиха се и потеглиха на запад по улица „Селесте“. Стиви беше пристегната с предпазния колан, но едва устояваше на това ограничаване на свободата ѝ. На външен вид изглеждаше крехка, с лице като на порцеланова кукличка. Джеси обаче знаеше много добре, че Стиви бе страшно любопитна и изобщо не се свенеше да си потърси това, което ѝ се прииска. Момиченцето вече разбираше от животни и много обичаше да пътува с майка си по ферми и стопанства. Дългите пътешествия изобщо не я плашеха. Стиви — Стефани Мари, кръстена на бабата на Том, също както Рей беше кръстен на дядото на Джеси — беше едно спокойно дете, което като че ли попиваше света със зелените си очи, малко по-светли от тези на Джеси. На Джеси ѝ беше приятно дъщеря ѝ да се върти около нея в лечебницата и да ѝ помага, но през септември Стиви трябваше да започне училище. На новото място, където и да е то. Защото затварянето на училищата в Пъкъл и масовото напускане на града щяха да принудят и останалите магазини да затворят, щяха да унищожат и малкото оцелели ферми и за Джеси нямаше да има повече работа. Същото се отнасяше и за Том. Тогава



нямаше да имат друг избор, освен да си съберат багажа и да тръгнат по широкия свят.

Пътят минаваше покрай Престън парк отляво, след това покрай аптеката на Рингуълд, бакалницата и Ледената къща отдясно. Джеси пресече улица „Травис“, като едва не сгази един от грамадните котараци на госпожа Стеленберг, който се стрелна пред камионетката. Зави по тясната „Кръгова“, която обикаляше около Шезлонга и след това, върна на даденото ѝ име, завиваше обратно и се съединяваше с Коубър Роуд. Спря пред мигащите жълти светлини на светофара, след това зави на запад и натисна докрай педала на газта.

Горчиво-сладкият вятър на пустинята нахлу през отворените прозорци на кабината. Косата на Стиви танцуваше върху раменете ѝ, развята от вятъра. Сега е най-хладната част на деня, прецени Джеси и остави прозореца отворен, за да се насладят на хладината. Коубър Роуд минаваше покрай оградата и железните порти на Престънската медна мина. Те бяха заключени с огромен катинар, но оградата беше толкова занемарена, че можеше да бъде прескочена и от стар, болен от артрит човек. На табелата отпред беше написано с големи неравни букви: „Опасност! Забранено влизането!“ Отвъд вратите се виждаше огромната дупка, изкопана на мястото на червената планина от медна руда. През последните няколко месеца на съществуването на мината бяха взривявали динамит почти през минута. Джеси знаеше от шерифа Ванс, че вътре все още има неизбухнали заряди, но никой не беше толкова луд, че да влезе в мината, за да ги обезвреди. Рано или късно медните залежи щяха да привършат, но никой не беше очаквал това да стане така изведнъж. В момента, в който булдозерите започнаха да стържат безплодния камък на мината, Пъкъл беше обречен да загине.

Камионетката подскочи и се раздруса — преминаваха през железопътните линии, прокарани на север и на юг от мината. Стиви се наклони към прозореца, защото гърбът ѝ беше вече влажен. Зърна група мармоти около тяхното гнездо, изправени на задните си крака. От един кактус изскочи заек и профуча през пътя, а високо горе бавно кръжеше лешояд.

— Как е, Стиви? — попита я Джеси.

— Добре съм — отговори Стиви, като опъваше предпазния колан. Небето беше синьо като смърф и като че ли продължаваше до безкрай — може би чак на сто мили разстояние. Дойде ѝ нещо наум,

нещо, за което отдавна ѝ се искаше да пита майка си: — Мамо, защо тате е толкова тъжен?

И Стиви го е почувствала, помисли си Джеси. Нямаше как да не го разбере.

— Не точно тъжен. Заради затварянето на училището е. Помниш, нали, вече говорихме за това.

— Да, но те го затварят всяка година.

— Ами вече няма да го отворят. И затова ще се изнесат още хора от града.

— Като Джени ли?

— Точно така. — Джени Калвин беше малко момиченце, което живееше през няколко къщи от тяхната. Бяха напуснали града точно след Коледа. — Господин Бонер ще затвори бакалницата през август. Дотогава повечето хора ще са се изнесли.

— О-о! — Стиви се поразмисли за момент. Бакалницата беше магазинът, в който всички пазаруваха. — И ние ще си отидем скоро — каза тя накрая.

— Да, и ние.

Това значеше, че господин и госпожа Лукас също щяха да напуснат града, заключи Стиви. Ами Суийтпи? Какво щеше да стане със Суийтпи? Щяха ли да го пуснат да се скита свободен или щяха да го качат в конски вагон и да го пренесат на друго място? Или просто щяха да се качат на него и да го яздят? Струваше си да се помисли върху това, но тя разбра, че нещо свършва и се натъжи — обхвана я може би същата тъга, която изпитваше и баща ѝ.

Местността беше пресечена от дерета и обрасла с пелинови храсти и високи кактуси. От Коубър Роуд се отклоняваше шосе на около две мили от медната мина и вървеше право на северозапад, минавайки под гранитна арка с надпис от почернели медни букви: „Престън“. Джеси погледна надясно и видя високата хазиенда на края на това шосе, която сега трептеше през маранята. И на теб ти пожелавам добър път, помисли си Джеси и си представи жената, която в момента вероятно спеше в тази къща на хладни копринени чаршафи. Чаршафите и къщата бяха може би единствените неща, останали на Селесте Престън, но не за дълго.

Продължиха по пътя, който минаваше през пустинята. Стиви гледаше през прозореца, лицето ѝ бе спокойно и замислено под

козирката на шапката. Джеси се размърда, за да отлепи влажната тениска от гърба си. До разклонението за фермата на Лукас оставаше около половин километър.

Стиви чу силно бръмчене и си помисли, че в кабината е влязъл комар. Запуши ушите си с ръце, но бръмченето продължи и даже се усили. След няколко секунди стана направо болезнено. В ушите ѝ сякаш се забождаха иглички.

— Мамо? — започна Стиви, премигвайки. — Ушите ме болят!

Джеси също беше почувствала остра, пронизваща болка в ушите. Освен това и пломбите на задните ѝ зъби започнаха да я болят. Тя отвори уста, за да раздвижи долната си челюст.

— О-о! — чу тя Стиви. — Какво е това, мамо!

— Не зная, милич...

Моторът на камионетката неочаквано загасна. Ей така загасна, без даже да се задави. Движеха се по инерция. Джеси натисна педала за газта още по-силно. Моторът не запали. Вчера беше напълнила резервоара, днес просто не можеше да е празен. Тъпанчетата на ушите ѝ пулсираха болезнено. Долавяше някакво пицене, подобно на далечно стенание. Очите на Стиви бяха пълни с едри сълзи и тя притискаше с ръце ушите си.

— Какво е това, мамо? — Джеси почувства паниката в гласа ѝ. — Какво е това?

Джеси поклати глава. Шумът в ушите ѝ се усилваше. Тя завъртя ключа и напомпи няколко пъти газта. Двигателят се запали. Чу пукането на искри от статично електричество в косата си. Погледна часовника си — циферблатът беше полудял. Цифрите се превъртаха с лудешка бързина. Ще има да разказвам на Том, помисли си тя и се сви на кълбо от силната пронизваща болка в ушите. Протегна се да хване ръката на Стиви.

Момиченцето беше отметнало глава надясно. Очите ѝ бяха широко отворени и тя закрепця:

— Мамо!

Беше видяла онова, което летеше към тях. Сега вече и Джеси го виждаше. Натисна спирачките, като се мъчеше да държи здраво волана.

Нещо, което приличаше на горящ локомотив, се носеше във въздуха. От него се разхвърчаха горящи части. То мина над Коубър

Роуд, на около петнайсет метра над пустинята и може би на около дванайсет пред колата на Джеси. Тя успя да различи предмет с цилиндрична форма, нагорещен до червено и обгърнат от пламъци. Камионетката излизаше от пътя, когато това нещо прелетя над тях с толкова силен шум, че Джеси оглуша и не можа да чуе дори собствения си писък. Задната част на предмета избухна в жълти и виолетови пламъци и от него във всички посоки се разхвърчаха парчета. Нещо се насочи към тяхната кола, последва звук от удар в метал и камионетката се разтrese. Една от предните гуми изгърмя. Камионетката продължи още малко да подскача по камъните и кактусовите храсти отстрани на пътя, преди да спре окончателно. Ръцете на Джеси бяха залепнали от пот на кормилото. Пищенето в ушите продължаваше да ѝ пречи да чува, но можеше да види ужасеното, обляно в сълзи лице на Стиви.

— Тихо, тихо, всичко свърши, няма повече. Успокой се — каза тя, като се стараяше гласът ѝ да прозвучи спокойно.

От изкривения капак на камионетката започна със свистене да излиза пара. Джеси погледна наляво и видя горящия предмет да минава над едно възвишение и да изчезва зад него. „Боже, какво беше това? — помисли си Джеси замаяна. — Какво беше това?“

В следващия момент се чу бумтене, което успя да проникне даже и през оглушелите ѝ уши. Кабината на камионетката се изпълни с прах. Джеси грабна ръката на Стиви и почувства как ноктите на малкото момиченце се забиха в ръката ѝ.

Устата и очите на Джеси се напълниха с прах. Шапката ѝ хвъркна през прозореца. Когато зрението ѝ се проясни, видя три хеликоптера, които летяха в клин след горящия обект на югозапад, на десетина-петнайсет метра над пустинята. Минаха над възвишението и изчезнаха от погледа ѝ. Горе, високо в небето, се виждаха следи от реактивни самолети, които също водеха на югозапад.

Прахът улегна. Слухът на Джеси започна да се възвръща. Стиви хлипаше и стискаше ръката на майка си с всичка сила.

— Свърши се — каза Джеси и чу собствения си хриплив глас. — Край.

Плачеше ѝ се, но майките не биваше да правят такива неща. Двигателят на камионетката цъкаше като ръждясало сърце. Джеси

осъзна, че гледа втренчено гейзера пара, който се издигаше от една малка кръгла дупка точно по средата на капака отпред.

### 3. КРАЛИЦАТА НА ПЪКЪЛ

— Мили боже! Каква дандания! — извика белокосата жена с розова мрежичка против комари на лицето и седна в балдахиненото си легло. Като че ли цялата къща подскачаше от силния грохот. Тя сърдито махна мрежичката и откри студените си като арктически лед очи. — Таня! Мигел! — извика хрипливо. Гласът ѝ издаваше страстта ѝ към цигари без филтър. — Елате тук! — Пресегна се към звънеца за прислугата и започна да дърпа ядно шнура му. Долу, в дълбините на голямата къща на Престън, звънецът вдигаше необходимия шум, за да привлече вниманието на прислугата.

Но ужасяващият рев вече беше спрял. Беше продължил само няколко секунди, но и те бяха достатъчни, за да се събуди. Тя отхвърли завивките, стана от леглото и се втурна към балконската врата като двуного торнадо. Когато я отвори, горещината почти изсмука въздуха от белите ѝ дробове. Излезе навън и с присвити очи погледна към Коубър Роуд, вдигнала ръка срещу силната светлина. Беше на петдесет и три, но и без очила зрението ѝ беше достатъчно силно да види какво беше минало опасно ниско над къщата ѝ — три хеликоптера, които скоростно отлитаха на югозапад и вдигаха пушечна буря зад себе си. След няколко секунди вдигналият се прах ги скри от погледа ѝ. Селесте Престън остана толкова ядосана, че би могла да убие човек.

Готова за атаката, кръглоликата Таня се приближи към балконската врата.

— Si, сеньора Престън?

— Къде беше? Помислих си, че ни бомбардират! Какво става, по дяволите?

— Не знам, сеньора. Мисля, че...

— О, добре, иди и ми донеси нещо за пиене! — прекъсна я троснато Селесте Престън. — Нервите ми са напълно разбити.

Таня се оттегли, за да донесе на своята сеньора първата напитка за деня. Селесте остана на високия балкон с под от мексикански глинени плочки. Хванала се беше здраво за перилата. От това място

можеше да види конюшните на имението, оградения двор за животните и алеята за яздене, която беше съвсем ненужна, тъй като всички коне отдавна бяха продадени на разни търгове. Постлана с черна настилка, алеята за колите минаваше покрай голяма леха с някакви цветя, които напомняха на божури и маргаритки, но вече бяха изгорели на силното слънце, защото пръскачките не работеха. Лимоненожълтата нощница беше залепнала на гърба ѝ. Обилната пот и горещината я влудиха още повече и тя се върна в по-хладната спалня, вдигна розовата телефонна слушалка и набра цифрите, като натискаше бутоните с острия си маникюр.

— Канцеларията на шерифа — отвърна ѝ провлачен момчешки глас. — Заместник-шериф Чафин слуша...

— Дай ми Ванс — прекъсна го тя.

— Ъ-ъ... шерифът Ванс е на патрулна обиколка в момента. Да не би да се обаж...

— Селесте Престън. Искам да знам кой кара тия хеликоптери над моето имение в... — тя потърси с очи големия часовник до леглото — ... в седем и двавет сутринта! Копелетата почти ми събориха покрива!

— Хеликоптери ли?

— Я си изчисти памука от ушите, момче! Чу ме много добре! Три хеликоптера! Ако бяха минали малко по-ниско, можеха да ми задигнат чаршафите! Какво става?

— Ъ-ъ... Не знам, госпожо Престън. — Гласът на заместник-шерифа сега звучеше малко по-разтревожено и Селесте си го представи, изпънат в стойка „мирно“ край бюрото. — Ако желаете, мога да се свържа с шериф Ванс по радиовръзката.

— Желая. Кажу ми веднага да идва при мен. — Тя сложи обратно слушалката, преди заместник-шерифът да успее да ѝ отговори. Таня вече беше дошла с чаша водка с доматен сок, поставена на един от оцелелите сребърни подноси. Селесте пое чашата, разбърка сложените вътре лютив сос и парче керевиз и гаврътна от съдържанието. Този път Таня беше сложила малко повече от лютивото, но на Селесте даже не ѝ мигна окото.

— С кого трябва да се видя днес? — попита тя и прокара студения ръб на чашата по високото си, прорязано от бръчки чело.

— С никого. Нищо не е записано в програмата ви.

— Слава богу! Бандата кръвопийци май ще ме остави да си почина малко, а?

— Имате уговорена среща с господин Уайт и господин О'Конър в понеделник сутринта — припомни ѝ Таня.

— Това е чак за понеделник. Дотогава може да съм хвърлила топа.

Тя допи напитката и тресна чашата обратно на сребърния поднос. Помисли, че може пак да си легне, но вече се бе разсънила окончателно. Последните шест месеца ѝ бяха донесли само юридически главоболия, да не говорим за опустошенията в душата ѝ. Понякога се чувстваше като боксов чувал на Господа. Знаеше, че през живота си беше сторила купища мръсотии и си плащаше греховете, без да се оплаква.

— Ще ви трябва ли нещо друго? — попита Таня с немигащ и безстрастен поглед.

— Не, това е всичко. — Но преди Таня да стигне до масивната врата от полирано червено дърво, Селесте промени решението си: — Чакай малко!

— Да, сеньора?

— Не исках да се нахвърлям така върху теб преди малко. Просто... нали знаеш, времената са такива, че...

— Разбирам, сеньора.

— Добре. Слушай, ако ви се прииска нещо от барчето, с Мигел можете и сами да се обслужите. — Вдигна рамене. — Защо да оставям алкохола да се разваля и да отива на вятъра.

— Благодаря, сеньора, ще го направим.

Селесте знаеше, че това няма да стане. Таня и мъжът ѝ не пиеха. Е, нали все някой трябваше да е с трезва глава в къщата, за да държи лешоядите надалеч.

— Знаеш ли — студеният ѝ поглед се закова върху очите на Таня, — от трийсет и четири години си тук и винаги си ме наричала госпожа Престън или сеньора Престън. Не си ли искала да ми кажеш поне веднъж Селесте?

Таня се поколеба. След това поклати глава:

— Нито веднъж, сеньора.

Селесте се засмя. Смехът ѝ беше сърдечен и издаваше в нея жената, която някога бе водила тежък живот и не се беше срамувала от



калта под ноктите, жена, която знаеше, че победата и загубата са двете страни на една и съща монета.

— Голям чешит си, Таня. Знам, че никога не си ме харесвала, но си страхотна. — Усмивката ѝ угасна. — Благодаря ти, че остана с мен през последните няколко месеца. Не беше длъжна.

— Господин Престън винаги беше добър с нас. Искахме да отвърнем на доброто с добро.

— И го направихте. — Селесте леко присви очи. — Искам да ми кажеш нещо, ама няма да лъжеш. Щеше ли първата госпожа Престън да се справи по-добре с тая свинска бъркотия?

Лицето на Таня остана безизразно.

— Не — отсече тя. — Първата госпожа Престън беше красива и милостива, но нямаше вашия кураж.

— Аха — изсумтя Селесте, — освен това не беше луда и още преди четирийсет години изчезна яко дим от тази адска дупка.

Таня рязко се върна на по-безопасна тема:

— Ще искате ли нещо друго, сеньора?

— Нищо. Но очаквам шерифа да дойде всеки момент, така че се послушвай.

Таня излезе от стаята с вдървена походка. Стъпките ѝ се отдалечиха по дъбовия под в дългия коридор.

Селесте се заслуша в тях, осъзнавайки колко пусто кънти всичко в къща без мебели. Е, разбира се, бяха ѝ останали няколко, като например леглото и тоалетката, а също и масата долу в трапезарията, но не бяха много. Тя прекоси стаята и си избра една черна пура от обкованата със сребърен филигран кутия, френската кристална запалка вече беше заминала за търга и Селесте си запали пурата с кибрит, на който имаше реклама на Клуба на Боб Уайър на шосе 67. Излезе на балкона, издиша миризливия пушек и вдигна лице към безмилостното слънце.

И този ден обещава да бъде страшно горещ, помисли си тя. Беше виждала и по-лоши дни. И занапред щеше да ги вижда. Цялата тази бъркотия с адвокатите, с щатските власти на Тексас и данъчното бюро щеше да отmine като облаче, подгонено от силен вятър, и животът ѝ отново щеше да продължи.

— Животът ми — каза тя и бръчките около устата ѝ се вдълбаха. Беше изминала дълъг път от порутената къща край морския бряг в

Галвстън, замисли се. А сега стоеше на балкона на къща в испански стил с трийсет и шест стаи, разположена в имение от сто акра. Какво от това, че къщата беше празна, а земята наоколо — камениста пустиня! В гаража я очакваше канареножълт кадилак — последната от шестте ѝ коли. По стените на голямата къща се виждаха празни петна, където бяха висели картини на Миро, Рокуел и Дали. Те първи бяха продадени на търг, заедно с френските антични мебели и колекцията на Уинт, съдържаща над хиляда препарирани гърмящи змии.

Банковата ѝ сметка беше пресъхнала като локва на слънце, но цял полк адвокати от Далас работеше върху проблема и тя беше сигурна, че утре или вдругиден щяха да ѝ се обадят от адвокатската кантора със седемте имена и щяха да ѝ кажат: „Госпожо Престън? Имаме добри новини за вас! Намерихме липсващите пари и данъчната служба се съгласи да си получи данъците със задна дата на месечни вноски. Трудното е вече назад! Да, госпожо, все пак старият Уинт се е погрижил за вас!“

А старият Уинт беше неуловим като змиорка. Селесте знаеше това. Беше се въртял около правителствените разпореждания за данъчно облагане, фирмените закони и банковите директори като тексаска вихрушка и ударът, който бе получил на осемдесет и седем годишна възраст, го отнесе в гроба и остави Селесте да плаща сметките.

Погледна на изток към Пъкъл и мината. Преди около шейсет години Уинтър Тедфорд Престън потеглил на юг от Одеса с мулето си, което наричал Пъкъл. Тръгнал да търси злато в шубраците. Златото му се изплъзнало, но намерил една червена планина, за която мексиканските индианци говорели, че е пълна със свещен целебен прах. Уинт разбирал от металургия, макар учението му да завършило със седми клас. Това, което открил, не било свещен прах, а богата на мед руда. Започнал да разработва медната мина само с една дъсчена барака, около петдесетина мексиканци и индианци, два камиона и много лопати. Първия ден изровили дузини скелети и едва тогава Уинт разбрал, че мексиканците са погребвали мъртвите си в тази планина от около стотина години.

След това един мексиканец разровил с кирката си искряща жила от руда със страшно високо съдържание на мед — първата от многото жили, открити на това място. Новите тексаски компании, които

прекарвали телефонни кабели, електричество и водопроводи, започнали да чукат на вратата на Престън. Точно зад планината от руда израснали няколко палатки, после дъсчени бараки и къщи от кирпичени тухли, след това църкви и училища. Калните пътища били покрити първо е чакъл, а после настлани и с плочи. Селесте си спомни разказа на Уинт за това как един ден се обърнал да погледне назад и видял цял град, израснал на мястото на бурените. Жителите на града, повечето от които миньори, го избрали за кмет и един ден, замаян от изпитата текила, Уинт кръстил града Пъкъл и се закълел, че ще издигне статуя на старото си вярно муле точно в центъра му.

Но въпреки че имал периоди на възход и падение, Пъкъл никога не се разраснал до нещо повече от града на мулето. Бил твърде горещ и прашен, далеч от големите градове и когато се пукнел водопроводът, хората ожаднявали страшно бързо. Медната мина си останала единствената му индустрия. Въпреки това непрекъснато прииждали нови и нови заселници, фабриката за лед се включила към водопровода и започнала да прави лед на блокчета, църковните камбани биели за проповед в неделните утрини, магазинерите правели пари, телефонната компания прокарала кабели и обучила телефонистки, гимназията направила футболен и баскетболен отбор и паянтовият дървен мост над Змийска река бил заменен с бетонен. Забили и първите пирони в Бордъртаун. Уолт Травис бил избран за шериф и след три месеца бил застрелян на улицата, която по-късно нарекли на него. Следващият шериф се задържал на работата, докато го пребили почти до смърт, след което веднага се метнал на един от влаковете, заминаващи на север. Постепенно, година след година, Пъкъл хващал дълбоки корени. Но също така постепенно Престънската медодобивна компания изгризвала червената планина, в която някога погребвали мъртвите индианци.

Улица „Селесте“ някога се наричала „Пърл“ — на името на първата жена на Уинт. По времето, когато бил разведен, преди да се ожени отново, всички наричали улицата „Безименна“ толкова силно било влиянието на Уинт Престън в града.

Селесте дръпна от пурата за последен път, угаси я в перилата и я перна напред.

— Страшно добре си прекарвахме тогава, а? — тихо каза тя, но освен това се караха като куче и котка и бяха започнали още при

първата им среща в една малка кръчма в Галвстън, където Селесте пееше с някакъв каубойски оркестър. Тя не бе имала нищо против скандалите. Можеше да вика като йерихонска тръба и надвиваше дори дявола по ругаене. Истината беше, че с времето се бе влюбила в Уинт, въпреки походженията и пиенето му, въпреки пагубната му любов към комарджийството и въпреки че повече от трийсет години той не сподели с нея нищо за бизнеса си. А когато машините започнаха да изгребват дъното на мината и започна ожесточеното взривяване, което така и не откри никаква нова жила, Уинт Престън видя как умира мечтата му. Чак сега Селесте си даваше сметка, че Уинт просто бе полудял. Беше започнал трескаво да тегли пари от сметките си, да разпродава акции и да събира пари в брой. Какво обаче беше направил с почти осемте милиона долара — не може да се разбере. Може би си беше открил нови сметки под фалшиви имена, може би бе сложил парите в тенекиени кутии и ги бе заровил в пустинята? Каквото и да бе направил с тях, стана ясно, че парите, събирани през целия му живот, бяха изчезнали. Сега данъчните власти се бяха нахвърлили върху нея, за да си искат всички данъци, такси и глоби със задна дата, но тя нямаше с какво да ги плати.

С тази бъркотия се занимаваха адвокатите. Селесте ясно съзнаваше, че в момента беше просто временен пазач на къщата и че отново я очакваха долнопробните кръчми в Галвстън.

Видя сиво-синята патрулна кола на шерифа да завива от Коубър Роуд по черната алея, която водеше към къщата. Хвана с две ръце перилата и зачака — една жилава петдесеткилограмова фигура, подпряна отзад от къща, тежаща около три хиляди тона. Стоеше неподвижно и наблюдаваше как колата се движи нагоре по алеята, завива пред къщата и спира.

Вратата на колата се отвори и от нея бавно, с пестеливи движения, за да не се поти, излезе мъж, който сигурно тежеше двойно повече от Селесте. Гърбът на бледосинята му риза, както и околожката на бежовата му каубойска шапка бяха целите мокри от пот. Коремът му бе увиснал над панталоните, носеше кобур и обуца от гущерова кожа.

— Най-сетне се появи! — остро извика Селесте. — Ако къщата се беше запалила, сега вече щях да стоя в пепелта.

Шерифът Ванс се спря, погледна нагоре и видя Селесте на балкона. Той носеше слънчеви очила с огледални стъкла, като

любимия си герой от филма „Хладнокръвният Люк“. Снощната енчилада и пърженият боб закъркориха в издутия му корем. Усмихна се със стиснати устни.

— Ако се беше запалила къщата ви, госпожо Престън — каза, като провлачваше думите така, сякаш разтягаше дъвка, — мисля, че щяхте да извикате пожарната.

Селесте не отговори нещо, само го изгледа злобно, като че ли искаше да пробие дупка в него.

— Заместник-шерифът Чафин ми се обади — продължи той след малко. — Каза ми, че са ви събудили хеликоптери. — Нарочно спря и театрално огледа безоблачното небе. — Май не виждам нито един.

— Бяха три и прелетяха над имението ми. През живота си не бях чувала по-голям шум. Искам да знам откъде идват и какво изобщо става.

— Ако мен питате, нищо не става — повдигна рамене шерифът. — Денят изглежда доста спокоен. — Той се усмихна, но на лицето му всъщност се появи гримаса. — Поне до този момент.

— Отидоха натам. — Селесте посочи на югозапад.

— Аха, значи ако побързам, може и да ги видя да минават през прохода. Но какво точно искате от мен, госпожо Престън?

— Искам да си заработваш заплатата, шериф Ванс! — смрази го тя. — Това означава винаги да знаеш какво става наоколо! Казвам ти: три хеликоптера без малко да съборят къщата и да ме свалят от леглото. Искам да знам откъде са се взели! Сега вече ясно ли ти е какво искам?

— Горедолу да, ясно ми е. — Гримасата не слезе от ръбестото му лице. — Е, разбира се, те май са вече в Мексико.

— Това не ме интересува, може да са и в Тамбукту! Тия проклетници можеха да ми гътнат къщата!

Мудността на шерифа и инатът му я вбесяваха. Ако питаша нея, Ванс никога нямаше да бъде преизбран за шериф, но навремето беше спечелил благоразположението на Уинт и с това лесно измести другия кандидат, който беше испанец. Поне й беше съвсем ясен. Тя знаеше, че Мак Кейд му дърпа конците и независимо от нейните предпочитания, сега той представляваше закона в Пъкъл.

— Добре ще е да се успокоите. Вземете си някакво хапче, така правеше и бившата ми жена, когато...

— Когато те гледаше ли? — прекъсна го Селесте.

Той се изсмя, но смехът му прозвуча някак глухо.

— Не ви отива да ставате гадна в приказките си, госпожо Престън. — Показа си зъбите, кучко, мислеше си в това време Ванс. — Значи какво кавахте? — продължи да я дразни той. — Искате да подадете оплакване срещу неизвестни нарушители на спокойствието ви в три хеликоптера, но не знаете от къде са дошли и накъде са отишли?

— Точно така. Толкова ли е сложно за теб!

Ванс изсумтя. С нетърпение чакаше да изхвърлят тая жена от къщата. След това щеше да започне да копае и да търси милионите, които старият Уинт сигурно беше скрил някъде тук.

— Мисля, че не. Ще оправя нещата.

— Надявам се. Нали за това ти плащат.

Не си ти тази, която ми се разписва на заплатата, помисли си той.

— Госпожо Престън — започна бавно, сякаш говореше на недоразвито дете, — по-добре си влезте вътре, далеч от това слънце. Нали не искате да ви се изпържи мозъкът? Не бих искал точно сега да получите удар. — Той й хвърли широка невинна усмивка.

— Просто направи каквото ти казах, Ванс — отсече тя, обърна се и влезе в стаята.

— Слушам, госпожо. — Ванс подигравателно отдаде чест и се намъкна обратно зад волана. Ризата моментално се залепи за седалката. Запали мотора и се отдалечи от голямата къща обратно по Коубър Роуд. Кокалчетата на големите му космати ръце бяха побелели от стискане на кормилото. Зави наляво към Пъкъл и като набра скорост, подаде глава и извика към отворения прозорец:

— Не съм ти маймуна да ме разиграваш!

## 4. ПРИШЪЛЕЦЪТ

— Мисля, че ще се наложи да походим пеш — каза Джеси, а в същото време Селесте Престън чакаше шерифа Ванс на балкона си. Беше се поуспокоила малко, а и Стиви вече не плачеше, но като отвори капака на мотора, разбра, че спуканата гума беше последната им грижа.

Моторът бе пробит от същия предмет, който бе пробил и капака. Металът беше разцъфтял като цвете и онова, което бе минало през него, се бе забило дълбоко в блока на двигателя. Нищо не подсказваше какво би могло да бъде, но миришеше на горено желязо и овъглена гума и от дупката в двигателя цвъртеше пара. Камионетката едва ли щеше да се движи известно време, а може би направо беше за автомобилното гробище на Кейд.

— По дяволите! — изпусна се Джеси, като гледаше мотора, и веднага съжали, защото Стиви щеше да запомни израза и щеше да ѝ го изтърси, когато най-малко го очаква.

Стиви гледаше в посоката, в която бяха изчезнали огненото нещо и хеликоптерите. По покритото ѝ с прах лице се очертаваха пресъхващите следи от сълзи.

— Какво беше това, мамо? — попита, ококорила зелените си очи.

— Не знам. Безспорно нещо голямо.

Като пламнал влекач на трактори, който лети във въздуха, помисли си Джеси. Най-проклетото нещо, което бе виждала в живота си. Може би беше самолет, който всеки момент щеше да се забие в земята, но май не забеляза да има крила. Или пък метеор, но видът му беше метален. Каквото и да беше, хеликоптерите го преследваха, както хрътки лисица.

— Ето някаква част от него — каза Стиви и посочи.

Джеси погледна нататък. На петнайсетина крачки от тях, сред изпосечените кактуси, нещо стърчеше от пясъка. Тя тръгна към него и Стиви я последва. Парчето беше с размерите на люк и имаше странен синьо-зелен цвят. Изглеждаше мокро. Краищата му пушеха и Джеси

усети топлината, която се излъчваше на повече от три метра разстояние от него. Във въздуха се носеше сладък аромат, който ѝ напомняше изгоряла пластмаса, но онова нещо имаше метален блясък. Точно отдясно имаше и друго парче от материала, но във формата на тръба. Около него се виждаха и други, по-малки парчета. От всички без изключение се издигаше дим.

— Стой тук! — каза тя на Стиви и приближи към първото парче, но топлината стана толкова силна, че трябваше да спре. Повърхността му беше осеяна с малки знаци, разположени в кръг, някаква поредица от символи, подобни на японски йероглифи и къси вълнообразни линии.

— Горещо е — обади се Стиви точно зад гърба на майка си.

И това ми било послушание, помисли си Джеси, но моментът не беше подходящ за затягане на дисциплината. Хвана детето за ръка. Каквото и да беше минало, разхвърляйки пътьом парчета от себе си, не приличаше на нищо, видяно от Джеси досега. Тя все още усещаше статичното електричество, което беше изпукало в косата ѝ. Погледна часовника си. Всички цифри се бяха върнали на нула и проблясваха хаотично. Следите от реактивни самолети в синьото небе сочеха югозапад. Слънцето започваше да напича голата ѝ глава и тя се огледа за шапката си. Беше се превърнала в червено петънце на около седемдесет метра оттатък Коубър Роуд, издухана там от перките на хеликоптерите. Твърде далеч беше да се връщат. Трябваше да вървят в обратната посока — към дома на Лукас. Слава богу, имаха манерки, а и слънцето все още беше ниско. Нямаше смисъл да се мотаят и да гледат глупаво наоколо. Трябваше да вървят.

— Да тръгваме — каза Джеси.

Стиви ѝ се противопостави за няколко секунди, през които не откъсна поглед от парчето с размерите на люк, после се остави да я дърпат за ръка. Джеси се върна до камионетката да си вземе чантата с портмонето, шофьорската книжка и няколко ветеринарни инструмента. Стиви стоеше и гледаше белите ивици в небето.

— Самолетите сигурно са високо — каза тя по-скоро на себе си, отколкото на майка си. — Обзалагам се, че са на сто мили...

Чу нещо, което я накара да млъкне. Музика, помисли си. Не, не е музика. Сега изчезна. Заслуша се напрегнато, но чу само шума от парата, която пробитият двигател изпускаше. Но ето че отново го чу.



Помисли си, че познава този звук, но не можеше да се сети откъде. Музика, но не точно музика. Поне не такава, каквато Рей слушаше.

Отново изчезна.

А сега се връщаше, бавна и тиха.

— Чака ни дълъг път — каза ѝ Джеси. Детето кимна разсеяно. — Готова ли си?

Стиви се сети какво беше. Осъзна го бързо и ясно. На предната веранда на къщата на Галвин, още преди Джени да се изнесе, висеше едно хубаво малко нещо, което звънеше като безброй мънички камбанки, когато вятърът го разлюлееше. Вятърни камбанки, спомняше си да ѝ отговаря майката на Джени, когато Стиви я беше попитала какво е това. Музиката, която чуваше в момента, беше същата, но нямаше нито вятър, нито каквито и да било вятърни камбанки наоколо.

— Стиви? — Малкото момиче се взираше в пространството. — Какво има?

— Чуваш ли това, мамо?

— Да чувам кое? — Слухът ѝ не долавяше нищо друго освен цвъртенето на проклетия мотор.

— Това — настояваше Стиви. Звукът ту заглъхваше, ту се усиливаше, но, изглежда, идваше от едно определено място. — Чуваш ли го?

— Не — предпазливо отвърна Джеси. Дали си е ударила главата, питаше се тя. О, господи, ако е получила мозъчно сътресение...

Стиви направи няколко крачки към синьо-зеления димящ предмет. Музиката на вятърните камбанки веднага стихна до шепот. Не беше насам, помисли си тя и спря.

— Стиви? Добре ли си, мила?

— Да, мамо. — Детето се огледа и тръгна в друга посока. Камбанките продължаваха да звучат едва доловимо. И насам не беше.

Джеси започваше да се плаши.

— Твърде горещо е, за да си играем разни игрички. Трябва да вървим. Хайде, ела.

Стиви тръгна към майка си. Изведнъж рязко спря. Направи една крачка напред, после още две.

Джеси се приближи към нея, махна шапката от главата ѝ и прокара пръсти през косата ѝ. Нямаше сплъстени кичури, на челото

също липсваха следи от нараняване. Очите на Стиви блестяха, а бузите ѝ бяха леко поруменели, но Джеси реши, че това е от топлината и възбудата. Поне се надяваше да е така. Никъде не успя да открие следи от нараняване. Но Стиви гледаше през нея.

— Какво има? — попита я Джеси. — Какво чуваш?

— Музиката — търпеливо ѝ обясни Стиви. Беше разбрала откъде идва, макар да съзнаваше, че такова нещо всъщност не беше възможно. — То пее — каза тя, докато нотите съвсем ясно нахлуха в главата ѝ. Посочи с ръка. — Оттам.

Джеси видя къде сочеше детето ѝ — камионетката с разкъсания двигател, чийто капак все още стоеше вдигнат. Предположи, че шумът от парата и бълбукащата течност, която се стичаше от пробитите тръби, можеха да минат за някакъв странен вид музика, но...

— То пее — повтори Стиви.

Джеси коленичи и провери очите на детето. Не бяха кръвясали, зениците изглеждаха съвсем нормално. Провери и пулса ѝ. Малко ускорен, но не беше нещо необичайно.

— Добре ли си?

Този глас е на лекарката в мама, помисли си Стиви и кимна. Звукът от вятърните камбанки идваше от камионетката. Беше сигурна в това. Но защо майка ѝ не можеше да го чуе? Нежната музика я привличаше и ѝ се искаше да извърви останалия път до камионетката и да търси дотогава, докато намери къде са скрити вятърните камбанки. Но майка ѝ я беше хванала за ръката и я дърпаше в обратна посока. С всяка крачка музиката заглъхваше по малко.

— Не! Искам да остана — задържа се тя.

— Престани с тези глупости сега. Трябва да стигнем до фермата на Лукас, преди тук наистина да се е сгорещило. Спри да влачиш краката си. — Джеси трепереше. Събитията от последните няколко минути започваха да оказват своето въздействие. Каквото и да беше онова, което профуча над тях, можеше съвсем лесно да ги разбие на атоми. Стиви беше проявявала развинтеното си въображение и преди, но със сигурност сега не му беше времето, още по-малко пък мястото. — Спри да се влачиш! — кресна ѝ тя и най-сетне малкото момиче започна да върви съвсем самостоятелно.

След десет крачки музиката на вятърните камбанки се превърна в шепот, след още пет — във въздишка. През следващите пет беше вече

спомен.

Но тя бе проникнала дълбоко в съзнанието на Стиви, която не искаше да се раздели с нея.

Двете с майка ѝ се отдалечаваха по черния път към имението на Лукас. Стиви продължаваше да се обръща назад и да поглежда камионетката, докато тя се превърна в малка точица. Чак когато се изгуби от ползрението ѝ, Стиви си спомни, че отиваха да видят Суийтпи.

## 5. БОРДЪРТАУН

„Денят на Страшния съд!“ — каза си Ванс, докато натискаше газта на патрулната кола и караше на изток по Коубър Роуд. Нещо в него се надигна отвътре и той се оригна гръмотевично. „Да, сър, денят на Страшния съд приближава!“ Селесте Престън скоро щеше да запее друга песен. Ако питаха него, властната и горделива госпожа щеше да се моли за някаква работа — поне да мие плювалниците в Клуба на Боб Уайър.

Колата се движеше покрай останките от мината. Някъде през март две хлапета се бяха покатерили през оградата, слезли долу в кратера и се разхвърчали на парченца, когато попаднали на невъзпламенен заряд от динамит — един от многото, поставяни по дупките в скалата. През последните седмици от работата в мината взривовите бяха нещо постоянно — като ударите на часовника. Ванс смяташе, че вероятно там долу бяха останали още неексплодирани заряди, но никой не беше достатъчно смахнат, за да иде да ги изравя. Какъв беше смисълът?

Той посегна към таблото и взе радиотелефона.

— Хей, Дани! Отговори, чуваш ли ме?

Говорителят изпука и се чу гласът на Дани Чафин:

— Да, сър?

— Сядай пред радиостанцията и се свържи... т-т-т, чакай минутка да видя нещо тук. — Ванс перна сенника надолу и като извади прикрепената към него карта на околията, я разгъна на седалката до себе си. За няколко секунди остави колата без управление. Тя свърна леко надясно и изплаши до смърт един броненосец. — Свържи се с въздушните коридори Римрок и Президио. Питай ги дали са пускали някакви хеликоптери днес. Коконата Престън е в паника, защото са ѝ разрошили косата.

— Разбрано.

— Почакай — добави Ванс. — Можеш да излезеш и извън околията. Обади се на летищата в Мидлънд и Биг Спрингс. По

дяволите, обади се и на Военновъздушната база в Уеб. Смятам, че това стига.

— Да, сър.

— Ще направя една обиколка на Бордъртаун и се връщам. Някакви обаждания?

— Не, сър. Всичко е притихнало като курва в църква.

— Хей, момче, пак мислиш за Опашката на Кита! По-добре я зарежи, преди да си паднал в капана. — Ванс се засмя. Само като си представеше, че Дани си има вземане-даване със Сю Мълинакс, Опашката на Кита, започваше да се смее, сякаш го гъделичкат. Опашката на Кита беше два пъти колкото момчето. Беше сервитьорка в кафене „Дамгосващо желязо“ на улица „Селесте“ и той познаваше около десет души, които бяха потапяли фитилите си в нейния пламък. Защо да не го стореше и това момче?

Дани не отговори. Ванс знаеше, че когато му говори така за Опашката на Кита, му лази по нервите, защото Дани Чафин беше романтично хлапе с жълто около устата и не осъзнаваше, че Сю го баламосва. Нищо. Щеше да се научи.

— Ще ти се обадя по-късно, Дани — каза Ванс и върна радиотелефона в гнездото му. Отляво се задаваше хребетът с Шезлонга. Къщите и сградите на Пъкъл от двете страни на Коубър Роуд проблясваха на ярката слънчева светлина.

Беше твърде рано за неприятни изяви в Бордъртаун и Ванс го знаеше. Но, от друга страна, човек никога не можеше да предположи какво би запалило фитила на тези мексиканци. „Испанци“, измърмори Ванс и поклати глава. Имаха кафява кожа, черни коси и очи, преживяваха с тортиля и енчилада и бръщолевеха езика, който се говореше на юг от границата. За Ванс това означаваше, че са мексиканци, независимо къде са се родили или с какви измислени имена ги наричаха. Бяха си чисто и просто мексиканци.

Сгушена в процепа под таблото лежеше пушката му, а под седалката до него се намираше Луисвил Слъгър — бухалката му за бейзбол. Беше създадена тъкмо за разбиване на черепи на потни гърбини, мислеше си Ванс. Особено за черепа на един нахакан пънкар, който се смяташе за силния на деня там. Сигурен беше, че рано или късно мистър Луисвил щеше да се срещне с Рик Джурадо и тогава —

буум! — Джурадо щеше да бъде първата потна гърбина в открития космос.

Той мина покрай Престън парк и стигна Рипъблика Роуд, зави надясно при бензиностанцията на Ксавиер Мендоза и се отправи по моста на Змийска река към прашните улици на Бордъртаун. Реши да стигне до къщата на Джурадо на Втора улица, вероятно да поседи пред нея и да види дали има нужда от превантивна намеса.

Защото в края на краищата, каза си Ванс, работата на шерифа беше да предотвратява престъпленията. По това време догодина вече нямаше да бъде шериф, така че беше добре да предприеме колкото може повече превантивни действия. Мисълта за Селесте Престън, която го командваше като някакво ваксаджийче, го накара да премигне от обида и той настъпи яростно педала на газта.

Спря пред кафява дъсчена къща на Втора улица. Очуканото черно камаро на момчето беше паркирано до тротоара, а по улицата се виждаха и други таратайки, които дори Мак Кейд не би взел. В задните дворове бяха опънати въжета, на които висеше пране, а в голите дворове отпред тук-там се виждаше да кълве по някое пиле. Земята и къщите принадлежаха на някакъв граждански комитет на мексиканските американци и символичната рента отиваше в бюджета на града, но Ванс представляваше закона както тук, така и от другата страна на моста. Къщите, повечето от които бяха от началото на петдесетте, бяха дъсчени или пък е декоративна гипсова мазилка и ако се съдеше по вида им, всички се нуждаеха от ремонтиране, но бюджетът на Бордъртаун не можеше да позволи такива разходи. Това бяха бордеи, а тесните улици бяха посипани със ситен жълт прах, в който се подмятаха стари, негодни за употреба коли, перални и всякакви други боклуци — неизменните паметници на бедността. Бордъртаун имаше вече над хиляда жители и повечето от тях бяха работили в медната мина. Когато я затвориха, по-сръчните заминаха по други места, а останалите отчаяно се вкопчиха в малкото, което имаха.

Преди две седмици бяха пламнали няколко празни къщи в края на Трета улица, но доброволната противопожарна бригада от Пъкъл беше спряла разпространението на пожара. В пепелта намериха остатъци от напоени с бензин парцали. А миналия уикенд Ванс прекъсна една битка между цяла дузина ренегати и кротали в Престън парк. Отново назряваше нещо, също като през миналото лято, но този

път Ванс беше решил да вкара духа в бутилката, преди някои граждани на Пъкъл да пострадат.

Наблюдаваше как един петел от дребната порода се перчи важно по улицата пред колата. Натисна клаксона и той подскочи във въздуха. От него паднаха три пера.

— Малък негодник! — каза Ванс и посегна към горния джоб и пакета с цигари.

Преди да успее да си извади една, долови някакво движение с крайчеца на окото си. Погледна надясно, към къщата на Джурадо, и видя момчето, застанало на входа ѝ. Те се изгледаха продължително. Времето минаваше. Изведнъж ръката на Ванс трепна и сякаш по своя собствена воля натисна клаксона отново. Протяжният му вой отекна по Втора улица и предизвика кварталните кучета, които му отвърнаха с бесен лай.

Момчето не помръдна. Беше облечено в черни джинси и синя раирана риза с къси ръкави. С едната си ръка придържаше отворена мрежестата врата, а другата висеше надолу със свит юмрук.

Ванс натисна клаксона още веднъж и го остави да стене в продължение на шест тягостни секунди. Кучетата вече наистина вдигаха шум до бога. Някакъв мъж надникна от вратата на четвъртата къща откъм горния край. На верандата на друга къща се появиха две деца и останаха да зяпат, докато излезе някаква жена и ги накара бързо да се приберат. Когато врявата поутихна, Ванс чу крясъци и псувни на испански — този език непрекъснато му звучеше като псуване — от отсрещната къща. Тогава момчето пусна вратата и слезе по разнебитените стълби на верандата до тротоара. „Хайде, малък петльо! — мислеше си Ванс. — Хайде, само посмей да започнеш нещо!“

Момчето спря точно пред патрулната кола. Беше около метър и седемдесет и осем, загорелите му ръце бяха доста мускулести, гарвановочерната му коса бе сресана назад и откриваше челото му. На фона на бронзовото му лице очите му изглеждаха абаносови, но бяха очи на възрастен, видели твърде много, а не очи на осемнайсетгодишен младеж. В тях се таеше студена ярост — като тази на дивото животно, подушило следите на ловеца. На двете си китки имаше черни кожени гривни с квадратни метални украшения, коланът му също беше от осеяна с кабари кожа. Гледаше втренчено шерифа Ванс през предното стъкло и никой от двамата не помръдваше.

Най-после момчето заобиколи колата и застана на около метър и нещо от отворения прозорец на Ванс.

— Какъв ти е проблемът, човече? — Гласът му беше смесица от мексикански акцент и западнотексаско ръмжене.

— Патрулирам — отвърна Ванс.

— Патрулираш пред къщата ми? На моята улица?

С едва доловима усмивка Ванс свали слънчевите си очила. Светлокафявите му очи бяха дълбоко разположени и изглеждаха твърде малки за лицето му.

— Искях да прескоча да те видя, Рики. Да ти кажа добро утро.

— Buenos días. Нещо друго? Стягам се за училище.

Ванс кимна.

— Вече завършваш, а? Вероятно занапред всичко ти е уредено, така ли е?

— Ще се оправя и сам.

— Сигурно. Най-вероятно ще се заемеш с улична продажба на наркотици. Добре че си жилав човек, Рики. Може даже да вземе да ти хареса животът в затвора.

— Ако изобщо попадна там — каза Рик. — Ще гледам да уведомя момчетата, че си тръгнал насам.

Усмивката на Ванс се скърши.

— Какво искаш да кажеш с това, умнико?

Момчето вдигна рамене, зареяло поглед нейде по Втора улица.

— Ще се провалиш, човече. Рано или късно щатските власти ще сгащят Кейд, а ти ще си следващият. Само че ти ще си този, който ще опере пешкира, докато той отдавна ще е отвъд границата. — Рик се втренчи във Ванс. — Кейд няма нужда от ортак. Още ли не ти е станало ясно?

Ванс седеше, без да помръдне. Сърцето му заби силно, а в съзнанието му изплуваха неприятни спомени. Не можеше да понася Рик Джурадо не само защото беше водач на кроталите, а поради някакви по-дълбоки, подсъзнателни причини. Когато беше дете и живееше в Ел Пасо с майка си, Ванс трябваше да минава на път за училище през една прашна дупка, наречена Кортес парк. Майка му работеше в една пералня през следобедите, а къщата им беше само на четири пресечки от училището, но пътят до него беше като слизане на долната земя и представляваше истинско мъчение за него.



Мексиканчетата киснеха на групи в Кортес парк и имаше един едър осмокласник на име Луис, със същите черни и бездънни очи като на Рик Джурадо. Еди Ванс бе дебело и мудро дете, а мексиканчетата можеха да бягат като пантери. През един ужасен ден те го наобиколиха, като не спираха да дърдорят и крещят, а щом се разплака, положението съвсем се влоши. Блъснаха го на земята и разпиляха книгите му, а другите бели деца го гледаха, но бяха твърде уплашени, за да се намесят. Оня с име Луис му дръпна панталоните, въпреки опитите за съпротива, а после другите го хванаха и държаха, докато Луис му свали и долните гащи и ги върза около лицето му като торба със зоб. Той хукна полугол към къщи, придружаван от смеха и подигравките на мексиканчетата, които крещяха възбудено: *Вигго! Вигго! Магаре!*

Оттогава Еди Ванс започна да минава по заобиколен път, с близо два километра по-дълъг от обичайния, за да избягва Кортес парк, а в мислите си бе убил онова мексиканско момче на име Луис над хиляда пъти. И ето че Луис се беше появил отново, само че сега се казваше Рик Джурадо. Този път беше по-възрастен, говореше английски по-добре и беше дори по-умен и макар Ванс да приближаваше петдесет и четвъртия си рожден ден, дебелилото момченце вътре в него би разпознало тези лукави очи навсякъде. Беше самият Луис, но просто имаше друго лице.

Истината беше, че Ванс не беше срещал мексиканец, който да не му напомня по някакъв начин за онези присмиващи се деца в Кортес парк отпреди почти четирийсет години.

— Какво зяпаш, човече? Да не би да имам две глави? — предизвика го Рик.

Шерифът излезе от транса си. Обхвана го ярост.

— По-скоро бих скочил от колата да ти счупя врата, нагла потна гърбино.

— Няма да го направиш. — Но тялото на момчето се стегна, готово както за бягство, така и за борба.

„Спокойно!“, каза си Ванс предупредително. Не беше готов за такъв род разправия, и то точно тук, в средата на Бордъртаун. Сложи с рязко движение очилата си и потърка кокалчетата на юмруците си.

— Някои от твоите момчета ходят в Пъкъл, след като се стъмни. Тая няма да мине, Рики.

— Доколкото съм чувал, това е свободна страна.

— Свободна е за американци. — Макар да знаеше, че Джурадо бе роден в клиниката на Пъкъл на улица „Селесте“, Ванс знаеше също, че майката и бащата на момчето пребиваваха без документи в страната. — Остави твоята банда от пънкари да отиде...

— Кроталите не са банда, човече, а клуб.

— Аха, точно така. Остави пънкарите от клуба си да преминат моста след мръкнало и гледай какво ще става. Не отговарям за последиците. Не искам никой кротал да прекосява, моста по тъмно. Ясен ли...

— Глупости — прекъсна го Рик и махна гневно към Пъкъл. — Какво ще кажеш за ренегатите, човече? Те ли притежават този шибан град?

— Не. Но твоите момчета си просят боя, като се появяват там, където не трябва. Искам това да спре.

— Ще спре — каза Рик, — когато ренегатите престанат да нахлуват тук и да чупят прозорците на хората или да боядисват колите им със спрей. Те вдигат врява по МОИТЕ улици, а от нас се очаква да не преминаваме дори моста, без да ни нашляпат. Ами пожарът? Как така Локет още не е затворен?

— Няма доказателства, че той или някой друг от ренегатите го е запалил. Всичко, което имаме, са няколко късчета от изгорели парцали.

— Човече, ти знаеш, че са те! — извика Рик. — Можеха да изгорят целия град до основи! — Поклати глава с отвращение. — Ти си курешка, Ванс! Голям шериф, а? Тогава слушай! Моите хора наблюдават улиците нощем и се заклевам в Господа, че ще отрежем топките на всеки ренегат, когото хванем. Comprendes?

Страните на Ванс почервеняха от гняв. Все едно че отново стоеше лице в лице с Луис на бойното поле на Кортес парк. Някъде дълбоко в него стомахът му се свиваше от страха, който изпитваше дебелилото момче.

— Нещо не ми харесва тонът ти, момче! Аз имам грижа за ренегатите. А ти дръж твоите пънкари от тази страна на моста след мръкнало, разбра ли?

Неочаквано Рик Джурадо се отдръпна на около два метра, наведе се и взе нещо от земята. Ванс видя, че това беше червеното петле. Мексиканчето се приближи до колата, хвана петлето над предното

стъкло и го стисна силно със здравите си ръце. То се разкроя и запърха с крила и накрая изпусна една сиво-бяла курешка, която се стече надолу по стъклото.

— Ето отговора ми — предизвикателно каза момчето. — Курешка за курешка.

Ванс изскочи от колата, преди миризливата течност да се стече до капака. Рик отстъпи две крачки, пусна петлето и се стегна да посрещне връхлитащата буря. Петлето изкукурига немощно и побърза да се скрие зад един храст от юка.

Макар да знаеше, че ще подпали фитила на динамита, Ванс посегна да хване момчето за яката, но Рик беше твърде бърз и лесно му се изплъзна. Ванс замахна напразно във въздуха и пред очите му отново изплуваха Луис и Кортес парк. Той измуча яростно и дръпна ръка назад, готов да нанесе юмручен удар на своя мъчител.

Преди да изтласка юмрука си обаче, чу затръшване на врата и момчешки глас, който запита на испански:

— Хей, Рикардо! Имаш ли нужда от помощ?

Веднага последва остър звук и юмрукът на шерифа замръзна във въздуха.

Той погледна към отсрещната страна на улицата, където на предните стълби на една разнебитена къща се беше появило тънко като върлина мексиканче с военни ботуши.

— Имаш ли нужда от помощ, човече? — отново попита то, този път на английски, след което вдигна назад дясната си ръка и бързо и умело замахна рязко напред.

Камшикът от волска кожа изплющя като фойерверк. Краят му перна една угарка в канавката и във въздуха се разхвърчаха късчета тютюн.

Времето сякаш спря. Рик Джурадо наблюдаваше лицето на Ванс, а то издаваше яростта и страха, които се бореха в душата му. После Ванс премигна и Рик разбра кой беше победителят в борбата. Юмрукът на шерифа се разтвори, той свали ръка и я прибра като счупено крило.

— Не, Зарра. — Гласът на Рик звучеше съвсем спокойно. — Всичко е наред, човече.

— Просто проверявам. — Карлос Зарра Алхамбра нави камшика около дясната си ръка и седна на стълбите на верандата с протегнати

напред крака.

Ванс забеляза още две мексикански момчета да се приближават към тях по Втора улица. В долния край, където улицата свършваше сред камънаци и пелин, още едно момче стоеше на тротоара и наблюдаваше шерифа. В ръката си държеше железен лост за сменяне на гуми.

— Имаш ли още нещо да казваш? — подразни го Рик.

Ванс усети многото очи, които го наблюдаваха от прозорците на отвратителните къщи. Знаеше, че няма как да победи тук. Целият Бордъртаун представляваше един голям Кортес парк. Ванс погледна неловко към пънкарчето с камшика. Знаеше, че с това проклето нещо Зарра Алхамбра би могъл да извади очите на гущер. Той посочи с дебелия си пръст към лицето на Рик.

— Предупреждавам те! Никой от кроталите да не се мярка в Пъкъл по тъмно, чуваш ли?

— А? — Рик направи с ръка фуния на ухото си.

Зарра се изсмя от отсрещната страна на улицата.

— Запомни това! — каза Ванс и влезе в патрулната кола. — Запомни това, умнико! — извика още веднъж, след като затвори вратата.

Струйката по стъклото го вбеси и той включи чистачките. Струйката се превърна в зацапано петно. Щом чу смеха им, лицето му пламна. Включи на задна скорост, даде назад по Втора улица и излезе на Рипъблика Роуд. Там свърна и после с пълна скорост премина по моста и влезе в Пъкъл.

— Човек на закона! — издюдюка Зарра и се изправи. — Трябваше да го изплющя по дебелия задник, а?

— Този път не. — Пулсът на Рик се връщаше към нормалното. Беше силно ускорен по време на разправията с Ванс, но въпреки това Рик не бе показал дори и сянка на страх. — Другия път можеш да го нашибаш хубавичко. Можеш да му скъсаш топките.

— Дооообрееее! До разгром, човече! — Зарра вдигна левия си юмрук за поздрава на кроталите.

— До разгром — без особен ентузиазъм отвърна на поздрава Рик.

Той видя Чико Магелас и Пити Гомез да приближават с неестествено наперена походка, сякаш вървяха по улица от злато, а не

от напукан бетон. Бяха тръгнали към ъгъла на улицата да хванат автобуса за училище.

— Ще се видим по-късно — каза той на Зарра и се върна по стълбите в кафявата къща.

Спуснатите щори не допускаха слънчевата светлина. На местата, където тя все пак беше успявала да проникне, сивите тапети бяха придобили избелял бежов цвят. По стените висяха картини на Исус в рамка, поставени върху основа от черно кадифе. Къщата миришеше на лук, тортиля и боб. Дъските на пода скърцаха мъчително под стъпките му. Рик прекоси малкото коридорче и застана пред една врата близо до кухнята. Почука леко. Не последва отговор. Той изчака няколко секунди и почука отново, този път по-силно.

— Будна съм, Рикардо — каза на испански немощен глас на стара жена.

Рик беше затаил дъх. Вече можеше да издиша. Знаеше много добре, че една сутрин щеше да застане пред тази врата и щеше да почука, но нямаше да получи отговор. Добре че не беше днес. Отвори вратата и погледна в малката стая, в която щорите бяха пуснати и малък вентилатор раздвижваше тежкия въздух. Вътре миришеше на виолетки, които са започнали да се разлагат.

Под чаршафа на леглото се забелязваше мършавата фигура на стара жена. Бялата ѝ коса беше разпиляна като дантелено ветрило върху възглавницата, кафявото ѝ лице бе цялото прорязано от бръчки и дълбоки линии.

— Тръгвам за училище, Палома. — Гласът на Рик бе нежен и внимателен, без следа от нотките, които се долавяха в него преди малко на улицата. — Да ти донеса ли нещо?

— Не, gracias. — Старата жена бавно седна и немощно се опита да пооправи възглавницата си. Рик я изпревари.

— На работа ли си днес? — попита го тя.

— Si. Ще се прибера към шест.

Той работеше три следобеда през седмицата в железарския магазин в Пъкъл и би работил повече, стига мистър Лутели да му позволеше. Но трудно се намираше работа, а и трябваше да гледа баба си. Всеки ден някой от доброволческия комитет на църквата ѝ донасяше обяд в кутия, съседката — госпожа Рамирез — прескачаше от време на време да я види. Отец Лапрадо също се отбиваше, но Рик

никак не обичаше да я оставя сама. В училище го измъчваше страхът, че тя може да падне и да си счупи таза или гръбнака и да страда в тази ужасна къща, докато той се върне у дома. Но парите от неговата работа на разносвач им бяха нужни и нямаше какво повече да се добави по този въпрос.

— Какъв беше този шум, който чух? — попита тя. — Свиреше клаксон. И ме събуди.

— Нищо. Просто един минаваше оттук.

— Чух крясъци. Много е шумна тази улица. Твърде неприятни неща стават на нея. Един ден ще живеем на някоя тиха улица, нали?

— Да, ще живеем — отговори той, докато гладеше изтънялата бяла коса на баба си със същата ръка, която беше стиснал в юмрук за поздрав.

Тя се пресегна и хвана ръката му.

— Бъди добро момче днес, Рикардо. Училището върви, нали?

— Ще се опитам.

Той погледна лицето ѝ. Пердетата на очите ѝ бяха толкова сиви, че едва ли можеше да види нещо. На седемдесет и една години вече се беше преборила с последствията от два по-слаби мозъчни удара и все още повечето зъби в устата ѝ бяха нейни. Беше побеляла още на млади години и оттам идваше и името ѝ — Палома, гълъбицата. Истинското ѝ име бе от онези селски мексикански имена, които дори самият той се затрудняваше да произнесе.

— Моля те, бъди внимателна днес — каза Рик. — Искаш ли да вдигна щорите?

Тя поклати глава.

— Твърде светло ми става. Но ще се оправя, след като се оперирам. Тогава ще виждам всичко дори по-добре от теб.

— Ти вече виждаш всичко по-добре от мен. — Наведе се над нея и я целуна по челото. Отново усети миризмата на разлагащи се теменужки.

Пръстите ѝ опипаха една от кожените му гривни.

— Пак ли тези неща? Защо ги носиш?

— Без причина. Просто такава е модата. — Той издърпа ръката си.

— Модата, si. — Палома се усмихна едва доловимо. — И кой определя тази мода, Рикардо? Вероятно някой, когото не познаваш и

във всеки случай едва ли би харесал. — Тя се чукна леко по главата. — Използвай това. Живей по твоята мода, а не по тази на някой друг.

— Трудно е да се осъществи.

— Знам. Но така изграждаш самия себе си, а не се превръщаш в нечие чуждо ехо. — Палома обърна глава към прозореца. Пролуките, през които иззад щорите нахлуваше светлина, ѝ причиняваха главоболие. — Майка ти... ето една жена със собствен стил — нежно каза тя.

Рик не беше очаквал това. Беше минало доста време, откак Палома не беше споменавала майка му. Изчака малко, но тя не каза нищо повече.

— Вече е почти осем. По-добре да вървя.

— Да. По-добре тръгвай. Не искаш да закъсняваш, нали, господин зрелостник?

— Ще си бъда тук в шест — каза ѝ той и тръгна към вратата, но преди да излезе от стаята, хвърли един поглед назад към крехката фигура на леглото и каза, както всяка сутрин, преди да тръгне за училище: — Обичам те.

А тя му отвърна, както винаги досега:

— Да ти се връща два пъти повече обич.

Рик затвори вратата след себе си. Докато прекосяваше антрето, осъзна, че пожеланието на баба му за двойно повече обич му беше напълно достатъчно, когато беше малък; но отвъд стените на тази къща, в света, където слънцето те поваляше като чук и само страхливците говореха за милост, пожеланието за двойно повече обич от една умираща стара жена не би могло да го защити.

С всяка крачка лицето му едва доловимо се променяше. Очите му изгубиха нежността си и добиха твърд и студен блясък. Устните му се стегнаха и се превърнаха в сурова, издаваща горчивина линия. Преди да стигне до вратата, спря и взе бялата мека шапка с лента от змийска кожа от куката ѝ на стената. Сложи си я пред едно олющено старо огледало и я килна леко, за да си придаде възможно най-нахакан вид. После плъзна ръка в джоба на джинсите си и провери дали сребърното му автоматично ножче бе там. Дръжката му беше от зелен нефрит с инкрустирано камео на Исус Христос и Рик си спомни деня, когато беше отмъкнал това острие — Божия гняв — от някаква кутия, в която се беше навила на обръч една гърмяща змия.

Погледът му вече беше злобен и нахакан — значи беше готов да тръгне.

Щом прекрачеше прага, онзи Рик Джурадо, който трепери над своята Палома, щеше да остане вътре, а навън щеше да се появи другият Рик Джурадо — главатарят на кроталите. Тя никога не беше виждала другото му лице и понякога той беше благодарен, че Палома има перде на очите. Но така или иначе нямаше друг изход, ако искаше да оцелее в борбата срещу Локет и ренегатите. Не смееше да сваля тази своя маска и дори понякога се случваше да забрави кое бе маска и кое неговата истинска същност.

Пое си дълбоко въздух и напусна къщата. Зарра го чакаше при колата и веднага му подхвърли една току-що свита цигара марихуана. Рик я улови и я мушна в джоба за по-късно. Дрогиран или поне преструвайки се, че си такъв, бе единственият начин, по който можеше да преживееш деня.

Мушна се зад волана. Зарра седна отпред до него и щом Рик превъртя ключа, моторът на камарото забоботи. Той си сложи слънчевите очила с черни рамки и вече напълно превъплътен, даде газ.



## 6. ЧЕРНАТА СФЕРА

Минаваше девет, когато един кафяв пикап спря до повредената камионетка на Джеси Хамънд. От него слязоха Джеси и шофьорът — Бес Лукас: жилава петдесет и осем годишна жена с посивели коси, яркосини очи и привлекателно овално лице. Носеше джинси, бледозелена блуза и сламена каубойска шапка. Като видя обезобразения мотор, тя премигна слисана.

— О, боже! — изрече. — Сигурна съм, че оттук вече нищо няма да върши работа. — Моторът беше изстинал и съвсем притихнал. Под него проблясваше локвичка масло. — Какво ли го е разкъсало така?

— Не знам. Както ти казах, парче от онова, което мина, удари капака. Като тези там. — Джеси тръгна към синьо-зелените парчета, които бяха престанали да изпускат дим, но във въздуха все още се носеше зловоние като от разтопена пластмаса.

Бес и Тайлър също чули шума и мебелите в дома им танцували в продължение на няколко секунди. Когато излезли навън, видели, че във въздуха се е вдигнал много прах, но не забелязали и следа от хеликоптери или нещо подобно на онова, което Джеси им беше описала. Бес клатеше глава и цъкаше с език. Дупката в мотора беше голяма колкото детски юмрук. Тя се отдалечи от камионетката и последва Джеси.

— Казваш, че това нещо просто профуча, без никакво предупреждение? Накъде отиде?

— Натам.

Джеси посочи на югозапад. Хребетът пред тях пречеше на гледката, но Джеси забеляза пресните следи от реактивни самолети в небето. Беше стигнала до онова заровено в пясъка парче, което беше покрито със странни знаци. От него все още се излъчваше топлина — толкова силна, че Джеси усети как страните ѝ пламват.

— Какво е написано там? — попита Бес. — Нещо на гръцки ли?

— Не мисля. — Тя коленичи на известно разстояние, без да смее да се приближи съвсем. Там, където предметът се беше забил в земята,

пясъкът беше изгорял до такава степен, че се бе превърнал в стъклени бучки, а наоколо бяха разпилени почернели парчета от кактуси.

— Това се казва гледка. — Бес също бе забелязала буците стъкло. — Трябва да е било страшно горещо, а?

Джеси кимна и се изправи.

— Ужасно нещо — да си гледаш работата и да те постигне такава катастрофа посред бял ден. — Бес огледа пустошта наоколо. — Може би тук става доста населено, а?

Джеси почти не я слушаше. Беше се втренчила в синьо-зеленото парче. Със сигурност не беше част от метеор. Не приличаше и на част от познатите ѝ летателни машини. Възможно беше да е от някой сателит. Но знаците определено не бяха английски, нито пък руски. Кои други страни имаха изведени в орбита сателити? Спомни си, че над Северна Канада преди няколко години бяха паднали части от космически апарати, а неотдавна това се бе случило и в пустошта на Австралия. Спомни си как след съобщението на НАСА, че някакъв повреден сателит започнал да пада, хората се шегуваха, че може да бъдат ударени от падащи отломъци и носеха каски, за да се спасят от неколкотонните парчета метал.

Но ако това пред нея бе метал, то със сигурност бе най-странният метал, който бе виждала.

— Ето ги и тях.

Джеси вдигна глава и видя двамата ездаци, които приближаваха към тях. Тайлър беше отпуснал Суийтпи в лек галоп, а Стиви стискаше Тайлър отзад през кръста.

Джеси се върна до камионетката, наведе се напред и надникна в дупката, която се беше образувала в блока на двигателя. Каквото и да бе пронизало мотора, не можеше да се види в бъркотията от масло и разкъсани жици и метал. Дали е излязло от долната страна, или беше заседнало някъде? Представяше си лицето на Том, когато му кажеше, че някакъв падащ летателен апарат е пресякъл пътя им и е направил на пихтия...

Тя се спря. Летателен апарат? Дума, която не преставаше да се върти в ума ѝ. Летателен апарат. Е, сателитът беше летателен апарат, нали? Но не можеше повече да се заблуждава. Знаеше много добре какво беше имала предвид. Летателен апарат от открития космос. От някъде далече-далече в космическото пространство.

„Господи! — помисли си Джеси и почти се изсмя. — Трябва да си сложа шапката, преди мозъкът ми да заври.“ Но погледа ѝ се плъзна отново към синьо-зеленото нещо, заседнало в пясъка, и към другите парчета наоколо. „Стига — каза си тя. — Само защото не можеш да го оприличиш на нещо познато, не означава, че е от открития космос! Прекалила си с научно-фантастичните филми, които хващаш от сателита късно през нощта.“

Яхнали големия златистокафяв кон, Тайлър и Стиви почти бяха стигнали до тях. Тайлър беше едър мъжага, скоро прехвърлил шейсетте, с обрулено лице, прорязано от бръчки, и буйна като грива побеляла коса, мушната под смачкана фуражка на Конфедеративната армия. Той пръв слезе от Суийтпи и с лекота свали Стиви от коня. Приблужи се да разгледа камионетката отблизо и силно подсвирна.

— Направо може да отпишете мотора — каза. — Даже и Мендоза няма да може да закърпи такава дупка. — Преди да тръгнат, телефонираха на Мендоза и той обеща да тръгне до половин час, за да изтегли камионетката на буксир.

— Такива парчета има разхвърляни навсякъде — каза му Бес. — Виждал ли си някога подобно нещо?

— Никога! — Тайлър се беше пенсионирил в тексаското енергоснабдяване. Сега се занимаваше с писане на доста сполучливи романчета за един ловец на престъпници, за които е обявена награда, на име Барт Съдника. Бес си прекарваше времето в рисуване на пустинни цветя и растения. И двамата се отнасяха към Суийтпи като към бързо израснало кутре.

— И аз също — призна си Джеси.

Тя видя Стиви да приближава. Очите на малкото момиченце отново бяха широко отворени и то гледаше втренчено, сякаш изпадеше в транс. Джеси я беше прегледала в къщата на Лукас, но никъде не бе открила следи от наранявания.

— Стиви? — Тя нежно произнесе името ѝ.

Звукът на вятърните камбанки привличаше момиченцето, беше приказен, успокояващ. Трябваше да разбере откъде идва този звук. Детето понечи да заобиколи майка си, но Джеси го хвана здраво за раменете, преди да стигне до камионетката.

— Недей се цапа с това масло. Ще ти похаби дрехите.

Тайлър беше с работен комбинезон и не го беше страх, че може да се изцапа. Беше любопитен да разбере какво бе пробило такава дупка в капака и двигателя, затова бръкна с ръка и започна да опипва.

— Внимавай да не се порежеш на нещо, Тай — предупреди го Бес, но той изръмжа и продължи да бърника.

— Имаш ли фенерче, докторе?

— Да, ей-сега ще ти го дам. — Във ветеринарната си чанта Джеси имаше писалка-фенерче. — Не пречи на господин Лукас — каза тя на Стиви, която разсеяно ѝ кимна. Взе си чантата от камионетката, намери фенерчето и го подаде на Тайлър. Той го щракна и освети дупката.

— Божичко! Каква бъркотия! — възкликна. — Каквото и да е било, минало е точно през двигателя. Потрошило е всички клапани.

— Можеш ли да видиш какво е то?

— Не мога. — Той премести фенерчето. — Трябва да е било твърдо като гюлле и бързо като светкавица. Май се е изпарило някъде тук. Голям късмет си извадила, докторе, че не с минало през резервоара или предпазната стена.

— Знам.

Тайлър се изправи и изгаси фенерчето.

— Мисля, че имаш застраховка, нали? При Доджър?

— Точно така. — Додж Крийч беше агент на Тексаската автомобилна застрахователна агенция и имаше канцелария на втория етаж на банката в Пъкъл. — Макар че не знам как да опиша злополуката. Не знам дали нещо подобно е предвидено в застраховката ми.

— Старият Додж ще намери начин. Той може да накара и камъка да пролее сълзи.

— То е още тук, мамо — съвсем спокойно каза Стиви. — Чувам го да пее.

Тайлър и Бес я погледнаха, след това се спогледаха.

— Мисля, че Стиви е малко разстроена — обясни Джеси. — Всичко е наред, миличко. Ще си тръгнем веднага щом господин Мендоза...

— То е още вътре — повтори детето. Този път гласът му прозвуча твърдо. — Не го ли чуваш?

— Не — отговори Джеси. — И ти също. Искам да престанеш да си измисляш, чуваш ли?

Стиви не отговори. Продължаваше да гледа към камионетката, като се опитваше да разбере точното място, откъдето идваше мелодията.

— Стиви? — извика я Бес. — Хайде ела при мен да дадем бучка захар на Суийтпи, съгласна ли си? — Тя порови в джоба си и измъкна няколко бучки захар. Светлокафявият кон се приближи към нея в очакване на угощението. — Една сладка бучка за едно сладко конче. Хайде, Стиви, ела и му дай една, искаш ли?

Обикновено Стиви подкачаше от радост при такава възможност, но сега поклати глава. Не искаше да се откъсне от музиката на вятърните камбанки. Направи още една крачка към камионетката, преди Джеси да я спре.

— Я виж тук — каза Тайлър и се наведе до спуканата дясна гума. Върху калника се беше образувал мехур. Той отново запали фенерчето и го освети. — Тук има нещо. Май е прогорило метала.

— Какво е? — попита Джеси. След това добави: — Стиви! Не се приближавай толкова!

— Не е голямо. Случайно да имате чук?

Джеси поклати глава и Тайлър опита с юмрук. Удари по мехура, но предметът не помръдна. Пресегна се навътре в калника, а Бес се обади:

— Внимавай, Тай!

— Това нещо е хлъзгаво от маслото. Ама здравата е прилепнало.

Той го хвана и дръпна изведнъж, но ръката му се изплъзна. Избърса се в работния си комбинезон и опита отново.

— Маслото никога няма да се изпере! — тормозеше се Бес, но въпреки това се приближи, за да може да наблюдава какво става.

Мускулите на рамото на Тайлър се напрегнаха и изпъкнаха, но той продължи да дърпа.

— Мисля, че помръдна. Чакайте, сега ще опитам с все сила. — Пръстите му се впиха в предмета и той рязко го дръпна.

След още няколко секунди онова изскочи от вдлъбнатината, която беше направило в калника, и остана в ръката му. Беше абсолютно сферично и той го извади навън като перла от черупката на мида.

— Ето го. Мисля, че то е причинило повредата.

Наистина беше като гюлле, само че голямо колкото юмручето на Стиви, черно като абанос, гладко и без никакви надписи на повърхността.

— Трябва да е пробило и гумата — каза Тайлър и се намръщи. — Сигурен съм, това е проклетото нещо. Голямо е колкото дупката, но...

— Но какво? — попита Джеси.

Тайлър подхвърли предмета нагоре и после го улови.

— Като че ли изобщо не тежи. Изглежда не по-здраво от сапунен мехур. — Започна да го търка в панталоните си, за да избърше маслото и мръсотията, но то си оставаше все така черно. — Искате ли да го видите? — Тайлър го подаде на Джеси.

Тя се поколеба. Беше само една малка черна топка, но Джеси не го искаше. По-скоро би казала на Тайлър да го сложи там, където го бе намерил, или просто да го хвърли колкото може по-надалеч.

— Вземи го, мамо — каза ѝ Стиви с усмивка. — Ето кое нещо пее.

Зави ѝ се свят. Джеси почувства, че ще припадне. Слънцето прежуряше и проникваше направо в мозъка ѝ. Въпреки това протегна ръка и Тайлър сложи топката на дланта ѝ.

Сферата беше хладна, сякаш току-що беше изкарана от хладилник. Това я изненада, но най-удивена остана от теглото ѝ. Според нея не беше повече от сто грама. Тя прокара пръст по гладката повърхност. Стъклена ли беше или от пластмаса?

— Изключено е да е било това! Не е възможно такава нещо да е ударило камионетката. То е толкова крехко!

— Вярно! — съгласи се Тайлър. — Но е било достатъчно здраво да направи мехур в метала, без даже и драскотинка да остане по него.

Джеси се опита да стисне топчето, но то не се свиваше. Потвърдо е, отколкото изглежда, помисли си. Страшно твърдо и формата му беше абсолютно сферична. Сигурно бе обработено от машина, която не оставя следи по повърхността. Но защо е толкова студено? Минало беше през горещия двигател, а сега бе изложено на пряка слънчева светлина и въпреки това беше студено.

— Изглежда като голямо яйце на ястреб-мишелов — отбеляза Бес. — И без пари да ми го дават, не бих го взела.

Джеси погледна към Стиви. Детето се беше втренчило в сферата и тя се видя принудена да попита:

— Още ли го чуваш да пее?

Стиви кимна, направи крачка напред и протегна ръце към нея.

— Мога ли да го подържа, мамо?

Тайлър и Бес ги наблюдаваха внимателно. Джеси се колебаеше и продължаваше да върти топката в ръцете си. По нея нямаше нищо — ни пукнатина, ни драскотинка, даже нямаше и ожулено място. Тя я вдигна нагоре и се опита да погледне през нея към слънцето, но напразно — това нещо беше абсолютно непрозрачно. Сигурно се е движело с огромна скорост, когато се удари в нас, помисли си Джеси. От какво ли е направено? И какво всъщност беше?

— Моля те, мамо! — Стиви подскачаше нетърпеливо.

Не изглеждаше опасно. Все още беше студено при допир, но й нямаше нищо на ръката.

— Дръж го здраво! Да не го изпуснеш — предупреди я Джеси.  
— Много внимавай. Разбра ли?

— Добре, мамо.

Джеси й го подаде неохотно. Стиви го пое в шепите си. Сега вече не само чуваше музиката, а я усещаше през костите си — красива, но някак тъжна. Като песен за нещо загубено. Накара я да усеща сърцето си като една голяма сълза, да се почувства така, сякаш всичко и всички, които познаваше и обичаше, скоро щяха да си отидат от нея далече-далече, толкова далече, че дори да се качеше на най-високата планина, пак нямаше да може да ги вижда. Тъгата я обземаше все по-силно и по-силно, но красотата на музиката я унасяше като в транс. На лицето й бяха изписани едновременно и удивление, и тъга.

Джеси я наблюдаваше.

— Какво има?

Стиви поклати глава. Не й се приказваше. Искаше само да слуша. Мелодията отекваше в костите й и предизвикваше силни проблясъци в мозъка й. Никога досега не беше преживявала подобно нещо.

Внезапно музиката спря. Просто така — изчезна.

— Ето го и Мендоза. — Тайлър посочи светлосинята сервизна кола, която се приближаваше по Коубър Роуд.

Стиви тръсна сферата. Нямаше музика.

— Дай ми я, миличка. Аз ще я пазя — Джеси се пресегна към Стиви, но тя отстъпи назад. — Стиви! Хайде, миличка, дай ми това нещо!

Малкото момиче се обърна и побягна. Застана на около трийсетина метра, стиснало абаносовата сфера в ръце. Джеси сподави гнева си и реши да се разправя с детето вкъщи. Сега имаше достатъчно други грижи.

Ксавиер Мендоза, едър и широкоплещест мъж с побелели коси и мустаци, спря сервизната кола на Коубър Роуд, така че да може да вземе на буксир камионетката на Джеси. Излезе от колата, за да прецени какви са повредите, и първата му реакция беше:

— Ай! Caramba!

Стиви се отдалечи още малко, тръскайки непрекъснато черната сфера, за да накара музиката да засвири отново. Мина ѝ през ум да я счупи. А може би ако я тръснеше достатъчно силно, вятърните камбанки вътре щяха отново да запоят. Раздрусва я и като че ли чу вътре нещо да се плиска, сякаш кълбото беше пълно с вода. Вече не беше и толкова студено. Може би се затопляше отвътре или пък това се дължеше на слънцето.

Тя продължи да го върти в ръцете си.

— Събуди се, събуди се!

Изведнъж се сепна. Осъзна, че нещо в черната топка се беше променило. Пръстите ѝ се бяха отпечатали върху нея, а дланите ѝ се бяха очертали в електриковосиньо. Стиви натисна с показалец топката. Отпечатъкът се задържа отгоре, след това бавно започна да изчезва, като че ли нещо го издърпваше навътре. Нарисува с нокът малко засмяно лице и то също се задържа за малко, оцветено в синьо — стотици пъти по-синьо от синьото на небето. След това Стиви рисува сърце, после малка къщичка. Всичките ѝ рисунки оставаха за около пет-шест секунди, преди да се стопят. Тя вдигна глава и понечи да извика майка си, за да ѝ покаже тези чудеса. Но преди думите да излязат от устата ѝ, зад нея се чу силен шум, който страшно я изплаши. В следващия миг я връхлетя прашна вихрушка.

Един сиво-зелен хеликоптер закръжи над сервизната кола на Мендоза и камионетката на Джеси. Беше се появил изневиделица — може би иззад онзи хребет на югозапад. Сега правеше бавни кръгове над тях. Суийтпи зацвили и се изправи на задните си крака. Бес грабна юздите и се опита да го успокои. Около тях се завихри толкова много прах, че Мендоза се запени от ругатни на испански.



Хеликоптерът направи още няколко кръга и отново се насочи на югозапад. Набра скорост и изчезна.

— Проклет глупак! — изкрещя Тайлър Лукас. — Ще ти дам да се разбереш!

Джеси погледна към дъщеря си, която беше застанала на пътя. Стиви дойде до нея и ѝ показа сферата.

— Отново стана черна — каза тя. Лицето ѝ беше покрито с прах. — Знаеш ли? — Сниши глас, сякаш се готвеше да сподели някаква тайна. — Струва ми се, че отново щеше да запее, но се уплаши.

Какво ли щеше да представлява светът без детското въображение, помисли си Джеси. Канеше се да вземе черната сфера, но реши, че не е опасна за Стиви. И без това щяха да я предадат на шерифа Ванс веднага щом стигнеха до града.

— Да не я изпуснеш! — повтори Джеси и се обърна да види какво бе предприел Мендоза.

— Добре, мамо.

Стиви се отдалечи на няколко крачки и отново започна да тръска черната топка, но не можа да върне нито музиката, нито бляскавия син цвят на повърхността ѝ.

— Не умирай! — заповяда ѝ Стиви, но не последва никаква промяна. Топката си оставаше черна и Стиви можеше да види собственото си лице, отразено от лъскавата ѝ повърхност.

Вътре в сферата, в ядрото ѝ, нещо се размърда бавно и предпазливо — едно древно нещо, съзерцаващо блясъка на докосналата го през мрака светлина. След това то отново се затаи, като размишляваше и набираше сили.

Мендоза закачи камионетката към сервизната кола. Джеси благодари на Тайлър и Бес. Двете със Стиви се качиха при Мендоза и той подкара към Пъкъл. Момиченцето продължаваше да стиска в ръце черната сфера.

От югозапад, на такова разстояние, че оставаше почти незабелязан, ги следваше един хеликоптер.

## 7. ГНУСИ В АКЦИЯ

Звънецът пронизително извести, че е време за междучасие. В следващия момент тихите коридори на Престънската гимназия се огласиха от страхотен шум. Климатичната инсталация все още беше повредена, тоалетните воняха на цигари и марихуана, но буйните викове и смях говореха за весело настроение.

В многото смях обаче се долавяше фалшива нотка. На всички ученици беше ясно, че това беше последната година на Престънската гимназия. Пъкъл беше горещо и страшно неприятно място, но въпреки всичко беше родният им дом, а човек трудно напуска родното си място.

Всички те представляваха живата история на борбите, ставали тук преди тях. Чертите им носеха отличителните белези на племената и расите, които бяха дошли от Мексико и от вътрешността на страната, за да изградят тук, в тази тексаска пустиня, свой дом. Виждаха се черните лъскави коси и рязко очертаните скули на индианците от племето навахо, високото чело и тежкия абаносов поглед на апахите, гърбавите носове и очертаните профили на конквистадорите; мяркаха се русите, кестеняви или червени коси на пионерите и жителите на пограничните райони, жилавите фигури на каубои, обзядващи диви коне, и дългокраките, самоуверени жители от Източните щати, дошли да търсят богатство в Тексас много преди да пукне първата пушка в Аламо.

Всичко това се виждаше в лицата и костите, в походката, в изражението и говора на учениците, които сменяха класите стаи. Стотици години на разпавии, прехвърляне на стада с животни и свади в пивниците се движеха по коридорите. Но даже и техните предци, даже облечените с еленска кожа индианци и нарисуваните с бойни шарки воители, които си бяха рязали скалповете, щяха да се обърнат в гробовете си, ако можеха да видят от Щастливите ловни полета сегашната мода. Някои от момчетата бяха подстригани съвсем ниско, по войнишки, други си бяха оставили щръкнали кичури и ги бяха оцветили във възмутителни цветове, а трети имаха къси прически с

оставени дълги опашки отзад. Много от момичетата носеха косите си ниско подстригани по момчешки и също толкова крещящо оцветени, други имаха загладени прически „ала принцеса Даяна“, а някои бяха с дълги гривии, сресани назад и намазани с гел, дори украсени с пера — несъзнателно връщане към техните индиански предци.

Носеха пъстри анцузи, гащеризони с маскировъчна шарка, ризи от мадраско каре с кожени пискюли, тениски, възпяващи състави като „Сирените“, „Зверугите“ или „Умрелите Кенеди“, панталони от плат таки с десени на вратовръзки, избелели и закърпени джинси, военни обувки, ръчно изрисувани гуменки, евтини мокасини, сандали с дълги върви и стари прости джапанки, изрязани от автомобилна гума. В началото на годината съществуваше нещо като униформа, с която да се ходи на училище, но директорът на Престънската гимназия — нисък латиноамериканец на име Джулиъс Ривера, познат сред учениците като Малкия Цезар — постепенно беше занемарил това положение, щом стана ясно, че положението на училището беше безнадеждно. Учениците от областта Президио щяха да бъдат карани с автобус на повече от четирийсет километра до гимназията в Марфа, а Малкия Цезар щеше да преподава геометрия на второкурсници от гимназията Нортбрук в Хюстън.

Стенните часовници продължаваха да отброяват секундите и младите потомци на стрелци, фермери и индиански вождове продължаваха към стаите за следващия учебен час.

Рей Хамънд търсеше учебника по английски в шкафа си в „Б“-крилото на гимназията. Умът му бе зает с това, което му предстоеше следващия час в другото крило на гимназията, затова не видя, че някой го приближи отзад.

Тъкмо си намери учебника и един крак в протритата военна кубинка внезапно го ритна от ръцете му. Учебникът изхвърча във въздуха и се отвори. Разхвърчаха се листове, маркери за страници и нецензурни рисунки и накрая учебникът се блъсна в стената, на косъм от две момичета, които се бяха навели да пият вода от чешмата.

Рей вдигна глава и погледна стреснато с широко отворени очи, уголемени още повече от лещите на очилата му. Разбра, че бе настъпил денят на Страшния съд. Една ръка го сграбчи отпред за ризата и го дръпна така, че се изправи на пръстите на краката си.

— Хей, пикльо — изръмжа някой до него, като заваляше думите, — пречиш ми.

Беше един третокурсник на име Пако Легранде — с трийсет килограма по-тежък и с десет сантиметра по-висок от своя пленник. Зъбите му бяха развалени, а ухиленото му лисиче лице беше покрито с акне. На дебелата му ръка имаше татуирана гърмяща змия. Зачервените и отнесените очи на Пако подсказаха на Рей, че момчето беше попрекало с марихуаната в тоалетната. Рей обикновено избираше момента, за да дойде до гардероба, без да среща Пако, който държеше съседното шкафче, но днес неизбежното беше станало. Пако беше яко надрусан и бе готов да се сдърпа с всекиго.

— Хей, Рентген! — Зад Пако стоеше друго латиноамериканче. Казваше се Рубен Хермоса, беше по-нисък и не чак толкова силен, колкото Пако, но и неговите очи бяха зачервени. — Да не се изпуснеш в гащите, amigo!

Рей чу как ризата му започна да пращи. Едва пазеше равновесие на пръсти и сърцето му блъскаше в слабоватите му гърди, но запази хладнокръвно изражение на космически пътешественик. Другите момчета се отдръпнаха назад, извън обсега на опасността. Наоколо не се виждаше никой от ренегатите. Пако сви огромния си юмрук и го размаха пред лицето на Рей.

— Нали не искаш да нарушаваш правилата, Пако? — каза Рей с цялото спокойствие, на което беше способен в момента. — Нали знаеш — никакви неприятности в училище.

— Я си го начукай! И на правилата! И на училището! А тебе, малък цъкльо...

Един учебник по икономика със засмяно семейство на синята корица прасна Пако по главата. Чу се звук като изстрел от пушка. Рей използва момента и се отскубна от разхлабената му хватка. После се добра до малката чешмичка.

— Една мексиканска потна гърбина без топки не бива да приказва за чукане — чу се гърлен момичешки глас. — Ще започне да си въобразява разни неща, които не може да прави.

Рей позна гласа. Между него и двамата кротали се изправи Гнуси. Тя завършваше тази година. Беше около метър и осемдесет, с платиненоруса коса, сресана назад като на мохикан, избръснатата отстрани до голо. Нанси Слатъри носеше плътно прилепнали

панталони от плат таки, които се впиваха в задните ѝ части и дългите ѝ силни крака, а розовата памучна риза подчертаваше широките ѝ атлетични рамене. Гъвкава и бърза, тя участваше в отбора на гимназията по лека атлетика. На двете си ръце носеше гривни във формата на белезници. Около глезените ѝ, над огромните обуца за боулинг, които беше откъснала от пазара на форт Стоктън, проблясваха по три-четири златни верижки. Рей беше чул, че Нанси получила прякора Гнуси, когато я приемали в бандата на ренегатите. Ритуалът включваше изпиването на чаша, в която момчетата са изплюли сдъвквания си тютюн. Гнуси го изпила на един дъх и след това се усмихнала с боядисани в кафяво зъби.

— Ставай, Рентген! — каза му Гнуси. — Тия мъжки проститутки няма да те закачат.

— Я внимавай к'ви ги плещиш, брантийо! — изрева Пако. — Защото шъ те накарам кръв да пикаеш!

Рей се изправи и започна да събира разпиляното от учебника си. С ужас видя, че една небрежна рисунка на огромен мъжки член, нападнал една също толкова огромна вагина, беше спрял точно под десния сандал на една блондинка от долните класове на име Мелани Поулин.

— За теб ще го направя в чашка, Пако Педи — отговори му Гнуси и това накара няколко от зяпачите да се изсмеят. На Гнуси не ѝ достигаше малко, за да минава за красива — брадичката ѝ беше малко остра, предните ѝ два зъба бяха леко нащърбени, а носът ѝ беше счупен при падане на едно лекоатлетическо състезание. Тъмнозелените ѝ очи гледаха кръвнишки изпод изрусените вежди. Въпреки това Гнуси, която в учебната зала седеше през няколко места от Рей, за него беше едно готино маце.

— Хайде, човече — настоя Рубен, — трябва да се връщаме в час! Остави я!

— Точно така, Пако Педи. По-добре бягай, преди да са те нашляпали. — Гнуси видя как очите на Пако се наляха с кръв и разбра, че бе отишла твърде далеч, но това изобщо не я обезпокои — тя разцъфваше при най-малката опасност, също както другите момичета се размекваха от хубав парфюм. — Хайде де — предизвикателно го подкани тя с пръст. Ноктите и бяха лакирани в черно. — Ела да си го получиш, Пако Педи!

Лицето на Пако потъмня като буреносен облак. Той тръгна към Гнуси със свити юмруци.

— Недей бе, човече! — извика Рубен, но беше късно.

— Бой! Бой! — разкрещя се някой.

Мелани Поулин отстъпи стреснато при този вик и Рей успя да прибере излагащата го рисунка изпод крака ѝ. Той също се отдръпна назад. Беше виждал какво направи Гнуси с едно мексиканско момиче, с което се бяха сбили веднъж след училище, и не се съмняваше в изхода на битката.

Гнуси чакаше спокойна. Пако почти стигна до нея. Тя се усмихна леко.

Пако направи още една крачка.

Едната ѝ обувка за боулинг нанесе тежък, събрал всичките ѝ осемдесет килограма ритник в чатала му. След това никой не можеше да си спомни кое беше по-силно — звукът от точно попадналия удар или ужасният писък на Пако. Той се хвана между краката и се сви на две. Без да бърза, Гнуси го сграбчи за косата и заби коляно в носа му, а след това удари с все сила главата му във вратата на най-близкото шкафче. Пръсна кръв. Краката на Пако се огънаха, сякаш бяха от кашкавал.

Тя го повали на земята, като го подкоси с ритник. Той се просна, разперил ръце. Носът му се беше превърнал в яркочервена бучка. Всичко бе станало за около пет секунди. Рубен вече отстъпваше назад, вдигнал умолително ръце.

— Какво става тук?

Зяпачите се разбягаха като пилци пред камион. Госпожица Джепардо, белокосата учителка по история, пристъпи към Гнуси с широко отворени очи.

— Мили боже! — Тя спря рязко при вида на кръвопролитие. Пако се беше размърдал и замаяно се опитваше да седне. — Кой направи това? Веднага ми отговорете!

Гнуси се огледа наоколо. Острият ѝ поглед порази всички с често срещаното в Престънската гимназия заболяване „ни чул, ни видял“.

— Ти видя ли, младежо? — Госпожица Джепардо отправи настоятелен въпрос към Рей, който моментално си свали очилата и започна да ги бърше с ризата си. — Вие, господин Хермоса? — извика пронизително тя, но Рубен хукна да бяга. Гнуси знаеше, че до края на

четвъртия час всички кротали в училището щяха да знаят за случилото се, но не даваше пет пари за това. Лош късмет, помисли си тя и зачака погледът на госпожица Джепардо да падне върху нея.

— Госпожица Слатъри — Джепардо произнесе името така, сякаш в него имаше нещо заразно, — мисля, че вие сте на дъното на всичко това. Написано е на челото ви!

— Така ли? — попита Гнуси съвсем невинно. — Я тогава вижте какво е написано тук.

Тя се обърна и се наведе, показвайки как тесните ѝ панталони се бяха скъсали по задния шев, а Гнуси — както Рей и всички други видяха — не носеше никакво бельо.

Рей почти припадна. Коридорът се изпълни с гръмогласен смях и подвиквания. Той започна да си наглася очилата и за малко не ги изпусна. Когато най-сетне ги нагласи, можа да види малката пеперудка, татуирана на дясната буза на Гнуси.

— О-о... божичко! — Лицето на госпожица Джепардо пламна като посипано с червен пипер. — Веднага се изправете!

Гнуси се подчини и се завъртя грациозно като манекенка. В коридора вече цареше пълен хаос, защото се напълни с наизлезли от класните стаи ученици и учители, които смело се опитваха да ги спрат. С учебника си по английски под ръка и накриво поставени очила Рей се чудеше дали Гнуси би се оженила за него поне за една нощ.

— Веднага отивай в канцеларията на директора! — Госпожица Джепардо се опита да хване ръката ни момичето, но то се шмугна настрани.

— Не, няма да отида — твърдо отвърна Гнуси. — Отивам вкъщи да си сменя панталоните, ето какво ще направя. — Тя прекрачи през Пако Легранде и тръгна предизвикателно към вратите за крило „Б“, последвана от хор от възгласи и смях.

— Ще те изгоня от училището! Ще те докладвам на директора! — заклати отмъстително пръст госпожица Джепардо.

Гнуси спря на прага, обърна се и фиксира жената с поглед, който можеше да убие и ястреб.

— Не, няма да го направиш. Твърде много неприятности ще си създадеш. И без това единственото, което направих, е, че си пръснах панталоните. — Тя намигна бързо на Рей и го накара да се почувства като посветен в рицарство от Гуиневер, въпреки че думите ѝ бяха

далече от светския жаргон. — Не си цапай краченцата, момченце — каза му тя, като отвори вратата и излезе навън на светло. Косата ѝ заблестя на слънцето.

— Ще свършиш в женския затвор! — изсъска госпожица Джепардо, но вратата се затвори и Гнуси изчезна. Госпожицата се завъртя и кресна на зяпачите: — Веднага се върнете обратно по стаите си!

От вика ѝ чак прозорците потрепериха. След около секунда се чу закъснелият звънец и настана нова бъркотия.

Рей беше опиянен от похот. Гледката на задните части на Гнуси щеше да остане в съзнанието му до деветдесетгодишна възраст, когато задните части на момичетата вече нямаше да имат такова значение за него. Членът му започна да се втвърдява, като че ли тази част от тялото му имаше свой собствен мозък, а всичко останало беше просто ненужен придатък. Понякога си мислеше, че беше поразен от някакъв чуждоземен сескслъч или нещо такова и просто не можеше да изгони тази мисъл от главата си, макар че сигурно щеше да остане вечно девствен, ако се съдеше по реакцията на повечето момичета към него. Боже, ама че труден живот!

— Какво си застанал тук? — Лицето на госпожица Джепардо се приближи до неговото. — Да не спиш прав?

Рей не знаеше в кое от очите ѝ да гледа.

— Не, госпожо.

— Тогава тръгвай за час! Веднага!

Рей затвори шкафчето си, щракна ключалката и избяга по коридора. Но преди да свие зад ъгъла, чу гласа на госпожица Джепардо:

— Какво ти има, хулиган такъв? Не можеш ли да ходиш?

Рей погледна назад. Пако се беше изправил. Лицето му бе посивяло. Той се държеше за слабините и с мъка се заклатушка към учителката по история.

— Ще трябва да те заведа при сестрата, млади човече. — Тя го хвана за ръката. — Никога не съм виждала такова нещо през...

Пако внезапно се наклони напред и избълва закуската си върху шарената рокля на госпожица Джепардо.

Рей побягна и инстинктивно сви глава още преди да е чул крясъка, който последва.



## 8. ВЪПРОСЪТ НА ДАНИ

Дани Чафин беше двайсет и две годишен младеж с навъсено лице, чийто баща притежаваше Ледената къща. Той току-що беше свършил с доклада пред шерифа Ванс относно безрезултатните си телефонни проучвания за въпросните хеликоптери, когато и двамата чуха металическото тракане на въртящи се лопати.

Изтичаха веднага навън, където ги посрещна прашна вихрушка.

— Боже всемогъщи! — извика Ванс, видял тъмната сянка на хеликоптер, който се приземява в Престън парк.

Ред Хингън, който минаваше с пикапа си по улица „Селесте“, едва не се заби в предната витрина на Дома на красотата на Айда Янгър. Мейвис Локридж излезе от магазина „Царството на обувките“ и закри лице с шала си. От прозорците на банката започнаха да надничат хора и Ванс беше сигурен, че възрастните безделници, които седяха пред Ледената къща и се проветряваха на слабия ветрец, вече си бяха плюли на петите.

Той тръгна към парка, следван от Дани. Силният вятър и вихрушката от прах стихнаха след няколко секунди, но лопатите на хеликоптера продължиха да се въртят. От магазините наизлязоха още хора. Ванс предположи, че едва ли имаше някой в града, който да не бе чул този безбожен шум. Кучетата лаеха до скъсване. Като се уталожил прахът, Ванс видя сиво-зеленото туловище на хеликоптера и успя да различи написаното върху него: ВВБ-УЕБ.

— Мислех, че си се обаждал във военновъздушната база Уеб — троснато каза Ванс на Дани.

— Обадох се! Казаха ми, че в момента никакви техни хеликоптери не летят насам.

— Знача са те лъгали в очите! Чакай, идва някой.

Към тях се приближаваха две фигури — и двете високи и стройни. Ванс и Дани ги посрещнаха малко след статуята на мулето.

Единият от тях — млад мъж, който, изглежда, беше прекарал целия си живот на закрито — беше облечен в тъмносиня униформа на

военновъздушните сили, а на главата си имаше шапка с отличителните знаци на капитан. Другият беше по-възрастен, с черна, ниско подстригана коса, която започваше да посивява по слепоочията. Имаше слънчев загар и спортна фигура и беше облечен в доста износени джинси и бежова фланелена риза. Един мъж — явно пилотът — беше останал в хеликоптера. Ванс каза на офицера:

— Какво мога да направя за...

— Трябва да поговорим — започна мъжът със сините джинси като човек, свикнал да поема управлението в свои ръце. Носеше слънчеви очила авиаторски модел и вече беше забелязал значката на Ванс. — Вие сте шерифът тук, нали?

— Точно така. Шериф Ед Ванс. — И той подаде ръка. — Приятно ми е да се...

— Шерифе, къде бихме могли да поговорим насаме? — попита по-младият офицер. Другият не пое ръката на Ванс, който премигна смутено и я отпусна надолу.

— Ами... в моята канцелария. Насам. — Той ги поведе през парка, като вече се потеше обилно и потта избиваше по гърба на ризата и под мишниците му.

Щом влязоха в канцеларията, младият военен извади от джоба си бележник и го отвори.

— Кметът тук се казва Джони Брет, така ли?

— Да. — Ванс видя и други имена в бележника, а между тях и своето. Разбра, че някой доста добре беше разучил Пъкъл. — Освен това е и началник на пожарната.

— Той трябва да присъства. Моля ви да го извикате.

— Извикай го — нареди Ванс на Дани и се разположи зад бюрото си. От тия мъже го побиваха тръпки — стояха изпънати, като направени от желязо. На човек му се струваше, че непрекъснато изпълняваха команда „мирно“. — Канцеларията на Брет е в банката — вметна Ванс. — Сигурно е чул цялата дандания. — Не последва никаква реакция. — Ще имате ли нещо против, господа, ако ви помоля да ми кажете за какво е всичко това?

По-възрастният отиде до вратата, която водеше към отделението с килиите, и надникна през стъкленото прозорче. Имаше само три килии, и трите празни.

— Нуждаем се от помощта ви, шерифе. — Акцентът му беше по-скоро тексаски, отколкото на човек от Централните западни щати. Той свали слънчевите си очила и откри хлътнали в орбитите и студени бледосиви очи. — Съжаляваме, че се появихме толкова театрално. — Усмихна се и сякаш тялото и лицето му се отпуснаха. — Понякога ние, военните, стигаме и дори прехвърляме допустимите граници.

— Разбирам ви. — Всъщност Ванс изобщо не разбираше. — Няма нищо.

— Кметът Брет ще дойде след малко — доложи Дани, като остави телефона.

— Шерифе, кажете ни колко хора живеят тук? — попита младият офицер и свали шапката си. Светлокафявата му коса беше ниско подстригана. Имаше същия цвят очи, а носът и бузите му бяха напръскани с лунички. Според Ванс той нямаше повече от двайсет и пет, а другият сигурно бе в началото на четирийсетте.

— Близо две хиляди, мисля — отговори Ванс. — И още петстотин или шестстотин в Бордъртаун. Отвъд реката.

— Така, излиза ли тук някакъв вестник?

— Излизаше, но фалира преди около две години.

Ванс се изви под ъгъл заедно със стола си, за да наблюдава възрастния. Той се приближи до остъкления шкаф с оръжието, в който имаше две пушки, чифт автоматични уинчестъри, един четирийсет и пет калибров колт в кобур от телешка кожа, един трийсет и осем калибров пистолет „Снъбноуз“, сложен в раменна препаска, както и много кутии с подходящи патрони.

— Тук имате цял арсенал — каза възрастният. — Налага ли ви се да използвате всичко това?

— Никога не се знае в кой момент ще дотрябва. Едната от пушките стреля с газови патрони. — Гласът на Ванс се изпълни с бащинска гордост. Беше се борил със зъби и нокти за средствата за закупуването им. — Когато живееш толкова близо до мексиканци, трябва да бъдеш готов за всичко.

— Разбирам — каза мъжът.

Влезе Джони Брет, задъхан от бързане. Той беше едър мъжага, работил преди години като старши на каменотрошачка в медната мина, но вече имаше тревожно уморен вид. Очите му бяха като на куче, което често подритват. Беше наясно, че областта е под властта на Мак Кейд,

който му плащаше заплата, както плащаше и на Ванс. Той кимна нервно към двамата от военновъздушните сили и почувствал се неудобно в такава компания, зачака те да заговорят първи.

— Аз съм полковник Мат Роудс — каза му по-възрастният мъж, — а това е моят помощник, капитан Дейвид Гънистън. Извиняваме се за начина, по който се озовахме при вас, но работата не търпи отлагане. — Той погледна часовника си и продължи: — Преди около три часа един седемтонен метеор навлезе в земната атмосфера и се приземи на около двайсет и пет километра оттук, в югозападна посока. Проследихме го на радара, като мислехме, че ще изгори в земната атмосфера. Но той не изгоря. — Роудс погледна поред към шерифа и кмета. — Така че недалеч оттук в момента имаме гост от космоса, което означава, че са налице проблеми с безопасността.

— Метеор! — Ванс се ухили възбудено. — Майтапите се!

Полковник Роудс го прониза с продължителен спокоен поглед.

— Аз никога не се майтапя — невъзмутимо каза той. — Работата се състои в следното: това приятелче е малко горещо. Излъчването от него е радиоактивно и...

— Господи! — ахна Брет.

— ... и радиацията вероятно ще се разпространи по този район — продължи Роудс. — С което не искам да кажа, че тя представлява непосредствена опасност за когото и да е било, но ще е най-добре хората да останат по домовете си колкото с възможно по-дълго време.

— В горещи дни като този повечето от хората и без това си стоят вкъщи — каза Ванс и се намръщи. — Ъ-ъ-ъ... това нещо може ли да предизвика рак?

— Не мисля, че нивото на радиация в областта ще е критично високо. Нашите метеоролози казват, че вятърът ще отнесе по-голямата част от радиацията на юг, към планината Чинати. Но искаме помощ от вас за нещо друго, господа. Военновъздушните сили трябва да изведат нашия посетител от този район до някое безопасно място. Аз съм отговорен за прехвърлянето. — Той стрелна бърз поглед към стенния часовник. — В четиринайсет часа, тоест след два часа, очакваме да дойдат два трактора-влекача. Единият ще влочи и кран, а другият ще има надпис „Обединени камионни превози“. Те ще трябва да минат през града ви, за да стигнат до падналия метеор. На самото място моят екип ще започне да разчупва метеора на части, за да го натовари и

изнесе от района, ако всичко върви по план, ще свършим работа и ще си отидем до нула часа.

— Дванайсет през нощта. — Дани знаеше как се отчита времето при военни операции. Беше пожелал да служи в армията, но баща му го бе разубедил.

— Точно така. Онова, което искаме от вас, господа, е да осигурите мерки по безопасността — продължи Роудс. — В базата в Уеб се получиха всякакви обаждания от хора, които са видели метеора да минава над Лубок, Одеса и Форт Стоктън. Разбира се, бил твърде високо, за да се различи какво точно е било това, и всички докладват за НЛО. — Той се усмихна отново, което накара шерифа, заместника му и кмета да се усмихнат нервно. — Типично за случая, нали?

— Разбира се! — съгласи се Ванс. — Мога да се обзаложа, че сега всички ненормални на тема „лелящи чинии“ ще започнат да се проявяват.

— Да. — Усмивката на полковника почти изчезна, но никой не обърна внимание. — Точно така. Както и да е, не искаме цивилни да се месят в нашата работа, да не говорим за пресата. Военновъздушните сили не желаят да отговарят на въпроси за облъчването пред някоя журналистическа хрътка. Шерифе, можете ли вие и хората ви да ни помогнете да овладеем положението и да го запазим в тайна?

— Да, господине! — отговори Ванс с охота. — Само ни кажете какво трябва да правим!

— Първо, искам да не допускате никакви туристи. Разбира се, ние ще организираме собствена охрана на мястото, но не искам разни хора да идват там и да зяпат. Второ, трябва да изтъкнете опасността от радиация. Не че се налага, но няма да е лошо хората да се поизплашат малко. Това ще ги предпази от излишни рискове, нали?

— Точно така — съгласи се Ванс.

— Трето, не искам да се допускат никакви журналисти до мястото, където ще работим. — Очите на полковника отново станаха студени. — Нашите хеликоптери ще патрулират, но ако ви се обадят по телефона за информация от вестници или телевизия, искам да се занимаете с тях и да ги спрете. Базата в Уеб не дава никаква информация. Искам и от вас да не излиза нищо навън. Както вече казах, не искаме цивилни да се мотаят в този район. Ясно ли е?

— По-ясно не може да бъде.

— Много добре. В такъв случай това е всичко. Гъни, ти имаш ли някакви въпроси?

— Само един. — Гънистън обърна на друга страница в бележника си. — Шериф Ванс, кой е притежателят на светлозелена камионетка с надпис „Ветеринарна лечебница на Пъкъл“? Тексаски номер шейсет и две...

— Доктор Джеси — прекъсна го Ванс. — Джесика Хамънд. Тя е ветеринарна лекарка. — Гънистън изкара писалка и записа името. — Защо питате?

— Видяхме да теглят камионетката на буксир близо до мястото на падането — отговори полковник Роудс. — После я закараха до една бензиностанция през няколко улици оттук. Доктор Хамънд вероятно е видяла обекта да преминава над нея и ни се иска да я разпитаме.

— Тя е наистина много добра. Много умна жена. Уверявам ви, не се страхува от нищо, което и мъж-ветеринар би напра...

— Благодаря — каза Гънистън и прибра бележника и писалката. — Ще започнем от нея.

— Разбира се. Ако имате нужда от още помощ, само кажете.

Роудс и Гънистън вече отиваха към вратата, очевидно приключили работата си тук.

— Няма да пропуснем — каза Роудс. — Още веднъж — извинения за бъркотията.

— Не се притеснявайте. Просто дадохте на много хора повод да си поприказват на вечеря.

— Надяваме се приказките да не бъдат много.

— Охо! Добре. Нека нищо не ви тревожи. Можете да разчитате на Ед Ванс!

— Знаем, че на вас може да се разчита. Благодаря, шерифе.

Роудс разтърси ръката на Ванс и за момент шерифът помисли, че ще я сплеска. Когато я пусна, Ванс остана с изкривена усмивка, а двамата офицери излязоха от сградата и закрачиха в горещината.

— Ей — Ванс започна да си масажира пръстите, — този приятел нямаше вид на толкова силен.

— Боже, като кажа на Дорис за всичко това! — Гласът на кмета Брет трепереше от възбуда. — Срецнах се с истински полковник! Божичко, ами тя няма да повярва дори на една думичка.

Дани отиде до прозореца и се загледа навън през щорите. Двамата мъже се отдалечаваха в посока към Рипъблика Роуд. Той се замисли, намръщи се и зачекна една кожичка на нокътя си.

— Обекта — каза той.

— Какво? Каза ли нещо, Дани?

— Обекта — повтори Дани и се обърна към Ванс и Брет. Беше разбрал какво го безпокоеше. — Полковникът каза, че доктор Хамънд вероятно е видяла обекта да минава над нея. Защо не каза „метеора“?

Ванс се замисли. Лицето му бе безизразно.

— Не е ли едно и също нещо? — каза той накрая.

— Едно и също е, предполагам, но просто се чудя защо той се изрази така.

— Е, не ти се плаща да се чудиш, Дани. Получихме нареждания от Военновъздушните сили на Съединените щати и ще направим точно това, което ни каза полковник Роудс.

Дани кимна и се върна на бюрото си.

— Видях истински полковник от военновъздушните сили — каза кметът Брет. — Божичко, по-добре веднага да тръгвам към канцеларията, в случай че започнат да се обаждат и да искат да разберат за какво е целият този шум. Не мислиш ли, че съм прав?

Ванс се съгласи с него и Джони Брет забърза към вратата. Той почти пробяга разстоянието до банката. Часовникът на сградата ѝ показваше десет и деветнайсет минути, а температурата беше трийсет градуса по Целзий.

## 9. ТИК-ТАК-ТОУ

Джеси видя хеликоптера да каца в Престън парк тъкмо когато Ксавиер Мендоза спря сервизната кола пред бензиностанцията си и изгаси двигателя. Докато той и помощникът му от дневната смяна — жилиав и намусен млад апах на име Съни Крауфийлд — се мъчеха да откачат камионетката и да я вкарат в гаража-работилница, Стиви се отдели на няколко крачки с абаносовата сфера в ръце. Изобщо не я интересуваше хеликоптерът или това, което би могъл да означава.

Един буик, избелял от годините под силното слънце от яркочервено до бледорозово, зави откъм Рипъблика Роуд и спря до гаража.

— Здравсти, докторе — извика мъжът зад волана. След това слезе от колата и спортното сако на Додж Крийч на оранжево-зелени карета проблесна в очите на Джеси като избухнала бомба. Той тръгна наперено към нея, с усмивка на пълното си кръгло лице. Погледна камионетката и се закова на място. — Кофти работа! Тая кола не е потрошена, ами си е направо за боклука!

— Наистина лоша работа.

Крийч надникна в смазания двигател и подсвирна игриво.

— Почивай в мир — каза той и се изсмя. — Или вечна ти памет, бих казал. — Смехът му приличаше на задавено кудкудякане на кокошка, която се мъчи да снесе квадратно яйце. Видя, че на Джеси съвсем не ѝ е до шеги и престана да се смее. — Извинявай, знам, че тая камионетка ти е служила, но е голям късмет, че никой не е пострадал... ти и Стиви сте добре, нали?

— Аз съм добре. — Джеси се огледа за дъщеря си. Тя беше намерила малка сянка в другия край на сградата и, изглежда, съсредоточено разглеждаше черната сфера. — Стиви... тя малко повече се изплаши, но е добре. Не е ранена, искам да кажа.

— Радвам се, наистина се радвам да чуя това.

Крийч извади от малкото джобче на сакото си лимоненожълта носна кърпичка от индийски плат и попи с нея влажното си лице.



Панталоните му бяха почти в същия нюанс на жълтото, а обувките му бяха жълто-бели. Гардеробът му беше пълен с костюми все в ярки цветове от целия спектър на дъгата и макар да беше ревностен читател на „Ескуайър“ и „Джи Кю“, продължаваше да се облича така крещящо. Жена му Джинджър се беше заклела, че ще се разведе с него, ако си сложи връзката с всичките цветове на дъгата, когато ходят на църква. Той често ѝ казваше — и не само на нея, но и на всеки, който би искал да го слуша, — че вярва във въздействието, което има външният вид на човека. Ако те е страх да накараш хората да те забележат, по-добре да не съществуващ. Крийч беше едър и пълен мъж в началото на четирийсетте, който винаги те посрещаше с усмивка и ти стискаше сърдечно ръката. Беше продал на почти всички жители на Пъкъл поне по една застраховка. Сините му очи изпъкваха на широкото му червендалесто лице като езера в пустиня. Беше плешив, като изключим малкото коса и червеното кичурче над челото му, които Крийч старателно вчесваше.

Той докосна зеещата дупка в двигателя.

— Изглежда, сякаш са те стреляли с оръдие, докторе. Искам да ми кажеш какво се случи?

Джеси започна да обяснява и само мислено отбеляза, че Стиви стои наблизо. След това отново се съсредоточи върху това, което разказваше на Додж Крийч.

Разположила се удобно под хладната сянка, Стиви гледаше чудесата, които ставаха с топката. Отпечатъците от пръстите ѝ отново започнаха да се появяват, оцветени в ослепително синьо, което ѝ напомняше цвета на океана или на плувния басейн в мотела в Далас, където бяха прекарали ваканцията миналото лято. Тя нарисова с нокът един кактус и загледа как синята картинка полека избледнява. Започна да рисува драскулки и кръгчета, които постепенно се изгубваха в тъмния център на топката. Това е още по-хубаво от рисуването с пръсти, помисли си. Няма нужда да бършеш нищо. И няма опасност да разлееш боята. Само дете имаше един-единствен цвят, но и така беше добре, защото цветът беше много хубав.

Хрумна ѝ нещо. Нарисува мрежа на квадратчета и започна да ги изпълва с кръстчета и кръгчета. Играта се наричаше тик-так-тоу. Баща ѝ беше много добър на нея. Учеше я как да играе. Стиви напълни всичките квадратчета с кръстчета и кръгчета и видя, че кръгчетата на

най-долния ред се съединяват. Мрежата избледня и Стиви рисува нова. Този път победиха кръстчетата по диагонала. Време е за още една мрежа, защото и тази се стопи. Отново победиха кръстчетата. Спомни си, че баща ѝ беше казал, че средното квадратче е най-важното и затова рисува кръгче най-напред там. И ето — кръгчетата спечелиха.

— Какво имаш тук, момиченце?

Стиви се сепна и погледна нагоре. Съни Крауфийлд я гледаше втренчено. Черната му коса стигаше до раменете, а черните му очи блестяха под гъсти черни вежди.

— Какво е това? — попита я той, като изтриваше омаслената си ръка в един парцал. — Играчка ли е?

Тя кимна мълчаливо.

— На мен ми изглежда истински боклук — подразни я Съни, но Мендоза го извика и той се върна в гаража.

— Ти си боклук — каза Стиви след него, но не високо, защото знаеше, че думата „боклук“ не беше от хубавите. Когато погледна отново към черната сфера, дъхът ѝ секна.

Още една мрежа от квадратчета се беше появила на повърхността. Квадратчетата бяха пълни с кръстчета и кръгчета и кръстчетата бяха спечелили играта по най-горния ред.

Мрежата полека избледня и се скри в дълбините на сферата.

Тя не беше рисувала тази мрежа. Не рисува и следващата, която започна да се появява на повърхността на черната топка, с акуратно и точно изтеглени тънки линии, сякаш направени с бръснач. Почувства как пръстите ѝ омекват. Без малко да я изпусне, но си спомни, че майка ѝ беше казала да я държи здраво. Мрежата беше готова за секунди и кръстчетата и кръгчетата започнаха да се появяват отново. Стиви извика майка си, но тя продължаваше да приказва с Додж Крийч. Детето гледаше как се запълват квадратчетата и тогава, съвсем импулсивно, направи кръстче в едно от тях веднага след като невидимият пръст на сферата завърши своето кръгче.

Не последва никаква реакция. Мрежата постепенно избледня и изчезна.

Изминаха няколко секунди, но топката оставаше непроницаемо черна.

Счупих я, натъжи се Стиви. Не иска да играе повече!

Нещо дълбоко в сферата се раздвижи — кратка синя светлинка, която бързо изчезна. Тънките като резки от бръснач линии на друга мрежа започнаха да се издигат нагоре и Стиви видя как едно кръгче се появи в централното квадратче. Последва пауза. Сърцето на Стиви подскочи. Разбра, че това, което беше вътре в черната топка, я подканяше да играе. Тя си избра едно квадратче в долния ред и нарисова кръстче. В горния ляв ъгъл се появи кръгче, след което последва пауза, за да може Стиви да реши къде да играе.

Играта бързо свърши със запълнен с кръгчета диагонал.

Веднага щом тази мрежа изчезна, се появи друга и отново кръгче зае централното квадратче. Стиви се намръщи. Каквото и да беше това нещо, то вече знаеше да играе много добре. Но тя смело направи ход и загуби още по-бързо от предния път.

— Стиви? Покажи на господин Крийч какво ни удари.

Тя подскочи. Майка ѝ и Додж Крийч стояха наблизко, но не бяха видели какво правеше.

— Може ли да хвърля едно око, сладурче? — попита той с усмивка и протегна ръка към Стиви.

Стиви се поколеба. Сферата отново беше хладна и абсолютно черна. От повърхността ѝ бяха изчезнали всички квадратчета. Не ѝ се искаше да я даде в ръцете на този голям и странен човек. Но майка ѝ я гледаше и очакваше да се подчини, а Стиви знаеше, че днес вече доста се беше провинила. Подаде черната топка и веднага щом пръстите ѝ я пуснаха и господин Крийч я пое, Стиви отново чу звъна на вятърните камбанки.

— Това ли е направило дупката? — Крийч премигна леко, като претегляше предмета в ръката си. — Сигурна ли си, докторе?

— По-сигурна не мога и да бъда! Знам, че е леко, но е съвсем същият размер. Нали ти казах, че се беше заклезило в колелото, след като беше минало през двигателя.

— Просто не мога да си представя, че това нещо може да мине през метал. На пипане е като стъкло. Или като намокрена пластмаса.

Той прокара пръст по гладката повърхност. Стиви видя, че не останаха никакви следи. Музиката от вятърните камбанки беше настояща, копнееща и Стиви се помисли: „То се нуждае от мен.“

— Значи това изскочи от нещото, което мина над вас, а? — Додж Крийч вдигна сферата нагоре и я погледна на слънцето. Не различи

нищо. — Никога не съм виждал подобно нещо. Имаш ли някаква представа какво е?

— Изобщо никаква — каза Джеси. — Мисля, че тия, дето слязоха с хеликоптера, сигурно знаят. Бяха трима.

— Не знам какво да пиша в доклада си — призна Крийч. — Искам да кажа, застраховката ти покрива катастрофа, наранявания и всичко друго, но се съмнявам дали горе в компанията ще повярват, че една детска пластмасова топка за боулинг може да пробие такава дупка в мотора на камионетката. Какво мислиш да правиш с нея?

— Да я предам на Ванс веднага щом можем да идем при него.

— Знаеш ли, ще ми бъде много приятно да те закарам. Не мисля, че камионетката ти ще тръгне.

— Мамо — обади си Стиви, — какво ще прави шерифът с нея?

— Не знам. Може би ще я пратят някъде, където могат да разберат какво представлява. Вероятно ще опитат да я отворят.

Музиката от черната сфера притегляше Стиви към себе си. Стори й се, че й се моли да я вземе. Не разбираше защо господин Крийч и майка й не можеха да чуят вятърните камбанки или по-точно онова, което пееше. Музиката й звучеше като вик на приятел, който иска да играе с нея. Да се опитат да я отворят, помисли си Стиви и вътрешно изтръпна. О, не! О, не, това няма да е справедливо. Онова, което беше вътре в черната сфера, каквото и да бе то, щеше да бъде наранено, ако се опитаха да я отворят, точно както и костенурката ще бъде наранена, ако й счупят черупката. О, не, не! Стиви погледна умолително към майка си.

— Трябва ли да я дадем? Не може ли просто да си я занесем вкъщи?

— Страхувам се, миличко, че не можем да направим това. — Джеси погали детето по бузата. — Съжалявам, но трябва да я предадем на шерифа.

Стиви не отговори. Господин Крийч държеше топката, без да я стиска здраво.

— Ами хайде да отиваме направо към Ванс. — И той се обърна, за да тръгне към колата си.

Музиката вече излъчваше болка, която вдъхна смелост на Стиви. Тя никога не беше правила това, което сега й мина през ум. Подобна постъпка щеше да бъде наказана с хубав пердах, но тя знаеше, че има

само една възможност. По-късно щеше да обяснява защо го е направила, а за Стиви „по-късно“ означаваше след много, много време.

Господин Крийч направи една крачка към колата си. Точно тогава Стиви се втурна напред, мина покрай майка си и грабна черната топка от ръката му. Щом обхвана с ръчичката си сферата, вятърните камбанки замлъкнаха и тя разбра, че беше постъпила правилно.

— Стиви! — Джеси беше шокирана. — Върни това на...

Но момиченцето продължи да бяга, стискайки в ръка черната топка. Сви зад бензиностанцията на Мендоза и едва не връхлетя в казана за боклук, но не спря, а продължи да тича между два реда кактуси, високи колкото господин Крийч.

— Стиви! — Джеси отиде до ъгъла и видя, че дъщеря ѝ преминава през задния двор на някаква къща, в посока към улица „Бразос“. — Върни се веднага! — извика Джеси, но разбра, че Стиви няма да спре. Тя потича край една телена ограда, зави зад ъгъла и стигна до „Бразос“. След това изчезна от погледа ѝ. — Стиви! — опита отново Джеси, но без никаква полза.

— Струва ми се, че много ѝ се иска да задържи този предмет, не мислиш ли? — попита Крийч, застанал зад Джеси.

— Просто не знам какво ѝ стана! Започна да се държи странно още щом това нещо ни удари! Додж, съжалявам за случилото се. Не съм и...

— Няма нищо — изсумтя той и поклати глава. — Ама малката госпожичка може и да хвърчи, когато поиска.

— Вероятно се е запътила към къщи. — Джеси едва говореше, толкова беше изумена. — Ще ме закараш ли?

— Разбира се. Заповядай в колата.

Двамата почти тичешком се запътиха към буика на Крийч. Като завиха зад ъгъла, видяха до колата двама мъже. Единият беше в униформата на офицер от авиацията.

— Доктор Хамънд? — каза другият, който беше късо подстриган. — Трябва да поговорим.

## 10. СИНИЯТ ВАКУУМ

Стиви стигна до дома си, стиснала здраво в ръце черната топка. Поспря, за да намери подвижния бял камък под еркерния прозорец. Там криеха резервния ключ за входната врата. Беше запъхтяна и все още трепереше от уплаха — един голям доберман на улица „Бразос“ връхлетя с ръмжене върху нея и дори я подгони, но веригата, с която беше завързан за един кол, спаси Стиви. Тя даже не се обърна да му се изплези, защото знаеше, че майка ѝ и господин Крийч идват след нея.

Намери белия камък и ключа и влезе вкъщи. Хладният въздух от климатика изстуди потта по кожата ѝ. Отиде в кухнята, издърпа един стол, качи се на него и взе от бюфета чашата с нарисуван на нея Флинтстоун. Напълни я със студена вода от каната в хладилника. Черната сфера все още беше хладна и Стиви я потърка по страните и челото си.

Ослуша се за шума от колата на господин Крийч. Не се чуваше нищо, но сигурно той скоро щеше да пристигне.

— Искат да те строят — каза тя на приятеля си вътре в топката. — Не мисля, че това ще е много приятно, нали?

Естествено приятелчето не отговори нищо. Може и да знаеше как се играе на тик-так-тоу, но нямаше глас да говори, а само да пее.

Стиви занесе топката в стаята си. Дали да не я скрие някъде? Майка ѝ сигурно нямаше да я кара да предаде топката, след като Стиви ѝ разкажеше за музиката и за приятеля, с когото си играеше. Започна да мисли къде да я скрие: под леглото, в гардероба, в чекмеджетата или в скрина ѝ с играчки. Не, нито едно от тези места не ѝ изглеждаше достатъчно сигурно. Колата на господин Крийч още не бе дошла, имаше време да намери хубаво скривалище.

Стиви продължаваше да се чуди къде да сложи топката, когато телефонът иззвъня. Тя се поколеба, но накрая реши, че щом е сама вкъщи, трябва да отговори. Вдигна слушалката.

— Ало?

— Малка госпожице, плачеш за един голям пердах! — Джеси беше престорено разгневена. Всъщност тя изпита истинско облекчение, щом чу гласа на Стиви. — Можеше да стане нещастие с теб, да те сгази кола или нещо друго!

— Добре съм. — Няма да ѝ казва нищо за кучето, реши Стиви.

— Искам да знам какво точно мислиш, че правиш! Твоето държане днес започва истински да ме ядосва!

— Съжалявам — кротко отвърна Стиви, — но чух музиката отново и трябваше да взема топката от господин Крийч, защото не искам да я счупят.

— Не сме тези, които ще решават това, Стиви. Страшно съм изненадана от теб. Никога досега не си правила подобно нещо!

Очите на Стиви се напълниха със сълзи. Това, че майка ѝ говореше така, беше по-лошо и от бой. Тя не можеше да чуе музиката и нямаше да разбере обясненията на Стиви за нейния приятел вътре в топката.

— Няма повече да правя така, мамо — обеща тя.

— Много съм разочарована от теб. Мислех си, че съм те възпитала да се държиш по-добре. Сега ме чуй. Аз съм още при господин Мендоза, но ще се върна скоро. Искам да стоиш вкъщи. Разбра ли?

— Да, мамо.

— Много добре. — Джеси замълча. Беше страшно ядосана, но не чак толкова, че да тресне слушалката и да остави нещата така. — Уплаши ме днес. Можеше да пострадаш. Разбираш ли защо съм разстроена?

— Да. Защото бях лоша.

— Защото постъпи неправилно — поправи я Джеси. — Но за това ще говорим, като се върна вкъщи. Обичам те много, Стиви, и затова толкова се ядосах. Разбираш ли?

— Да, мамо. И аз те обичам, мамо. Съжалявам, че се държах така.

— Добре. Просто не излизай никъде. Ще се видим след малко. Довиждане.

— Довиждане.

Двете едновременно затвориха телефона. Джеси се обърна към полковник Роудс и каза:

— Метеор, друг път!

Стиви изтри сълзите си и отиде в своята стая с черната топка в ръка. По повърхността ѝ се бяха появили сини петна. Безпокоеше се къде да я скрие и не искаше никой да я счупи. Днес наистина се държа доста лошо — не, неправилно. Но какво можеше да направи? Тя прекоси стаята и погледна през прозореца към обляната в слънчева светлина улица. Опитваше се да реши как да постъпи: да скрие топката, като не се подчини на майка си, или да се откаже и да остави да я счупят. Мислите ѝ стигнаха до задънена улица, от която мозъкът ѝ не можеше да излезе, и в следващия момент Стиви реши да позабавлява приятеля си, преди да е дошъл господин Крийч.

Тя се поколеба пред колекцията си от стъклени фигурки. Във вътрешността на топката се беше появила синя линия, сякаш се беше отворило някакво око.

— Балерина — каза Стиви и посочи към танцуващата фигурка, любимата ѝ балерина. След това продължи: — Кон. Този е като Суийтпи, само че Суийтпи е истински кон, а пък този с направен от стъкло. Суийтпи е... — Стиви все още имаше трудности с някои думи и не можеше да изкаже породата на Суийтпи — ... жребец — завърши накрая тя. След това посочи към друга фигурка. — Мишка. Знаеш ли какво е мишка? Тя яде сирене и не обича котките.

В центъра на топката се появи слаба синя светлина, сякаш предстояха фойерверки.

Стиви взе дрипавата Ани от леглото.

— Това е Ани Ларедо. Кажи „здравей“, Ани. Кажи, че се радваме, че той ни е дошъл на гости днес. Ани е ездачка на родео — обясни тя на черната топка. След това, като обикаляше из стаята, стигна до дъската си за обяви. На нея бяха залепени изрезки от хартия, които беше наредила с помощта на баща си. Стиви посочи първата и каза: — А... Б... В... Г... Д... Е... Ж... — това е азбуката. Знаеш ли какво е азбука? — Сети се за нещо, което ѝ се стори много важно. — Ама ти не ми знаеш още името! — възкликна и постави топката пред лицето си. Загледа се в смесващите се цветове в центъра ѝ. Приличаха на красиви риби, които плуват в аквариум. — Името ми е Стиви. Знаем как се пише буква по буква. С-Т-И-В-И. Стиви. Това съм аз.

На дъската бяха залепени и различни животни и насекоми, изрязани от списания. Стиви вдигна топката така, че приятелят ѝ вътре



да може да вижда, и започна да пипа с пръст всяка картинка и да произнася името на животното:

— Лъв... той живее в джунглата. Щр... Щраус. Това е голяма птица. Делфин — тя го произнасяше „дофин“, — той плува в океана. Орел... може да лети мно-о-го високо. Скакалец. Този пък все подскача. — Стигна до последната картинка. — Ско... скор... Това така жили, че е направо стингър — каза Стиви и докосна с отвращение скорпиона. Баща ѝ го беше поставил на дъската само за да ѝ напомня да не ходи боса навън.

Миниатюрни светкавици се завихриха в центъра на кълбото и затанцуваха по повърхността отвътре. За момент докоснаха пръстите на Стиви и тя усети студено изтръпване в ръката си, което стигна до лакътя ѝ и после затихна. Усещането я сепна, но не беше болезнено. Тя гледаше как светкавиците вътре се извиват и пулсират, а яркото синьо петно в центъра продължава да расте.

Стиви хвана черната топка в ръце. Не беше изплашена, а по-скоро замаяна. Светкавиците се извиха нагоре и докоснаха ръцете ѝ. За миг дори ѝ се стори, че чува как косата ѝ пращи — също като хрускане на оризон.

Помисли си, че може би трябва да остави топката някъде. Вътре в нея бушуваше буря, която се усилваше все повече и повече. Мина ѝ през ум, че може би другарчето ѝ вътре не харесва някое от нещата, които му беше показала на дъската.

Стиви направи две крачки към леглото си, където възнамеряваше да остави топката и да изчака идването на майка си.

Не можа да пристъпи повече.

Черната сфера неочаквано избухна с ярка, ослепителносиня светлина. Стиви понечи да отвори ръце, за да я пусне, но вече беше късно.

Миниатюрните светкавици се изстреляха нагоре и се увиха около пръстите ѝ, запълзяха по ръцете чак до раменете ѝ, обгърнаха като дим гърлото и прескочиха в ноздрите ѝ, след това в широко отворените ѝ очи. Накрая обвиха главата ѝ като в пашкул и пронизаха черепа ѝ. Стиви не чувстваше болка, но в ушите ѝ отекваше далечен тътен, а може и да беше някакъв мощен глас, какъвто не бе чувала досега. В косите ѝ подскачаха искри, главата ѝ се мятеше, отпусната назад, а от отворената ѝ уста се отрони едно тихо и замаяно издихание: „Оо-ох!“

Замириса ѝ на изгоряло. „Косата ми гори“ — ужаси се Стиви и се опита да я изгаси с ръце, но те вече не ѝ се подчиняваха. Искаше ѝ се да закрепци, от очите ѝ бликнаха сълзи, но гръмотевичният глас в главата ѝ се усили и потисна всичко, което чувстваше. Някакви вълни я издигнаха нагоре, след това я запратиха надолу в един син водовъртеж, в който нямаше нито горе, нито долу. Мястото беше хладно и тихо, далеч от разбушувалата се буря. Синият вакуум се затвори около нея, обгърна я здраво и продължи да я тегли по-надълбоко. Вече не беше в собствената си кожа, струваше ѝ се, че бе направена от светлина и бе лека като перце, духнато от вятъра. Това не беше страшно и Стиви се удивляваше, че дори не плаче. Тя не се съпротивляваше, защото ѝ се струваше, че не бива. Беше приятно да се носи в това огромно синьо пространство и да си почива. Да си почива и да сънува, защото Стиви беше убедена, че това беше царството на сънищата. Ако не се опитваше да се съпротивлява, те щяха да дойдат при нея.

Стиви заспа. Сините потоци продължаваха да я обгръщат и първият сън дойде в образа на Суийтпи. Майка ѝ и баща ѝ вече бяха възседнали златистия кон и я подканяха да се качи при тях, за да прекарат един дълъг ден, в който нямаше тъга, а само синьо небе и слънце.

Тялото на Стиви се строполи на пода и дясното ѝ рамо пое удара. Синя и пулсираща, сферата падна от схванатите ѝ ръце и се търкулна под леглото, където бавно възвърна абаносовочерния си цвят.

## 11. ТРАНСФОРМАЦИЯТА

— Не знам какви глупости искате да ми пробутате — каза Джеси, — но това не беше метеор. Знаете го толкова добре, колкото и аз.

Мат Роудс се усмихна едва доловимо и запали цигара. Той седеше срещу Джеси в едно сепаре в „Дамгосващо желязо“ — малко, но спретнато кафене на улица „Селесте“, със съответните дамгосващи железа по стените, покривки на червени карета и столове от червена пластмаса. Специалитетът тук беше голям телешки хамбургер. Месната му плънка беше „дамгосана“ със знака на заведението — двойно хикс. Пред Роудс имаше чиния с остатъци от специалитета.

— Добре, доктор Хамънд — каза той, след като дръпна от цигарата, — кажете ми тогава какво е било?

— Откъде да знам! — вдигна рамене Джеси. — Да не съм от авиацията.

— Не сте, но, изглежда, сте видели обекта достатъчно ясно. Хайде, кажете ни какво мислите за него.

Сю Мълинакс, едра жена с голям ханш и по детски нежни кафяви очи, около които имаше излишества от грим, приближи до тях с кана кафе и доля в чашите им. Преди десет години Сю беше лидерка на мажоретките в Престънската гимназия. Тя се отдалечи от масата, оставяйки след себе си аромата на „Джорджио“.

— Беше машина — опита се да обясни Джеси, щом Сю се оттегли на достатъчно разстояние. — Нещо като секретен модел самолет. Като онзи бомбардировач „Стелт“...

Роудс се засмя и издиша дима през носа си.

— Госпожо, четете твърде много шпионски романи! Няма вече човек, който да не знае за него. Това не е никакъв секретен самолет.

— Ако не е бил „Стелт“, тогава е било нещо от не по-малка величина — продължи Джеси, без да се впечатли от думите на полковника. — Видях парче от него, цялото покрито със знаци. Приличаха на японски йероглифи. Или нещо средно между японски

йероглифи и руски букви. Сигурна съм обаче, че не бяха английски. Да ми кажете нещо за това?

Лицето на мъжа помръкна. Той се обърна към прозореца и изложи пред нея орловия си профил. Недалеч оттук хеликоптерът все още стоеше в Престън парк и събираше любопитна тълпа. Капитан Гънистън пиеше кафе на бара и се мъчеше да не отговаря на въпросите на Сесил Торсби, шкембестия готвач и собственик на заведението.

— Мисля, че отново се връщаме на първоначалния ми въпрос — каза полковникът след малка пауза. — Какво повреди колата ви? Бихте ли ми отговорили?

— А вие бихте ли ми казали какво беше това, което падна? — Джеси реши да не споменава за черната сфера, докато не получи някакъв определен отговор. Не изглеждаше опасна за Стиви и нямаше защо да бърза да им я дава.

Мъжът въздъхна и я загледа втренчено с леко дръпнатите си строги очи.

— Госпожо, не знам за каква се мислите, но...

— Доктор — прекъсна го Джеси. — Аз съм доктор. И бих искала да престанете да ми говорите така покровителствено.

— Дадено, доктор — кимна с глава Роудс. Трябва да сменя подхода, помисли си той. Тази жена никак не бе глупава. Не бе като двамата дървеняци, шерифа и кмета. — Добре, ако предположим, че ви кажа какво е било, ще трябва да подпишете декларация за пазене на тайна, даже може да се наложи да дойдете с мен до базата в Уеб. Бюрокрацията там е способна да разплаче и голям мъжага и щом веднъж попаднете в компютъра, трябва да внимавате да не се наложи да ползвате безплатна стая и храна в някое от съответните заведения за неопределен период от време. — Той изчака, за да може Джеси да проумее казаното. — Това ли искате, доктор Хамънд?

— Искам да чуя истината, а не разни втели-некипели. Искам да я чуя и тогава ще ви кажа какво знам по въпроса.

Мъжът изпука кокалчетата на дясната си ръка и се опита да си придаде възможно най-мрачен вид.

— Преди няколко месеца успяхме да заловим един руски хеликоптер. Пилотът избягал с него в Япония. Машината е наблъскана до козирката с оръжие, инфрачервени устройства и сензори. Има също и насочваща лазерна система — нещо, на което отдавна бяхме

хвърлили око. — Той смукна още веднъж от цигарата. В кафенето нямаше други хора освен Гънистън, Сесил и Сю Мълинакс, но полковникът почти шепнесе. — Техниците провеждаха изпитания с апаратурата в базата Холоман в Ню Мексико, но се случиха неприятности. Очевидно един от тях, който успял да се промъкне през охраната, е бил дълбоко законспириран агент. Той откраднал хеликоптера и отлетял с него. Базата в Холоман ни помоли за помощ, защото хеликоптерът, изглежда, се насочвал към проливите. Вероятно е щял да бъде посрещнат от руски изстребители от Куба. Както и да е, ние го свалихме. Нямахме друг избор. Хеликоптерът се разпадна точно когато минаваше над вас. Сега трябва да съберем парчетата и да се изнесем оттук, преди да са довтасали вестникарите. — Той изгаси цигарата си в пепелника на масата. — Това е. Можете да прочетете цялата история в „Тайм“ другата седмица, ако не успеем да прикрием нещата.

Джеси внимателно го наблюдаваше. Изглежда, беше решил да не остави и помен от фаса си.

— Не видях никакви перки на онова нещо.

— Господи! — Роудс повиши леко тон. Гънистън и Сесил погледнаха към тяхното сепаре. — Казах ви това, което знам, госп... доктор Хамънд. Ако искате, вярвайте, ако искате, недейте, но помнете едно: вие криете информация от правителството на Съединените щати и това може да докара на вас и на цялото ви семейство доста неприятности.

— Изобщо не ме интересуват заплахите ви.

— А пък мен не ме интересуват вашите игри. Затова: камионетката ви беше ли ударена от парче от машината? Какво точно се случи!

Джеси бавно допи кафето си, като премисляше казаното от полковника. Не беше видяла никакви перки. Как тогава ще е било хеликоптер? Но всичко бе станало толкова бързо. Може би не си спомняше добре или пък перките на хеликоптера са били вече паднали. Роудс я чакаше да говори и Джеси разбра, че трябва да му разкаже всичко.

— Да — каза най-после тя. — Камионетката беше ударена. Едно парче от онова мина точно през двигателя. Сами видяхте дупката. Парчето всъщност беше черна сфера, ей толкова голяма. — Разтвори

ръце, за да покаже. — Тя се изстреля от онова нещо и дойде право към нас. А най-странното беше, че тази сфера, изглежда, тежи не повече от петдесет-шейсет грама и е от стъкло или пластмаса, но нямаше никаква драскотина след удара. Не знам нищо за руските технологии, но ако те могат да правят такива неща, ние наистина трябва да се доберем...

— Един момент, моля ви. — Роудс се наведе напред. — Намерили сте тази черна сфера? И сте я пипали? Не беше ли гореща?

— Не. Беше студена, което наистина беше странно, защото другите части още пушеха.

— Имаше ли някакви надписи върху тази сфера?

— Не, беше чиста — поклати глава Джеси.

— Много добре. — В гласа на полковника се чувстваше възбуда. — Значи сте я оставили на мястото, където беше удара ѝ с вашата камионетка?

— Не. Донесохме я с нас.

Очите на полковник Роудс се разшириха.

— Сега е при дъщеря ми, у нас. — На Джеси не ѝ хареса удивеното изражение на полковника, нито как пулсът биеше на слепоочията му. — Защо? Какво може да е това — някакъв компю...

— Гъни! — Роудс скочи на крака, а Гънистън веднага дойде при него. — Плати на човека. — После хвана Джеси за лакътя, но тя се дръпна. Той отново я хвана, този път много здраво. — Доктор Хамънд, ще ни придружите ли до вас, моля ви? Колкото се може по-бързо!

Излязоха от „Дамгосващо желязо“. Отвън Джеси се дръпна сърдито и се освободи от полковника. Роудс не се опита да хване втори път ръката ѝ, но остана да върви редом с нея, на няколко крачки отзад ги следваше Гънистън. Заобиколиха Престън парк, за да избегнат зяпачите, които досаждаха на Джим Тагарт, пилота на хеликоптера. Сърцето на Джеси биеше до пръсване. Тя ускори крачка, даже почти се затича. Двата мъже я следваха, без да изостават.

— Какво има вътре в тази сфера? — попита тя Роудс, но той не ѝ отговори. Може би сам не знаеше. — Няма да избухне, нали?

Отново не получи никакъв отговор.

Когато стигнаха до дома ѝ, Джеси с радост забеляза, че Стиви не беше забравила да заключи вратата — ставаше вече отговорна за действията си, — но пък трябваше да загуби няколко ценни минути, за

да отвори със своя ключ. Мина доста време, докато успее да го намери и отключи. Роудс и Гънистън я последваха вътре. Капитанът здраво затвори вратата след себе си.

— Стиви! — извика Джеси. — Къде си?

Стиви не отговори.

През щорите на прозореца бликаше слънчева светлина, която беше нашарила отсрещните стени на ленти.

— Стиви!

Джеси влезе в кухнята. Часовникът с котешко лице цъкаше, климатикът съскаше и пъхтеше. Близо до масата беше поставен стол, бюфетът беше отворен, на мивката имаше празна чаша. Била е жадна от бягането, помисли си Джеси. Но не е възможно да е излязла отново навън! Ако отново... о-о-о, нима пак щеше да бъде в опасност! Джеси надникна в кабинета — там всичко беше спокойно. След това мина по коридора, който водеше към спалните. Роудс и Гънистън я следваха неотлъчно.

— Стиви! — извика Джеси отново, вече сериозно разтревожена. Къде ли е отишла?

Почти беше стигнала до вратата на стаята ѝ, когато две ръце се показаха на пода. Пръстите се опитваха да се вкопчат в бежовия килим.

Джеси спря изведнъж и Роудс се блъсна в нея.

Това бяха ръцете на Стиви. Джеси виждаше как се мърдат жилите по тях, докато детето ѝ се мъчеше да се хване за килима и да се примъкне напред, след това видя и главата на Стиви — кестенявата ѝ коса беше мокра от пот, лицето ѝ бе подпухнало и по бузите ѝ просветваха капчици пот. Ръцете примъкнаха тялото навън, в коридора. Мускулите им бяха в непрекъснато движение. Стиви продължи напред, сантиметър по сантиметър. Джеси притисна с ръка устата си. Краката на Стиви се влачеха зад нея, лявата ѝ гуменка я нямаше, детето изглеждаше парализирано от кръста надолу.

— Сти... — едва можа да каже Джеси с дрезгав глас.

Тя спря да пълзи. Повдигна много бавно глава и Джеси видя очите ѝ — безжизнени като нарисувани очи на кукла.

Стиви потрепера, сви единия крак под себе си и с видимо болезнени усилия започна да се опитва да стане.

— Дръпнете се назад! — чу се гласът на Роудс. Джеси не помръдна и той я хвана за ръката и я дръпна назад.

Стиви сви и другия крак под себе си. Олюля се. От брадичката ѝ падна капка пот. Лицето ѝ не показваше никакви емоции, беше спокойно и отнесено. Очите ѝ бяха като на кукла, но сега Джеси видя в тях искрица, подобна на светкавица, някаква ожесточеност и огромна решимост, каквито не беше забелязвала преди. Мина ѝ налудничавата мисъл, че това не беше Стиви.

Момичето бавно се изправяше на крака. Лицето запази отнесеното си изражение, но когато тялото най-после се изправи в цял ръст, по него пробяга нещо като лека усмивка на задоволство от постигнатото.

Единият крак се премести напред, като че ли балансираше върху опънатата жица. Вторият, без гуменката, го последва, но внезапно Стиви потрепера и политна напред. Джеси не можа да хване дъщеря си. Стиви падна по лице върху килима и размаха ръце, като че ли не знаеше какво да ги прави.

— Тя да не е... със забавено развитие? — попита Гънистън.

Джеси се отскубна от полковник Роудс и коленичи до дъщеря си. Телцето се тресеше, мускулите на раменете и гърба ѝ спазматично потръпваха. Джеси докосна рамото ѝ — почувства удар, който премина през ръката ѝ, и нервите ѝ се изопнаха, като че ли внезапно се бяха възпалили. Тя веднага дръпна ръката си. Кожата на Стиви беше влажна и неестествено хладна — като повърхността на черната сфера. Главата на детето се вдигна и очите се втренчиха в нейните, без да я разпознаят. Джеси видя, че от ноздрите на Стиви се процеждаше кръв — последица от удара в пода.

Почувства, че ще припадне. Коридорът изведнъж стана много дълъг и извит като в зала с изкривени огледала. След това някой ѝ помогна да стане. Беше Роудс. Лъхна я миризма на цигари. Този път тя не се възпротиви.

— Къде е сферата?

Джеси поклати глава.

— Тя се съвзе, полковник — каза Гънистън. — Боже мили, какво му е на детето?

— Провери стаята ѝ. Може сферата да е там. Но, за бога, бъди предпазлив.



— Слушам. — Гънистън прекрачи тялото на Стиви и влезе в стаята ѝ.

Краката на Джеси омекнаха.

— Извикайте линейка... обадете се на доктор Макнийл.

— Ще го направим. Успокойте се сега. Хайде. — Той ѝ помогна да отиде до кабинета, където я настани на един стол. Тя се отпусна замаяна. Повръщаше ѝ се.

— Чуйте ме, доктор Хамънд. — Гласът на Роудс беше тих и спокоен. — Донесохте ли нещо друго от мястото на инцидента освен черната сфера?

— Не.

— Има ли нещо, което не сте ми казали? Видяхте ли нещо вътре в тази сфера?

— Не. Нищо. О, божичко... трябва да се обадя на мъжа си.

— Постоите така за малко. — Полковникът ѝ попречи да стане. Усилието и без това беше непосилно за нея, защото краката ѝ бяха като от памук. — Кой намери сферата и как?

— Намери я Тайлър Лукас. Той живее там. Чакайте, чакайте. — Сети се, че имаше още нещо, което беше пропуснала. — Стиви каза... каза, че е чула сферата да пее.

— Да пее?

— Да. Само че аз не можех да чуя нищо. Мислех си... нали знаете, че катастрофата може да е разстроила детето. — Джеси прокара ръка по челото си. Беше като трескава, не можеше да се владее. Обърна очи към Роудс и видя, че и той беше преbledнял. — Какво става тук? Онова не е било руски хеликоптер, нали? — Роудс се поколеба за момент и Джеси добави: — Искам да ми кажете истината, дявол да ви вземе!

— Не — веднага отговори той, — не беше руски хеликоптер.

За момент Джеси си помисли, че ще повърне. Продължи да притиска чело с ръка, сякаш очакваше нов удар.

— Сферата. Какво представлява?

— Не знам. — Той вдигна ръка, преди Джеси да започне да протестира. — Кълна се, че не знам. Но... — лицето му се изпъна. Опита се да се пребори със себе си, да се въздържи да не ѝ каже всичко, но... по дяволите всички разпоредби! Тя трябваше да знае. — ... Мисля, че сте донесли със себе си част от космически кораб. Един

извънземен космически кораб. Това падна на земята днес сутринта. Него преследвахме.

Тя се втренчи в него.

— Запали се при навлизане в атмосферата — продължи Роудс. — Радарите ни го прихванаха и ние успяхме да изчислим къде ще падне. Само че изви към Пъкъл... сякаш пилотът се мъчеше да бъде по-близо до града, преди да се разбие. Започна да се разпада. Много малко от него е достигнало земята, само една купчина, засега твърде гореща, за да можем да се приближим до нея. Но сферата е част от кораба и аз искам да разбера точно какво е и защо не е изгоряла заедно с него.

Джеси откри, че не може да продума. Но това беше истината. Трябваше да я приеме.

— Не отговорихте на въпроса на Гъни — каза Роудс. — Дъщеря ви умствено изостанала ли е? Да не би да има епилепсия? Или някакво друго умствено разстройство?

Разстройство, помисли си Джеси. Какъв дипломатичен начин да се запита дали Стиви не е ненормална.

— Не! Никога не е имала... — Джеси млъкна, защото Стиви се появи в коридора, клатейки се на омекналите си крака. Ръцете ѝ висяха отпуснати от страни на тялото. Главата ѝ се въртеше бавно отляво надясно и обратно. Тя влезе в стаята, без да говори. Джеси стана, готова да подхване детето, ако то отново падне, но този път Стиви се държеше на краката си по-добре. Въпреки това походката ѝ беше странна — тя пристъпваше, като слагаше крак точно пред другия, сякаш ходеше по ръба на небостъргач. При ставането на Джеси Стиви спря с единия крак във въздуха.

— Къде е черната топка, миличка? Какво направи с нея?

Стиви втренчи поглед в нея, леко наклонила глава на една страна. След това с бавно и грациозно движение другият ѝ крак докосна пода и тя продължи напред. Не ходеше, а по-скоро се плъзгаше. Тя се приближи до стената и застана пред нея, явно заинтригувана от слънчевите шарки.

— Няма я тук, полковник. — Гънистън влезе в кабинета. — Проверих в скрина, гардероба, под леглото, в кутията с играчки — навсякъде. — Той хвърли неспокоен поглед към малкото момиче. — Какво да правим сега?

Стиви се обърна с точно премерено движение, като при танц. Погледът ѝ се спря върху Гънистън и остана там, след това се отмести към Роудс, най-после се закова върху Джеси. Сърцето на Джеси почти спря. В изражението на дъщеря ѝ се четеше само любопитство. Липсваше всякакво чувство или признак, че е познала майка си. Точно така би гледал един ветеринарен лекар някое непознато животно. Стиви отново започна странното плъзгане и отиде към фотографиите в рамки, сложени на един рафт от библиотеката. Тя разгледа всички поред: една на Джеси и Том; друга на цялото семейство по време на ваканция в Галвстън преди няколко години; още една на Рей и самата Стиви, качени на кон, направена на щатския панаир; още две на родителите на Том и Джеси. Пръстите на Стиви мърдаха, но тя не използва ръцете си. Мина покрай библиотеката и телевизора, спря още веднъж, преди да погледне картината на пустинята, нарисувана от Бес Лукас — картина, която беше виждала стотици пъти, — и след това направи още няколко крачки към вратата, която водеше към кухнята. Спря, вдигна едва-едва дясната си ръка, сякаш с усилие преодоляваше земното привличане, и с лакътя докосна рамката на вратата.

— Не знам — каза накрая Роудс. Гласът му звучеше така, като че беше останал без дъх. — Честна дума, изобщо не знам.

— Аз знам! — изкрещя Джеси. — Дъщеря ми се нуждае от лекар. — Тя тръгна към телефона. Здравната клиника на Пъкъл беше една малка сграда от бял камък на няколко улици от къщата на Джеси. Лекарят, доктор Ърл Лий — Ърли — Макнийл, беше приятел на Джеси и работеше в Пъкъл вече почти четирийсет години. Беше раздражителен кавгаджия, пушеше черни пури, караше червена открита кола, пиеше текилата си чиста в Клуба на Боб Уайър, но си разбираше от работата и щеше да проумее какво ѝ има на Стиви. Джеси вдигна слушалката и започна да набира номера на клиниката.

Един пръст натисна бутона за прекъсване.

— Нека изчакаме само за малко, доктор Хамънд — каза ѝ Роудс. — Съгласна ли сте? Да поговорим за...

— Махнете ръката си от телефона. Веднага, дявол ви взел!

— Полковник? — каза Гънистън.

— Моля ви. — Роудс сграбчи слушалката. — Нека не бързаме да замесваме други, преди да сме се опитали да разберем с какво си имаме работа...

— Казах, че ще се обадя на доктор Макнийл, чувате ли! — Джеси беше вбесена, съвсем малко ѝ трябваше да се разплаче или да го удари през лицето.

— Тя отново се движи, полковник — каза още веднъж Гънистън и този път Роудс и Джеси спряха да спорят.

Стиви отново започна да пристъпва, приплъзвайки крака, този път към другата нашарена от слънчевата светлина стена. Спря пред нея и се втренчи. Вдигна дясната си ръка и започна да я обръща от двете страни, като че ли никога не беше виждала ръка преди. След това докосна с палец кървавия си нос, гледа кръвта няколко секунди, после отново вдигна очи към стената. Ръката ѝ се придвижи напред и кървавия ѝ палец начерта вертикална линия върху бежовата стена. Върна палеца си за още кръв и изписа втора вертикална линия на няколко сантиметра отдясно на първата.

Още кръв. Една хоризонтална линия пресече двете вертикални.

— Какво е?... — измърмори под носа си Роудс и пристъпи напред.

Втора хоризонтална линия оформи правилна мрежа на стената. Оцапаният с кръв палец на Стиви се приближи до централното квадратче и нарисова едно правилно О в него. Главата ѝ се завъртя. Тя погледна към Роудс и отстъпи плавно от стената, слагайки единия си крак точно зад другия.

— Химикалката — каза Роудс на Гънистън. — Дай ми химикалката си. Побързай!

Капитанът му я подаде. Роудс я щракна и отиде до стената и нарисова кръстче в долното дясно квадратче.

Стиви си пъкна палеца в носа и нарисова с кръвта едно червено кръгче в пространството от лявата страна.

Джеси измъчено наблюдаваше играта на тик-так-тоу. Вътре в нея всичко кипеше и тя едва се сдържаше да не изкрещи. Съществуването с кървящия нос беше в тялото на Стиви, но не беше Стиви. Къде беше мозъкът на детето ѝ, къде беше гласът му, душата му? Ръцете на Джеси бяха свити в юмрук и за момент тя си помисли, че ако изкрещи, злата магия ще се развали. Трепереше и се молеше всичко да свърши бързо, както преминава прилошаването от горещина, и да се окаже, че е било просто кошмар, а тя се събужда в леглото и Том вика от кухнята, че закуската е готова. Господи, господи, господи...

Стиви — или съществото, което се беше маскирало като Стиви — попречи на полковника да направи редица от кръстчета, а с другия си ход полковникът пък попречи на Стиви да направи същото.

Тя погледна Роудс, после мрежата, след това отново се обърна към Роудс. Лицето ѝ се набърчи, под кожата му заиграха непознати мускули. На устата ѝ се появи нещо като усмивка, но устните не реагираха. Тя се засмя — силна въздишка насила си проби път през гласните струни. Усмивката стана широка, избутвайки устните настрана и показвайки зъбите на Стиви. Лицето засия и стана отново почти като детско.

Роудс предпазливо върна усмивката и кимна. Същото направи и Стиви, но с известно усилие. Като продължаваше да се усмихва, тя се обърна и с приплъзваща походка на въжеиграч излезе в коридора.

Дланите на Роудс се бяха изпотили.

— Така — каза той дрезгаво, с напрегнат глас, — ама че положение! Какво ще кажеш, Гъни?

— Наистина, полковник.

Външното хладнокръвие на Гънистън започваше да се пропуква. Сърцето му биеше до пръсване, колената му трепереха. Помисли си същото, което мислеше и полковник Роудс: малкото момиче или беше съвсем откачило, или съвсем не беше малко момиче. А защо или как може да се получи нещо такова — изобщо не можеше да се побере в логичния му, добре подреден ум.

Чуха глас. По-точно беше звук като от издишване, странен звук, напомнящ вятър, минаващ през тръстики:

— А-а-а-а. А-а-а-а. А-а-а-а.

Джеси първа стигна до стаята на Стиви. Стиви-не-Стиви стоеше пред дъската. Нейната... неговата дясна ръка беше протегната, пръстът сочеше към буквите от азбуката на дъската.

— А-а-а-а. А-а-а-а — продължи гласът, опитвайки се да схване произнесения звук. Лицето се гърчеше от усилията при произнасянето.

— А-а-а. А. А.

Посочи към другата буква.

— Бе-е-е. Ве-е-е. Ге-е-е. Де-е-е. Е-е-е.

На другата буква последва объркване.

— Же — каза тихо Джеси.

— Же. З, И. — Главата се обърна с питащи очи.

Боже мили! — помисли си Джеси. Тя се хвана за вратата, за да не падне. Едно извънземно същество с тексаски акцент в тялото на дъщеря ѝ, с нейната коса и дрехи. Сподави писъка си.

— Къде е дъщеря ми? — каза тя. Очите ѝ бяха пълни със сълзи. — Върни ми я обратно.

Това, което по външност напомняше малко момиченце, сочеше към следващата буква.

— Върни ми я — повтори Джеси. Тя се хвърли напред, преди Роудс да може да я спре. — Върни ми я! — закрещя. В следващия момент хвана хладната ръка на фигурата пред себе си и започна да я извива, като гледаше лицето, което някога беше на нейното дете. — Върни ми я! — Джеси вдигна ръка и я зашлеви.

Съществото-Стиви се олюля и отстъпи назад. Коленете му се подгънаха. Успя да задържи прав гръбнака си, но главата му продължи да се мята наляво-надясно за известно време, също като на онези глупави човечета, които ни кимат с глава от задните стъкла на колите. То мигна, вероятно отбелязвайки, че го боли, а Джеси се ужаси още повече, като видя как плесникът ѝ се отпечата върху кожата на Стиви.

Това все още беше плътта на дъщеря ѝ, макар нещо друго да се беше промъкнало вътре в нея. Все още беше лицето на дъщеря ѝ, нейната коса, нейното тяло. Съществото докосна червения отпечатък и се обърна отново към азбуката. Посочи настоятелно към следващата буква.

— Й — подсказа полковник Роудс.

— Й-ъ-ъ — каза съществото. Пръстът му показва друга буква.

— К — каза Роудс и погледна бързо към Гънистън, а междувременно звукът беше повторен с усилие. — Мисля, че е разбрало, че звуците са в основата на езика ни. Мили боже! Какво е това тук?

— Даже не смея да предположа, полковник — поклати глава капитанът.

Джеси се вгледа в косата на Стиви. Беше си същата, само дето беше мокра от пот. В нея имаше някакви зрънца от... от какво бяха те? С ръката си допря косата на Стиви и взе нещо мъничко и розово. Зрънца от стиропор, разпозна ги тя. Какво правеха в косата на Стиви? Тя пусна зрънцата на пода. Умът ѝ блокира, мислите ѝ станаха несвързани. Лицето ѝ доби сив оттенък от шока, който изживяваше.

— Изкарай я навън, Гъни — заповяда Роудс и капитанът изведе Джеси от спалнята, преди да припадне.

— Л — продължи Роудс, като реагираше на движещия се пръст.

— Л-ъ-ъ — едва успя да каже съществуването.

В това време два камиона отвън — единият, теглещ кран, а другият с надпис „Обединени камионни превози“ — завиха от Република Роуд покрай Престън парк и излязоха на Коубър Роуд. Оттам се насочиха към онова място в пустинята, където някаква машина беше изгоряла и се беше превърнала в синьо-зелена кал.

## 12. СТИМУЛ В ЖИВОТА

Звънецът в три удари.

— Локет и Джурадо! — извика Том Хамънд. — Вие двамата останете в стаята. Останалите могат да отлитат.

— Ей, човече, ама аз нищо не съм направил! — Рик Джурадо вече бе сложил бялата си мека шапка и бе станал от масата в задния ляв ъгъл на задушната класна стая.

— Не съм казал, че си направил. Просто остани на място.

Другите деца си събираха учебниците и напускаха стаята. Коди Локет стана внезапно от масата в задния десен ъгъл на стаята.

— По дяволите! Аз си тръгвам!

— Сядай долу, Локет! — Том стана от бюрото си. — Просто искам да говоря с вас двамата и това е всичко.

— Можеш да говориш със сянката ми, когато вече съм си тръгнал — отговори Коди и групата ренегати, застанали в защитен кордон около него, се изсмяха. — Часът свърши и аз си отивам. — Той тръгна с широки крачки към вратата и другите го последваха.

Том застана на пътя му. Момчето продължи напред, без да спира, като че ли искаше да мине през него. Том остана на мястото си и се приготви за удара. Коди спря на по-малко от метър пред него. Непосредствено зад Коди застана едро деветдесеткилограмово момче, което винаги носеше очукан футболен шлем, боядисан в шарен камуфлажен цвят. Името му беше Джо Тейлър, но Том никога не беше чул някой да го нарича другояче освен Танка. И точно сега Танка го пронизваше с хлътналите си черни очи, разположени на ръбестото му лице, което само родната му майка можеше да харесва.

— Ще се махнеш ли или...

Том се поколеба. Рик Джурадо отново бе седнал на мястото си и се подсмиваше. Около него се бяха събрали няколко мексиканчета и индианци, все от бандата на кроталите. Останалите ученици, които не членуваха в нито един от „клубовете“, вече се бяха изнизали навън и Том бе останал сам с малките зверове. Аз започнах, помисли си той, аз



трябва да свърша. Погледна право във високомерните сиви очи на Коди Локет и каза:

— Няма да се махна.

Коди прехапа долната си устна. По лицето на учителя не можеше да се разбере какво иска, но беше сигурен, че не е направил нищо лошо. Поне тия дни.

— Не можеш да ме скъсаш. Вече съм си взел годишните изпити.

— Просто седни и ме изслушай, хайде!

— Ей, аз ще те изслушам! — извика Рик. Издърпа един свободен чин, вдигна краката си отгоре, облегна се назад и кръстоса ръце. — Локет не чактисва английския език, господин Хамънд — каза той, като нарочно говореше със силен акцент.

— Затваряй си плювалника бе, мангал — изръмжа Танка.

Няколко кротала моментално скочиха на крака. Едно мършаво къдрокосо момче до Рик даже пристъпи напред. То носеше червена кърпа, вързана през челото, и пет-шест малки разпятия на верижка около шията.

— Ти що не се разкараш бе, шопар! — извика той с тънък писклив глас.

— Бегай да сучеш мляко, дребосък такъв. — Танка му показва среден пръст.

Мексиканчето, макар да тежеше около четирийсет кила по-малко от Танка, се хвърли напред към него, но Рик протегна ръка и го хвана за китката.

— Спокойно, спокойно — каза тихо той, все още с усмивка, с поглед, втренчен в Коди. — Стойте настрана, muchachos. Пекуин, успокой се, човече!

Пекуин, чието истинско име беше Педро Ескуимелас, трепереше от ярост, но се поукроти. Седна на масата, като мърмореше мръсотии на гърлен испански. Другите кротали — Крис Торес, Диего Монтана и Лен Редфедър — останаха прави и готови да се сбият. Том усещаше как бедствието витае около него — ако не успееше да ги овладее, класната стая щеше да се превърне в бойно поле. Поне Пекуин се бе успокоил. Том знаеше, че момчето беше със страшно избухлив характер. Не минаваше ден, без той да не се сбие. Прякорът му бе много сполучлив — Пекуин на испански означава малка лютива чушка, която може да изгори езика и на дявола.

— Какво ще кажеш за това? — попита той Коди.

Момчето вдигна рамене. В шкафчето си беше оставил закачалката за вратовръзки, вече окончателно завършена. Искаше да я занесе вкъщи и да поработи няколко часа при господин Мендоза. Иначе не бързаше.

— Ако аз остана, остават и те. — Той посочи с глава своя антураж, шестима яки ренегати — Уил Латам, Майк Фракнър, Боби Клей Клемънс, Дейви Самърз и Танка.

— Добре, само седнете.

Коди се запъти нехайно към мястото си. Другите го последваха. Танка подпря стената с едрото си рамо и зачопли нокти с един разгънат кламер.

— Ще остареея от чакане, amigo — високо обяви Рик.

Том отиде до бюрото си и седна на ръба му. Отзад на дъската беше написан планът на разказа „Конан Варваринът“ от Робърт Е. Хауърд. Беше казал на момчетата да го прочетат, за да обсъдят законите в нецивилизованите страни. Бяха го прочели само двама или трима.

— Утре е последният ви ден в училище — започна той. — Исках да...

— О, майчице! — изпъшка Рик и смъкна шапката над очите си. Пекуин удари главата си върху масата и шумно захърка. Ренегатите наблюдаваха в гробно мълчание.

Ризата на Том беше мокра от пот и се бе залепила на гърба и раменете му. Вентилаторът духаше само горещ въздух. Танка внезапно се оригна и това прозвуча като гръм от гаубица. Всички ренегати избухнаха в смях. Кроталите посрещнаха изявата му с мълчание.

— Исках да ви кажа само, че... — опита се отново Том, но гласът му засече. Никой не го гледаше. Не даваха и пет пари за това, което щеше да каже. Вече се бяха скрили зад маската на отегчението. По дяволите! Все едно да мяташ ласо по луната, помисли си той. Но сега вече беше страшно ядосан от отегчените им пози, както и на онзи, който трябваше да оправи проклетия климатик. Ядосан беше и на себе си, задето постъпваше толкова глупаво. Почувства как стените се затварят около него и усети струйката пот по гърба си. Вълна от ярост го обхвана, заблъска се в гърдите му с все сила и накрая изригна навън.

Ръцете му реагираха първи. Той грабна дебелия том „Преходните правителства“ от бюрото си и го запрати с все сила напред.

Книгата се удари с трясък в отсрещната стена. Пекуин подскочи и изправи глава. Рик Джурадо бавно побутна шапката над очите си. Танка спря да си чисти ноктите, а Коди присви очи.

— Значи това ви накара да ми обърнете внимание, а? — извика Том с почервеняло лице. — Малко шум и разрушение, а? Това ли е вашият стимул в живота?

— Да — отговори Коди. — Трябваше да хвърлите книгата още първия учебен час.

— Корави момчета... и момичета — каза Том, поглеждайки към Мария Наваро, която седеше сред кроталите. — Страшно корави! Локет, ти и Рик Джурадо си приличате страшно много...

Рик изпръхтя подигравателно.

— Много си приличате — продължи Том. — И двамата надминахте себе си да се правите на корави и глупави, та да вземете акъла на тези, които сляпо ви следват и ви подражават. Видях вашите тестове. Мога да различа кога някой е глупав и кога се прави на такъв. И двамата можехте да постигнете много повече, ако...

— Човече, ти май имаш словесна диария! — прекъсна го Коди.

— Може и да имам. — Под мишниците на Том се стичаха ручейчета от пот. Трябваше да продължи. — Знам, че и двамата можехте да се представите много по-добре. Но вие се правите на тъпи и отегчени. Или просто на шибани. — С тази дума Том успя да задържи вниманието им. — За мен и двамата сте просто страхливци.

Последва дълга пауза. Лицата на Локет и Джурадо бяха напълно безизразни.

— Хайде де! — подтикна ги Том. — А? Не мога да повярвам, че две корави момчета като вас само ще мълчат и няма да кажат нещо остро за...

— Да, аз имам нещо да кажа — изправи се Коди, — часът свърши.

— Много добре! Давай! Излез! Джурадо поне има смелостта да остане и да слуша.

— Дрън-дрън — каза Коди със студена усмивка. — В час ще стоя и ще те слушам, господине, но когато удари звънецът, идва моето време. — Той тръсна глава и черепчето, закачено на ухото му, се

залюля и проблесна на слънцето. — Ама ти за какъв се мислиш? Смяташ, че знаеш отговорите на всички въпроси и просто можеш да ги посочиш, така ли? Господине, та ти не знаеш нищо за мен!

— Знам, че слушаш в час, независимо дали другите разбират това или не. Знам също, че имаш много повече ум, отколкото пока...

— Я престани с тия приказки! Просто край! Можеш да ми проповядваш, ако си на мое място. А дотогава можеш да вървиш по дяволите!

Това бе посрещнато с одобрителни възгласи от останалите ренегати.

Чуха се аплодисменти. Том погледна към Рик Джурадо, който бавно пляскаше с ръце.

— Ей, Локет! — подигра се той. — Трябвало е да станеш артист. Щеше да спечелиш някоя и друга награда.

— Не ти ли харесва? — Гласът на Коди беше леденостуден, по очите му горяха. — Знаеш какво да правиш тогава, скапаняк такъв!

Рик спря да пляска с ръце. Тялото му се напрегна, беше готов да скочи от чина.

— Може и да знам, Локет. Може да дойда и да подпаля шибаната ти къща, както твоите хора правят с нашите.

— Престанете със заплахите — намеси се Том.

— Я не ме размивай! — Коди подигравателно се изсмя, без да обърне внимание на думите на учителя. — Не сме горили никакви къщи. Вие сами сте си ги подпалили, за да се разпищите после, че ние сме го направили.

— Пресечете ли моста през нощта, *hombre* — каза тихо Рик с дивашка усмивка, — ще ви устроим истинска гореща фиеста. Разбра ли, глупако?

— О, треперя! — Наистина никой от ренегатите, поне доколкото Коди знаеше, не беше подпалвал тия къщи в Бордъртаун.

— Я престанете вече — настоятелно се намеси Том. — Защо не забравите тази глупашка вражда?

И двамата го погледнаха свирепо, сякаш беше най-безполезното насекомо, изпълзявало някога от дупката си.

— Човече, ти май наистина не си в час. Нищо не разбираш от тия неща. Както и от нещата в училище — отегчено го погледна Рик. — Аз

поне имах търпението да завърша. Познавам много, които и това не направиха.

— И какво стана с тях?

— Някои забогатяха от търговия с кокаин. Други умряха. — Той вдигна рамене. — А имаше и дете се захванаха с други неща.

— Като работа при Мак Кейд ли? Не е кой знае какво бъдеще, също както и затворът.

— Нито един от тях не се мъкне всяка сутрин на работа, която мрази, и не целува мръсни задници, за да си я запази. — На Рик му бе дошло до гуша. Той се изправи. — Хората в този град петдесет години целуваха задника на Престън. И докъде ги докара това?

Том понечи да отговори, но логичният въпрос на момчето го смрази. Не можеше да го обори.

— Нямаш отговори на всички въпроси, нали? — продължи Рик. — Виждаш ли, живееш в хубава къща, на хубава улица. Не трябва да слушаш всеки ден някой да ти нарежда къде може и къде не може да ходиш, като че ли си куче на къса каишка. Не знаеш какво значи да се биеш за всичко, което имаш, и никога няма да разбереш.

— Не става въпрос за това. Приказвах за вашето образо...

— Точно за това става въпрос, дявол да те вземе! — извика Рик и принуди Том да млъкне. Той трепна, стисна юмруци и изчака да се уталожат гневът на момчето. — Точно за това става въпрос — повтори Рик напрегнато. — Не за образование. Не за училище. Не за книги, написани от умрели. Не за целуване на задници, докато накрая се научиш да харесваш вкуса им. Става дума за това да се биеш всеки ден, за да получиш каквото искаш.

— Каж ми тогава какво е това, което ти искаш?

— Какво искам ли? — Рик се усмихна горчиво. — Искан уважение. Искан да мога да ходя по всички улици, по които ми доставя удоволствие да ходя. И по вашата улица, господин Хамънд. Дори през нощта, без шерифът да ме блъска в колата си. Искан да имам бъдеще, без някой да ми се е качил на гърба от сутрин до вечер. Искан да знам, че утре ще е по-хубаво от днес. Можеш ли да ми дадеш тези неща, господин Хамънд?

— Аз не мога — отговори Том. — Ти можеш сам да си ги дадеш. Първото нещо е да не се предаваш. Ако направиш това, ще загубиш всичко, независимо за колко твърд се мислиш.

— Пак думи — подигравателно каза Рик. — Тия думи са вятър работа. Чети си твоите книги от умрели. Преподавай ги, ако искаш, но не се преструвай, че значат нещо, защото значение има единствено това. — Той вдигна стиснатия си юмрук, по чиито кокалчета личаха белези от много битки. След това се обърна към Коди Локет. — Ей, ти! Слушай какво ще ти кажа. Една от твоите пачаври удари един от моите. Много лошо го удари. А тази сутрин имах посещение от оная другата пачавра, със значката. Да нямаш договор с Ванс, Локет? Да не му плащаш да не ви пречи да ни палите къщите?

— Ти направо си мръднал. — Коди би могъл да има вземане-даване с шерифа Ванс, колкото с папата от Рим.

— Имам да ти връщам малко, Локет. За Пако Легранде — продължи Рик. — И те предупреждавам: който и от моите да пресече моста, по-добре не го закачайте.

— Минат ли през нощта, значи си търсят белята. Ще ни бъде приятно да ги посрещнем.

— Ей, ти да не си някакъв крал тук! — извика Рик и преди Том да разбере какво става, момчето хвана чина пред себе си и го бутна настрана. Моментално кротали и ренегати скочиха на крака. Разделяше ги само въображаемата линия, разполовяваща стаята. — Ще ходим, където си искаме!

— Не и нощем отсам моста — предупреди го Коди. — Не и в територията на ренегатите.

— Добре де, успокойте се. — Том пристъпи напред между двете групи. Чувстваше се като пълен глупак, който си въобразяваше, че това може да помогне. — Боят няма да...

— Млъкни и стой настрана, човече — отрязва го Рик. После се обърна към Коди: — Искаш война, така ли? Не преставаш да се молиш за това!

— Хей! — Мили боже, помисли си Том. — Да не чувам такива работи...

Танка тръгна към Рик Джурадо, но Коди сграбчи ръката му. Предполагаше, че кроталите носят ножове, както обикновено правеха всички потни гърбини от Мексико. И без това ренегатите бяха по-малко, а и тук не му беше мястото и времето за такива битки.

— Голям човек — каза Коди, — големи думи.

— Ще оставя ботуша ми да си поприказва със задника ти! — заплаши Рик. Изражението му остана същото, но вътрешно не му се искаше да започва. Обстоятелствата бяха против тях. Ренегатите сигурно носеха ножовете си. Неговият беше в шкафчето му, а не позволяваше на другите от бандата да носят ножове в училище.

— Хайде да започваме, веднага! — изкрещя Пекуин. Рик едва се въздържа да не го прасне през устата. Пекуин обичаше да започва побоищата, но рядко ги довършваше.

— Ти започни, Джурадо — предизвика го Коди и почти премигна, като чу как Танка започна да кудкудяка, за да ядоса кроталите.

— Няма да се биете — започна да вика Том, но знаеше, че никой не го слуша. — Чувате ли! Ако видя, че правите нещо на паркинга отпред, ще се обадя на канцеларията на шерифа! Разбрахте ли!

— Майната му на шерифа! — изрева Боби Клей Клемънс. — Ще нашарим и неговия задник.

Този миг се проточи цяла вечност. Коди беше готов да посрещне нападението на кроталите и вече се мереше в слънчевия сплит на Джурадо, но Рик стоеше и не помръдваше, в очакване на атаката на ренегатите, която според него нямаше дълго да се забави.

Някой закуцука в коридора, а после рязко спря пред вратата и каза:

— О, червено! Означава „Спри!“

Коди погледна през рамо, но вече знаеше кой е това. Позна го по високия детски глас. Мъжът на вратата носеше избеляла сива униформа, държеше парцал в ръце и буташе пред себе си кофа и изстисквачка. Беше близо шейсет и пет годишен. Кръглото му лице бе набраздено от дълбоки бръчки и нашарено с кафяви петна от възрастта, а косата му бе подстригана толкова късо, че кожата му отдолу изглеждаше като посипана със ситен слой пясък. На лявото слепоочие имаше вдлъбнат белег. Надписът на значката върху униформата му гласеше: „Сардж“.

— Извинявайте, господин Хамънд. Не знаех, че има някой вътре. Зелено! Тръгвай.

Обърна се и тръгна към вратата. Накуцваше с десния крак, който се сгъваше в коляното като акордеон.

— Не, почакай! — извика Том. — Ние тъкмо излизахме. Нали?  
— попита той Рик и Коди.

Единственият звук в отговор бе щракането на ножа на Пекуин.

— Ако искаш пердах, знаеш къде да ме потърсиш. По всяко време и на всяко място. Но след стъмване стойте далеч от територията на ренегатите — пое инициативата Коди и преди другото момче да може да отговори, той се обърна и закрачи бавно към вратата. Танка стоеше като охрана, докато напуснат всички ренегати, а накрая излезе и той.

Рик понечи да извика мръсотии след тях, но се овладя. Моментът не беше подходящ. Ще му дойде времето, но не сега.

— Да ви го начукам! — изкрещя вместо него Пекуин.

— Хей! — намръщи се Сардж Денисън. — Мама ще ти измие мръсната устичка! — Той погледна Пекуин с гневен поглед, след това натопи парцала в кофата и се залови за работа.

— Беше много набързо, господин Хамънд — каза Рик. — Може би следващия път ще можем да си поговорим у вас на мляко и бисквити.

Пулсът на Том все още беше ускорен, но той направи усилие да изглежда спокоен.

— Просто помни какво ти казах. Твърде умен си, за да си опропастиш живота...

Рик събра слюнка и се изплю на линолеума. Сардж спря да мие. На лицето му се изписаха гняв и смущение.

— Само почакай! — каза той. — Скутър ще ти отхапе краката.

— Няма що, изплаши ме.

Всички знаеха, че Сардж беше луд, но Рик го харесваше. Испита известно възхищение от господин Хамънд за това, което току-що се бе опитал да направи, но нямаше да му даде да разбере. Просто защото не беше прието.

— Хайде да вдигаме чуковете — каза той на останалите кротали и те напуснаха стаята, като бърбреха на испански, смееха се и удряха по шкафчетата в изблик на нервно напрежение. В коридора Рик перна Пекуин по тила малко по-силно от обичайното за приятелска шега, но Пекуин все пак се усмихна, показвайки сребърния си преден зъб.

Том остана заслушан в заглъхващия по коридора шум. Напомняше му вълна, която се разбива в далечен бряг. Той не



принадлежеше към техния свят и се чувстваше невероятно глупав. Нещо по-лошо — чувстваше се стар. Дявол да го вземе, какъв провал! Едва не предизвиках битка между бандите, помисли си той.

— Спокойно, момчето ми. Отидоха си вече — каза Сардж, докато миеше пода.

— Какво?

— Говоря на Скутър. — Сардж посочи към един празен ъгъл — Много се ядосва на тия момчетии.

Том кимна. Сардж се върна към работата си. Набръчканото му лице беше образец на концентрация. Том беше чул, че на младини сержант Денисън бил ранен в последните месеци на Втората световна война и от раняването мозъкът му останал като на дете. Вече петнайсет години Сардж работеше като чистач, а живееше в малка къщичка на края на улица „Бразос“, точно срещу Баптистката църква на Пъкъл. Госпожите от Сестринския клуб се грижеха за него и му носеха домашно стотвена храна, а също го наблюдаваха да не се разхожда по улиците по пижама. Иначе беше напълно самостоятелен. Работата със Скутър обаче беше съвсем друга. Сардж те гледаше така, сякаш си луд, ако не се съгласиш, че някакво куче с неустановена порода се е свило в ъгъла на стаята или пък лежи на стола, или седи в краката му. „Ама ето го, това е Скутър“ — казваше Сардж, изтъквайки факта, че Скутър с много бърз и много срамежлив и често не иска да го видят, но че храна, оставена на верандата на къщата му вечерта, на сутринта я няма. Госпожите от Клуба вече бяха престанали да повтарят на Сардж, че няма никакъв Скутър, защото много лесно се разплакваше.

— Не са чак толкова корави — каза Сардж, като бършеше наплютото от Рик. — Тия момчетии, имам предвид. Просто се преструват.

— Може би — каза Том, но това не беше особена утеха. Чувстваше се като разнебитен. Беше три и петнайсет и Рей сигурно го чакаше при колата. Отвори горното чекмедже на бюрото си и взе ключовете на колата. Кой знае защо, сети се за ключовете, които се подмятаха нейде из къщата на семейство Перез, и се запита дали господин Перез смята, че тежат колкото живота на сина му. Чувстваше как времето лети и знаеше, че в този момент над Великата огнена пустош кръжаха лешояди. Затвори чекмеджето.

— Довиждане до утре, Сардж.

— Зелено! Тръгвай! — отговори Сардж и Том излезе от обляната в слънце стая.

## 13. ДОМЪТ НА КОДИ

Като сви с мотоциклета по улица „Бразос“, Коди почувства, че стомахът му се сви. Инстинктивна реакция, нещо като свиването на мускулите, преди да те ударят. До тях не беше далеч, той бе на ъгъла на „Бразос“ и „Сомбра“. Задната му гума вдигна доста прах на завоя и Котешката царица, застанала на верандата с метла в подутите си ръце, извика след него:

— Намали бе, червей!

Коди се усмихна. Котешката царица, вдовицата госпожа Стеленберг, винаги стоеше там по това време и винаги викаше едно и също нещо, когато Коди профучаваше покрай къщата ѝ. Беше нещо като игра. Царицата нямаше друго семейство, ако не се брояха котките ѝ — около дузина на брой. И се размножаваха с такава бързина, че Коди не можеше да им хване края. Тия същества се мъкнеха из цялата махала и плачеха жално като бебета по цели нощи.

Сърцето му заби по-силно. Дъсчената им къща — порутена и сива, с пуснати щори на всички прозорци — се появи отядно. До тротоара беше паркирана бракмата на баща му — стар тъмнокафяв шевролет с ръждясала броня и хлътнала навътре врата. Колата беше покрита с дебел слой прах и Коди веднага видя, че стоеше на старото си място, на което беше оставена сутринта. Това означаваше, че баща му или беше ходил пеш на работа във фурната, или изобщо не беше ходил. Ако старият беше прекарал целия ден сам в тази задушна къща, значи го чакаше страшен скандал.

Коди качи мотоциклета на тротоара, мина покрай къщата на Фрейзиър и влезе в предния двор. Единственото растение там беше заостреният юков храст, но и той вече придобиваше кафяв цвят. Спря мотоциклета точно до бетонните стъпала на верандата и го загаси. Шумът сигурно щеше да събуди стария вътре.

Коди слезе от мотоциклета и отвори ципа на доченото си яке. Вътре беше мушал изделието, направено от него по ръчен труд. Беше закачалка за вратовръзки, но не каква да е — около трийсет сантиметра

на дължина, от палисандрово дърво, изгладена с шкурка до кадифен блясък. Квадратчета от бяла пластмаса, старателно боядисани със сребриста боя, за да имитират седеф, бяха вмъкнати в дървото в красива шахматна шарка. Краищата бяха оформени и скосени. Още две парчета от инкрустирано палисандрово дърво бяха съединени в едно, за да поддържат дървения щифт, на който щяха да висят вратовръзките, и цялото парче беше шлифовано още веднъж. Учителят по ръчен труд, господин Одиал, го беше похвалил — предметът изглеждал много добре, но не можел да разбере защо Коди се беше бавил с него толкова дълго. Коди мразеше някой да му наднича зад рамото, когато работи, и макар че можеше да го направи за отличен, четворката му вършеше работа, за да получи подпис и друго не го интересуваше.

Обичаше да работи с ръцете си, въпреки че се преструваше, че работата по ръчен труд е неблагодарно занимание. Като вожд на ренегатите, от него се очакваше да показва силно презрение към почти всичко, особено към нещата, свързани с училище. Ръцете му, изглежда, изпреварваха главата му в работата. Дърводелството беше страшно лесно за него, както и работата като механик в бензиностанцията на господин Мендоза. Отдавна беше намислил да отдели малко време и да постегне хондата си, но май щеше да стане като в онази приказка за децата на обуцаря, дето винаги ходели боси. Както и да е, щеше да се заеме и с това през някой от идните следобеди.

Свали авиаторските очила и ги пхна в джоба си. Косата му беше чорлава, сплъстена и пълна с прах. Не му се искаше да се качва по напуканите бетонени стъпала и да минава през онази врата. Но това беше домът му и знаеше, че трябва да го направи.

Ще влезе и ще излезе, помисли си той, като направи първата крачка. Ще влезе и ще излезе.

Пантите на мрежестата врата изпищяха като попарена котка. Коди мина през паянтовата дървена врата и пристъпи в мрачната къща. Застоялата горещина почти изсмука въздуха от дробовете му. Остави вътрешната врата отворена, за да може топлината да излезе навън. Вече усещаше киселата воня на „Кентъки Джент“ — уискито, което баща му пиеше.

В предната стая работеше електрически вентилатор и раздвижваше тежкия въздух. На масата пред мръсния диван бяха

разпръснати карти, а пепелникът преливаше от угарки. Имаше и една мръсна чаша. Вратата към стаята на баща му беше затворена. Коди отвори два от прозорците, след това се запъти към стаята си, носейки под мишница закачалката за вратовръзки.

Но преди да стигне до своята стая, вратата на съседната изскърца. Краката му натежаха. След това се чу гласът — дрезгав, сякаш нащърбен с изкривен трион и заплашително провлачен:

— Какво се промъкваш така като крадец?

Коди не отговори. Продължи към стаята си. Тогава гласът извика:

— Спри и ми отговори, момче!

Коленете му блокираха. Коди спря и загледа една от сините рози на протрития килим.

Стъпките на стария изскърцаха върху пода. Идваше към него. Миризмата на „Кентъки Джент“ ставаше по-силна. Усецаше и миризмата на тялото му. И, разбира се, на „Аква Велва“. Старият се пляскаше с нея по лицето, врата и под мишниците и наричаше това миене. Стъпките спряха.

— Какво значи това? — попита баща му. — Не искаш да те чуя ли?

— Мислех... че спиш — отговори Коди — и не исках да те събуждам.

— Глупости на търкалета. Кой ти каза да отваряш тия прозорци? Не искам проклетото слънце да влиза вътре.

— Горещо е. Помислих си...

— Много си тъп, за да мислиш. — Отново се чуха стъпки. Щорите се спуснаха с трясък и светлината намаля до прашна сива омара. — Не ми харесва слънцето — продължи баща му. — Причинява рак на кожата.

В къщата беше най-малко трийсет и пет градуса. Цялото му тяло бе вече потно. Стъпките отново се приближиха към него и усети дърпането на обичата-череп. Обърна се и погледна баща си.

— Защо не си сложиш такава и на другото ухо? — попита Кърт Локет. Очите му бяха мътни, потънали в гнезда от бръчки върху ъгловатото костеливо лице. — Тогава всички ще знаят, че си изцяло обратен, а не само наполовина, както сега.

Коди дръпна главата си и баща му пусна обичата.

— Беше ли днес на училище? — попита Кърт.

— Да, сър.

— Срита ли някоя потна гърбина?

— Почти — отговори Коди.

— „Почти“ значи, че не си.

Кърт обърса с опакото на ръката изсъхналите си устни и отиде към дивана. Пружините изскърцаха, щом се просна върху него. Имаше същото жилаво телосложение като сина си, същите широки рамене и тесни хълбоци. Косата му беше тъмнокестенява, прошарена и оредяваща отгоре. Сресваше я на път. Къдравата руса коса на Коди беше наследство от майка му, която бе умряла при раждането му в една болница в Одеса. Кърт Локет беше само на четирийсет и две, но силната любов към „Кентъки Джент“ и дългите вечери, прекарвани в Клуба на Боб Уайър, го бяха състарили с поне десет години. Под очите си имаше големи торбички, дълбоки бръчки ограждаха тесния му нос. Беше облечен в любимите си дрехи — джинси с кръпки на коленете, без обувки и чорапи, и ярка червена риза с избродирани на рамото каубои, хвърлящи ласо върху бичета. Ризата беше отворена и отдолу се показваха слабите му болнави гърди. Той извади пакет „Уинстън“ от джоба си и запали цигара. Коди наблюдаваше как пръстите му треперят и пламъчето на запалката играе.

— „Потните гърбини“ ще завладеят земята — обяви Кърт и изпусна цигарен дим. — Ще вземат всичко и ще продължават да искат. Няма друг начин да ги спрем, освен да ги сритваме отзад. Нали така?

Коди закъсна да отговори и баща му повтори:

— Нали така?

— Да, сър. — Коди тръгна към стаята си, но гласът на баща му отново го спря.

— Хей! Не съм казал, че можеш да си ходиш. Сега говоря с теб, момче. — Той дръпна още веднъж от цигарата. — Ще ходиш ли на работа днес?

Коди кимна.

— Много добре. Шъ ми трябват папирози. Мислиш ли, че старата „потна гърбина“ ще ти даде едно стекче?

— Господин Мендоза е готин — каза му Коди. — Не е като другите.

Кърт не каза нищо. Изкара цигарата от устата си и се загледа в огънчето.

— Всички са една стока — каза тихо той. — До един. Ако си на друго мнение, значи Мендоза те ментосва.

— Господин Мендоза винаги е бил...

— Ама какви ми ги разправяш бе, момче? — Кърт го погледна гневно. Какво става с тоя проклетник, помисли си той. Боза ли има в главата или ум? — Като ти казвам, че всички са една стока, значи са. Ще ми донесеш ли за пафкане или не?

Коди вдигна рамене и наведе глава. Чувстваше как баща му го наблюдава и бе принуден да каже:

— Ще ти донеса.

— Добре. Значи всичко е наред. — Захапа отново цигарата и пламъчето ѝ светна ярко, като смукна от нея. — Каква е тая работа?

— Каква работа?

— Тая. Тук. — Кърт мушна с пръст. — Под мишницата ти. Какво е това?!

— Нищо.

— Още имам зъркели, момче! Питам те какво е това?

Коди бавно изкара закачалката за вратовръзки от якето. Очите му се овлажниха. Пот се стичаше по гърба му. Той жадуваше за глътка чист въздух. Трудно му беше да гледа към баща си, очите му не можеха да понесат гледката. Когато беше близо до него, нещо в Коди като че ли умираше, тежеше му, готово да бъде погребано. Но каквото и да беше то, все го изненадаваше с някоя конвулсия и гробарите не искаха да го погребат.

— Просто закачалка за връзки — обясни той. — В училище я направих.

— Мили боже! — подсвирна Кърт, изправи се и се приближи до Коди, който отстъпи една крачка, преди да се опомни и спре. — Вдигни я да я видя. — Кърт се пресегна и Коди му позволи да пипне закачалката. Почернелите от никотина пръсти на баща му погалиха гладкия палисандър. — Ти си я направил? Кой ти помогна?

— Никой.

— Страшно е гот! Тези ръбове са гладки като козината на котенце. Колко време я прави?

Коди не беше свикнал да чува похвали от баща си и тази го изнерви още повече.

— Не знам. Не много.

— Закачалка за вратовръзки — изсумтя Кърт и поклати таил — Това е върхът на всичко. Не съм предполагал, че си имал такива заложби. Кой те научи?

— Сам се научих. По метода на опита и грешките.

— Хубава работа, кълна се. Много ми харесват тези седефени квадратчета. Карат те да си мечтаеш, нали?

Коди кимна. Подтикнат от проявения от страна на баща му интерес, той се осмели да премине границата, която отдавна бяха прокарали помежду си покрай крясъците, студеното мълчание, пиянските свадни и ругатни. Сърцето на Коди биеше силно.

— Наистина ли я харесваш?

— Да, харесвам я.

Коди подаде закачалката на баща си. Ръцете му трепереха.

— Направих я за теб — каза той.

Кърт Локет го погледна втренчено и лицето му посърна. Уморените му очи се местеха от закачалката към лицето на сина му, после обратно към закачалката. Той бавно протегна ръце.

— Боже мили! — Гласът на Кърт омекна и стана почтителен. Той притегли закачалката към гърдите си. — Исусе Христе, ама тя е похубава от онези, дето ги продават, нали?

— Да, татко. — Погребаното в него чувство внезапно се размърда.

Пръстите на Кърт галеха дървото. Ръцете му бяха груби — като на човек, който е копал дълбоки ровове, поставял е водопроводни тръби и е зидал с тухли от тринайсетгодишен. Той прегърна закачалката като бебе и се върна да седне на дивана.

— Страшно е хубава — прошепна. — Страшно хубава. — Покрай лицето му се виеха кълба цигарен дим. — Някога и аз бях дърводелец. — Очите на Кърт гледаха в празното пространство. — Ама беше много отдавна. Хвацах се за каквото ми попадне. Майка ти ми приготвяше обяда в пакет и ми казваше: „Кърт, искам и днес да ме накараш да се гордея с теб.“ Аз пък винаги й отговарях: „Непременно, Трежър, непременно, съкровище.“ Така наричах майка ти — съкровище. О, тя беше хубава... колко хубава беше само. Щом я



погледнеш, веднага почваш да вярваш в чудеса. Трежър, така й казвах. — Очите му заблестяха и той наведе глава, като продължаваше да стиска закачалката в прегръдката си.

Коди чу как баща му изхлипа и мъртвото чувство у него пак показва признаци на живот и заблъска в сърцето му. Беше го виждал да плаче пиан, но това сега беше съвсем друго. В тия сълзи имаше мъка, а не уиски. Коди не беше сигурен дали може да издържи на такава гледка. Поколеба се, после пристъпи към баща си. Направи още една крачка, този път по-лесно, третата беше съвсем лесна. Вдигна ръка и посегна да докосне рамото му.

Тялото на Кърт се разтресе. Той изхриптя като задавен и рязко вдигна глава. Коди видя, че баща му се смееше през сълзи. Смехът се усилваше и ставаше все по-груб и дрезгав, докато накрая се превърна в ръмжене на див звяр.

— Ти си бил голям глупак бе! — успя да каже Кърт, пръхтейки от смях. — Голям глупак! Нали знайш, че нямам никакви вратовръзки бе!

Коди сви в юмрук протегнатата си ръка и я прибра.

— Нито едничка! — викаше гръмогласно Кърт, отметнал назад глава. Дрезгавият смях клокочеше в гърлото му като вулкан. По дълбоките бръчки около очите му се стичаха сълзи. — Боже милостиви! Какъв глупак съм отгледал!

Коди стоеше като вцепенен. Една вена на слепоочието му пулсираше силно. Плътно стиснатите устни прикриваха стиснатите му до счупване зъби.

— Защо не ми направи столче за краката бе, кретен! Можех да си вдигам краката на него! Как да я използвам тая закачалка, като нямам вратовръзки, а, кажи де?

Момчето го остави да се посмее още малко. Накрая каза ясно и твърдо:

— Днес не си ходил на работа, нали?

Смехът на баща му се превърна в кашлица. Все още с влажни очи, той се окашля няколко пъти и смачка цигарата си върху плота на масата, по който изобилстваха следи от такава дейност.

— Не-е. Какво те засяга това?

— Ще ти кажа какво ме засяга — отвърна веднага Коди. Гърбът му беше изправен като дъска, а очите му изглеждаха като две

прогорени дупки. — Писна ми да ти оправям бакиите бе, човек! До гуша ми дойде да работя в бензиностанцията и да те гледам как пропиваш парите ми...

— Я внимавай с думите! — Кърт стисна закачалката в едната си ръка, а другата сви в юмрук.

Коди трепна, но не отстъпи. Вътре в него се бе насъбрала такава ярост, че вече трудно можеше да се сдържа.

— Чу ме, нали?! Повече няма да те крия! Няма да се обаждам в скапаната ти фурна и да им казвам, че си много болен и не можеш да идеш на работа! Ама ти си им ясен бе, човек, знаят те, че си пияница, какво да ги лъжа! Всички знаят, че си нищо, разбираш ли — нищо!

Кърт измуча и замахна към сина си, но Коди бе много бърз. Юмрукът на баща му изсвистя в празното пространство.

— Хайде де, удари ме, само опитай! — Коди отстъпи назад, без да се обръща. — Ела! Хайде де, опитай се да ме удариш!

Кърт залитна напред, препъна се и се просна върху масата. После падна на пода, ревейки от безсилна ярост. Отгоре му се посипаха карти за игра и пепел от цигари.

— Ела, хайде, ела! — предизвикваше го Коди, вдигайки една след друга щорите на прозорците. Стаята се изпълни с ослепително ярка светлина, на която се видяха мръсният килим, напуканите стени и износените, купени на старо мебели. Нахлулата светлина падна върху мъжа, който с мъка се изправяше на крака в средата на стаята. Той вдигна ръка пред очите си и неистово закрещя:

— Махай се! Махай се от къщата ми, мръсен копелдак! Веднага!  
— Запрати закачалката към Коди. Тя се трясна в стената и падна на пода.

— Ще се махна! — Коди не погледна към закачалката. Гърдите му се повдигаха от вълнение, но гласът му беше студен. Очите му бяха помътнели — точно както на баща му, който се мъчеше да ги скрие от слънцето. — Със сигурност ще се махна! И вече няма да те прикривам. Ако си загубиш работата, ти ще си виновен.

— Аз съм мъж! — изкрещя Кърт. — Не можеш да говориш така с мен. Аз съм мъж!

Сега беше ред на Коди да се смее — с горчив смях, пълен с обида. Мъртвата топка в него бе натезжала като камък.

— Как не, мъж! — каза Коди, обърна се и тръгна да излиза.

— Момче! — изгърмя гласът на Кърт и Коди спря. — Трябва да се радваш, че майка ти е умряла — злобно съскаше Кърт. — Щото ако беше жива, сега щеше да те мрази, както те мразя аз.

Коди излетя навън и затръшна вратата. Тя щракна като капан зад гърба му. Той взе стълбите тичешком, стигна до мотоциклета и си пое дълбоко въздух. За миг се бе почувствал, сякаш мозъкът му бе натъпкан в някаква малка кутийка и щеше да се пръсне всеки момент.

— Хей, вие там! Да не сте луди бе! — извика му Стан Фрейзиър от верандата си, изпъчил увисналото си над колана шкембе. — За какво се дерете така?

— Що не ме цуниш отзад! — Коди му показва среден пръст, качи се на хондата и ритна стартера. Лицето на Фрейзиър стана моравочервено. Той закуцука надолу по стълбите след Коди, но момчето форсира двигателя и предната гума се вдигна нагоре, а задната изхвърли пръст във въздуха. Коди прелетя през двора и зави рязко към улица „Бразос“. Задницата на хондата се извъртя и колелата се сурнаха, оставяйки следи по настилката.

Останал сам в къщата, Кърт стоеше прав в средата на стаята и присвиваше очи. Тръгна със залитане напред и отново пусна щорите. Чувстваше се по-добре на тъмно. Още помнеше как бе умрял баща му, целият покрит с кафяви подпухнали петна от рак на кожата, разяждан отвътре от още по-зловещ рак. Тези спомени бяха по-лоши и от кошмар.

— Проклето хлапе — промърмори Кърт и след това изкрещя: — Проклет хлапак! — Ако той беше говорил така на баща си, отдавна щеше да лежи на два метра под земята. И досега носеше по тялото си червените ивици от най-добрите попадения на своя старец с бръснарския каиш.

Кърт отиде до мрежестата врата. Усети във въздуха миризмата от мотоциклета на Коди.

— Локет! Хей, Локет, чуваш ли ме? — Това беше гласът на Фрейзиър. — Искам да поприказвам с теб!

Кърт затвори вътрешната врата и сложи резето. Единствената светлина, която проникваше вътре, се процеждаше през щепнатините в щорите и горещината намаля. Той обичаше да се поти — това изчистваше отровите от човешкото тяло.

Все пак беше достатъчно светло, за да види закачалката на пода и той я вдигна. Краят на дървения щифт се бе разцепил и разхлабил. Единият украсен с резба ръб беше потрошен, но другият си беше непокътнат. Кърт никога не бе предполагал, че момчето може да прави такива неща. Това му припомни за сръчността на собствените му ръце преди много време, когато беше млад и Трежър беше до него.

Това беше много отдавна. Още преди времето, когато Кърт бе чакал в приемната на болницата Трежър да роди. Един доктор с мексиканско име беше дошъл да му съобщи, че има син. Но — Кърт все още чувстваше напрежението в гласа на доктора и усещаше ръката му върху рамото си — би ли бил така любезен да отиде в кабинета му? Имало и още нещо, много важно нещо, което се нуждаело от обсъждане.

Това станало, защото Трежър била страшно крехка. Защото тялото ѝ дало всичко на бебето. Вероятността да оживее била едно на хиляда, така беше казал мексиканският доктор. Понякога женското тяло било толкова изтощено, че шокът от раждането можело да се окаже фатален. Появили се усложнения — но, сеньор, вашата жена ви дари с едно здраво момченце. При създалите се обстоятелства можело да умрат и двамата, затова, сеньор, трябва да благодарите на Бога за живота на бебето.

Трябвало да се подпишат разни документи. Кърт не можеше да чете много добре. Винаги Трежър му четеше. Затова той просто се беше престорил, че разбира какво му поднасят и беше сложил криволичещия си подпис на посоченото му място.

Ръката на Кърт стисна с все сила закачалката за вратовръзки и замалко не я запрати отново в стената. Какво, по дяволите, можеше да прави с едно момче без майка? Ами какво да прави човек със закачалка за вратовръзки, когато няма никакви вратовръзки? Не я тресна в стената, защото беше много хубава. Занесе я в спалнята с разхвърляното легло и мръсните дрехи по него. Върху скрина бяха наредени четири празни бутилки „Кентъки Джент“.

Кърт светна лампата и седна на леглото. Вдигна от пода една полупразна бутилка „Кентъки Джент“ и отви капачката. Вдигна лакът под прав ъгъл и гаврътна голяма глътка. Гърлото му се сви от шока.

Почувства се по-добре. Винаги му беше по-добре с уиски в стомаха. Чувстваше се по-силен. Мозъкът му виждаше нещата по-ясно.

Сега можеше да обсъди всичко отново, а след още няколко глътки реши, че няма да му се размине току-така на Коди. Не, как не! Той беше мъж, дявол да го вземе! И беше крайно време да даде на проклетото хлапе да се разбере.

Обърна очи към поставената в рамка снимка върху шкафчето до леглото му. Избеляла от слънцето, снимката беше нагъвана много пъти и изцапана с уиски или с кафе — не можеше да си спомни точно. На нея се виждаше седемнайсетгодишно момиче, облечено в синя раирана рокля, с руса, лъскава на слънцето коса, която се спускаше на вълни по раменете му. Беше усмихнато и показваше с пръсти знака „окей“. Кърт я беше снимал четири дни преди да се оженят. Още тогава момчето им растеше в корема ѝ, помисли си Кърт. След по-малко от девет месеца тя щеше да бъде мъртва. Кърт не знаеше защо беше задържал момчето. Сестра му беше решила да му помогне, но се омъжи за трети път и се премести в Аризона. Тогава той взе детето. То беше част от Трежър и може би това беше причината да се реши да отгледа Коди сам. Бяха избрали името предварително.

Кърт прокара пръсти в косата си.

— Не е честно — каза тихо той. — Не е честно да остарявам.

Глътка по глътка пресуши бутилката. Парливата течност изгаряше стомаха му, но когато бутилката свърши, той си спомни, че беше скрил още една на рафта в шкафа. Стана и се заклати към него — дръжете ме, крака!, — протегна се нагоре и зарови ръце сред стари ризи, чорапи и няколко каубойски шапки. Не се доверяваше на проклетия хлапак — той винаги можеше да излее пиетието в клозета, докато него го няма.

Трябваше да се протегне чак до задната част на рафта, преди пръстите му да докоснат познатата форма.

— Ето те, хванах те натясно, не мойш ми избяга. — Той я извади навън и бутна несъзнателно един кожен колан, една опърпана синя риза и още нещо, което падна на земята пред краката му.

Усмивката на Кърт се изкриви. Беше вратовръзка — бяла на сини и червени кръгчета.

— Божичко! — прошепна той.

Отначало не можеше да проумее как беше попаднала тази вратовръзка тук. След това се припомни, че я беше купил, когато трябваше да посреща държавните чиновници по безопасността на

труда в мината. Тогава беше помощник на главния бригадир на товарната гара в мината. Беше много отдавна, още преди да дадат работата му на един мексиканец. Кърт се наведе да вземе вратовръзката, олюля се, загуби равновесие и падна на пода. Разбра, че още държи закачалката в другата си ръка, остави внимателно бутилката настрана, изправи се и вдигна вратовръзката. Замириса му на одеколон.

Трябваше да се концентрира, за да овладее треперенето на ръцете си. Заметна вратовръзката върху закачалката. Изглеждаше много хубава, поставена върху гладкото дърво със сребристи квадратчета. Обхвана го вълнение и му се прииска да я покаже на Коди. Момчето беше в другата стая, беше влязло преди минута, чу как изскърцаха пантите на мрежестата врата.

— Коди! — извика Кърт, опитвайки се да стане. Пъхна най-последен крака под себе си и успя да се вдигне. Тръгна с олюляване към вратата на спалнята и продължи да вика: — Коди, я виж това! Виж какво наме...

Почти връхлетя в хола. Но Коди го нямаше там. Единственият шум, който се чуваше в къщата, бе от ленивото въртене на вентилатора.

— Коди? — Той повиши глас.

Вратовръзката се влачеше по земята, увиснала на закачалката, която той продължаваше да стиска в ръка. Никой не отговори и Кърт започна да разтрива чело с изтръпналите си пръсти. Спомни си, че се беше карал с Коди. Но това беше вчера, нали? О, мили боже!, помисли си. Трябва да тръгвам за фурната, защото иначе господин Нолън жив ще ме одере! Беше много уморен, чувстваше, че краката му не го държат, сигурно се разболяваше от грип. Ако не идеше един ден във фурната, нямаше да промени нищо. Тези кексове, пайове и кифлички и сами можеха да се пекат — за него нямаше много работа там.

Коди ще ме прикрие, реши Кърт. Винаги го беше правил досега. Добро момче беше Коди.

Много съм жаден, помисли си. Много, ама много жаден. И като притисна закачалката с единствената връзка до гърдите си, тръгна, олюлявайки се, към спалнята, където царуваше само щастливият полковник от Кентъки и времето спираше своя ход.

## 14. ЖЕЛАНИЕТО НА ДОФИН

— Как така се е променила? Какво искате да кажете? — премигваше слисано Том. Погледна Джеси, която стоеше, облежната на рамката на вратата, кръстосала ръце и обхванала в шепи лактите си. Беше се втренчила в пода. Мътният ѝ поглед блуждаеше. Вниманието ѝ беше изолирало външния свят. — Джеси, за какво говори той?

— Нямам предвид, че дъщеря ви се е променила физически.

Мат Роудс се опитваше да говори спокойно, за да не предизвиква излишна тревога, но не беше сигурен дали се справя добре. Самият той се чувстваше така, сякаш червата му бяха оплетени на кълбо с много възли. Беше придърпал стола си точно срещу Том, само на около метър и половина-два от канапето, на което седеше той. Рей, не помалко шокиран от баща си от факта, че се прибира вкъщи от училище и намира двама офицери от авиацията, седеше от лявата му страна. Слънчевата светлина шареше бели ленти по стените на всекидневната.

— Физически си е същата — наблегна Роудс. — Само че... ами... има някаква промяна в разсъдъка.

— Промяна в разсъдъка — повтори с усилие Том.

— Обектът, който пресече пътя на съпругата ви тази сутрин, би могъл да идва от където и да било в космоса. Всичко, което знаем за него, е, че е навлязъл в атмосферата, запалил се е и е катастрофирал. Сега другото нещо, което е излязло от него — черната сфера, трябва да бъде намерено. Двамата с капитан Гънистън проверихме щателно къщата, претърсихме всяко местенце, където предполагахме, че дъщеря ви е могла да достигне, но когато дойдохме тук, тя можеше само да пълзи, и то с неимоверни усилия, затова не можем да разберем какво е направила с него. Но то със сигурност е било у дъщеря ви, когато госпожа Хамънд позвънила тук в десет и трийсет.

Том затвори очи, защото стаята започна да се върти. Когато ги отвори, полковникът беше все още там.

— Тази черна сфера... какво представлява?

— И това не знаем. Както казах, дъщеря ви, изглежда, е чувала нещо от нея, което никой друг не е — пеене, така го обяснила. Би могло да бъде лъч от аура, настроен по някакъв начин към вълните на мозъка ѝ или нещо подобно, но както казах, не знаем нищо. Обаче и двамата с капитан Гънистън сме на мнение, че... — Той спря, за да обмисли как да го каже. Нямаше друг начин, освен да говори направо. — И двамата смятаме, че е имало трансформация.

Том ги гледаше втренчено.

— Трансформация на интелекта. Вашата дъщеря... не е тази, която изглежда, че е. Все още на вид е като малко момиченце, но всъщност не е. Независимо какво точно е съществуването във вашия кабинет, господин Хамънд, то не е от човешката раса.

— О-о — въздъхна тихо Том, сякаш някой му беше изкарал въздуха.

— Мислим, че трансформацията е причинена от черната сфера. Защо се е случило това или как — не знаем. Натъкваме се на неща, които са доста странни — което май е мотото на годината, а? — Той се усмихна напрегнато. Изражението на Том остана все така безизразно. — Аз не просто така съм тук. Когато обектът започнал да пада, а проследяващият компютър потвърдил, че това не е метеор или повреден сателит, ме повикаха на извънредно дежурство. Работя повече от шест години по проекта „Синя книга“, като разследвам наблюдения на НЛО, говоря със свидетели, посещавам обекти из цялата страна. С една дума имам опит с явленията, свързани с НЛО.

Том свали очилата си и започна да бърше стъклата с ризата си. Сякаш за него в този момент беше най-важно те да са безупречно чисти. Джеси все още беше вгълбена в себе си, но Рей изведнъж наруши унеса си и каза:

— Искате да кажете... виждали сте истинска летяща чиния? От друга планета?

— Да — отговори Роудс без колебание. Този инцидент щеше да отвори нова глава в „Синята книга“, затова реши, че може да каже истината. — Деветдесет процента от обажданията в действителност се отнасят за метеорни частици, кълбовидни мълнии, шеги и неща от този род. Но десетте процента са нещо съвсем различно. Едно ИТС — извънземно транспортно средство — катастрофира в щата Върмонт преди три години. Останаха парчета метал и части от чуждоземни



тела. Друго някакво падна в Джорджия миналото лято, но беше съвсем различен модел, а и пилотът също представляваше различна форма на живот от тази при инцидента във Върмонт. — Разкривам държавни тайни пред хлапе с оранжеви връхчета на пънкарската си прическа! — усети се той. Но Рей го гледаше прехласнато, докато Том все още беше изключил и продължаваше да търка очилата си. — И така, след като разгледахме всички сведения за наблюдавани ИТС с различни форми, стигнахме до заключението, че Земята е почти на, ами на нещо като супермагистрала в космоса. Коридор от единия край на галактиката до другия може би. Някои от ИТС-тата, също като нашите коли, се развалят, всмукват се от земната атмосфера и катастрофират.

— Ау! — прошепна Рей с разширени от любопитство очи.

Роудс знаеше, че за разкриване на тази информация без позволение би могъл да получи доживотна присъда, но обстоятелствата изискваха обяснение, а и без това вече никой не вярваше на тези истории, докато лично не преживееш някаква среща с НЛО. Той отново се обърна към Том.

— Екипът ми почиства мястото на катастрофата. Ще бъдем готови за тръгване около полунощ. И... ще се наложи да взема съществуването с мен.

— Тя е моя дъщеря. — Гласът на Джеси беше немощен, но постепенно набираше сила. — Тя не е СЪЩЕСТВО.

Роудс въздъхна — вече няколко пъти повтаряха все това.

— Нямаме друг избор, освен да вземем съществуването до Уеб, а оттам да го прехвърлим в някоя изследователска лаборатория във Вирджиния. Няма начин да оставим такова нещо да се движи на свобода. Не знаем какви са намеренията му, нито каквото и да било относно биологията, химичните му процеси или...

— Психологията му — довърши вместо него Том и сложи с треперещи пръсти очилата си. Умът му отново щракаше по старому, макар всичко все още да му се струваше мъгляво като в сън.

— Правилно. И това също. Досега тя — искам да кажа ТО — не се държи заплашително, но човек никога не знае какво може да го предизвика.

— Много подло, човече! — каза Рей. — Сестра ми извънземна — как не!

— Рей! — скастри го Джеси и усмивката на момчето помръкна. — Полковник Роудс, няма да ви позволим да вземете Стиви. — Гласът ѝ трепна. — Тя все още е наша дъщеря.

— Все още ИЗГЛЕЖДА като вашата дъщеря.

— Така да бъде! Но каквото и да е това в нея, то може и да се махне. Щом тялото ѝ е добре, тогава и разумът ѝ би могъл да се върне...

— Полковник! — Гънистън се появи на вратата между всекидневната и кабинета. Луничавото му лице беше преbledняло още повече и той изглеждаше точно такъв, какъвто си беше всъщност — едно изплашено двайсет и три годишно хлапе в авиаторска униформа. — Тя е на последния том.

— Ще говорим за това по-късно — каза Роудс на Джеси и се изправи. Изтича в кабинета, следван от Рей. Том прегърна Джеси и двамата също се отправиха натам.

Щом прекрачи прага, Том спря като закован. Рей стоеше втренчен, с отворена уста.

Томовете на тяхната енциклопедия бяха разхвърляни навсякъде из стаята. Речниците на Уебстър и Роже, Световният атлас и други подобни справочници лежаха на пода, а сред цялата тая бъркотия Стиви седеше и държеше в ръце последния том от енциклопедия „Британика“. Беше приклепнала, по-точно кацнала като птица. Докато Том я наблюдаваше, дъщеря му отвори книгата и започна да прелиства страниците, като за всяка отделяше около две секунди.

— Вече е прегледала Уебстър и Роже — каза Роудс. Независимо дали щеше да я нарече извънземно или същество, припомни си той, тя изглеждаше като момиченце в сини джинси и тениска и тези студени названия не ѝ подхождаха. Очите ѝ вече не бяха безжизнени. Те блестяха и гледаха страниците напрегнато и с всепоглъщаща съсредоточеност. — Нужни ѝ бяха около трийсет минути, за да разгадае нашата азбука. След това дойде ред на библиотеката ви.

— Боже мой... тази сутрин тя едва можеше да чете — каза Том — Искам да кажа... тя дори не ходи на училище.

— Това е било тази сутрин. Мисля, че вече е почти готова за колежа.

Прелистването на страниците продължаваше. Чу се специфичен звук и Том видя как килимът под дъщеря му подгизна.

— Очевидно тялото продължава да функционира нормално — отбеляза Роудс. — Така знаем, че поне една част от човешкия мозък работи, макар и несъзнателно.

Джеси увисна на ръката на мъжа си и здраво го стисна. Беше го видяла как се поколеба и се уплаши да не би да замахне към лицето на полковника. Стиви все още беше изцяло погълната от книгата и прелистването на страниците ставаше все по-бързо, докато накрая се превърна в еднообразен шум.

— Тя препуска с бясна скорост. Вижте я само! — Рей пристъпи напред, но полковникът го хвана за ризата и му попречи да се приближи повече. — Хей, Стиви! Това съм аз, Рей!

Детето вдигна глава. Завъртя я към него. Във втренчения пронизващ поглед се четеше любопитство.

— Рей! — повтори той и се тупна в гърдите.

Тя изпъна шия и премигна. После гласът каза „Рей“ и тя също се тупна в гърдите, след което се върна към четенето.

— Е — отчете Роудс, — може би все още не е готова за колеж, но продължава да се учи.

Том погледна разпилените наоколо книги.

— Ако... тя наистина не е вече Стиви... ако е нещо различно, тогава как е разбрала за книгите?

Джеси отвърна:

— Намерила ги е и сигурно е предположила какво представляват. След като свърши с азбуката, се разходи из къщата, оглеждайки някои неща. Една лампа, изглежда, наистина я очарова. Както и едно огледало — непрекъснато се опитваше да бръкне в него. — Тя се вслуша в гласа си и разбра колко безстрастно звучеше, също като на Роудс. — Това е НАШАТА ДЪЩЕРЯ. Така е.

Но докато наблюдаваше прелистването на страниците, тя разбираше, че където и да беше Стиви — Кое всъщност олицетворяваше Стиви? Нейният разум? Нейната душа?, — тя в никакъв случай не беше в тялото, което поглъщаше информация, клекнало над локва урина.

Стигна до последната страница. Затвори внимателно книгата и я остави внимателно, сякаш почитателно настрана. Том вече наистина знаеше, че това не беше Стиви; тяхната дъщеря просто захвърляше нещата, вместо внимателно да ги оставя.

Съществото се изправи с плавни и контролирани движения. Вече се чувстваше стабилно на краката си. Изглежда, беше привикнало със земното притегляне. Обърна се към петимата, които го гледаха втренчено, и внимателно започна да изучава лицата им. Вдигна ръце и ги заразглежда, сравнявайки ги с тези на другите. Особено го заинтригуваха очилата на Том и Рей, затова докосна лицето си, сякаш очакваше и на него да има такива.

— В главата си вече има азбуката, два големи речника, един световен атлас и няколко енциклопедии — тихо каза Роудс. — Мисля, че се опитва да научи за нас колкото е възможно повече. — Съществото наблюдаваше движенията на устните му и докосна своите. — Мисля, че е излишно да чакаме по-удачен момент, а?

Той направи крачка към нея и спря на достатъчно разстояние, за да не я изплаши.

— Името ти? — попита той, като се стараяше да артикулира възможно най-отчетливо. Сърцето му пърхаше като птица в клетка. — Как ти е името?

— Името ти — отвърна тя. — Как ти е името?

— ТВОЕТО име. — Той посочи към нея. — Кажи ни твоето.

Тя, изглежда, се замисли, без да откъсва очи от него. Погледна към Рей и го посочи:

— Рей.

— Хей! — извика момчето. — Едно извънземно, което знае името ми!

— Шт! — Джеси го оципа така силно, че почти откъсна месо от ръката му.

Роудс кимна.

— Правилно. Това е Рей. Какво е ТВОЕТО име?

Съществото се завъртя и тръгна с плавна, приплъзваща се походка към коридора. Спря и се обърна отново към тях.

— Име — каза тя и излезе в коридора.

Сърцето на Джеси блъскаше в гърдите ѝ.

— Мисля, че иска да я последваме.

Така и направиха. Съществото ги чакаше в стаята на Стиви, беше вдигнало ръка и сочеше нещо с показалец.

— Името ти — повтори Роудс, тъй като не я разбираше. — Кажи ни как можем да те наричаме.

Тя отвърна:

— До-фин.

Тогава всички осъзнаха, че пръстът ѝ сочеше към картината на делфина върху дъската на Стиви.

— Страхотно! — възкликна Рей. — Тя е перко.

— До-фин. — Произнесе го съвсем по детски. Протегна ръка нагоре и пръстите ѝ докоснаха картинката, погладиха морскосинята вода. — До-фин.

Роудс не беше сигурен дали имаше предвид делфина или океана. Във всеки случай беше сигурен, че съществото пред тях беше много повече от делфин в човешка кожа, много-много повече. Очите ѝ го питаха дали разбира и той кимна. Пръстите ѝ се забавиха няколко секунди върху картинката, после се преместиха върху друга и Роудс я видя как се сви уплашено.

— Стин-гър — каза тя, сякаш беше опитала нещо гнусно. Докосна скорпиона и веднага отдръпна пръсти, сякаш се страхуваше да не я ужили.

— Това е само картинка. — И Роудс я потупа с ръка. — Не е истински.

Тя го изучава още малко, после махна малките цветни топлийки, които прикрепваха картинката към корка, и я погледна отблизо. Пръстът ѝ проследи сегментите на опашката по цялата ѝ дължина. Накрая ръцете ѝ започнаха да мачкат хартията, всъщност да я сгъват, разбра Роудс. Придаваха ѝ нова форма.

Джеси стисна ръката на Том. Наблюдаваше как Стиви или Дофин, или каквото и да бе то — сгъваше отново и отново хартията с вече бързи и ловки пръсти. Нужни му бяха само няколко секунди, за да направи от нея пирамида. После я захвърли и тя прекоси стаята и се удари в стената.

Гънистън я вдигна. Това беше най-странният хартиен самолет, който някога бе виждал.

Съществото се обърна към тях. В погледа му се четеше очакване, а също и въпрос, но никой не разбираше какъв е той.

Тя направи крачка към Джеси, която, от своя страна, отстъпи назад. Рей се облегна на стената.

Дофин вдигна ръка и я сложи на гърдите на Стиви.

— Твоето — каза тя.

Джеси разбра какво я питаше съществото.

— Да. Моя дъщеря. НАША дъщеря. — Така силно стискаше ръката на Том, че щеше да му счупи пръстите.

— Дъ-ще-ря — внимателно повтори Дофин. — Жен-ски по-то-мък на чо-веш-ки съ-ще-ства.

— Направо от речника на Уебстър — промърмори Гънистън. — Мислите ли, че разбира какво означава?

— Тихо! — каза му Роудс.

Дофин отиде с плавна стъпка и вирната брадичка към прозореца. Остана там неподвижно повече от минута и Джеси разбра, че беше омагьосана от тънката лента синьо небе, което се виждаше през спуснатите щори. Джеси си наложи да излезе от вцепенението и отиде до прозореца да вдигне щорите. Следобедното слънце нахлу в стаята със златни отблясъци. Безоблачното небе беше лазурносиньо.

Дофин не откъсваше очи от него. Протегна ръце и се изправи на пръсти, напрегнала цялото си тяло към небето. Джеси видя някаква промяна в лицето ѝ — то вече не беше безизразна, безчувствена маска. От него се излъчваше копнеж, смесица от радост и тъга, която беше неразбираема за нея. Лицето беше едновременно на Стиви — с нейната невинност и детско любопитство, и в същото време беше лице на много преживял човек, вероятно на някаква старица, измъчена от грижи, уморена от несбъднати копнежи.

Малките ръчички се протягаха към стъклото, но тялото на Стиви беше твърде ниско, за да го достигнат. Дофин изпръхтя нетърпеливо, мина с плавната си походка край Джеси и придърпа стола от бюрото на Стиви. Качи се на него, наведе се напред и веднага плесна челото си в стъклото. Пръстите ѝ опипваха невидимата бариера и пърхаха като молци, които се опитват да преминат през някакъв екран. Накрая отпусна безжизнено ръце и те увиснаха отстрани на тялото ѝ.

— Аз... — каза Дофин. — Аз... же-лая...

— Какво каза тя? — попита Гънистън, но Роудс вдигна пръст пред устните си.

— Аз же-лая. Да... — Дофин обърна глава и очите ѝ — с онова древно излъчване и с някаква крещяща нужда — срещнаха очите на Джеси. — Аз же-лая да ора-тор-ствам.

Всички мълчаха. Дофин премигваше в очакване на отговор.

— Мисля, че иска да я заведем при нашия водач — каза Рей и Том го сръга с лакът в рамото.

Дофин опита отново:

— Да виб-ри-ра сред-но-то у-хо.

Джеси помисли, че се досеща.

— Искаш да кажеш... да говориш с нас?

Дофин се намръщи, явно премисляйки чутото. Издаде някакъв звук, напомнящ леко, но особено музикално цвъртене, слезе от стола, мина край Джеси и излезе от стаята. Роудс и Гънистън побързаха да я последват.

И докато Джеси, Том и Рей стигнат до кабинета, Дофин беше клекнала на пода и съсредоточено се беше заела да препрочита тълковния речник от кора до кора.

## 15. ЧЕРНА КАРМА

В момента, в който Дофин се опитваше да научи нюансите на думите в английския език, Коди Локет натискаше копчето на хидравличния кран в гаража-работилница на бензиностанцията на Ксавиер Мендоза. Трябваше да се заеме с някакъв форд, който се нуждаеше от нови спирачни барабани. Беше облечен в стари избелели джинси и маслинозелена работна риза, на която под емблемата на бензиностанцията беше изписано името му. Ръцете му бяха изцапани със смазка, а по лицето му имаше мръсни петна и той отлично разбираше, че беше много далеч от образа на чистичките момчета, обслужващи бензиностанции от телевизионните реклами, но нямаше как — не се вършеше работа, без да се изцапа човек. През последния час беше сменил маслата на две коли и свещите и наконечниците на трета. Гаражът беше неговото царство. Инструментите блестяха в спретнати редички по стените като хирургически, подредените на един рафт гуми миришеха на пресен каучук, а от металните тръби над главата му висяха най-разнообразни кабели, ремъци, радиатори и маркучи. Вратата на гаража беше вдигната и въздухът се раздвижваше непрекъснато от голям вентилатор, но въпреки това беше много горещо, особено там, където хромираната повърхност отразяваше слънцето или имаше включени двигатели.

Коди вдигна форда на нужната височина и спря крана. Включи автоматичния гаечен ключ и разви болтовете, за да свали гумите. Работата тук му помагаше да забрави за своя старец. Но днес поръчките бяха повече от достатъчно, особено тази да извади двигателя на морскозелената камионетка в съседното хале, а му се щеше следобед да отдели малко време, за да почовърка карбуратора на мотоциклета си и да види дали може да сложи край на номерата му.

Някаква кола спря до помпите отвън. Чу се сигналния звънец, но той знаеше, че господин Мендоза поемаше клиентите, дошли за бензин. Смяната на Съни Крауфийлд беше свършила и той си бе тръгнал точно преди Коди да дойде на работа. Това беше добре дошло



за Коди, който и без това не можеше да го понася. Според него Крауфийлд беше шантав метис и кротал до мозъка на костите си, но винаги говореше глупости за това как някой ден ще стъпче Джурадо и ще стане главатар. От това, което стигаше до ушите му, Коди разбираше, че дори кроталите нямаха много вземане-даване с Крауфийлд. Къщата му беше в единия край на сметището за коли и той живееше в нея съвсем сам, в компанията на колекционирани от него животински скелети. Никой не проумяваше откъде и как се сдобива с тях.

Чу се клаксон. Коди вдигна глава от работата си.

До помпите бе спрял сребристосин, излъскан до блясък мерцедес-кабриолет. Зад волана седеше мъж със слънчеви очила и сламена шапка с широка периферия. Той вдигна ръка и направи знак на Коди да излезе. Беше с кафяви шофьорски ръкавици от естествена кожа. На седалката до него имаше едър доберман, а на задната беше клекнал още един. Мендоза излезе от офиса си и заобиколи колата, за да говори с шофьора. Коди се залови отново с работата си, но клаксона на мерцедеса отново бибитна нетърпеливо.

Мак Кейд беше настойчив като кърлеж. Коди знаеше какво иска. Продължаваше да натиска клаксона, въпреки че Мендоза стоеше до него и се опитваше да му обясни, че Коди има работа. Мак Кейд не му обръщаше капка внимание. Коди изпсува под носа си, остави автоматичния гаечен ключ и без да бърза особено, започна да бърше ръце в един парцал. Най-накрая излезе на яркото слънце.

— Напълни я догоре, Коди! — каза Мак Кейд. — Ти знаеш какво пие.

— Имаш работа в гаража, Коди! — каза му Мендоза, като опитваше да го прикрие, защото и той самият познаваше номерата на Кейд. — Не е нужно да излизаш и да наливаш бензин. — Очите му бяха тъмни и гневни и с посребрената си коса и рошави сребристи мустаци приличаше на стара мечка гризли, готова за последната решителна схватка. Ако ги нямаше тези проклети кучета, сигурно би издърпал Кейд от префърцунената му кола и здравата би го набил.

— Хей, страшно държа да знам кой пипа колата ми. — Гласът на Кейд бе провлачен и лигав. Беше свикнал да му се подчиняват. Той се усмихна на Мендоза и показа ред малки зъби, блестящобели на фона

на загорялото му лице. — Усещам лоши вибрации тук наоколо, човече. Наистина имаш доста тъмна карма.

— Не искам нито да имам нещо общо с теб, нито да ти слушам глупостите! — извика Мендоза и Тифус, кучето на предната седалка, настръхна и изръмжа. Второто, чието име беше Тетанус, гледаше напрегнато от задната седалка, а ухото му лежеше отпуснато на черепа му. Това, че другото беше отрязано, както и малко по-широките плешки на Тифус, бяха единствените различия между двете животни.

— Сигурен ли си? Мога и сам да си докарам цистерни с гориво, ако искаш.

— Да, може би така ще бъде най...

— Спрете! — намеси се Коди. — Няма нужда да ми ставаш пазач — каза той на Мендоза. — Мога и сам да се грижа за себе си.

Отиде до дизеловата помпа, извади маркуча и изчака брояча да спре на нула.

— Хайде да не се караме, Мендоза — каза Кейд, докато Коди пълнеше резервоара му. — Съгласен ли си?

Мендоза изпръхтя сърдито и погледна към Коди. Момчето кимна, че всичко е наред.

— Ще бъда в офиса. И внимавай да не ти пробута нещо. — Обърна се и се отдалечи, а Кейд увеличи звука на касетофона в колата. Тина Търнър гърмеше с дрезгавия си глас: „Отнасяй се по-добре с мен!“

— Можеш да почистиш и предното стъкло — каза той на Коди веднага щом Мендоза влезе в офиса си.

Коди се захвана с гумената миячка. Виждаше изкривеното си отражение в огледалните стъкла на слънчевите очила на другия. Кожена каишка придържаше шапката на Кейд през брадичката. Беше облечен в копринена риза с къси ръкави с цвят на пунш и в тъмни джинси. На шията му висяха няколко златни верижки, на една от които имаше стар знак на мира и малки плочици с чужди думи на тях. На лявата китка носеше часовник „Ролекс“ с вградени в циферблата диаманти, а на дясната — златна гривна, на която беше гравирано „Мак“. И двата добермана наблюдаваха с особен интерес движенията на гумената миячка напред-назад по стъклото.

Кейд намали музиката.

— Предполагам, чул си за метеора? Бая далеч, а?

Коди не отговори. Разбира се, беше видял хеликоптера в Престън парк, но не знаеше какво става, докато Мендоза не му беше казал. Ако господин Хамънд беше чул, че камионетката на жена му е била ударена от метеор, мислеше си Коди, повече от сигурно беше, че едва ли щеше да се мотае из училище толкова дълго след удрянето на звънеца.

— Ъ-ъ-ъ, чух още, че метеорът бил горещ. Радиоактивен. Това се смята за тайна, но я чух от Опашката на Кита в „Дамгосващо желязо“, а тя я чула от помощник-шерифа. Струва ми се, че малко радиация би могла да накара този проклет град да лумне като факла, а?

Коди се зае най-съсредоточено да чисти остатъците от някаква сплескана върху предното стъкло мушица.

— Долавям още лоши вибрации, Коди. Около това място днес наистина се оформя пурпурен ореол.

— Ти купуваш гориво, а не приказки.

— О-о! Каменното лице можело да говори!

Кейд гледаше как работи момчето и галеше главата на Тифус. Беше на трийсет и три и имаше нежно ангелско лице, но зад очилата се криеха студени и коварни сини очи. Коди ги беше виждал преди. Напомняха му за стоманения блясък на капаните за зайци. Скрытата под широкополата шапка коса на Кейд беше светлоруса и рядка, сресана назад, така че откриваше гладкото му чело. В лявата му ушна мида проблясваха два диаманта.

— Утре е последният ти ден в училище. — Шеговитите нотки бяха изчезнали от гласа му. — Голям ден за теб, човече. Важен ден. — Той чешеше Тифус под муцуната. — Предполагам, че мислиш за бъдещето си. А също и за пари.

„Не му отговаряй! — мислеше си Коди. — Не се хващай за думите му!“

— Как я кара баща ти? Не го видях последния път, когато се отбих за поничка.

Коди свърши със стъклото и погледна към дизеловата помпа. Цифрите все още се въртяха.

— Надявам се, че е добре. Нали знаеш, както е тръгнало в града всичко да фалира и да се затваря, няма да мине много време и същото ще се случи и на фурната. Какво ще прави той тогава, Коди?

Коди заобиколи и застана до помпата. Мак Кейд обърна глава към него с едва забележима усмивка.

— Имам свободно място за механик. Добър, чевръст механик. Едва ли ще е свободно за повече от седмица. Започва с шестстотин на месец. Знаеш ли някой, който да се възползва от тези пари?

Коди мълчеше и гледаше как се въртят цифрите. Но в главата му непрекъснато кънтеше „шестстотин на месец“, все по-силно и по-силно. Велики боже! Какво ли не би направил с тези пари!

— И не само от парите — притискаше го Кейд, надушил кръв в мълчанието на момчето. — Ще има и други облаги, приятел. Мога да ти взема кола като тази. Или порше, ако искаш. Какъвто и да било цвят. Какво ще кажеш за червено порше с пет скорости? Вдига двеста километра в час. Оборудвано по твое желание.

Цифрите спряха. Резервоарът на Кейд бе пълен. Коди извади струйника и го върна на мястото му в дизеловата колонка. Шестстотин на месец, мислеше си той. Червено порше... максимална скорост двеста километра...

— Работата е през нощта — каза Кейд. — Часовете зависят от това, което чака в двора, но ще очаквам да работиш и по шестнайсет часа без прекъсване, ако е нещо спешно. Моите хора плащат скъпо и в брой за качествена работа, Коди, а аз смятам, че ти можеш да я дадеш.

Коди примижа към Пъкъл. Слънцето бе започнало бавния си залез и макар че едва ли щеше да се стъмни преди осем, той вече усещаше как сенките започват да пълзят зад него.

— Може да мога, а може и да не мога.

— Виждал съм работата ти тук. Страшно те бива. Ти си роден механик и не трябва да хабиш тази природна дарба за стари браќми, не е ли така?

— Не зная.

— Какво има да знаеш? — Кейд извади клечка за зъби от чисто злато от джоба на ризата си и зачопли един от долните си кътници. — Ако те плаши законът... ами всичко е под контрол. Това е бизнес, Коди. Всеки разбира езика му.

Момчето не отговори. То си мислеше какво можеше да си купи с шестстотин долара на месец и колко далеч от Пъкъл би отишло с едно червено порше. По дяволите неговия старец, можеше да се разложи и да се превърне в личинка, на Коди хич не му пукаше за него. Разбира

се, че знаеше с какво се занимава Мак Кейд. Беше виждал големите камиони-влекачи да завиват от шосе №67 и да спират в работилницата на Кейд посреднощ и знаеше, че карат откраднати коли. Знаеше също, че когато големите камиони се отправаха отново на север, вече караха коли без история. След намесата на работниците на Кейд двигателите, радиаторите, отделителните системи, повечето от частите, дори капаците на джантите и боята бяха сменени или разменени. Колите изглеждаха като току-що излезли от магазин. Къде отиваше тази специална стока — Коди не знаеше, но предполагаше, че се препродаваха от изпечени мошеници или се използваха от организирани банди. Който и да ги купуваше, плащаше много пари на Кейд, а в Пъкъл той беше открил идеалното местенце, където да ги трупва чрез тази си дейност.

— Не искаш да свършиш като твоя старец, нали, Коди? — Момчето видя лицето си, отразено в очилата на Кейд. — Искаш да направиш нещо от живота си, нали?

Коди се колебаеше. Не знаеше какво искаше. Макар че не даваше пет пари за закона, досега не беше вършил нещо криминално. Може да бе счупил няколко прозореца или да бе вдигал малко врява, но това, което Кейд предлагаше, беше различно. Съвсем различно. Беше като да прекрачиш някаква граница, по която Коди беше вървял дълго време — но все пак самото ѝ пресичане означаваше, че няма връщане назад. Никога.

— Предложението важи една седмица. Знаеш къде да ме намериш. — Усмивката на Кейд отново беше разцъфтяла на лицето му. — Колко ти дължа?

Коди провери цифрите.

— Дванайсет и седемдесет и три.

Онзи отвори преградката на таблото и Тифус облиза ръката му. Вътре имаше четирийсет и пет калибров автоматичен пистолет и един резервен пълнител. Ръката му извади навита на руло двайсетачка и той рязко затвори преградката.

— Ето, приятел. Задръж рестото. Вътре има и нещо допълнително за теб. — Той запали мотора и мерцедесът задавено изръмжа. Възбуден, Тетанус стоеше неподвижно на задната седалка, но изляя в лицето на Коди. Беше подушил миризмата на сурово месо.

— Помисли си за тези неща — каза Кейд и натисна газта. Напусна бензиностанцията със свистене на гуми.

Коди го гледаше как се отправя на юг и увеличава скоростта. Разгъна двайсетачката. Вътре имаше миниатюрно шишенце с три жълтеникави кристала. Макар да не беше приготвял такъв наркотик досега, Коди знаеше как изглежда.

— Добре ли си?

Коди се стресна и плъзна кристалите кокаин в горния си джоб, точно зад емблемата на бензиностанцията. Мендоза стоеше на около два метра зад него.

— Ъ-хъ. — Коди му подаде двайсетачката. — Каза да задържа рестото.

— Друго какво каза?

— Празни приказки. — Коди мина край Мендоза и се отправи към работилницата, като се опитваше да подреди мислите си. Усещаше как шестстотинте долара на месец го притегляха като хладна ръка, излязла от огнена пещ. Какъв е проблемът? — питаше се той. — По няколко часа работа на нощ, при положение че на ченгетата вече е платено, възможност да се включи в операциите на Кейд, ако желая. Защо не приех веднага?

— Знаеш къде отиват колите му, нали? — Мендоза беше последвал Коди и стоеше, облегнат на стената на гаража.

— Не.

— Не може да не знаеш. Преди две-три години областният съдия там горе, във форт Уърт, бил намерен в багажника на една кола с прерязано гърло и куршум между очите. Колата била паркирана пред Градския съвет. Разбира се, номерата й липсвали. Откъде, мислиш, се е взела?

Коди сви рамене, но знаеше.

— Преди това — продължи Мендоза, скръстил едрите си ръце пред гърдите си — в една камионетка в Хюстън избухнала бомба. Ченгетата предполагат, че е била предназначена за някакъв адвокат, който подготвял обвинение за арест за притежаване на наркотици, но вместо него бомбата разкъсала една жена и детенцето й на парчета. Откъде, смяташ, е дошла онази камионетка?

Коди взе автоматичния гаечен ключ.

— Не е нужно да ми изнасяш лекции.

— Не исках да прозвучи така. Но не вярвай нито за миг, че Кейд не знае за какво се използват колите му. И това е само в Тексас, а той ги праща из цялата страна.

— Просто говорих с него. Няма нищо незаконно в това.

— Знам какво иска от теб — категорично заяви Мендоза. — Сега си вече мъж и можеш да постъпваш както ти харесва. Но трябва да ти кажа нещо, което ми каза моят баща преди много години: Човек е отговорен за постъпките си.

— Ти не си ми баща.

— Не, не съм. Но те наблюдавам как растеш, Коди. Знам всичко за онази глупава история с ренегатите, но тя е почти нищо в сравнение с онова, в което може да те въвлече Кейд.

Коди натисна спусък на автоматичната машинка в ръцете си и воят ѝ прозвуча като писък между стените. Обърна гръб на Мендоза и се зае с работата си.

Мендоза изсумтя, свъсил мрачно вежди. Обичаше Коди и знаеше, че е умен младеж и БИ МОГЪЛ да стане нещо, ако си го поставеше за цел. Но проклетият му баща го спъваше и момчето беше допуснало злобата на стареца да се просмуче във вените му. Мендоза не знаеше какво очаква Коди занапред, но се страхуваше за него. Беше видял твърде много съдби, проиграни заради златото на Кейд по най-глупав начин.

Той се върна в офиса си и включи радиото на музикалната програма от Ел Пасо. Около девет щеше да се появи автобусът на компанията „Трейлуейс“, който пътуваше по маршрута Одеса — Чайнъхо. Шофьорът винаги спираше на бензиностанцията на Мендоза, за да могат пътниците да си вземат безалкохолни напитки и бонбони от автоматите. После, като изключим някой случайно минаващ камион, шосе №67 опустяваше, проснало асфалтовата си снага да изстива под звездите, и Мендоза затваряше. Прибираше се у дома на Първа улица в Бордъртаун за късна вечеря с жена си и чичо си Лазаро, който живееше при тях. След това двамата играеха на дама, докато най-сетне часовникът не ги подканеше да си лягат. Довечера можеше да се сънува като автомобилен състезател, който профучава по мръсните писти на своята младост. Но най-вероятно нямаше изобщо да сънува.

Щеше да отmine още една нощ и да настъпи нов ден, а Мендоза разбираше, че също така неусетно се изнизваше и човешкият живот.

Той увеличи звука на радиото и се заслуша в пронизителните тромпети на някакъв мексикански уличен състав. Съзнателно се стараше да не мисли за момчето в гаража, което бе изправено пред кръстопът и никой на този свят не можеше да му помогне да реши кой път да избере.



## 16. ПУЛСЪТ НА ПЪКЪЛ

Сенките се удължаваха.

Пред Ледената къща старците седяха на пейките, пушеха пурите и лулите си от царевични кочани и говореха за метеора. Един от тях обясняваше, че чул за него от Джими Раис, а Джими пък го чул направо от устата на шерифа.

— По дяволите, не съм станал на седемдесет и четири, за да ме убие някаква проклета скала, дошла от нейде си, на вас говоря! Без малко да падне на главите ни!

Всички се съгласиха с него, че им се беше разминало на косъм. Заговориха за хеликоптера, който продължаваше да стои напред Престън парк, чудейки се как това нещо можеше да лети, и все се питаха дали ТИ би се качил в него. „Ами, да не съм луд!“ — беше единодушният отговор. После разговорът им се отнесе към новия сезон по бейзбол и кога най-сетне един южняшки отбор би стигнал до финал.

— Когато цъфнат налъмите и конете тръгнат на два крака! — изръмжа един от тях, като не спираше да дъвче угарката от пурата си.

В Дома за красота на улица „Селесте“ Айда Янгър пръскаше с лак мишата на цвят коса на Тами Брайънт и говореше, но не за метеора или хеликоптера, а за двамата красавци, слезли от него.

— И пилотът е много готин — каза Тами. Беше го видяла да влиза в „Дамгосващо желязо“ за хамбургер и кафе и съвсем естествено тя и Мей Дейвис също ТРЯБВАШЕ да влязат да похапнат. — Да беше видяла как Сю Мълинакс се фръцкаше насам-натам из кафенето. Искам да кажа... Беше направо отблъскващо — сподели Тами.

Айда се съгласи, че Сю е най-долната кучка, която сякаш навсякъде се мъкне с леглото си, и че задникът ѝ става все по-голям и това се дължи на прекалено многото секс.

— Тя е нимфоманка — каза Тами. — Чисто и просто една нимфоманка.

— Ъ-хъ — отвърна Айда. — И то грозна и проста.

При което и двете се разсмяха.

На Коубър Роуд, недалеч от магазина „Еlegantният долар“, пощата, хлебарницата и книжарницата за евтини книги „Книжният замък“, един мъж на средна възраст примижаваше зад очилата си с телени рамки и се опитваше да прободне с карфица корема на малък кафяв скорпион. Беше го намерил тази сутрин в кухнята, станал жертва на препаратата „Райд“. Човекът се казваше Ной Туайли. Беше слаб, с бледо лице и права черна, започнала вече да посивява коса. Кокалестите му пръсти най-сетне промушиха карфицата и той прибави скорпиона към колекцията си от други „дами и господи“ — бръмбари, оси, мухи и още скорпиони, всички забодени върху черно кадифе и съхранявани под стъклен капак. Намираще се в кабинета на бялата си каменна къща, която беше на трийсетина метра зад тухлената сграда с витрина от тъмно стъкло и гипсова статуя на Исус между два кактус от гипс. Надписът отпред гласеше: „Погребален дом — град Пъкъл“.

Баща му беше умрял преди шест години и му бе завещал траурния бизнес, но това не беше кой знай каква чест за Ной, който открай време мечтаеше да бъде ентомолог. Нарочно избра гроба на баща си на най-горещото място на хълма Джошуа Трий.

— Но-о-о-о-о-о-й! Но-о-о-о-о-о-й! — Крясъкът го накара да замръзне на място. — Върви ми донеси една кока-кола!

— Минутка, мамо — отвърна той.

— Ной! Дават моето шоу!

Стана уморено и тръгна по коридора към стаята на майка си. Тя беше облечена в бяла копринена нощница и седеше, облежната на бели копринени възглавници, в легло с бял балдахин. Лицето ѝ представляваше маска от бяла пудра, а косата ѝ беше боядисана в огненочервено. По телевизията вървеше „Колелото на съдбата“.

— Донеси ми една кола! — нареди Рут Туайли. — Гърлото ми е съвсем пресъхнало.

— Да, мамо — отвърна той и се затътри към стълбището. Знаеше, че трябва по-бързо да изпълни желанието ѝ, за да го остави на мира.

— Този метеор прави нещо на въздуха — крещеше тя след него. Гласът ѝ напомняше жужене на оса. — Сигурно от него чувствам гърлото си като задръстено. — Гласът ѝ го следваше и надолу по

стълбите: — Обзалагам се, че старата Селесте го е чула, като пада. Обзалагам се, че се е напикала от страх.

Пак започва старата песен, помисли си той.

— Тази фръцла си живее там с навирен нос, без да дава пет пари за някого, и смуче кръвта на този град. Тя го е направила, да знайш! Сигурно е убила бедния Уинт, но той излезе по-умен от нея! Да, господине! Скрил всичките си пари така, че тя да не вземе нищо от тях. Надхитрил я е и това си е! Е, като допълзи на четири крака при Рут Туайли да моли за пари, ще се държа така презрително с нея, сякаш е охлюв! Слушаш ли ме, Ной? Ной!

— Да — отговори той от дълбините на къщата, — слушам те.

Тя продължи да бръщолеви, а Ной се замисли как ли би се променил животът му, ако метеорът беше паднал точно върху тавана на спалнята ѝ. Нямаше достатъчно горещо местенце за нея на хълма Джошуа Трий.

Животът в Пъкъл и Бордъртаун продължаваше да тече и да носи по течението си и други човешки съдби: отец Мануел Лапрадо слушаше изповеди в Католическата християнска църква, докато преподобният Хейл Дженингс записваше мислите си на хартия и работеше върху неделната си проповед в Баптистката църква на Пъкъл. Сардж Денисън дремеше, излегнат в шезлонга си на верандата, лицето му от време на време трепваше от неприятните спомени, а дясната му ръка висеше надолу и потупваше невидимия Скутър по главата. Рик Джурадо нареждаше кутии в склада на железарския магазин на Коубър Роуд. В джоба му тежеше Божият гняв, а мислите му се въртяха около казаното от мистър Хамънд днес. От един високоговорител гърмеше хеви-метъл музика и огласяше Крепостта на ренегатите в края на улица „Травис“. Докато Боби Клей Клемънс и неколцина други ренегати пушеха марихуана и клюкарстваха, Гнуси и Танка лежаха на гол матрак в другата стая, отпуснали влажните си тела след секса — единствената дейност, заради която Танка сваляше футболната си каска.

Денят преваляше. Една пощенска камионетка напусна града и понесе на север към Одеса товара си от писма. Голям процент от тях бяха молби или други документи за работа, както и жалби пред роднини, целящи по-щедри привилегии при гостуване. От всички хора

единствено пощенският служител чувстваше пулса на Пъкъл и можеше да види разкривения почерк на смъртта върху пликовете.

Слънцето залязваше, а електронният часовник на Първа Тексаска банка отчиташе температура от трийсет и четири градуса в пет часа и четирийсет и девет минути.

## 17. БЕЙЗБОЛНИЯТ ЗАПАЛЯНКО

— Знам, че линията не е кодирана — каза Роудс на дежурния офицер в базата на Военновъздушните сили в Уеб. — Нямам шифроващ апарат, нито пък време за него. Офицер съм от програмата „Синя книга“. Направете справка.

Изчакваше дежурния да провери кода му, без да остави слушалката. От кабинета се чу обичайният смях на публиката при комедийните сапунени опери — значи телевизионния канал отново беше сменен. Минаха около шест секунди и смехът секна. Чу се бейзболен коментатор, който се задържа малко по-дълго.

— Да, сър, слушам ви. — По гласа предположи, че дежурният беше млад и нервен. — Какво мога да направя за вас, сър?

— Нужен ми е транспортен самолет, който да ме чака, зареден с достатъчно гориво, за да се прекоси цялата страна, и да има осигурено предимство във въздушните коридори, защото ще определям курса във въздуха. Предупредете полковник Бъкнър, че пристигам с товар от мястото на инцидента. Искам и видеоапаратура на борда. Предполагаме го време на пристигането ми в Уеб е между два и три часа. Записахте ли?

— Да, сър.

— Прочетете ми го отново. — Чу, че каналът отново беше сменен — някакво предаване за заложници в Средния изток. Дежурният офицер прочете всичко съвсем точно и Роудс каза: — Отлично. Прекъсвам връзката. — Окачи телефона и отиде в кабинета.

Дофин седеше на пода, този път с кръстосани крака, сякаш беше разбрала, че клекналото положение натоварва човешките коленни стави. Беше доближила лице на около две педи от екрана и наблюдаваше новините за наводненията в Арканзас.

— Де да можехме да получим малко от този дъжд! — каза Гънистън и отпи от пепсито си.

Дофин посегна и докосна екрана. Цялата картина се разкриви и ЩРАК! — каналите се смениха. Този път даваха Уди Кълвача.

— Страхотно-о-о! — Рей седеше на пода, не твърде близо, но не и далеч от Дофин. — Тя има дистанционно управление в пръстите си.

— Вероятно нещо като електромагнитен пулс — каза му Роудс. — Може да използва електричеството в тялото на Стиви, а може и да произвежда свое.

ЩРАК! Последва уестърн — Стийв Маккуин във „Великолепната седморка“.

— Божичко, това е най-дивото нещо, което някога...

— Млъкни! — Самообладанието най-накрая беше напуснало Джеси и тя не можеше повече да издържа. — Затваряй си устата. — Очите ѝ блестяха от гняв и сълзи и Рей я гледаше слисано. — Няма нищо „диво“ в това! Сестра ти ИЗЧЕЗНА! Разбираш ли?

— Аз... Не исках...

— Тя ИЗЧЕЗНА! — Джеси тръгна към Рей, но Том бързо стана от стола си и я хвана за ръката. Тя се дръпна да се освободи. Лицето ѝ беше напрегнато и измъчено. — ИЗЧЕЗНА и остана само ТОВА! — Джеси посочи Дофин. Съществуването все още се взираше в екрана, без да обръща внимание на думите ѝ. — О, божичко... — Гласът на Джеси секна и тя скри лице в шепите си. — О, мили боже... Исусе Христе...

Ридания разтърсиха тялото ѝ и Том не можеше да направи нищо друго, освен да я прегърне, докато рони горчиви сълзи.

ЩРАК! На екрана се появи състезание по сърф и очите на Дофин леко се разшириха, докато следваха движението на сините вълни.

Роудс се обърна към помощника си:

— Гъни, искам да отидеш до мястото на катастрофата и да ги накараш да побързат. Трябва да се махаме оттук колкото е възможно по-скоро.

— Добре. — Той допи пепсито, пусна кутията в боклука, сложи си кепето, докато излизаше от стаята, и се отправи към хеликоптера.

В този момент на Роудс му се прииска да е където и да е другаде, но не тук, на това място. Мислено се пренесе във фермата, близо до Чембърлейн, Южна Дакота, където живееше с жена си и двете си дъщери. Нощем при ясно време той изучаваше звездите в малката си обсерватория или нахвърляше бележки за книгата, която смяташе да пише за живота отвъд Земята. Ех, да можеше сега да прави поне едното от тези неща, но уви, нямаше друг изход, освен да вземе

съществува и да го заведе за изследване, независимо от детското му лице.

— Госпожо Хамънд, знам, че за вас е ужасно — каза той. — Искам да знаете, че...

— Да знам КАКВО? — По лицето ѝ се виждаха струйките сълзи, гневът ѝ още не бе уталожен. — Че дъщеря ни все пак е жива? Или че е мъртва? Да знам КАКВО?

ЩРАК! Повторение на „Морк и Минди“. ЩРАК! Обзорно финансово предаване. ЩРАК! Отново бейзболна мач.

— Че съжалявам — решително продължи той. — Може и да не ми вярвате, но и аз самият имам две дъщери. Мога да си представя какво изпитвате. Ако нещо се случи на някоя от тях... ами не знам как бихме постъпили с Кели. Кели е жена ми. Но поне разбирате сега, че тя... то... не е дъщеря ви. Когато екипът на мястото на катастрофата привърши работата си, ще тръгнем. Ще я заведа, имам предвид Дофин, до Уеб, а оттам до Вирджиния. Смятам да помоля Гъни да остане с вас.

— Да остане с нас? Защо? — попита Том.

— Само за малко. За интервю от мястото на събитието както, предполагам, ще го наречете. Ще искаме изявления от всички вас, ще проверим цялата къща с гайгеров брояч, ще се опитаме отново да открием черната сфера. Но не искаме да изтича информация. Искаме всичко да бъде под контрол...

— Не искате да изтича информация? — повтори невярващо Том и се изсмя дрезгаво. — Страхотно! Дъщеря ни е отвлечена от някакво проклето извънземно НЕЩО, а вие не искате да изтича информация. — Усети как кръвта нахлу в лицето му. — Какво очаквате да правим? Да продължим да си живеем, сякаш нищо не се е случило?

ЩРАК: този път не последва смяна на канала, а звукът бе произведен от удара на бухалката с бейзболната топка. Тълпата ревеше диво.

— Знам, че не можете, но ще положим усилия да облекчим положението ви с лекарски консултации, хипноза...

— Нямаме нужда от това! — троснато го прекъсна Джеси. — Онова, което ни трябва, е да знаем къде е Стиви! Мъртва ли е или...

— В безопасност — намеси се Дофин.

Гърлото на Джеси се стегна. Погледна съществото. Дофин се бе втренчила в бейзболната игра. Очите ѝ следяха движенията на

играчите и полета на топката с напрегнат интерес.

После главата на Дофин се завъртя към Джеси — бавно, на почивки, сякаш все още не беше сигурна дали костите си пасват и работят правилно.

— В безопас-ност — повтори тя. Погледът ѝ срещна очите на жената: — Сти-ви е в безопас-ност, Дже-си.

— Какво? — едва чуто успя да въздъхне Джеси.

— В безопас-ност. Предпазена от нара-няване или риск, защитена от опас-ност или загуба. Това не е ли правил-на ин-тер... — Дофин спря, за да направи бърз обзор на страниците от речника в огромната, идеално подредена библиотека ма паметта си. — Ин-тер-пре-та-ция?

— Да — бързо отвърна Роудс. Сърцето му се беше преобърнало. Съществува бе мълчало повече от час след онази работа с „вибрирането на средното ухо“. Телевизионните канали бяха завладели съзнанието ѝ и тя ги въртеше непрекъснато, отново и отново, като дете, получило нова играчка. — Правилна е. Как така е в безопасност? Къде е тя?

Дофин се изправи тромаво. Сложи ръка на гърдите си.

— Тук. — Докосна и главата си. — Още някъде.

Пръстите ѝ затрептяха и тя направи някакъв знак към далечината.

Всички мълчаха. Джеси пристъпи крачка напред. Лицето на малкото ѝ момиченце я наблюдаваше с блеснали очи.

— Къде? Моля те... трябва да знам.

— Не е далеч. Без-опас-но място. Вярваш ли ми?

— Как... бих могла?

— Не съм тук, за да при-чиня зло. — Гласът беше на Стиви, но същевременно беше ефирен като шепот, неосезаем като студен вятър, преминаващ през тръстиките. — Из-брах нея, но... не за лошо.

— Избра нея? — попита Роудс. — Как?

— Изви-ках я. И тя отвър-на.

— Какво имаш предвид с „извиках“?

По лицето ѝ премина нещо като разочарование.

— Аз... — изминаха няколко секунди, докато намери подходящата дума. — Аз пе-ях.



Роудс чувстваше, че всеки момент може да се изпусне в гащите. Едно извънземно в тялото на малко момиченце стоеше пред него и двамата водеха разговор. Боже мой! — мислеше си той. — Какви ли тайни знае!

— Аз съм полковник Мат Роудс от американските Военновъздушни сили. — Усети, че гласът му трепери. — Искам да ви приветствам с добре дошли на планетата Земя. — Вътрешно сърцето му се сви — беше дяволски сантиментално, но изглеждаше като най-подходящо за случая.

— Пла-нета Земя — внимателно повтори тя и премигна. — Форми на жи-вот с нисш ра-зум, про-сте-те опре-де-ле-ние-то — Махна с ръка към телевизионния екран, където някакъв бейзболен мениджър бе заврял лицето си в това на съдията и го обиждаше цветисто. — Въп-рос: Защо тези съще-ства са тол-кова мал-ки?

Том разбра какво имаше предвид.

— Това са само картинки. По телевизията. Те идват по въздух. И отдалече.

— От дру-ги све-тове?

— Не. От този. Но от други места.

Очите ѝ сякаш го пронизваха.

— Картин-ките не са ли ис-тински?

— Някои са — каза Роудс, — като тази игра на бейзбол. Други са просто... актьорска игра. Знаеш ли какво означава това?

Тя се замисли.

— Пре-струване. Не-искрена игра.

— Правилно. — Като всички останали, и Роудс бе прозрял колко странно сигурно изглеждаше всичко на Дофин. Телевизията, която хората приемаха като даденост, изискваше обяснение, но покрай него щеше да се наложи да разясни какво е електричество, сателитни трансмисии, телевизионно студио, обзорно информационно предаване, спорт, актьори. Темата можеше да отнеме дни и да не изчерпи всички въпроси.

— Вие нямате ли телевизия? — попита Рей. — Или нещо подобно?

— Не. — Дофин го гледа в продължение на няколко секунди, после се обърна към Том и очерта кръгове пред очите си. — Какви са тези неща? Ин-стру-менти?

— Очила. — Том ги свали и почука по стъклата. — Помагат на човек да вижда.

— Да вижда. Очила. Да. — Тя кимна, явно свързала отделните представи в едно. — Някои тук не виждат ли? — И махна към Роудс и Джеси.

— Ние нямаме нужда от очила. — Роудс отново осъзна, че представата за очила също беше доста измамна и можеше да повлече след себе си разяснения за увеличителните свойства на лещите, тяхната обработка, оптометрията и визуалното усещане — което означаваше още един целодневен разговор. — Някои хора могат да виждат и без тях.

Тя се намръщи и лицето ѝ доби изражението на обидена стара дама. Разбираше само от абсолютни категории, а тук май нямаше такива. Нещо хем беше, хем не беше.

— Това е свят на из-мамни игри — заключи Дофин и вниманието ѝ отново се насочи към телевизора. — Бейз-болна игра — каза тя, търсейки определението в мозъка си. — Иг-рае се с бухалка и топка от два от-бора на поле с че-тири бази, наре-дени под фор-мата на ромб.

— Хей! — възкликна Рей. — Сигурно имат бейзбол в космоса.

— Просто повтаря дефиницията от речника — каза му Роудс. — Паметта ѝ прилича на сюнгер.

Дофин наблюдаваше играта и не можеше да разбере целта ѝ. Струваше ѝ се като състезание, използващо ъгли и скорости на основание физиката на планетата. Повдигна нагоре дясната си ръка, по подобие на питчера, и усети странното подръпване и тежестта на чуждоземното анатомическо устройство и реши, че това, което изглеждаше само едно просто движение, всъщност беше много сложно, отколкото ѝ се струваше на пръв поглед. Но очевидните математически принципи на играта я заинтригуваха. Реши, че си струва да ѝ отдели известно внимание по-късно.

Започна да обикаля стаята, като докосваше от време на време стените или предметите, сякаш да се увери, че са истински, а не елементи от някаква „измамна игра“.

Нервите на Джеси все още бяха опънати като струни, които можеха да се скъсат всеки момент. Наблюдаваше как едно същество с тялото, косата и лицето на Стиви се разхожда из кабинета като на неделно посещение в музей и чувстваше как мозъкът ѝ трескаво гори.

— Как да разбере, че дъщеря ми е в безопасност? Кажи ми!

Дофин докосна една семейна снимка в рамка, която стоеше на етажерката.

— За-щото аз пред-пазвам.

— Предпазваш я? Но как?

— Аз пред-пазвам — повтори Дофин. — Това е всичко за казване.

Вниманието ѝ не се задържа задълго върху телевизора. Тя напусна кабинета и отиде в кухнята.

Роудс я последва, но Джеси беше на предела на силите си. Тя се отпусна в един стол, изтощена от умственото напрежение. Опитваше се да сдържи сълзите си, които отново напиреха в очите ѝ. Том стоеше до нея и разтриваше раменете ѝ. Същевременно полагаше усилие да събере мислите си. Рей обаче побърза да последва полковника и Дофин.

Съществуването стоеше и наблюдаваше как очичките от циферблата на котката-часовник тиктакаха наляво-надясно. Роудс видя, че то се усмихна, а после издаде някакъв звук, напомнящ висок и ясен звън на часовник. Вероятно смях.

— Мисля, че имаме да говорим за доста неща — каза той. Гласът му все още трепереше. — Предполагам, че едва ли искаш да научиш много за нас, искам да кажа — за нашата цивилизация. Но, разбира се, ние бихме искали да научим всичко за твоята. След няколко часа ще предприемем пътуване. Ще те отведем...

Дофин се обърна. Усмивката беше изчезнала. Лицето ѝ отново беше сериозно.

— Же-лая вашата по-мощ. Же-лая да на-пусна тази пла-не-та възмож-но по-ско-ро. Ще се нуж-дая от... — Тя внимателно обмисли избора си на думи. — ... пре-воз-но сред-ство, кое-то може да на-пус-не тази пла-нета. Да бъде уре-де-но, може ли?

— Превозно средство? Искаш да кажеш... космически кораб?

— Ау! — въздъхна Рей, застанал на вратата.

— Кос-ми-чески ко-раб? — Терминът беше непознат и не присъстваше в нейната памет. — Пре-воз-но сред-ство, кое-то може да на-пус-не...

— Да, знам какво искаш да кажеш. Междузвезден летателен апарат като този, на който пристигна. — Нещо го накара да я попита:

— Как излезе от него преди катастрофата?

— Аз... — Отново последва пауза за обмисляне на думата. — Аз се из-хвърлих.

— В черната сфера?

— Моята кап-сула — обясни тя с нотка на примиренческо нетърпение. — Мога ли да очаквам да напусна? Кога?

О, страхотно! — мислеше си Роудс. Виждаше накъде отива разговорът.

— Съжалявам, но не е възможно да напуснеш... искам да кажа, да си тръгнеш.

Тя не отговори. Само гледаше с празен поглед през него.

— Нямаме междузвездни летателни апарати. Нито тук, нито другаде на планетата. Най-близкото по същността си устройство, което имаме, се нарича космическа совалка, но тя само обикаля в орбитата на планетата, преди да се наложи да се върне.

— Же-лая да напусна — повтори тя.

— Няма начин. Не притежаваме технологията за такъв вид превозно средство.

Тя премига объркано.

— Няма... начин?

— Никакъв. Съжалявам.

Изражението ѝ моментално се промени — лицето се изкриви от болка и отчаяние.

— Не мога да остана! Не мога да остана! — с категоричен тон заяви тя. — Не мога да остана! — После започна да обикаля неспокойно стаята с разширени от ужас очи, като поспираше колебливо. — Не мога! Не мога! Не мога!

— Ще се погрижим за теб. Ще те накараме да се чувстваш удобно. Моля те, няма причина да...

— Не мога! Не мога! Не мога! — повтори тя, като клатеше глава напред-назад. Ръцете ѝ висяха отстрани до тялото и потръпваха.

— Моля те, чуй ме... ще намерим място, където да живееш. Ще... — Роудс докосна рамото ѝ и видя как главата ѝ се извърна рязко към него, а очите ѝ светнаха като лазери. Успя само да си помисли: „О, по дяволите...“

После нещо го блъсна и той се плъзна на пети назад по линолеума. Някакъв заряд премина като пулс през ръката му, после

обгори нервите му и накара мускулите му да танцуват. Мозъкът му бучеше, клетките му се нагряха и накрая стана свидетел на избухването на нова звезда зад очните си ябълки. Строполи се назад върху кухненската маса, при което пръсна навсякъде плодовете от фруктиерата. Масата се счупи под тежестта му. Клепачите му трепкаха. Следващият съзнателно възприет от него образ беше на Том Хамънд, наведен над него.

— Тя направо го срази! — развълнувано говореше Рей. — Само я докосна и прелетя през стаята! Мъртъв ли е?

— Не, идва в съзнание. — Том вдигна поглед към Джеси, която стоеше и наблюдаваше съществото. Дофин беше застанала на сред стаята с полуотворена уста и изцъклени очи, сякаш животът ѝ беше секнал.

— Блъсна го направо по задник — бърбореше Рей. — Помете го като фурия.

Струйка урина тръгна по краката на Стиви и направи локва на линолеума.

— Какво си ти? — изкрещя Джеси на съществото, но то остана неподвижно и безчувствено.

— Гъни, искам да отидеш до мястото на катастрофата — каза Роудс, като се опитваше да седне. Лицето му беше изгубило цвета си, а от долната му устна се стичаше слюнка. Том видя, че очите му бяха кръвясали. — И аз самият имам две дъщери. Интервю от мястото на събитието, както, предполагам, ще го наречете. Избра я? Как? — Мозъкът му прехвърляше пистите с бясна скорост. — Искам да ви приветствам с добре дошли на планетата Земя. Ние нямаме нужда от очи... ъх? — Той се отърси като мокро куче, но мускулите му продължаваха да се свиват и гърчат като червеи. Едва успя да овладее силния пристъп на гадене. — Какво е това? Какво стана? — Имаше главоболие, от което черепът му всеки момент щеше да се пръсне, а краката му трепереха и не му се подчиняваха.

Джеси видя, че Дофин се връщаше оттам, където се бе пренесла през последните минути. Лицето ѝ се оживи и придоби изражение на искрена загриженост.

— Аз нара-них. Аз нара-них. — Думите бяха казани с такова терзание, че ако беше човешко същество, сигурно би ги придружила с кършене на ръце. — Все още прия-тели? Да?

— Да — каза Роудс с изкривена усмивка на изпотеното си и леко подуто лице. — Все още сме приятели.

Успя да коленичи и това бе всичко, за което му стигнаха силите. Том му помогна да се изправи.

— Не мога да остана — каза Дофин. — Тряб-ва да напус-на тази пла-нета. Трябва пре-воз-но сред-ство. Не же-лая да по-след-ва бол-ка.

— Да последва болка? — Джеси се беше овладяла вече. За добро или за зло, трябваше да се довери на това същество. Да последва откъде? От теб?

— Не. От... — Тя поклати глава, неспособна да открие точните думи. — Ако аз не мога да напус-на, ще има голя-ма болка.

— Как? Кой ще пострада?

— Том. Рей. Роудс. Джеси. Стиви. Всички тук. — Разпери ръце и направи жест, с който искаше да обхване целия град. — И Дофин също.

Отиде до кухненския прозорец, посегна за шнура на щорите, както бе видяла да прави Джеси, и го дръпна полека. После нави щорите догоре. Примижа срещу светлината и се загледа в небето, което започваше да се обагрят в червено.

— Скоро бол-ката ще дойде. Ако аз не мога да на-пусна, вие тряб-ва. И-дете нада-леч. Мно-го далеч. Сега.

Освободи шнура и щорите се върнаха на мястото си с шум, наподобяващ тракането на сухи кости.

— Ние... не можем — каза Джеси, изгубила смелост след безпристрастното предупреждение на Дофин. — Ние живеем тук. Не можем да заминем.

— Тогава отве-дете мен. Сега. — И тя погледна Роудс с надежда.

— Точно това смятаме да направим. Но както казах, след като екипът свърши работата си на мястото на катастрофата.

— СЕГА — силно повтори Дофин. — Ако не сега... — Гласът ѝ заглъхна, защото не можеше да предаде с думи онова, което искаше.

— Не мога. Не мога, преди да се върне хеликоптерът. Моето летателно средство. Тогава ще те отведем във военновъздушната база. — Той все още се чувстваше така, сякаш по нервите му преминаваше електричество. Каквото и да беше онова, което го беше ударило, явно представляваше дяволски концентриран енергиен удар, вероятно

много по-мощен от варианта, използван от нея за смяна на телевизионните канали.

— Тряб-ва да стане сега! — Дофин почти изкрещя, а лицето ѝ се беше оцветило на ленти от червената светлина, която проникваше през щорите. — Не раз-бира-те ли... — Тя се спря да потърси в паметта си подходящата дума и я намери: — ... ан-г-лий-ски?

— Съжалявам. Не можем да тръгнем оттук, преди да се е върнал моят помощник.

Дофин трепереше от гняв, а може би и от разочарование. Джеси си мислеше, че съществото щеше да получи припадък, също както правят децата или някои възрастни жени. Но в следващата секунда лицето ѝ отново замръзна и тялото ѝ се вдърви. Едната ѝ ръка остана стисната в юмрук, а другата протегната към прозореца. Минаха пет секунди. Десет. Тя не помръдваше. След трийсет секунди тя все още не излизаше от транса си.

И остана така.

Може би това бе нейната форма на припадък в края на краищата, мислеше си Джеси. Или просто беше изчезнала за малко, за да обмисли нещо сериозно. Във всеки случай май отсъстваше доста време.

— Мога ли да я докосна, за да проверя дали ще падне? — попита Рей.

— Върви в стаята си — каза Джеси. — Веднага. Стой там, докато не те повикат.

— Хайде, мамо! Просто се пошегувах! Наистина не бих...

— Върви в стаята си — нареди му Том и протестите на Рей секнаха. Момчето знаеше, че когато баща му кажеше нещо, по-добре да побърза да го изпълни.

— Добре, добре. Не смятам, че ще вечеряме тази вечер, нали така? — Взе си ябълка и портокал от пода и тръгна към стаята си.

— Измий ги, преди да ги ядеш! — каза Джеси и той послушно отиде в банята да пусне малко вода върху плодовете, преди да изчезне — изгнаник, осъден на изолация в отделна килия.

Дофин също остана в изолация.

— Мисля, че трябва да поседна. — Роудс взе един стол и се отпусна в него. Дори гръбнакът го болеше.

Том се приближи към съществото и бавно размаха ръка пред очите му. Те не мигнаха. Забеляза повдигането на гръдния кош и посегна да напипа пулса, но се сети как Роудс бе прелетял през цялата стая и се отказа. Беше все още жива, разбира се, а тялото на Стиви поне видимо продължаваше да функционира нормално. На страните и челото ѝ блестяха ситни капчици пот.

— Какво искаше да каже? За каква болка говореше?

— Не знам — поклати глава Роудс. — Ушите ми още бучат. Тя така ме запрати, че без малко да пробия стената.

Джеси трябваше да мине пред Дофин, за да стигне до прозореца, но тя не се помръдваше. Джеси вдигна щорите, за да погледне небето. Слънцето залязваше, а на запад небето беше станало огненочервено. Нямахше облаци.

Но Джеси долови някакво движение. И тогава ги видя и преброи. Поне дузина лешояди, напомнящи развети черни знамена, кръжаха над Пъкъл. Вероятно търсят мърша в пустинята, предположи тя. Можеха да надушат предстоящата смърт на разстояние от десетина километра. Гледката не ѝ хареса и тя отново пусна щорите. Нямахше какво друго да правят, освен да чакат — или Дофин да се върне от своята изолация, или Гънистън да се върне с хеликоптера.

Тя нежно погали кестенявата коса на дъщеря си.

— Внимателно — предупреди я Том.

Не последва нито шок, нито пък раздрусващ мозъка енергиен удар. Само усещането за косата, която беше ресала хиляди пъти. Очите на Дофин — на Стиви — гледаха втренчено и невиждащо.

Джеси докосна страната ѝ. Хладна плът. Сложи показалец на сънната ѝ артерия. Бавен, необичайно бавен, но равномерен пулс. Нямахше избор. Трябваше да вярва, че някъде, някак си истинската Стиви беше жива и в безопасност. Всяка друга възможност би я накарала да полудее.

Тогава реши, че тя ще бъде добре. Каквото и да се случеше, двамата с Том щяха да издържат докрай.

— Е — каза и махна ръката си от шията на Стиви, — ще направя една кана кафе. — Изненада се, че може да говори толкова спокойно, когато стомахът ѝ се бе свил на топка. — Какво ще кажете?

— Направете го силно, ако обичате — помоли Роудс. — Колкото по-силно, по-добре.



— Готово.

Джеси започна да шета из кухнята. Вцепененото извънземно продължаваше да сочи към прозореца, часовникът с котешко лице отброяваше секундите, а лешоядите мълчаливо се събираха над Пъкъл.

## 18. НОВО МОМИЧЕНЦЕ В ГРАДА

Небето започна да притъмнява. Електронният часовник на Първа тексаска банка отчиташе трийсет и един градуса в осем и двайсет и две.

В гаража-работилница Коди бе привършил работата си за деня и събираше инструменти, с които да поправи мотоциклета си. Господин Мендоза затваряше бензиностанцията около девет, а след това на Коди щеше да се наложи да направи обичайния си избор — да спи у дома и да се срещне със своя старец по някое време през нощта; да иде в Крепостта, която беше пълна с хулигани и вонеше на марихуана, сякаш беше общежитие в ада; или да спи на Шезлонга — не особено удобно гнезденце, но със сигурност най-спокойното от изброените възможности.

Наведе се напред да извади няколко чисти парцала от една мукавена кутия, при което малкото шишенце падна от джоба на ризата му и издрънча весело на циментовия под. Не се счупи и Коди го вдигна бързо, въпреки че господин Мендоза беше в офиса си, където четеше вестник и чакаше да се появи автобусът на пътната компания „Трейлуейс“.

Коди вдигна стъкълцето и погледна кристалите. Веднъж беше опитал кокаин по покана на Боби Клей Клемънс и това се оказа достатъчно. Този боклук не му харесваше, защото беше разбрал как хората могат да се пристрастят към него и да се чувстват така, сякаш не могат да живеят без него. Беше видял как няколко ренегати загазват здравата заради него. Например Мич — по-старият брат на Танка — преди четири години беше шофирал мустанга си по железопътните релси и се бе блъснал в насрещния влак със сто километра в час, убивайки не само себе си, а още две момичета и сина на кмета Брет. Коди не обичаше и да пие. Най-много, което си позволяваше, беше да изпуши една-две цигари марихуана, но не и когато нечий живот зависеше от неговите решения. Беше абсолютна глупост да оставиш мисълта си във властта на наркотиците.

Но познаваше хора, които биха дали дясната си ръка само за да всмукнат малко от изпаренията на тези кристали. Би било лесно да иде горе в Крепостта, да ги приготви на пламък и да смърка, докато мозъкът му посинее. Но знаеше, че това няма да му помогне да разбере света по-добре, а само да го накара да мисли, че Мак Кейд е единственият изход от Пъкъл и че трябва да скача на крака всеки път, щом чуе гласа на господаря.

Остави ампулата върху работната маса и докато я гледаше в главата му прозвучаха думите на господин Мендоза за отговорността, която човек поема за своите действия. Може би това беше изтъркана глупост, а може и да имаше истина в нея.

Но той вече беше наясно с решението си.

Вдигна шлосерския чук в дясната си ръка и го стовари върху стъкълцето. То се раздробиха на парченца, а жълтите кристали се смачкаха. После замахна с ръка и ги помете в кофата за отпадъци и те се изгубиха сред омаслените парцали и празните кутии от машинно масло.

Душата му не можеше да бъде купена за шестстотин долара на месец.

Коди остави чука настрана и продължи да събира гаечните ключове и втулките, които му трябваха за неговата хонда.

Чу се клаксон, басов и плътен. Автобусът на компанията „Трейлуейс“ пристигаше от Одеса. Коди не вдигна глава и продължи да си върши работата, а господин Мендоза излезе да говори с шофьора, който беше от съседен на неговия град в Централно Мексико.

Пътниците, повечето възрастни хора, се изнизваха един по един от автобуса, за да използват тоалетната или автоматите за бонбони и безалкохолни напитки. Сред тях имаше и едно младо момиче със смачкан кафяв куфар, за което това беше крайната цел на пътуването. То хвърли поглед към шофьора и видя, че говори с някакъв едър среброкос мъж. После погледът му попадна на русото момче, което работеше в гаража. Тръгна към него, тътрейки куфара след себе си.

Коди вече беше събрал нужните инструменти и беше приготвил новите свещи. Наведе се и тъкмо се канеше да се захване с тях, когато чу зад себе си момичешки глас:

— Извинете...

— За тоалетната се отива през вратата на офиса. — Той посочи с движение на главата, свикнал да бъде обезпокояван от пътниците в автобуса.

— Gracias, но ми е нужно известно упътване.

Той се обърна и я погледна. Моментално се изправи и избърса омаслените си ръце във вече мръсната си риза.

Момичето беше на шестнайсет или може би на седемнайсет години, с гарвановочерна коса, отрязана до раменете. Светлокафявите ѝ очи и овалното ѝ лице с високи скули го накараха да потръпне. Имаше стройна фигура, висока около метър и шейсет и пет. Съгласно жаргона на Коди беше готино маце, въпреки че беше мексиканка. Кожата ѝ имаше цвета на кафе със сметана и като изключим бледия гланц за устни, не носеше грим. Очите ѝ определено нямаха нужда от изкуствено подчертаване, мислеше си Коди. Бяха одухотворени и спокойни, макар и да бяха леко зачервени от дългото пътуване с автобуса. Носеше червена карирана блуза, панталони от плат каки и черни маратонки. Малко сърчице на сребърна верижка лежеше в ямката на шията ѝ.

— Упътване — повтори Коди. В устата му, изглежда, имаше твърде много слюнка. Страхуваше се да не му потекат лигите — тогава какво щеше да си помисли това готино маце за него? — Ъ-ъ-ъ... разбира се. — Представи си, че сигурно мирише на нещо средно между смазочно масло и обор. — Упътване за къде?

— Търся една къща. Знаете ли къде живее Рик Джурадо?

Сякаш плиснаха кофа с ледена вода в лицето му.

— Ъ-хъ... да. Защо?

— Той ми е брат — каза готиното маце.

Едва успя да продума:

— О-о...

Русото момче не каза нищо повече. Беше видяла лекото присвиване на очите му, когато спомена името на Рик. На какво ли се дължеше? Проблесна лъч светлина, отразен от обичаята му с формата на череп. Беше грубоват, но посвоему красив, реши тя. Все пак изглеждаше опасен и нещо дълбоко в очите му те караше да бъдеш нащрек, нещо, което можеше да изскочи моментално срещу теб, ако не внимаваш. Имаше чувството, че я разглобява напълно и после я сглобява отново, част по част.

— Е — подкани го тя, — как да стигна дотам?

— Оттук. — Коди посочи на юг. — През моста, който води в Бордъртаун. Живее на Втора улица.

— Gracias. — Тя знаеше адреса от писмата му. Тръгна нататък с куфара, съдържащ всичко, което притежаваше на този свят.

Коди я остави да се отдалечи на няколко крачки, загледан и стегнатото ѝ задниче. Готино маце, мислеше си той. Нищо, че е сестра на Джурадо. По дяволите, каква изненада! Даже не беше подозирал, че Джурадо има някакви братя и сестри. Сигурно се е метнала на майка им, прецени той, защото не приличаше ни най-малко на оная потна гърбина — баща му. Познаваше и други хубави момичета, но досега не беше виждал такова красиво мексиканско маце. Това, че беше Джурадо ѝ придаваше допълнителна пикантност.

— Хей! — извика той след нея и тя спря. — Малко е далеч оттук.

— Няма значение.

— Може и да няма, но е малко страшничко нататък. — Коди излезе от гаража, все още бършейки ръцете си. — Искам да кажа, че човек никога не знае какво може да му се случи.

— Мога да се грижа за себе си. — И тя отново тръгна.

Добре, помисли си той. Чакай тогава да те изнасят някои от ония шантави копелдаци. Вдигна очи. Видя, че по небето започваха да изгряват звезди. Някаква тъмночервена черта прорязваше хоризонта на запад, а пълната луна беше започнала своя възход нагоре. От Баптистката църква в Пъкъл се чуваха колебливи акорди на пиано — акомпанимент на няколко гласа, упражняващи се да постигнат хармонията на църковен хор. Светлините на Пъкъл вече бяха запалени, червеният неонов надпис на „Дамгосващо желязо“, белите светлини около покрива на банката, ярките многоцветни крушки над гробището за коли на Кейд. През прозорците на къщите се виждаха квадрати в жълто или бледосините отблясъци на телевизорите. Градът беше изключил захранването на жилищния блок — Крепостта на ренегатите, — но те бяха използвали пари от резерва си, за да си купят от железарията портативни неонов лампи, с които осветяваха коридорите. Коди забеляза синя пулсираща светлина и спирала от искри в гробището за коли и разбра, че нощната дейност там беше започнала и някой режеше метал с горелка.

Гледаше как сестрата на Джурадо се отдалечаваше и вече почти излизаше извън осветената площ на бензиностанцията. Май куфарът всеки момент щеше да наклони везните срещу непреклонността ѝ. Усмихна се леко на идеята, която го осени. Джурадо щеше така да се разпищи, че мръсотията щеше да се разхвърчи от главата му, стига Коди да стореше онова, което замисляше. Защо пък не? Защо трябваше да губи? Освен това щеше да бъде забавно...

Реши се. Яхна мотора и го запали.

— Коди! — извика господин Мендоза от мястото, където си говореше с шофьора на автобуса. — Къде отиваш?

— Да свърша едно добро дело — отговори той и преди Мендоза да проговори отново, профуча край него. Зави и спря хондата точно пред сестрата на Джурадо, в края на осветената част. В погледа ѝ, освен изненада, се забелязваха и гневни проблясъци. — Качвай се! — предложи той.

— Не, ще вървя. — Тя заобиколи хондата и продължи. Тежкия куфар здравата опъваше ръката ѝ.

Той подкара до нея. Моторът пърпореше и Коди седеше върху него, но всъщност почти изцяло придвижваше машата с крака.

— Няма да те ухапя.

Никакъв отговор. Опита се да ускори крачка, но куфарът я задържаше.

— Дори не знам името ти. Моето е Коди Локет.

— Досаждаш ми.

— Опитвам се да ти помогна. — Този път поне беше отговорила, което все пак беше някакъв напредък. — Ако качиш този куфар между нас и се държиш здраво, ще те закарам до улицата на брат ти за около две минути.

Беше стигнала чак дотук сама, в един издъхващ стар автобус, където някой хъркаше зад гърба ѝ на две места от нея, и знаеше, че може да се справи и с останалата част от пътя. Освен това не познаваше това момче, а не приемаше да я возят непознати. Погледна назад и с тревога отбеляза, че няма никакво осветление чак докато се стигне до стъклените глобуси, които осветяваха моста. Но къщите бяха наблизко и тя не се чувстваше особено застрашена. Ако той се опиташе да ѝ направи нещо, можеше или да го перне с куфара, или да остави куфара и да одере очите му.

— Е, как ти е името? — направи нов опит Коди.

— Джурадо — отвърна тя.

— Това го знам. Как е малкото ти име?

Тя се поколеба. Все пак отрони едно:

— Миранда.

Коди го повтори.

— Хубаво име. Хайде, Миранда, качвай се и ще те закарам през моста.

— Казах НЕ.

Той вдигна рамене.

— Добре тогава. Да не кажеш после, че не съм те предупредил за Беззъбия. — Хрумна му изведнъж, просто така. — Пожелавам ти късмет при пресичането на моста. — Форсира мотора, сякаш беше готов да изфучи всеки момент.

Тя продължи непоколебимо, но само след две крачки решителността ѝ се изпари. Куфарът никога не ѝ се бе струвал толкова тежък. Спря, остави го на земята и потърка рамо.

— Какво има?

— Нищо.

— О, като те видях как спря, помислих, че има нещо. — Прочете го в очите ѝ. — Не се притеснявай за Беззъбия. Обикновено не се вестява наоколо преди осем и половина.

Тя протегна ръка, така че фарът на хондата да освети китката ѝ.

— Но вече минава осем и половина — каза момичето, гледайки часовника си.

— О, да, вярно. Е, той става истински активен чак след девет.

— За кого по-точно говориш?

— За Беззъбия. — „Мисли по-бързо!“ — каза си той. — Не си отгук, затова не би могла да знаеш. Беззъбия си е изкопал пещера някъде край Змийска река, поне така мисли шерифът. Както и да е, Беззъбия излиза от нея през нощта и се крие под моста. Шерифът смята, че може да е един голям, почти двуметров индианец, който полудял преди няколко години. Убил няколко души и... — „Мисли бързо!“ — каза си Коди — ... си хвърлил киселина в лицето. Шерифът се опитва да го хване, но Беззъбия е бърз като светкавица. Ето защо никой не прекосява моста пеша след залез — Беззъбия може да е под него. Ако не преминеш достатъчно бързо, той изниква изневиделица и

те завлича под моста. Просто така. — Поспря за малко. Тя продължаваше да го слуша. — Ще направиш по-добре, ако преминеш тичешком. Куфарът ти май наистина е доста тежичък. Ако го оставиш на моста и спреш да си починеш, Беззъбия вероятно ще чуе тъпия звук. Номерът е да се озовеш на другата страна, преди да е разбрал, че някой минава по моста. — Загледа се за малко нататък и каза: — Изглежда по-дълъг, отколкото е в действителност.

Тя се изсмя. Докато говореше, невъзмутимата физиономия на момчето се беше оживила и вече изразяваше пресилен ужас.

— Да не съм някое глупаво дете! — каза тя.

— Това е самата истина! — вдигна дясната си ръка той — Честна дума!

Това отново я разсмя. Осъзна, че харесваше смеха ѝ — беше така чист и звънлив, какъвто си представяше, че е звукът на планински поток по гладките камъни някъде високо в планината, където снегът правеше всичко да изглежда бяло и ново.

Миранда вдигна куфара, но рамото ѝ се противеше.

— Чувала съм много опашати лъжи, но тая бие всички рекорди.

— Е, тръгвай тогава — направи се на обиден Коди. — Но щом веднъж стъпиш на моста, не спирай. Продължавай да вървиш, независимо какво виждаш или чуваш.

Тя огледа моста. Нямаше нищо особено — само сив бетон, по който се редуваха осветени и тъмни участъци. Един от — глобусите беше изгорял, затова последният тъмен участък беше малко по-голям и свършваше около три метра преди края. Улови се да мисли, че ако наистина Беззъбия съществуваше, това би било мястото, където би нападнал. Не беше пропътувала цялото това разстояние от форт Уърт с две смени на автобуса в Абилийн и в Одеса, за да я убие някакъв грамаден обезобразен индианец. Не, това беше измислица, която целеше да я изплаши. Нали така?

— Пълнолуние — каза Коди. — Той обича пълнолунието.

— Само да посмееш да ме докоснеш — каза му тя, — ще ти изкривя физиономията.

И като вдигна куфара пред гърдите си, седна зад Коди.

Успях! — помисли си той.

— Хвани ме през кръста. — Тя внимателно стисна мръсната му риза. — Ще дам малко повече газ, за да минем моста, преди Беззъбия



да усети, че сме тук. Дръж се здраво! — предупреди той и форсира двигателя, докато започна да вие. Включи на първа.

Мотоциклетът потрепера и се вдигна назад. За момент Коди усети сърцето си в гърлото и помисли, че допълнителната тежест ще ги преобърне. Наведе се напред, борейки се с гравитацията. Миранда стисна зъби да не изпищи. В следващия миг хондата препусна по Рипъблика Роуд и те се отправиха към моста. Вятърът свистеше в косите им. Миранда стискаше Коди така силно, сякаш искаше да откъсне месо от ребрата му.

Озоваха се на моста, обвити като в пашкул от рева на мотоциклета. Пищните стълбове на фенерите с техните глобуси от опушено стъкло светкавично профучаваха край тях. Наближаваше най-тъмното място. На Миранда ѝ се струваше, че е котел с катран от ада.

Тогавя на Коди му хрумна щура идея. Трябваше да я осъществи на всяка цена. Той изкрещя силно:

— Ето го Беззъбия! — Едновременно с това изви рязко хондата в лявото платно, сякаш за да избегне нещо, което се плъзгаше от дясната страна на моста.

Миранда изпищя. Ръцете ѝ се вкопчиха в гърдите му, а куфарът помежду им щеше да изкара въздуха от дробовете и на двамата. Косата ѝ беше развята и в един мъчителен миг тя си представи, че някаква хлъзгава ръка я скубе и се опитва да я свали от мотоциклета. Писъкът ѝ разцепи нощта. Очите ѝ щяха да изхвъркнат от орбитите. Неочаквано писъкът ѝ секна и се превърна в гърлен смях, защото тя разбираше добре, че няма никакъв луд индианец и никога не бе имало. Тъмнината и мостът останаха зад гърба им и Коди вече намаляваше скоростта по улиците на Бордъртаун.

Не можеше да спре да се смее, макар да не познаваше този младеж, този гринго, а и не вярваше, че няма да ѝ пусне ръка. Но той наистина не го направи. Тя разхлаби прегръдката си и отново се хвана само за ризата му. Коди също се отпусна, защото така го беше стискала, че без малко да му свали кожата. Разсмя се заедно с нея, но беше нащрек и непрекъснато въртеше очи насам-натам. Беше влязъл в царството на кроталите и трябваше да внимава. Поне за момента смяташе, че има доста добра осигурителна полица, кацнала зад гърба му.

Зави по Втора улица, избегна няколко бездомни кучета и натисна газта към къщата на Джурадо.

## 19. ЕДНА НОЩ

Докато Коди разправяше измислиците си за Беззъбия, Рей Хамънд се взираше през прозореца на стаята си и мислени какво ли би се случило, ако изчезнеше без позволение.

Ще си изкарам боя, ето какво ще се случи — реши той, — и то напълно заслужено.

Но все пак...

Стоеше в стаята си от два часа, включил слушалките и касетофона си. Беше слушал Били Айдъл, Клаш, Джоан Джет и Хюмън Лийг, докато в същото време си правеше фигурки от пластелин. Майка му беше влязла преди двайсет минути и му беше донесла сандвич с шунка, малко чипс и едно пепси. Беше го осведомила, че Дофин все още стои вцепенена в кухнята. „Най-добре стой тук, за да не пречиш, докато военните не отведат съществото“ — бе му казала тя, а Рей беше забелязал как сърцето ѝ се късаше при самата мисъл. Но няма имаше избор? Онова в кухнята вече не беше Стиви — фактът бе неоспорим.

Да си мисли, че сестра му е изчезнала, докато в същото време тялото ѝ стоеше в кухнята, беше много гадно. Рей винаги я беше смятал за една малка маймуна, която ровеше в записите, моделите, нещата му. Веднъж беше открила дори скривалището на списанията „Пентхаус“ в дъното на килера му. Но, разбира се, той обичаше това дете, беше свикнал да се мотае край него вече шест години, а сега...

А сега — помисли си — нея я няма, а тялото ѝ е тук. Какво ли имаше предвид Дофин, като каза, че Стиви е предпазена? Дали беше безвъзвратно загубена? Отвратително преживяване.

От прозореца си виждаше един син неонов надпис надолу по улица „Селесте“, между магазина за обувки и дрогерията на Рингуълд. Надписът гласеше: „Игрална зала“. Ето къде щяха да бъдат всички довечера. Щяха да играят на електронните игри и да обсъждат кацането на хеликоптера в Престън парк. Щяха да се перчат и да повтарят разни слухове, чути оттук-оттам, а мястото щеше да гъмжи от

готини мацета. Но от всички там — ренегати, спортисти и леки мадами — само той щеше да знае истината.

Чудесно — каза си. — Сестра ми се изпари днес, а аз си мисля за момичета. Ей, Рентген, голямо си лайно, човече.

Преди около двацет минути беше чул от майка си една доста позната фраза: ДА НЕ ПРЕЧИШ.

Това можеше да мине за презиме. Рей ДА ПРЕЧИШ НЕ СМЕЙ Хамънд. В училище му го повтаряха по-големите момчета, вкъщи — родителите. Даже Пако Легранде му каза днес да не се пречка. Рей знаеше, че не представляваше интерес за момичетата, външността му не бе впечатляваща, нямаше качества на спортист и единственото, което такива като него можеха да правят, беше да не се пречат.

— По дяволите! — каза съвсем тихо той. Игралната зала го зовеше. Но от него се очакваше да стои тук и беше повече от сигурен, че полковник Роудс не желае той да излиза и да разправя на всички, че някакво извънземно е дошло да посети Пъкъл. Забрави за това! — мислеше си Рей. — Стой си тук и не се пречкай.

Но една нощ — поне една нощ — той можеше да се разхожда в Игралната зала и да бъде НЯКОЙ, дори и да не кажеше на никого.

Преди да осъзнае какво върши, пръстите му вдигнаха резето на прозореца.

Изчезването без позволение е сериозно провинение, мислеше си. От онези, дето карат татко да побеснее. И се наказва с домашен арест за неопределено време.

Една нощ.

Бутна прозореца три-четири пръста. Чу се едва доловимо скърцане.

Все още можеш да размислиш — каза си. Но, от друга страна, неговите хора едва ли щяха да се сетят за него известно време. Можеше да иде в Игралната зала и да се върне, преди да разберат, че го е нямало.

Бутна прозореца нагоре още няколко сантиметра.

— Рей? — извика го баща му и почука на вратата.

Замръзна. Знаеше, че баща му няма да влезе без покана.

— Да, сър?

— Добре ли си?

— Да, сър.

— Слушай... съжалявам, че се нахвърлих върху теб. Нали разбираш колко е мъчително за всички. Не знаем какво прави Дофин, а... си искаме Стиви обратно, ако изобщо е възможно. Може и да не е. Но все пак се надяваме, нали? — Том замълча и в паузата Рей почти успя да пусне прозореца обратно, но синята неонена светлина на Игралната зала се отразяваше в стъклата на очилата му. — Ако искаш, можеш да излезеш.

— Аз... — О, господи! — мислеше си. — Ще послушам малко музика, татко. Със слушалките. Ще си стоя тук, да не преча.

Последва мълчание, а след това:

— Сигурен ли си, че си добре?

— Да, сър. Сигурен съм.

— Окей. Ами тогава... излез, когато пожелаеш.

Рей чу как стъпките на баща му се отдалечиха към кабинета, а после родителите му заговориха приглушено.

Време беше, ако смяташе да тръгва. Вдигна изцяло прозореца нагоре, измъкна се навън с разтуптяно сърце, пусна прозореца от външната страна и хукна по „Селесте“ към Игралната зала. Ако имаше нещо, което наистина умееше, то бе да тича.

Игралната зала обаче се оказа не толкова претъпкана, колкото беше очаквал. Всъщност вътре имаше само седем-осем хлапета, които се въртяха около игрите с топки. Стените на залата бяха боядисани в тъмновиолетово и тук-там имаше по някоя искряща звезда. От тавана висяха нарисувани планети, които се въртяха в малките си орбити под струята на вентилатори. Електронните игри — Галактически боец, Неутрон, Космически ловец, Воинът и около десетина други издаваха пресекащите си сигнали и чакаха някой да им обърне внимание. От време на време говорителят от машината на Космическия ловец избоботваше с метален глас своето предизвикателство: „Внимание, земляни! Смейте ли да се сражавате срещу Космическия ловец? Готови за действие! Готови за поражение!“

В дъното собственикът на залата, възрастен човек на име Кенишо, седеше на сгъваем метален стол и четеше списание „Тексаски планинар“. До него беше машината за жетони, а един надпис на стената зад него гласеше: „Забранено псуването, обзалагането и боят.“

— Рентген! Как вървят работите?

Рей видя Роби Фокнър и Майк Ледбетър до Галактическия боец. И двамата бяха първокурсници, и двамата членуваха в Нърд Клъб и бяха на почит там.

— Ей, Рей! — извика Майк с глас, който все още звучеше по детски пискливо.

Рей отиде при тях, радостен да види някой познат. Забеляза някакъв ренегат да играе отзад на машините с топките. Наричаха го Светофар, защото косата му беше боядисана в червено отгоре и в зелено отстрани.

— Как върви? — Роби и Рей срещнаха високо длани за поздрав, докато Майк се концентрираше, за да спечели още някоя точка срещу Галактическия боец.

— Добре. А при теб?

— Справям се. Ей, човече, това с хеликоптера беше страхотно, нали? Видях го как излита. Страхотна работа!

— И аз го видях — обади се Майк. — Знаеш ли какво чух? Това изобщо не бил паднал метеор, а пуснат от руснаците сателит. От онези смъртоносните, затова е радиоактивен.

— Да, а знаеш ли какво чул Били Телман? — Роби се наведе поблизо и принуди и тримата да се скупчат, за да сподели тайната. — Не било нито метеор, нито сателит.

— Тогава какво? — Рей успяваше да говори хладнокръвно.

— Реактивен самолет. Суперсекретен реактивен самолет, който катастрофирал. Били Телеман каза, че познава човек, който отишъл да го види, но военните блокирали Коубър Роуд. Нашият човек продължил пеш и доста повървял, докато накрая попаднал на крана, дето събирал парчета от земята, а всички наоколо били в защитни костюми. Във всеки случай го спрели отдалеч и му взели името, адреса и отпечатъците върху малка бяла картичка. Казали му, че могат да го пратят в затвора, задето се бил промъкнал тайно дотам.

— Гадно — каза Майк.

— Точно така. Питали го какво бил видял и той им казал и чак тогава му открили тайната. Били казва, че това било F-911 и че бил единственият, който въздушните войски имали.

— Ау! — възкликна Рей.

— Човече, погледни я! — прошепна Майк и тайно направи знак към едно слабо русо момиче, което висеше на рамото на момчето пред

Воинът. — Това е Лори Рейни. Чувам, че можела да изсмуче дори хрома от някоя броня.

— Готино маце — отбеляза Роби. — Краката й обаче са много кльощави.

— Човече, нямаше да ги смяташ за кльощави, ако обгръщаха твоя задник! По дяволите! — Майк удари с юмрук по машината, защото играта беше свършила и не беше постигнал най-добрия си резултат.

Старият Кенишо — Орловия поглед — видя това и се развика:

— Хей, момче! Не удрай машините! — И като изпусна пара гневът му се уталожи и той отново се зае със списанието си.

Момчетата минаха покрай Лори Рейни, за да я зърнат по-отблизо. Като възнаграждение за усилието успяха да вдъхнат и полъх от парфюма й. Тя се държеше за колана на гаджето си, което, както Майк шепнешком отбеляза, беше сигурен знак, че да легнеш с това момиче беше по-лесно, отколкото да пуснеш фойерверк.

— Какво си се омърлушил? Защо си толкова тих? — Роби му зададе въпроса, когато се отдалечиха към редицата игри с топки.

— Аз? Не съм омърлушен.

— Как да не си! Човече, та устата ти обикновено не стои затворена. Заради случая с вашите ли?

— Не.

— Какво има тогава? — Роби се облегна на една от машините и започна да чисти ноктите си с клечка кибрит.

— Нищо. — Отвъртре го напушваше, но знаеше, че не трябва да изплюва камъчето.

Майк го ръгна в ребрата.

— Струва ми се, че криеш нещо.

— Ами, няма нищо, наистина. — Рей мушна ръце в джобовете си и се втренчи в избелелия линолеум. Без малко да се изсмее, като чу онази глупост за F-911. Все още съдържаше усмивката си. — Забравете за това.

— КОЕ да забравим? — попита Роби, възбуден от мисълта, че се пази някаква тайна. — Хайде, Рентген! Нека го чуем!

Толкова близо беше до издайничеството. Само след минутка можеше да стане най-търсеното момче в Пъкъл. Всички най-готини мацета щяха да се тълпят край него, за да чуят тайната. Не, не можеше

да го направи. Не беше честно! Въпреки това устата му се отвори, а какво щеше да излезе от нея — и той самият още не знаеше. Започна да обмисля думите в ума си: Да кажем просто, че знам, че това не е било никакъв F-9...

— Гледай тук, гледай тук! Къде ти е гаджето бе, копеле?

Рей познаваше този провлачен мрачен глас. Завъртя се кръгом.

На входната врата стояха трима: Пако Легранде с пластмасова скоба на носа, прикрепена с марли и лепенки към страните и челото му; Рубен Хермоса, потен и ухилен, с кръвясали от марихуаната очи; и Хуан Диегас, още един от здравеняците на кроталите.

Пако пристъпи две крачки напред с леко накуцване. Войнишките му ботуши изчаткаха по пода. Разговорите в Игралната зала секнаха и вниманието на всички се насочи към нашествениците.

— Попитях къде ти е гаджето — повтори Пако, изкривил подутото си лице с червени кръгове под очите в нещо като усмивка. Той изпука кокалчетата на пръстите си. — Не е тук наоколо да те спасява, нали?

— Внимание, земяни! — изгърмя говорителят на Космическия ловец. — Сметете ли да се сражавате срещу Космическия ловец? Готови за действие! Готови за поражение!

— О, божичко! — прошепна Майк Ледбетър и бързо отстъпи назад. Роби се задържа няколко секунди до Рей, преди и той да го изостави на произвола на съдбата.

— По-добре се махай, човече! — Това беше Светофара. — Намираш се на територията на ренегатите.

— Не говоря с теб. Затваряй си плювалника!

Светофара не беше толкова едър, колкото момчетата, които стояха на входа, и отлично знаеше, че няма никакъв шанс срещу тях.

— Не искаме никакви неприят...

— Млъкни! — изрева Хуан Диегас. — Ще ти спукам задника!

Кенишо скочи на крака.

— Ей, чуйте! Няма да позволя да се говори така...

С рязко и яростно движение Пако се обърна и хвана една от машините. Мускулите на ръцете му заиграха и той я катурна на една страна. Задрънчаха звънчета и стъкло, от вътрешностите ѝ започнаха да изскачат искри.



Другите момчета трепереха като електрически жици, разлюлени от силен вятър. Лицето на Кенишо почервения и като посегна към телефона на стената, той мушна ръка в джоба си да потърси монета.

— Искаш ли да запазиш тази ръка, а, кучи сине? — попита го най-спокойно Пако, без да повишава глас.

Кенишо видя яростта в очите на момчето и го обзе страх, започна да мига с отворена уста, а устните му мърдаха, но не произнасяха никакъв звук. Извади празна ръката си от джоба.

— Muchas gracias — презрително се изсмя Пако. Погледът му се върна на Рей Хамънд. — Днес добре се посмя с мен, нали така?

Рей поклати глава. Очите на Пако бяха зачервени и той разбра, че и тримата кротали сигурно бяха яко надрусани с марихуана, иначе не биха се осмелили да дойдат в Игралната зала.

— Наричаш ме лъжец, така ли, сладурче? — След още две крачки Пако беше достатъчно близо до него, за да го удари.

— Не.

Хуан и Рубен се изсмяха. Рубен скочи, грабна едно папие маше на Сатурн и го изскубна от жиците му. Хуан се хвърли върху машината Аква Марин като побеснял бик и я събори на пода.

— Моля ви... недейте... — молеше се Кенишо, залепен за стената като пеперуда.

— Аз пък казвам, че ме наричаш — продължаваше да се заяжда Пако, — казвам, че те чух да ми се присмиваш днес, а сега пък ме наричаш лъжец.

Ако сърцето му можеше да бие по-силно от това, Рей смяташе, че би минало за жив барабан. Без малко да отстъпи от Пако, но имаше ли смисъл? Нямахше къде да избяга. Трябваше да остане и да се оправя някак с положението, с надеждата, че някои ренегати ще се появят на вратата, и то много скоро.

— Никой не иска да се бие, човече! — каза Светофара. — Защо не се махате?

Пако се ухили.

— Аз искам да се бия. — Последваха трясък и нова серия съскащи искри. Хуан беше преобърнал още една машина. Пако се втренчи в Рей. — Казах ти, нали? Казах ти да не ми се пречкаш.

Рей преглътна. Лори Рейни го наблюдаваше, Роби и Майк също, както и всички останали. Знаеше, че ще го набият, това беше

безспорно. Но имаше и по-лоши неща, а едно от тях беше раболепието. Усети как по устните му се плъзна лека усмивка и как за миг Пако се смути. Пристъпи напред и го напсува.

Ударът беше така светкавичен, че дори не видя откъде му дойде. Уцели го в челюстта, повдигна го от земята и го запрати в играта Неутрон. Рей се свлече на колене, с увиснали на едното ухо очила, и усети вкус на кръв в устата си. Пако го стисна за ризата и започна да го дърпа и изправя на крака.

Светофара се втурна към вратата, но Хуан Диегас беше по-бърз. Уцели го с ритник в рамото и го накара да извика от болка. Светофара падна и Хуан веднага се нахвърли върху него с юмруци.

Рей видя злобното лице на Пако над себе си. Вдигна юмрук да замахне, но ръката му беше хваната и прикована. Зад Пако Рубен подскачаше и викаше всеки път, щом отскубнеше кабелите на някоя планета.

Юмрукът на Пако се вдигна. Изглеждаше гигантски, с груби кокалчета, нашарени от белези. Рей се замята да се отскубне, но само върховете на маратонките му докосваха земята и нямаше опора. Юмрукът се отдръпна назад, поколеба се за миг и... бам!

С кървяща уста Рей политна назад, подхлъзна се и се озова под една от игралните машини.

## 20. ГИБЕЛ

— Жива и здрава — каза Коди и спря мотоциклета до тротоара пред къщата на Рик Джурадо. С разчорлена от вятъра коса Миранда слезе, стискайки куфара си.

— Някой не ти ли е казал, че караш прекалено бързо?

— Не. — Той се огледа. По улицата не се виждаха кротали, поне до този момент. От гробището за коли на Кейд отекваха удари на чукове.

— Е, тогава аз ти казвам. Можеше да ни убиеш.

— Човек може да умре дори само ако диша тук наоколо. По-добре се прибирай. — И той кимна към къщата. Лампата на верандата беше запалена. Във въздуха се носеше миризма на лук и боб. — Ще почакам, докато влезеш.

— Не е необходимо.

— Нищо не ми струва — каза той, но всъщност вече се беше изпотил под мишниците.

— Благодаря, че ме докара. А също и задето ме спаси от Беззъбия. — Усмихна се едва доловимо и тръгна към къщата.

— Моля. Винаги на твое разположение. — Докато я наблюдаваше как се качва по стълбите и чука на вратата, Коди форсираше мотора. Тя е окей — реши той. Но беше твърде зле, че... е, просто беше кофти.

Вратата се отвори. Коди видя лицето на Рик Джурадо на жълтата светлина.

— Донесох ти подарък, Рики! — извика му и докато Рик се взираше изненадан и объркан, Коди направи обратен завой с хондата и се изстреля като ракета по Втора улица.

— Проклет глупак! — възнегодува Рик на испански и тогава погледна към момичето, което стоеше пред вратата с куфар в ръка.

— Здравсти! — каза тя.

— Здравсти! — отговори той, но чак след секунди я позна и се отпусна. Последната снимка, която му беше изпратила беше отпреди

две години, а през това време се бе превърнала от малко момиче в жена. — Миранда!

Куфарът ѝ тупна на дъските на верандата и тя се хвърли към брат си. Той я прегърна силно и я вдигна във въздуха. Чу я да изхлипва, а и неговите очи горяха.

— Миранда! Миранда! Не мога да повярвам! Как стигна дотук? Просто не мога... — Тогава му дойде наум: Коди Локет с неговата сестра. Без малко да я изпусне. Докато ѝ помахаше да стъпи здраво на земята, погледът му беше станал трескав и като на луд. — Какво правиш ти с Локет?

— Нищо. Просто ме докара.

— Пусна ли ти ръка? Кълна се в Бога, че ако те е докоснал...

— Не, не! — Изражението му я плашеше. Това не беше онзи нежен брат, който ѝ пишеше писма с красив и равномерен почерк. — Нищо не е направил. Само ме докара от автобусната спирка.

— Стой далеч от него! Той е боклук! Разбираш ли?

— Не, не разбирам! — Но в следващия миг разбра. Видя гривните с метални кабари по ръцете на Рик — модата, която много момчета от бандите във форт Уърт следваха — и си спомни как бе реагирал Коди, когато беше споменала името на Рик. Лоша работа, помисли си. — Всичко е наред. Добре съм.

Той трепереше от гняв. Как смее това копеле да докосва Миранда! Още една сметка за оправяне. Наложил си да прикрие гнева си и да го спотаи някъде дълбоко в себе си.

— Съжалявам, не исках да се разпалвам. Влизай вътре.

Той вдигна куфара ѝ и я хвана за ръка. Щом влязоха, затвори и залости вратата.

— Заповядай, седни.

Рик започна да се суети и да оправя прашната стая.

— Къде е Палома?

— Спи. — Беше изоставил уличния жаргон. Изчетка с ръка възглавниците и ги пооправи. — Ще ида да я събудя...

— Не, недей още. Трябва първо да поговоря насаме с теб.

Той се намръщи. Това звучеше доста сериозно.

— Какво има?

Миранда прекоси стаята и отиде до полицата с керамични птички на Палома. Взе кардинала и прокара пръсти по главата му.

— Няма да се върна във форт Уърт — най-сетне каза тя. — Никога.

— Джасни му един — весело крещеше Рубен. — Смлати го това малко копеле!

Пако беше хванал Рей за глезените и се опитваше да го издърпа изпод електронната игра, но Рей бе стиснал един от краката на машината и нямаше намерение да го пуска. Очилата му бяха отхвъркнали настрана, а от устата му се стичаше кръв. Съзнанието му все още бе съвсем ясно. Помисли си, че знае какво изпитва раненото животно, нападнато от лешояди.

Роби Фокнър събра кураж и се спусна напред, но Пако се извъртя към него и го прасна в лицето — един, два, три пъти. Носът му бликна и като извика тихо, Роби се строполи на земята.

Светофара драпаше по пода да се измъкне от Хуан Диегас, който отново беше се нахвърлил върху машините.

— Спрете! Моля ви, спрете! — крещеше Кенишо, свит в един ъгъл.

Светофара видя отворената врата пред себе си и макар че едното му око беше затворено от оток, а бузата му бе разрязана от пръстена с монограм на Диегас, стана и се втурна към улицата. Зад гърба му Хуан изрева с пълно гърло: „Гибел“ и преобърна играта Воин. Вътрешностите на машината се изсипаха и от тях започнаха да изскачат искри.

Светофара продължаваше да тича и подмина канцеларията на шерифа. Това беше работа на ренегатите и той отлично знаеше как да постъпи.

— Тя е, нали? — Очите на Рик бяха потъмнели от гняв. — Какво ти е направила?

— Не е това. Просто трябваше да...

Хвана ръката ѝ. Дланта ѝ беше суха и напукана, ноктите изпочупени — имаше ръце на работничка, а не на гимназистка.

— Разбирам — със стегнато гърло каза той. — Карала те е да миеш подове.

Миранда сви рамене.

— Работех у някои хора след училище. Не беше много. Метях, миех чинии и...

— Изкарваше с количка боклука на някой дебел гринго на улицата?

— Беше просто работа. — Тя издърпа ръката си от неговата. — Идеята не беше нейна, а моя.

— Да — горчиво се усмихна Рик. — И докато ти беше прислужница, тя се размотаваше наоколо и чакаше сводника ѝ да ѝ се обади?

— Престани. — Погледна го в очите. — Просто престани. Не знаеш, затова не можеш да говориш така.

— Знам! По дяволите, четох писмата ти. Пазя ги всичките! Може никога да не си го написала, но аз доста добре чета между редовете. Тя е нищо и никаква курва и не знам защо остана при нея толкова дълго!

Миранда мълчеше. Върна кардинала на мястото му на полицата.

— Никой не е нищо и никакъв. Затова стоях.

— Да, благодари се на Дева Мария, че си се измъкнала преди да превърне и теб в проститутка!

Тя притисна пръст към устните му.

— Хайде — каза умолително, — нека да не говорим грозни неща, а?

Рик целуна пръста ѝ, но очите му останаха замислени.

— Погледни какво пазя още! — Миранда отиде до куфара си, разкопча го и започна да рови в дрехите. Накрая намери парче хартия, сгънато няколко пъти. Започна внимателно да го разгъва и Рик видя, че на места ръбовете бяха облепени със скоч, за да не се разпадне. Знаеше какво е, но я остави да го разтвори и му го покаже. — Виждаш ли? Изглежда почти нов.

Беше автопортрет, нарисуван с пастели преди около три години. Лицето му — доста по-младо тогава, помисли той беше нарисувано с дебели смели линии, доста черни отсенки и червени светли петна. Сега му изглеждаше дяволски любителска работа. Беше го направил за малко повече от час, като се гледаше в огледалото в стаята си.

— Рисуваш ли още? — попита го Миранда.

— Малко. — Под леглото в стаята му имаше дузина скици и пастели — повечето на листове от тетрадки: на Бордъртаун, пустинята,

хребета с Шезлонга и лицето на баба му. Но само Миранда и Палома знаеха за това. Отказваше да окачва рисунките си в къщата от страх да не ги види някой от кроталите.

— Трябва да направиш нещо с таланта си — настояваше Миранда. — Да отидеш в художествено училище или...

— Никакво училище повече. Утре е последният ми ден и след него приключвам с училището.

— Какво ще правиш после?

— Вече имам добра работа в железарския магазин. — Не е споменал в писмата си, че беше най-обикновен общ работник в склада. — Отговарям за инвентара. Предполагам, че през уикендите ще започна да боядисвам къщи. Един сръчен бояджия може да направи доста пари.

— Сам знаеш, че можеш да правиш и нещо по-добро. Това го доказва. — Тя вдигна автопортрета.

— Никакво училище повече — твърдо каза момчето.

— Мама винаги казваше, че си... — Миранда спря. Знаеше, че стъпва в минирано поле, но продължи: — Твърдоглав като магаре.

— Поне веднъж е била права. — Наблюдаваше сестра си, която нежно сгъна рисунката и я сложи настрана. — И така, какво се случи? — пожела да чуе истината Рик, макар да знаеше, че ще го заболи от нея.

— Коди! Коди!

Той вдигна глава от инструментите, които подреждаше в гаража. Светофара вървеше, олюлявайки се, към него и всеки момент щеше да се строполи на земята. На лицето си сякаш беше сложил кървава маска.

— Убиват го, Коди! — каза, останал без дъх, Светофара и се приведе напред, готов да повърне. Кръвта му опръска паважа. — Момчето на господин Хамънд. Рентгена. Кроталите. В Игралната зала, убиват го, човече!

— Колко са? — Във вените му сякаш бе потекла ледена вода, но пулсът му блъскаше в главата като часовников механизъм на бомба.

— Не знам. — Помисли, че си е изгубил ума. — Пет-шест. Може би седем.

Мендоза се бе заел да брои парите от касата, но излезе и като видя лицето на момчето, остана с отворена уста.

Коди не се поколеба. Посегна към стената и взе един кожен колан с комплект гаечни ключове, сложи го на кръста си и го закопча.

— Върви и намери Танка, Боби Клей, Дейви, всеки, когото можеш. Действай!

Светофара кимна, събра сили и хукна послушно като войник да изпълни заповедта. Коди веднага яхна мотоциклета, чийто рев заглуши виковете на Мендоза:

— Коди! Почакай!

Коди даде газ и изчезна в тъмнината.

— По дяволите! — Мендоза изтича в офиса си и припряно набра номера на шерифа. На телефона беше един от заместниците му, поел нощната смяна — Лийлънд Тийл, и Мендоза започна да му говори, че ще има война между бандите, но Тийл пропиля ценни секунди в ровене за химикал и хартия, на която да запише информацията.

Коди натисна спирачките и спря пред Игралната зала. С ледено самообладание и пламнал поглед прекрачи прага и видя картината на поголовната сеч.

Електронните машини бяха прекатурени и хвърляха искри по пода. Рубен Хермоса риташе настървено стъклото на една от тях, а старият Кенишо се бе свил в ъгъла и стенеше „Не, моля ви, не...“. Хуан Диегас беше докопал едно от момчетата — май беше Роби Фокнър — и методично натискаше и търкаше лицето му по пода, оставяйки кървави следи. Другите деца стояха скупчени в дъното на Игралната зала.

А ето и Пако Легранде с шинирания нос. Рей Хамънд, който се беше свил под една от машините, отчаяно се мъчеше да предпази тестисите си от ритниците му. Коди чу съскащия звук, с който въздухът от дробовете излезе между зъбите на Рентгена, когато един от големите войнишки ботуши се заби в рамото му.

— Стига!

Пако спря да рита, обърна се и се ухили. Рубен Хермоса спря разрушителните си набези, а Хуан Диегас пусна Роби Фокнър, който остана да лежи и плаче.

— Ей, човече! — каза Пако и разпери ръце. — Просто имаме малко тържество.



— Тържеството свърши — каза му Коди.

Огледа се бързо. Кроталите бяха само трима. Какви бяха тези глупости, че били пет или шест? Е, може би Легранде и Диегас се брояха за двама всеки.

— Мисля, че май едва сега започва — отвърна Пако. Усмивката му замръзна и той започна бавно да се приближава, като тропаше шумно с тежките си ботуши и се приготвяше да се хвърли върху Локет.

Коди не се помръдна и го остави да наближи. Но когато Пако почти беше стигнал до него, ръката на Коди мигновено се стрелна към колана с инструменти, извади един гаечен ключ и го запрати, преди Пако да разбере какво ще последва.

Гаечният ключ уцели Пако в ключицата. Чу се силно изхрущяване. Пако изкрещя от болка и се олюля назад. Блъсна и Рубен и болезнената му гримаса се изкриви още повече. Ключът издрънча на пода.

Хуан Диегас се спусна напред така светкавично, че Коди не можа да го избегне. Кроталът го удари с глава в корема, изкара му въздуха и го отхвърли назад. Коди се просна върху играта Командос, а Хуан започна бясно да го блъска с юмруци в ребрата. Коди опита един ъперкът, но само одраска брадичката му, после заби пръсти в очите му и ги завъртя. Този път Хуан изпищя и отстъпи, като търкаше непрекъснато одрасканите си очни ябълки. Без да губи време, Коди пристъпи напред, зае позиция и го ритна в стомаха. Хуан се свлече със скимтене на земята.

Рубен Хермоса замахна, уцели Коди в челюстта и го накара да се олюлее. Следващият удар само одраска челото му. Коди вдигна ръце, отблъсна третия, после докопа Рубен за фланелката и заби юмрук в лицето му. Нанесе удара инстинктивно, но попадна точно в носа. Шурна кръв и Рубен се опита да отстъпи, но Коди се нахвърли и започна да му нанася бързи и последователни удари в лицето. Рубен се олюля, коленете му се огънаха... И тогава Пако скочи върху играта Слънчева крепост и блъсна машината върху Коди, който пое тежестта ѝ и се просна на земята.

Рубен се разбърза на четири крака към вратата. Щом се озова навън, се изправи и хукна към Бордъртаун.

Устата на Коди се напълни с кръв. Зрението му се замъгли. Чуваше приближаването на тежките ботуши и си мислеше: „Ставай,

иначе с теб е свършено!“ Опита се да стане, но разбра, че беше твърде късно. Един от ботушите на Пако го удари под дясната мишница. Болката сякаш се разнесе по ребрата му из цялото тяло. Чуваше виковете на Хуан: „Стъпчи го!“ Изви се и следващия ритник попадна върху рамото му. Зрението му се проясняваше, но краката не щяха да го слушат. Вдигна очи и видя Пако, надвесен над него, готов да нанесе следващия си ритник. Представи си как оня го уцелва в брадичката, главата му се отмята назад и вратът му се прекършва като на пиле. Трябваше да се отмести, и то БЪРЗО.

Но преди да успее да го стори, някаква фигура скочи върху Пако Легранде и той загуби опора. Така и не последва друг ритник. Коди видя кървящото лице на Рентгена. На всичко отгоре малчуганът ръмжеше.

Пако изкреця разгневен и посегна да го откъсне от себе си, но слабичкото момче го хвана за шината на носа и го дръпна с всичка сила.

— Обичам я. — Гласът на Миранда беше тих. Тя седеше на дивана, скръстила ръце. — Но не можех да остана повече при нея. Не можех да издържам...

Рик чакаше, без да я притеснява.

— Ставаше все по-лошо с мъжете — продължи Миранда. — Започна да ги води в апартамента. Тези апартаменти... стените им са толкова тънки. — Тя започна да чопли един от счупените си нокти, неспособна да погледне брат си. — Срецна този мъж. Той поиска да го последва в Калифорния. Каза, че... — по лицето ѝ пробягна измъчена усмивка — я карал да се чувства хубава. И знаеш ли какво още ми каза? — Наложил си да срещне мрачния му поглед. Рик чакаше да чуе. — Каза ми... че двете бихме могли да направим доста пари в Калифорния. Каза ми, че съм достатъчно голяма да започна да печеля истински пари.

Рик седеше неподвижен. Лицето му с искрящите черни очи беше като изваяно с длето, но душата му се гърчеше от мъка. Майка му го беше оставила при Палома на пет години и беше взела тригодишната Миранда със себе си. Баща им ги беше изоставил веднага след раждането на Миранда. Къде беше Естебан Джурадо — Рик нито

знаеше, нито се интересуваеше да научи. През изтеклите години майка му им беше писала дълги писма за „кариерата си като модел“. В тях винаги се говореше за някакъв голям шанс, който така и не се реализира, а писмата постепенно започна да пише Миранда и Рик се бе специализирал в четене между редовете.

— Знам какво си мислиш, но грешиш. Тя ми даваше правото да избирам. Можех или да я напусна, или да отида в Калифорния с нея. Но не вярвам, че действително ме искаше със себе си. Мисля, че ѝ се искаше да си събера нещата, да ида на автогарата и да си купя билет за Пъкъл, както всъщност и направих. Вярвам, че беше така. — Изразът на лицето ѝ беше непоколебим, но сълзите вече блестяха в очите ѝ. — Моля те, Рик... моля те, не ме убеждавай, че не е вярно.

— Рикардо? — Гласът на Палома се разнесе в коридора. Преди да успее да стане и да ѝ помогне, тя влезе в стаята, облечена в памучна нощница, с разчорлена от спането коса. — Чух, че говориш на някого.

— Бабо — каза Миранда и Палома рязко спря и изви глава към неясната фигура, която се надигна от дивана.

— Кой...

— Това съм аз, бабо. — Момичето се приближи до нея и нежно хвана едната от тънките ѝ, набръчкани от възрастта ръце. — Аз съм...

— Миранда — прошепна старицата. — О, Миранда... моя малка Миранда! — Тя погали ръката на момичето и опипа с треперещи пръсти лицето ѝ. — Колко си пораснала! Колко си красива!

Последния път, когато видя детето, то беше само на три години и майка му го отнесе на север с автобус на компанията „Трейлуейс“. Миранда започна да плаче — този път от радост — и да прегръща баба си. Палома не би казала нито на Миранда, нито на Рик, че дълго бе стояла в коридора и беше чула всичко.

— Guerra! Guerra! — крещеше някой на улицата. Кучетата започнаха да лаят като полудели.

— Какво е това? — попита остро Палома. Виковете продължаваха: „Guerra! Guerra!“ Всички знаеха какво означаване това — война между бандите.

Рик усети буца в гърлото си. Остави баба си и сестра си и изтича на верандата. Рубен Хермоса стоеше наред Втора улица с опръскана в кръв фланелка и мокри джинси, кални след прекосяването на вонящия канал на Змийска река. Той продължаваше да крещи с пълен глас и Рик

видя Зарра да излиза от къщата си, а после и Джой Гаракоун от своята, последван от Рамон Торес от съседната врата. И други кротали откликваха на вика, а кучетата лаеха бясно и се втурваха напред-назад из дворовете, вдигайки вихрушки от прах.

Рик изтича надолу по стълбите.

— Млъкни! — изкрещя той и Рубен се подчини. — Какви ги дрънкаш, човече?

— Ренегатите! — отвърна Рубен. От носа му капеше кръв. — В Игралната зала, човече! — Той се хвана за ризата на Рик. — Засада... Локет удари Пако с чук... На Хуан му одраха очите. Човече. О, боже... разбиха ми носа.

— Опомни се! Говори по-смысле! — Рик го хвана за ръката, защото момчето изглеждаше така, сякаш щеше да се строполи всеки момент. — Какво става? Какво правехте оттатък моста?

Пекуин дотърча, като весело викаше „Guerra“, имитирайки гласа, призовавал го да излезе на улицата.

— Млъкни! — смъмра го Рик.

Очите на момчето засвяткаха от негодувание, но му се подчини.

— Ами... мотаехме се... Не сме се опитвали да бием някого — обясняваше Рубен. — Отидохме просто ей така, това е всичко. Те ни се нахвърлиха. — Той огледа другите кротали. — Убиват Пако и Хуан! Сега, докато говорим! — Усети, че въображението му се развихри като галопиращ див кон. — Може би шест или седем ренегати, а може би и повече... всичко стана така бързо.

— Война! — изкрещя Пекуин. — Ще вземем да стъпчем някой и друг ренегат!

— Казах да си затваряш устата. — Рик го хвана за яката, но дребничкото момче се изскубна и хукна към Трета улица крещейки бойния вик, за да вдигне на крак и кроталите, които живееха там. — Някой да го спре! — заповяда Рик, но Пекуин, опиянен от предвкушването на предстоящото насилие, беше по-бърз от вятъра.

— Трябва да измъкнем Пако и Хуан оттам, Рик — обади се Зарра с навит на ръката и готов за бой камшик. — Трябва да спасим братята си, човече.

— Почакай за минута. Остави ме да помисля. — Но не можеше да мисли. Кръвта му бушуваше, а пискливият глас на Пекуин проникваше през стените на всяка къща в Бордъртаун. Нямаше време

да се осмислят нещата, защото вече идваха Джей Джей Мелендез, Фреди Консепсион, Диего Монтана, Тина Мулапес, както и едно червенокосо момиче, което всички познаваха като Животното.

— Тези смотаняци ще ни изпият кръвта! — Беше се появил и Съни Крауфийлд. Лицето му беше потно и жълтеникаво на светлината от верандата. — Ще отидеш ли там или не, Джурадо? — предизвикателно го попита той. Рик видя, че оня стиска парче оловна тръба и очите му святкаха, жадни за бой. Трябваше да вземе решение, а то беше повече от ясно.

— Отиваме.

Докато другите дюдюкаха и крещяха, Рик погледна Палома и Миранда, които стояха на верандата. Видя, че баба му казва НЕ, но не можа да го чуе заради врявата наоколо. Може би така беше по-добре. Миранда не бе съвсем наясно какво ставаше, но виждаше вериги и бейзболни бухалки в ръцете на прииждащите момчета и се досещаше, че сигурно беше битка между банди. Рик се пипна по джоба да провери дали Божият гняв беше на мястото си. Някои от другите вече тичаха към колите и мотоциклетите си или пък направо към другия бряг, сякаш се втурваха за някакво празненство. Рик осъзна, че тълпата беше неуправляема и че преди да настъпи новият ден, щеше да бъде пролята много кръв. Бойният зов на Пекуин за война отекваше из целия Бордъртаун.

Госпожа Алхамбра се появи от другата страна на улицата и започна да вика на Зарра да се прибере, но той нетърпеливо подкани Рик:

— Хайде да действаме!

Рик кимна, запъти се към стълбите на верандата, но после се отказа. Нямахме време да говори с баба си и сестра си. Лицето му се превърна в каменна маска. Гибел! — помисли си той и им обърна гръб. Тръгна към колата си като олицетворение на самото отмъщение.

## 21. ОГНЕНОТО КЪЛБО

Писькът на Пако все още отекваше във въздуха. Той самият се гърчеше на пода и стискаше кървящия си отново нос.

Падна ми — тъкмо си мислеше Рей, когато Хуан Диегас му прасна отстрани един юмрук в главата и го отхвърли назад с такава сила, че Рей се плъзна по пода като торба с пране.

Коди се опитваше да стане. Успя да коленичи, а Хуан го хвана за яката и го издърпа нагоре. После му заби един юмрук в устата и му разцепи долната устна. Краката на Коди омекнаха. Хуан го удари отново. Пръстенът му с монограм разцепи бузата на Коди под дясното око.

— Спрете! Спрете! — викаше Кенишо, все още твърде уплашен, за да помръдне от мястото си.

Хуан отново вдигна юмрук, готов да нанесе нов удар.

— Задръж така! — На вратата стоеше заместник-шерифът Нийлънд Тийл, човек на средна възраст, с шкембе и лице на уморена невестулка. Зад него се виждаше и другият дежурен от нощната смяна — Кийт Акселрод.

Хуан само се изсмя. Насочи отново юмрука, който щеше да счупи окончателно носа на Коди.

Фарове пронизаха стъклото на витрината в Игралната зала. Чу се свистене на гуми и вой от форсиран двигател. Хуан извика:

— О, madre!

Боядисана на маскировъчни сиво-зелени петна камионетка изрева на тротоара, мина на косъм от хондата на Коди, отнесе един брояч за паркинг и връхлетя през витрината. Разнесе се оглушителен шум и навсякъде се разхвърчаха блещукащи на отразената светлина стъкълца. Заместник-шерифите хукнаха да се спасяват, а камионетката раздробил няколко от игралните машини на парчета, преди да спре. Боби Клей Клемънс скочи на секундата върху Хуан Диегас, размахвайки верига. Танка скочи иззад кормилото, изрева като разярен звяр и срита Пако в ребрата. „Време за веселба“ — крещеше Джак

Дос, докато слизаше от камионетката, въоръжен с бейзболна бухалка. Марихуаната си казваше думата и той се нахвърли върху машините като бесен. Гнуси също беше там и подстрекаваше към насилие. Дейви Съмърс стоеше отгоре на камионетката и се чудеше върху кого да се нахвърли, а Майк Фрекнър си допи бирата, смачка кутията и се прицели с нея в главата на Хуан.

В кухнята на семейство Хамънд Том си наливаше нова чаша кафе. Изведнъж му се стори, че Дофин помръдна. Съвсем незабележимо, може би беше трепнал само някакъв мускул. Джеси и Роудс бяха в кабинета и говореха за онова, което трябваше да се направи. Том си сложи лъжичка захар в кафето. Отново му се стори, че с крайчеца на окото си долови някакво движение. Приблужи се до Дофин. Лицето ѝ, по-точно лицето на Стиви, беше все още като замръзнало, а очите ѝ бяха втренчени право напред. Но... да! Ето го!

Дясната ѝ ръка, с която сочеше към прозореца, беше започнала да трепери.

— Джеси? — извика той. — Полковник Роудс? — Те се появиха веднага. — Погледнете това.

Кимна към дясната ръка. Треперенето видимо се беше увеличило през последните няколко секунди.

Гръдният кош на Дофин внезапно направи засечка. Джеси подскочи от уплаха.

— Какво е това? — разтревожен попита Том. — Не може ли да диша?

Джеси докосна гърдите ѝ. Дишането беше повърхностно и учестено. Опита се да намери пулса на сънната артерия. Беше много ускорен.

— Пулсът се ускорява — напрегнато каза тя. Погледна ѝ очите — зениците бяха разширени колкото десетцентовата монета. — Със сигурност протича някаква реакция. — Гласът ѝ беше спокоен, но стомахът ѝ направо се преобръщаше. Протегнатата ръка продължаваше да трепери, но вече почти цялата, до рамото.

Въздухът изсвистя в дробовете на Дофин. Тя го издиша през устата и на Джеси ѝ се стори, че произнесе някаква дума.

— Какво беше това? — Роудс продължаваше да стои на разстояние от съществото. — Какво каза?

— Не съм сигурна. — Джеси я погледна в лицето и с ужас забеляза как зениците ѝ ставаха колкото главички на топлийки и после отново се разширяваха. — О, боже, мисля, че има пристъп.

Устните на Дофин помръднаха едва забележимо. Този път Джеси беше достатъчно близо, за да чуе думата, произнесена с пресежливо и отслабващо придихание. Или може би само ѝ се беше сторило, че я чува, защото нямаше никакъв смисъл.

— Мисля... мисля, че каза СТИНГЪР — предаде им тя.

Лицето на Стиви — или на Дофин — беше започнало да губи щита си и да придобива восъчен, сивкав оттенък. Краката на малкото момиченце бяха започнали да треперят и тя отново прошепна: СТИНГЪР.

И в този шепот прозвучаха нотките на абсолютен, краен ужас.

Докато Хуан Диегас молеше Боби Клей Клемънс за милост, а Танка помагаше на Джек Дос да довърши машините, Коди изпълзя до Рей Хамънд. Момчето стоеше на колене и длани и тръскаше глава, за да я проясни. Кръвта от носа и разцепените му устни капеше на пода.

— Добре ли си? — попита го Коди. — Ей, Рентген? Чуваш ли ме, човече?

Рей го погледна. Успя да го познае и без очила.

— Ъ-хъ — изграчи той. — Май че... трябваше... да не се пречкам.

— Не — каза Коди и го стисна за рамото. — Мисля, че си бил точно там, където е трябвало, братле.

Кървавата уста на Рей се ухили.

На улицата започнаха да вият сирени и да проблясват фарове.

— Имаме си компания — извика Гнуси и посегна в каросерията за едно дърво. Стисна го здраво, така че ноктите ѝ се забиха в него. — Още кротали! Цял полк!

Коди се изправи на крака. Потрошената игрална зала се завъртя пред очите му, но Танка го подхвана да не се строполи отново.

— Излезте навън, дрисльовци такива! — дойде първото предизвикателство. Клаксоните не замлъкваха. — Елате да си го



получите!

Двамата заместник-шерифи отстъпиха назад. Разбираха, че това не влизаше в пазарлъка им. Нищожните им заплати не представляваха достатъчен стимул, за да се залавят с такъв бунт. Пред Игралната зала се изсипаха четири коли, две камионетки и няколко мотоциклета, натоварени с кротали. Заместник-шерифът Тийл се беше обадил на шерифа в дома му, преди да напуснат канцеларията, но Ванс все още не беше пристигнал. Тийл реши да не рискува собствената си кожа. Кроталите, някои от които бяха въоръжени със счупени бутилки и вериги, започнаха да слизат от колите. Заместникът Акселрод извика:

— Ей, момчета, оставете тая работа...

Една бутилка се разби в стената зад главата му и сложи край на опитите му да въдвори ред. Той се сниши и побягна.

— Помогнете ми! — пищеше Хуан. — Измъкнете ме от тук.

Боби Клей го накара да млъкне с един ритник в корема.

— Хайде! — викаше Рамон Торес на останалите кротали и размахваше верига. — Давайте да ги нападнем!

— Напред! Смачкайте им фасона! — енергично махаше и ги подканяше Съни, но самият той седеше зад прикритието на една кола. В този момент камарото на Рик спря и Зарра изскочи от него.

— ТИ ми трябваш, кучко! — Животното сочеше към Гнуси, а в другата ѝ ръка стърчеше отрязана с трион бухалка за бейзбол. Разменяха се най-различни предизвикателства и от двете страни.

На Коди му беше повече от ясно, че трябва да си проправя път навън с бой. Танка дишаше тежко като ковашки мях. Лицето му бе обляно в кръв въпреки прикритието на каската.

— Скапани потни гърбини! Искате ли още? Нека се повеселим! — И като ревеше с пълно гърло, той се втурна навън и връхлетя право в центъра на вражеската тълпа.

Дофин излезе от трансa си. Лицето ѝ отново придоби цвят. Тя трепереше неудържимо и се свлече на колене, повтаряйки:

— Стин-гър. Стин-гър. Стин-гър...

Въпреки шума от автомобилните сирени, Джеси чу как чашите задрънчаха в бюфета.

Една бутилка от бира се разби в каската на Танка. Той размаза лицето на Джой Гаракоун с юмрук, но получи удар с верига през гърба и се олюля. Някой скочи отгоре му от една кола. Други двама се нахвърлиха върху него и го събориха на земята, все още размахвайки юмруци.

— Дръжте ги! — Очите на Боби Клей светеха с убийствена ярост. Той изскочи през разбитата витрина, а Джак Дос, Гнуси и другите ренегати, които бяха вкарали камионетката вътре, ги последваха. Размахаха се юмруци и вериги. Из въздуха захвърчаха бутилки. Рик се втурна в мелето, придружаван неотклонно от Зарра. Коди извади друг гаечен ключ от колана за инструменти на кръста си и тръгна със залитане навън. Мускулите го боляха, но кръвта му кипеше за мъст.

На около дващест метра от тях Ед Ванс седеше в патрулната си кола и стискаше волана с потни длани. В мозъка му, на онова място, където все още живееше уплашеното дебело момче, непрекъснато като някакъв припев звънтеше „Burro! Burro! Burro!“

Усети как колата потрепера. Не, след секунда разбра. Това не беше колата — беше самата земя.

— Стин-гър. Стин-гър. Стин-гър — повтаряше Дофин с разширени от ужас очи. Тя припълзя по пода, сви се в ъгъла под часовника-котка и започна да се мъчи да прегъне тялото си като йога.

Чашите в бюфета направо подскачаха. Сега вече и Джеси, и Том, и Роудс усещаха как подът беше започнал да вибрира. Едно от долапчетата се отвори и от него започнаха да се изсипват чаши за кафе. Стените на къщата скърцаха и пукаха, издаваха същите звуци като при фойерверки.

— О... мили... боже... — прошепна Роудс.

Джеси се наведе над Дофин, която беше заела такава поза, че като нищо би могла да повреди ставите на Стиви.

— Какво е това? — Вибрациите на пода ставаха все по-ужасни. — Дофин, какво е това?

— Стин-гър — повтори съществуването, с изпъкнали и втрещени, нищо невиждащи очи. — Стин-гър. Стин-гър...

Полилеите се люшкаха напред-назад.

Сирената на патрулната кола започна да свири шумно, без да е била докосвана от Ванс. Велики боже! — мислеше си той, докато се измъкваше навън. Усецаше треперенето на земята през подметките на ботушите си. Освен това се чуваше глух тътен, който приличаше на търкането на два воденични камъка.

Танка се биеше на живот и смърт. Животното замахна с бухалка към Гнуси. Тя избегна удара, като отскочи назад и започна да сипе проклетия. Рик видя, че всички около него се биеха и ръката му инстинктивно посегна към Божия гняв. Чу свистене на гуми и като погледна през рамо, видя още две коли, пълни с ренегати. Още преди колите да спрат, пътниците в тях скочиха и се вляха в бойните редици. Някаква бутилка случайно го удари по рамото и той се препъна в две тела и падна. Тъкмо се канеше да се изправи на крака, когато усети, че бетонът трепери. Помисли си: „Какво, по дяволите?...“ Ушите започнаха да го болят, сякаш тъпанчетата му щяха да се спукат, костите му пулсираха в ритъма на някакъв басов звук, идващ от неизвестни дълбини. Погледна нагоре и дъхът му секна.

В небето имаше някакво огнено кълбо, което се спускаше над Пъкъл.

Рик се изправи на крака. Огненото кълбо ставаше все по-голямо. Някой — ренегат естествено — го хвана за ризата и се приготви да му нанесе удар, но Рик отхвърли момчето с гневно презрение. Улицата потрепера и Рик извика:

— Спрете! Спрете! — Но боят около него кипеше с пълна сила и никой не го чуваше.

Отново вдигна очи нагоре. Някакъв кротал с окървавено лице се блъсна, олюлявайки се, в него. Оранжевото сияние на огненото кълбо близна улицата.

Зад него Ванс също беше видял кълбото. Той примигваше на ярката светлина, а сърцето му се бе качило в гърлото му и бе заседнало там, сякаш беше глътнал лимон. Това е краят на света — мислеше си той, неспособен да бяга или да извика. Изглежда, огненото кълбо щеше да падне точно отгоре му.

— Чуйте! — крещеше Рик. Той се хвърли в най-ожесточеното място на боя, опитвайки се да раздели биещите се.

Изведнъж се озова лице в лице с Коди Локет.

Костите на Коди пулсираха, тъпанчетата му напъваха до пръсване, но той си мислеше, че всичко това е от раните му. И той беше забелязал някакво оранжево сияние, но преди да успее да вдигне нагоре глава, беше налетял на Рик Джурадо. Първата му мисъл беше, че Джурадо ще носи нож и той трябва да предотврати удара му, като го нападне пръв. Вдигна гаечния ключ, за да го джасне по черепа.

Рик го хвана за китката.

— Не! — крещеше той с див поглед. — Не, чуй...

Коди заби коляно в стомаха на Рик и му изкара въздуха после освободи китката си, за да стовари оръжието си в тила му.

Дофин пищеше.

Огненото кълбо с диаметър около шейсет метра се стовари с гръм и трясък в гробището за коли на Мак Кейд, вдигайки облаци прах и части от коли във въздуха. От ударната вълна земята се надигна, по улиците на Пъкъл и Бордъртаун плъзнаха цепнатини, изхвърчаха прозорци, а Коди Локет отхвъркна назад, преди да успее да стовари ключа върху Рик. Металната ограда около автогробището на Кейд се сплеска, а някои парчета от нея литнаха нагоре като смъртоносни хвърчила. Западните прозорци на Първа тексаска банка се пръснаха, последвани след по-малко от секунда и от източните, през които на свой ред премина ударната вълна. Електронният надпис изгърмя, докато отчиташе дващест и девет градуса в девет часа и четирийсет и девет минути.

Къщата на Хамънд потрепера, а подът подскочи. Сглобките изскърцаха от напрежението. Джеси и Том се озоваха на земята, а Роудс бе отхвърлен и залепен за стената, когато южните прозорци се пръснаха навътре и ударната вълна го връхлетя като огромна гореща тенджера.

Палома и Миранда бяха вътре в къщата и се прегърнаха здраво, когато дойде вихрушката и дъските по пода затанцуваха, а от стените

започна да се вдига прах като от брашнени чували. Край тях хвърчаха стъкла, полицата на Палома с керамичните птички се счупи, а когато ударната вълна премина с тътен, и двете се озоваха на пода.

Някои от избелелите на слънцето покриви в Бордъртаун се откъснаха от къщите и се понесоха във въздуха. Кръстът на върха на Католическата църква беше грозно изкривен.

Изхвърлена от леглото си, Рут Туайли крещеше: „Но-о-о-о-ой!“, а синът ѝ си пазеше лицето от летящите в кабинета стъкла. В параклиса ковчезите се люшкаха като люлки.

На верандата си Сардж Денисън извика: „Пощата пристига“ и изведнъж се опомни и видя, че седи сред облаци прах, тъпанчетата му звънтят и в мозъка му кънти наковалнята на Дявола. Скутър трепереше, сгушен в скута му, и Сардж нервно поглаждаше невидимата му козина на черни и бели петна.

По продължение на Коубър Роуд, както и на улица „Селесте“, пронизително пищяха алармени инсталации. Кучетата виеха, а три от светофарите на Пъкъл висяха на жиците си; четвъртият, на кръстовището на „Селесте“ с „Оукли“, се беше откъснал и разбил в паважа.

Кепенците на къщата на Кърт Локет се бяха отворили с трясък, а той лежеше в тъмнината в мокрото си от пот легло и с разширени от ужас очи слушаше как хленчат стените.

Преминаха още няколко невидими ударни вълни с все по-отслабваща сила. Всички нощни твари се изпокриха в дупките си.

## 22. НЕБЕСНАТА РЕШЕТКА

Ванс се изправи. Около него се вихреха облаци прах и през тях видя как гърмяха крушките на неоновите светлини по улица „Селесте“. Повечето от електрическите лампи над гробището за коли на Кейд бяха изгърмели, а от някои все още хвърчаха искри. Каубойската му шапка беше изчезнала и той усети нещо мокро върху черепа си. Пипна си косата и видя, че пръстите му се оцветиха в алено. Сигурно от някое парче стъкло, помисли си, твърде зашеметен, за да усети каквато и да е болка. Порязването беше съвсем повърхностно, толкова, колкото да протече малко кръв. Чу как някакво момче виеше, а друго ридаше, но останалите воюващи бяха като онемели.

Пламъците се извиха високо над автоработилницата на Кейд. Беше избухнал резервоарът с боя. Черни кълба дим се вихреха над пламнала купчина гуми, където бяха паднали и избухнали туби с бензин. Къде е пожарната? — питаше се той. Нямахше достатъчно време за доброволците дори да измъкнат маркучите. Сред огнените езици и червеното зарево Ват забеляза нещо, което беше окупирало територията на Мак Кейд.

Отстъпи ужасен назад и се подпря на патрулната кола. Лицето му беше бяло като чаршаф. Сирената на колата продължаваше да вие, но той изобщо не я чуваше. Тънка червена струйка пропълзя надолу по челото му.

Рик Джурадо стоеше с разкъсана на дрипи риза. По потните му гърди и лице беше полепнал прах. В косата му блещукаха дребни парченца стъкло. На няколко крачки от себе си видя Зарра да се движи, залитайки, все още притиснал с ръце ушите си. Кроталите и ренегатите около него водеха своите битки — но не един срещу друг, а срещу собствените си разбунтувани сетива.

Тогава и Рик го видя сред пламъците в гробището за коли. Ахна и прошепна: „Боже мой!“

Коди седеше на колене на около три-четири метра разстояние и се опитваше да не загуби съзнание. Бомбардират ни. Проклетите

кротали са взривили динамит... — мислеше си той.

Сирената на патрулната кола най-сетне стигна до съзнанието на Ванс. Стори му се, че това надминава всякакви граници и че ще полудее, затова изкрещя: „Млъкни!“ и удари с юмрук по капака. Сирената продължи пресежливо още няколко секунди и спря.

Само след минута зави друга сирена — този път на пожарната, която приближаваше по Рипъблика Роуд. Тя мина по моста на Змийска река със запалени светлини. Май са необходими много повече маркучи, мислеше си Ванс, но в противопожарната охрана имаха само една кола. Знаеше, че трябва да направи нещо, но не се сещаше какво. Възприемаше всичко като в транс. В следващия миг просто седна върху изкривения капак на колата в позата на Мислителя и се загледа в пламъците, които горяха около онова нещо в двора на Мак Кейд.

— Не знам какво беше, но падна отгатык реката. — Том стоеше до счупения прозорец и гледаше на юг. — Нещо там гори. Почакайте за миг. — Той свали очилата си и избърса стъклата им в ризата си. Едната леща имаше пукнатина по диагонала. Сложи отново очилата си и тогава го видя. — Какво пък е ТОВА?

Джеси надникна иззад рамото му. Косата ѝ беше посивяла от прах. Тя също го видя и усети как косата ѝ настръхва.

— Роудс, погледнете това!

Той се втренчи за миг и устата му увисна. Мозъкът му пулсираше така, че дори и зъбите го боляха.

— Божичко! — успя да продума. — Каквото и да е то, наистина е ГОЛЯМО.

Джеси погледна към Дофин — все още свита на кълбо и трепереца в ъгъла. Тя въртеше уплашено очи като хванат в капан заек.

— Какво се спусна върху нас? — попита Джеси. Дофин не отговори. — Знаеш ли какво е?

Дофин кимна бавно.

— Стин-гър. — Гласът ѝ прозвуча по-скоро като писък.

— Стин-гър? Какво означава това?

Лицето ѝ отразяваше вътрешния ѝ смут. Опитваше се да формулира термините и да ги извади от паметта си, съхранила информацията от речници и справочници, но ѝ беше трудно. Тези

форми на живот, които се извисяваха пред нея, имаха толкова ограничени речници и технологии, че комуникацията с тях беше почти невъзможна. Архитектурата им беше направо безумна. Онова, което наричаха стени, с техните прави линии и ужасяващо гладки повърхности бяха достатъчни да докарат всяко цивилизовано същество до самоубийство.

Всичко това преминаваше в съзнанието на Дофин мелодично като музика на вятърни камбанки и неуловимо като дим. Някои неща не можеха да бъдат предадени чрез гърлените крясъци, които излизаха от устата на тази дъщерна форма на живот, и нещо точно толкова непреводимо беше и това, което ставаше в момента.

— Моля — каза тя, — отве-де-те ме. Моля. Много на-далеч.

— Защо се страхуваш толкова? — упорстваше Джеси. — Заради това ли? — И тя посочи към нещото в гробището за стари коли на Кейд.

— Да — отвърна Дофин. — Се страхувам, много. Живот поврежда Стин-гър.

Словоредът не беше правилен, но посланието беше повече от ясно. Каквото и да беше онова, което се беше приземило отвъд реката, то караше Дофин да се тресе от ужас.

— Трябва да го погледна по-отблизо — каза Роудс. — Боже мой... Мисля, че е друг пришълец от космоса. — Огледа небето. Гънистън сигурно бе видял това нещо да се приземява и сега бързаше да дойде с хеликоптера. — Радарите в Уеб трябва да са го засекли, освен ако не се е плъзнало в някоя пукнатина между техните обхвати — мислеше си гласно той. — Голямо натискане пада в базата сега. Две НЛО за един ден! Уошингтън ще ги скапе от работа.

— Рей — внезапно каза Том. — Къде е Рей?

Джеси го последва до стаята на Рей. Почукаха. Не последва отговор. И двамата знаеха, че едва ли слушалките му, колкото и силно да беше надута музиката, биха могли да заглушат трясъка от приземяването на онова нещо. Том отвори вратата, видя празното легло и отиде направо към прозореца. Под краката му хрущеше стъкло. Докосна вдигнатото резенце на прозореца. Беше настръхнал от гняв, но беше и уплашен, че Рей може да е бил изложен на опасност, когато...



По дяволите, помисли си, след като видя по-добре картината на огъня и дима. НАВСЯКЪДЕ си изложен на опасност.

— Да вървим да го намерим! — каза той.

Спирачките на една яркочервена открита кола изскърцаха на улица „Селесте“.

— Размърдай си задника, Ванс! — изкрещя мъжът, който скочи от нея. — Какво, за бога, става тук?

— Не знам — каза едва чуто Ванс. — Нещо се приземи.

— Това и сам мога да видя! Какво е то? — Лицето на доктор Ърли Макнийл беше почти толкова червено, колкото и колата му. Бялата му коса стигаше до раменете, но темето му беше плешиво и нашарено от старчески петна. Брадата му също беше бяла, а яркосините му очи пронизваха шерифа като хирургически лазери. Беше доста едър и с голямо шкембе и беше облечен в по-голяма от неговия номер зелена риза от операционен екип, както и в джинси с кръпки на коленете.

— И това не ми е съвсем ясно. — Ванс наблюдаваше извитата като дъга водна струя, насочена без никакъв резултат в центъра на пламъците. Ще помогне колкото и едно изпикаване — мислеше си.

Хората излизаха от къщите си. По-младите тичаха направо през парка, а по-старите куцукаха възможно най-бързо. Повечето от ренегатите и кроталите се бяха възстановили, но боят вече беше приключил. Стояха и само гледаха. Потните им и насинени лица се къпеха в заревото на пожара.

Коди успя да се изправи на крака. Главата му все още не беше прояснена, а едното му око беше толкова подуто, че почти се бе затворило. Но със здравето виждаше предмета като всички останали.

Насред гробището за коли на Мак Кейд се издигаше черна пирамида. Коди предположи, че е висока около четирийсет метра, а може би и повече. Повърхността ѝ отразяваше пожара, но въпреки това не изглеждаше да е от метал. По-скоро приличаше на грапава, люспеста като на змия кожа или като броня от малки сегменти, скрепени стегнато с прихлупване. Коди забеляза, че щом водата от пожарния кран се докоснеше до нея, веднага се превръщаше в пара.

Някой го докосна по рамото. Заболя го. Примижа и разпозна Танка до себе си. Каската го беше предпазила от повечето удари, но от ноздрите му се стичаха струйки кръв — резултат от някое сполучливо попадение.

— Добре ли си, човече?

— Мисля, че да.

— Изглеждаш ужасно.

— Сигурно. — Огледа се и видя Гнуси, Боби Клей, Дейви Съмърс... всички ренегати бяха на крака, слава богу, макар някои да изглеждаха така ужасно, както и той самият се досещаше, че изглежда. Погледът му попадна и на Рик Джурадо, който стоеше на не повече от три метра от него и наблюдаваше пламъците. Тая потна гърбина май нямаше нито една драскотина. Отгоре на всичко и той, и повечето кротали се намираха на територията на Пъкъл след мръкнало. Във всяка друга ситуация Коди би налетял яростно върху него. Но изведнъж всичко това му се стори просто пропиляна на вятъра енергия, нещо като бой с призраци. Джурадо обърна глава и погледите им се срещнаха.

Коди все още стискаше гаечния ключ. Не отместваше очи от Рик Джурадо.

— Какво ще правим, Коди? — попита Танка. — Какъв е резултатът, човече?

— Равен — отвърна Коди. — Да го оставим така. — И понеже захвърли напосоки гаечния ключ, изби още малко от потрошената витрина на Игралната зала.

Рик кимна и отвърна глава. Битката приключи окончателно.

— Рентгена — спомни си Коди.

Тръгна към Игралната зала. Видя потрошената си хонда, която все пак имаше шансове да оцелее, и влезе в развалините. Рей Хамънд седеше, опрял гръб на стената. Устните му представляваха моравочервена пихтиеста маса. Цялата му риза беше изпоцапана с кръв.

— Ще издържиш ли? — попита го Коди.

— Може би — едва продума Рей. Беше си прехапал езика по време на боя и сега го усещаше подут като диня. — Какво гори?

— Проклет да съм, ако знам. Нещо падна точно в двора на Мак Кейд. Хайде, опитай да се изправиш. — По-малкото момче пое

подадената му ръка. Коди го повдигна, но краката на Рей веднага се огънаха. — Само не повръщай, защото трябва сам да си пера дрехите.

Почти бяха успели, когато Джеси видя сина си и издаде нещо, подобно на писък. Зад нея Том преглътна шумно буцата, заседнала на гърлото му. Полковник Роудс си пробиваше път сред зяпачите, с поглед, вперен в черната пирамида, а съществуването с лицето на Стиви стоеше близо до черния сивик, с който бяха пристигнали.

— Рей, о, божичко! — изстена Джеси, щом стигна до него. Не знаеше дали да го прегърне, или да го напердаши, но, изглежда, вече бе изял достатъчно бой, затова го прегърна.

— Оу, мамо — възпротиви се той и се освободи от нея. — Не прави сцени.

Том видя насиненото лице на Коди, огледа и другите ренегати и кротали и веднага му стана ясно какво се бе случило. Гневът му се беше стопил. Сега изпитваше само страхопочитание пред извисяващата се, обгърната в пламъци пирамида и не откъсваше очи от нея.

— Това не може да се изгаси с маркуч, сър! — Беше Додж Крийч, облечен в жълто сако на сини карета, панталони в малко по-различен нюанс на синьото и перленосива риза с отворена яка. Не беше имал време да подбере връзка от огромната си, шокираща окото колекция. Ударната вълна бе връхлетяла къщата му и бе изхвърлила и него, и жена му Джинджър от леглата. Главата му се тресеше, а долната му челюст трепереше. — Ще трябва да стоя на телефона цял месец и да се опитвам да изяснявам тази бъркотия пред централната служба. Том, какво, по дяволите, е това нещо?

— Мисля, че е... космически кораб — отвърна Том и очите на Крийч се разшириха за секунда.

— Прости моята глухота — опита Крийч отново, — но май каза...

— Точно това казах. Космически кораб.

— КАКВО? — Ванс стоеше достатъчно близо, за да чуе. — Том, да не си полудял?

— Попитай полковник Роудс какво е. — Том кимна към офицера от военновъздушните сили. — Той ще ти каже.

Роудс огледа небето и изведнъж видя онова, което търсеше — един реактивен Фантом F-4E от Военновъздушната база в Уеб летеше

светкавично от изток на запад над Пъкъл. Светлините на опашката му блещукаха. Роудс го проследи, забеляза, че прави завой, за да мине отново над черната пирамида. Пилотът му в този момент вероятно изпращаше съобщения по радиото за онова, което виждаше, и след малко небето над Пъкъл щеше да гъмжи от реактивни самолети. Погледна назад към Дофин. Тя все още стоеше до колата, а очите ѝ следваха самолета. Може би се питаше дали това нещо би могло да я изведе извън орбитата на планетата. На вид беше само едно малко и уплашено момиченце с кестенява коса, страхливо като малко жребче.

Мина му през ум, че тя току-що се беше научила да ходи. И вероятно все още не знаеше да бяга, иначе щеше вече да е офейкала.

— Знаете ли нещо за това, полковник?

Роудс отклони вниманието си от Дофин. Шерифът и някакъв мъж, облечен в отвратително спортно сако на жълти и сини карета, се бяха приближили до него.

— Какво, по дяволите, е това нещо? — попита Ванс с лице, белязано от струйка кръв. — Откъде дойде?

— Не знам повече от вас самите.

— Но Том Хамънд току-що каза нещо друго, господине — възрази Додж Крийч. — Погледнете тази бъркотия! Половината град е разрушен. И знаете ли кой ще плаща? МОЯТА застрахователна компания! И сега какво ще им кажа?

— Този път със сигурност не е метеор. — Ванс надушваше някаква измама. — Ей, чуйте! Да не е същото нещо като онова, дето падна в пустинята?

— Не, не е. — Роудс беше повече от сигурен в това. Цветът беше различен, а и извънземното летателно тяло, което беше катастрофирало там, беше пет пъти по-малко от това. Видя, че Фантомът се върна за нов кръг ниско над пирамидата. Роудс беше обучен в уменията „да прикрива фактите“, както се казваше в наръчника към проекта „Синя книга“, но как би могъл да скрие нещо толкова голямо като това...

Последва нисък отекващ звук, който се извиси над шума от пожара. Приличаше на мощно хрипливо пшккане.

В следващия миг от върха на пирамидата се изстреля тънък ярковиолетов светлинен лъч и се издигна на повече от шейсет метра нагоре.

— Какво прави то? — изкрещя Ванс и отстъпи една крачка.

Дофин знаеше отговора и стисна юмруци така силно, че ноктите са врязаха в дланите ѝ.

Светлинният лъч започна да се върти като статичен циклон. Пожарникарите избягаха и струите вода секнаха. Отделни снопове светлина се завиваха спираловидно в бързия въртеж на основния лъч и даже започнаха да се преплитат. Виолетови линии тръгнаха в четирите посоки по небето, образувайки решетка над Пъкъл. Те пулсираха с тиха, постоянна сила.

— Прилича на мрежа против буболечки. — Коди чу думите на Танка, а после видя как реактивният самолет се издига под голям ъгъл право нагоре, с намерението да пронизе виолетовата мрежа.

Носът на Фантома докосна решетката и се нагъна навътре. Самолетът избухна и се превърна в оранжево кълбо. Роудс извика: „Не!“ Разхвърчаха се парчета от самолета и всяко от тях, което се докоснеше до решетката, избухваше в пламъци. Горящите отломъци се завихряха и падаха надолу, в пустинята, на около четиристотин метра южно от Бордъртаун.

Решетката продължаваше да расте и да обгръща небето с бледа виолетова светлина.

В радиус от около десетина километра от Пъкъл и Бордъртаун решетката се изви надолу и се спусна към земята. Проряза телефонните и електрическите кабели, които вървяха успоредно на шосе №67. Един шофьор на камион не успя да реагира навреме и да удари спирачки. Заби се в решетката със стотина километра в час и камионът се нагъна като акордеон, гумите се спукаха, а двигателят проби купето и излезе отзад. Камионът отскочи от решетката, сякаш се беше блъснал в каменна стена, и избухна. Някакъв заек от другата страна на решетката се паникьоса и реши да мине през нея, за да се скрие в дупката си, но се изпържи с цвърчене, преди мозъкът му да успее да регистрира болка.

Отделните линии, които образуваха мрежата, потънаха в земята, и то доста надълбоко, и прорязаха водопровода, който пълзеше на юг. Чу се подземният рев на парата.

Светлините по улица „Селесте“ угаснаха изведнъж, без никакво потрепване. Къщите потънаха в тъмнина. Телевизорите замлъкнаха, електрическите часовници спряха да тиктакат. Хладилните помпи в

Ледената къща изстенаха и спряха. Жълтите предупредителни светофари изгаснаха, както и трите все още здрави глобуса на моста на Змийска река.

Джеси го чу, а също и Том, Роудс и Ванс, Коди и Рик — воя на огромната всекидневна мрежа от съоръжения, които поддържаха живота в Пъкъл и Бордъртаун и които сега изведнъж замлъкнаха. Всичко — от климатичната инсталация в стаята за балсамиране в параклиса до електронните ключалки в банката, — всичко изживяваше последните си секунди.

И после настъпи тишина.

Пъкъл и Бордъртаун лежаха под виолетовата светлина на небесната решетка. Чувахе се само пращането на пожара.

Устата на Роудс беше пресъхнала. На изток лумна нов огън от вътрешната страна на решетката — вероятно втори реактивен самолет се беше опитал да избяга и беше експлодирал. Роудс разбра, че пред себе си вижда едно силово поле, чийто генератор беше вътре в пирамидата.

— О, божичко... — стенеше Додж Крийч.

Звук от лопати накара Роудс да се обърне на югозапад. От там се задаваше военен хеликоптер, който летеше на около двацет метра над земята. Той заобиколи отдалеч черната пирамида, бавно направи кръг над Пъкъл и кацна отново в Престън парк. Полковникът изтича натам и видя Гънистън да излиза приведен. Джим Тагарт, дългнестият червенорос пилот, загаси двигателя и перките спряха с вой.

— Видяхме пожара — каза Гънистън, когато Роудс стигна до него. — Както си летяхме и небето изведнъж се освети от това... каквото и да е то. Какво стана със светлините?

— Токът спря. Това е силово поле, Гъни. Току-що видях как два Фантома се превърнаха на пепел, щом се докоснаха до него. Проклетото нещо сигурно обхваща безкрайна площ.

Гънистън гледаше втренчено пирамидата. Страните му горяха от вълнение, както и от червените отблясъци от пожара в автомобилното гробище.

— Още едно извънземно летателно тяло — каза той.

— Точно така. Другите хеликоптери тръгнаха ли?

— Не, сър. Ние единствени се издигнахме. Сандърс и О'Банън са все още на мястото на произшествието.

— Бих казал, че току-що то стана от първостепенна важност за нас, нали? Последвай ме. — Той тръгна към шериф Ванс, следван от Гънистън. — Трябва да поговорим. — Очите на Ванс все още молеха за обяснение, което и без това не би разбрал. — Изпратете някого да намери кмета. По-добре съберете и църковните си пастори, както и всеки, който може да помогне за овладяване на тълпата. Ще се срещнем в канцеларията ви след петнайсет минути. Ще ни бъдат нужни прожектори, свещи, всичко, което можете да намерите.

— Петнайсет минути — повтори Ванс, после кимна мълчаливо. — Да, добре. — Загледа се нагоре към решетката и адамовата му ябълка подскочи, като преглътна. — Хванати сме... в клетка, нали? Видях как избухна самолетът. Тази проклета клетка стига чак до хори...

— Чуйте ме внимателно — каза тихо и сдържано Роудс, приближил лице до това на шерифа. Усети киселата миризма на потта му. — Очаквам от вас да бъдете разумен и да вземате правилни решения. След мен и капитан Гънистън, вие сте най-отговорният човек тук. Разбирате ли това?

Очите на Ванс щяха да изхвъркнат от орбитите си. Никога, и в най-страшните си кошмари, не беше мислил, че ще си наложи да овладява кризисно положение в Пъкъл. Най-тревожния проблем, с който се беше сблъсквал, беше да възпира ренегатите и кроталите да не се избият. А сега, само за някакви секунди, целият му живот се промени.

— Д-д-да, сър — отвърна той.

— Вървете! — заповяда Роудс и Ванс бързо се отдалечи.

Сега да подбере Том и Джеси и да ги заведе на срещата. Трябва да провери телефоните, макар че вече предполагаше, че са замлъкнали, благодарение на същата онази сила, която беше прекъснала хранването с ток. Можеше да опита радиото на шерифа, което се хранваше от акумулатор. Имаше шанс да се свърже с базата в Уеб, но все пак нямаше точна представа какви могат да бъдат ограниченията на полето и дали имаше такива. „Хванати в клетка“ — беше казал Ванс.

— Съвсем точно казано — измърмори Роудс под носа си.

Хвърли поглед към черния сивик на Том и получи нов шок.

Дофин не беше там. Нито се виждаше някъде наоколо.

И Джеси го беше забелязала едновременно с него и първият ѝ вик беше:

— Сти... — но се поправи: — Том, Дофин е изчезнала!

Том видя празното място, където Дофин беше стояла преди една-две минути. Започнаха да търсят сред тълпата наблюдаващи, а Рей седна на бордюра и започна да брой зъбите си. Всички се оказаха на мястото си, но чувстваше, че всеки момент ще припадне.

След малко Том и Джеси откриха, че Дофин вече не се намираше на улица „Селесте“.

Пламъците на пожара обгърнаха шумно запасите от боя и смазочно масло в двора на Кейд. От горящите гуми и масла започнаха да се издигат черни кълба дим, който се събираше високо горе под купола на решетката като черни гръмотевични облаци. Луната над тях придоби абаносов цвят.



## 23. СЛЕД УДАРА

— Какво-о-о? — попита Ърли Макнийл подчертано провлачено.

— В тялото на момичето има извънземна форма на живот — повтори Роудс. — Откъде — не знам. Просто някъде оттам — горе.

Той избърса потта от челото си с вече влажната книжна салфетка. Ризата беше залепнала за гърба му. Електрическият вентилатор естествено не работеше и в канцеларията на шерифа беше ужасно горещо. Бяха „конфискували“ от железарията няколко лампи с батерии, които сега осигуряваха ярко осветление. В канцеларията, освен Роудс и доктор Макнийл, се бяха натъпкали също Джеси и Том, преподабният Хейл Дженингс от Баптистката църква, отец Мануел Лапрадо и по-младият му помощник отец Доминго Ортега. Лапрадо беше поканил Ксавиер Мендоза да дойде като представител на Бордъртаун, а кметът Брет стоеше до Мендоза и си гризеше ноктите.

— Значи това същество е излязло от някакво топче и влязло в Стиви Хамънд? Това ли искате да ни накарате да повярваме? — продължи Ърли, седнал на една твърда пейка, донесена от някоя килия.

— Малко по-сложно е, но сте схванали основното. Смятам, че съществото е заемало своята сфера, докато не е настъпил момент, в който е могло да направи превръщането. Как е осъществено то, неговата физика — не мога да обясня. Очевидно имаме работа с доста странна технология.

— Господине, това е най-дяволската измишльотина, която съм чувал. Простете, отчета. — Макнийл погледна бегло Дженингс и Лапрадо и запали пура, като драсна клечката кибрит в подметката на ботуша си. Ако на някого му пречеше димът, много му здраве. — Том, какво ще кажете вие с доктор Джеси?

— Само едно нещо — вярно е. Стиви... не е вече Стиви. Съществото нарича себе си Дофин.

— Не съвсем — поправи го Роудс. — НИЕ я наричаме Дофин. Мисля, че е видяла нещо сред картинките на Стиви, с което се

идентифицира. Дали е делфинът или океанът — не знам. Но не вярвам, че това ѝ е името, защото не владее добре езика ни.

— Искаш да кажеш, че тя не може да говори? — Гласът на отец Лапрадо беше тих и несигурен. Той беше тънък като тръстика седемдесетгодишен старец с големи искрящи лешникови очи и буйна бяла коса. Беше попрегърбен, но се движеше с подчертано достойнство. Сега седеше на стола зад бюрото на Дани Чафин.

— Може да се разговаря с нея, но само доколкото би могла да се справи след един кратък интензивен курс по английски. Сигурно е високоинтелигентна и възприемчива, защото ѝ бяха нужни само няколко часа, за да научи азбуката и речника и да прехвърли една енциклопедия. Но съм сигурен, че все още има доста неща, които не може да разбере или да ни преведе.

— И сега е изчезнала? — попита Ванс. — Едно чудовище от друг свят броди свободно по нашите улици.

— Мисля, че не е опасна — заяви Джеси, преди мислите на Ванс да станат неуправляеми. — Мисля, че е уплашена и самотна и НЕ я смятам за чудовище.

— Много благородно от твоя страна, като се има предвид как се е намъкнала в твоето малко момиченце. — Ванс осъзна думите си и хвърли поглед към представителите на Бордъртаун, а после отново към Джеси. — Чуйте, тя... то или каквото и да е там, може да си изглежда като малко момиченце, но откъде знаете, че не притежава... нещо като... свръхумения. Като четене на мисли...

Тогава няма от какво да се безпокоиш, защото нямаш такива — помисли си Джеси.

— ... или тяхното насочване. По дяволите, би могла да има смъртоносен лъч или...

— Стига истерии! — прекъсна го решително Роудс и Ванс веднага млъкна. — Първо, капитан Гънистън и пилотът на моя хеликоптер в момента търсят Дофин, второ, съгласен съм с госпожа Хамънд. Съществува не изглежда застрашително. — Не използва думата ОПАСНО. Спомни си как се ръкува с една светкавица. — Когато и ние не я застрашаваме — добави той.

— Какво смятате да правите, като я намерите? Как ще я върнете обратно в нейната топка? — Около главата на Търли се беше образувало було от дима на пурата.

— Не знаем още. Сферата липсва. Смятаме, че е побързала да я скрие някъде. Ако това ще ви успокои, не мисля, че е искала да попадне тук. Просто нейното летателно тяло се е повредило, когато е била на път за другаде.

— Под летателно тяло мисля, че имате предвид космически кораб. — Преподобният Хейл Дженингс стоеше до прозореца. Плешивата му глава с жълдова форма беше оцветена във виолетови нюанси от небесната решетка. Беше набит широкоплещест мъж, приближаващ петдесетте. По време на службата си във флота беше печелил шампионска титла по бокс. — Как би могла да пилотира космически кораб, когато е била в някакво топче?

— Не знам. Можем да го разберем само от нея.

— Добре. Но какво ще кажете за ТОВА? — Главата на Дженингс се наклони към черната люспеста пирамида. — Не знам как се чувствате вие, господа, но специално този посетител малко ме изнервя.

— Да — съгласи се Ванс. — Откъде да знаем, че Дофин не го е повикала да ѝ помогне да ни завладеят?

Полковник Роудс внимателно преценяваше думите си. Едва ли щеше да ги успокои, като им кажеше, че Дофин беше ужасена от появата на тази пирамида, но нямаше смисъл да крие истината.

— Няма доказателство, че тя го е повикала, но сигурно знае какво е. Точно преди да се приземи, тя непрекъснато повтаряше нещо: „Стингър“.

Последва тишина. Всеки премисляше какво би могло да бъде значението на думата.

— Може да е името на планетата, от която идва — предположи Ванс. — Може би изглежда като голяма стара оса под тази кожа.

— Както вече казах — настойчиво продължаваше Роудс, — тя току-що научи английски. Очевидно думата СТИНГЪР е в резултат на нещо видяно. — Той си спомни картинката на скорпиона на дъската в стаята на Стиви. — Не знам какво значение е придала на думата.

— Много неща не знаете, млади човече — каза отец Лапрадо с вяла усмивка.

— Да, сър, но работя по въпроса. Щом намерим Дофин, вероятно ще можем да изясним някои от въпросите. — Погледна бързо часовника си — беше десет и двацет и три. Пирамидата се бе приземила преди малко повече от половин час. — А сега да поговорим

за спирането на тока. Всички сте видели облаците дим, събрани на върха под купола на решетката. Намираме се в някакво силово поле, което се генерира от вътрешността на пирамидата. Освен че то задържа дима от излизане, на него се дължи прекъсването на тока и телефонните линии. Решетката е твърда, въпреки че на вид е прозрачна. Прилича на голям стъклен похлупак. Нищо не може да излезе, нито пък да влезе под него. — Беше се опитал да осъществи радиовръзка с батерийното радио на шерифа, но чу само пукота от отразяването на радиовълните.

— Силовото поле — повтори Дженингс. — Колко надалеч се простира?

— Ще се издигнем с хеликоптера и ще разберем. Предполагам, че се ограничава само около Пъкъл и Бордъртаун най-много на петнайсет километра. Не трябва да се опасяваме от недостиг на въздух. — Надявам се да се окаже прав, мислеше си. — Но димът от тези пожари няма откъде да излезе. — Черният дим от горящите купчини гуми не само се съгъстяваше под купола на решетката, но беше започнал вече да замъглява и улиците. Въздухът бе напоен с миризма на изгоряло.

Ърли изсумтя и за последен път всмукна дълбоко от тънката си пура. После изпусна дима и я стъпка на пода.

— Ще дам своя принос в опазването на въздуха от замърсяване — изръмжа той.

— Правилно. Благодаря.

— Един момент. — Отец Ортега — строен сериозен мъж с леко посивяла над слепоочията коса, се изправи до Лапрадо. — Казвате, че това силово поле не позволява влизането и излизането от него, si? Не е ли ясно, че то има специално предназначение?

— Да — каза Ванс. — Да ни държи в клетка, докато ни похитят.

— Не — продължи свещеникът, — не НАС трябва да държи в клетка, а Дофин.

Роудс погледна към Том и Джеси. Всички те вече бяха стигнали до това заключение. Ако черната пирамида — или онова, което беше вътре в нея — беше дошло за Дофин, тя очевидно не искаше да бъде отведена. Обърна се отново към Ортега, като старателно си налагаше маска на спокойствие.

— И това ще можем да разберем единствено от нея. А ние трябва да поговорим за овладяването на населението. Съмнявам се дали някой ще може да спи спокойно тази нощ. Мисля, че ще е най-добре хората да знаят, че има места, където биха могли да се събират и където ще има светлина и храна. Някакви предложения?

— Гимнастическият салон на гимназията може да свърши работа — предложи Брет. — Достатъчно голям е.

— Хората ще искат да са по-близо до домовете си — каза Дженингс. — Какво ще кажете за църквите? Вече имаме цял тон свещи и мисля, че можем да вземем няколко керосинени лампи от железарския магазин.

— Si. — Лапрадо кимна в знак на съгласие. — Можем да раздаваме храна от хлебарницата и бакалията.

— Няма да е лошо да има и една-две кани кафе от „Дамгосващо желязо“ — обади се Ванс.

— Добре. Следващият въпрос е как да приберем хората от улиците? — Роудс погледна очаквателно към Лапрадо и Дженингс.

Лапрадо каза:

— Горе в камбанарията имаме камбани. Ако не са се откъснали, можем да започнем да ги бием.

— За нас е проблем, защото камбаните ни са електронни. Махнаха истинските преди четири години. Мисля, че мога да намеря неколцина доброволци, които да минават от къща на къща и да уведомяват хората, че църквата е отворена.

— Тогава вие двамата и кметът се заемете с това, както и с храната. Съмнявам се, че можем да махнем всички от улиците, но колкото повече хора са в къщите си, толкова по-спокоен ще бъде.

— Доминго, ще ме изпратиш ли, моля те? — Лапрадо се изправи с помощта на Ортега. — Ще накарам да бият камбаните и ще помоля някои от дамите да започнат да събират храна. — Той се дотътри до вратата и там се спря. — Полковник Роудс, ако някой ме попита какво става, имате ли нещо против да използвам вашето обяснение?

— И какво е то?

— Не знам — отвърна старият свещеник със злоещо подсмиване и позволи на Мендоза да му отвори вратата.

— Не отивай твърде далеч, отче — каза Ърли. — Може много скоро да ми потрябваш. И ти също, Хейл. Четирима от работниците на

Кейд няма да издържат до сутринта и ми се струва, че пожарникарите ще извадят още тела, когато всичко изстине достатъчно.

Лапрадо кимна.

— Знаеш къде да ме намериш — каза той и напусна, придружен от Ортега и Мендоза.

— Рядко се срещат хора с такива здрави нерви — измърмори Ванс.

Ърли се изправи. Нямахше повече време за губене.

— Приятели, всичко това беше много поучително, но трябва да се върна обратно в клиниката. — Осем от момчетата, участвали в битката между бандите, включително Коди Локет и Рей Хамънд, бяха откарани в клиниката на Пъкъл за шевове и превръзки, но там първо се погрижиха за тежко ранените работници на Кейд. Всъщност само седем от общо четирийсет и шестимата бяха дошли, олюлявайки се, обгорени и кървящи, през смачканата ограда. Персоналът на Ърли, който включваше три медицински сестри и шестима доброволци, лекуваше шокираните и нарязани пациенти на светлината от лампите за аварийно осветление. — Доктор Джеси, със сигурност бих могъл да ви използвам. Има един приятел с наранен от метален предмет гръбнак и друг, който скоро ще трябва да се раздели със смачканата си ръка. Том, ако можеш да държиш фенерче, без да ти трепери ръката, и нямаш нищо против гледката на малко кръв, бих взел и теб. — Мина му през ум, че и за Ной Туайли щеше да се отвори доста работа, и то много скоро — след като пожарникарите извадеха останалите трупове.

— Ще се справя — каза Том. — Полковник, ще ни известите ли, щом я намерите?

— Веднага. Още сега отивам да се срещна с Гъни.

Последваха Ърли и излязоха на осветената във виолетово улица. Роудс тръгна към Престън парк, Том и Джеси към сивика, а Ърли пъргаво скочи в откритата си кола. Тя изфуча напред с рев и се размина на косъм с огромен като боен кораб жълт кадилак, който спря пред канцеларията на шерифа. От него излезе Селесте Престън в аленочервен анцуг и като застана с ръце на хълбоците, загледа се в огромната пирамида отвъд реката. После вдигна лице нагоре и сините ѝ очи изпитателно разгледаха решетката. Вече беше видяла хеликоптера в Престън парк. Сигурно бе един от трите, които тази сутрин бяха застрашили красотата ѝ, прекъсвайки съня ѝ, мислеше си

тя и отново я обзе гняв. Но макар и основателен, той скоро утихна. Каквото и да беше онова огромно нещо в гробището за коли на Кейд, както и това — тъмновиолетовото, което покриваше небето, и двете печелеха предимство пред тревогата за нарушения ѝ сън.

Кметът Брет и Хейл Дженингс изскочиха от канцеларията на Ванс и тръгнаха по улица „Аурора“, където живееше собственикът на бакалията. Брет почти се блъсна в Селесте и се уплаши до смърт.

— Ъ-ъ-ъ... госпожо Престън! Какво мога да направя за...

— Здравсти, пасторе! — прекъсна го тя и после втренчи студения си поглед в него. — Брет, надявам се, че можеш да ми кажеш какво е онова нещо ей там и защо небето цялото е осветено, а токът и телефонът ми прекъснаха!

— Да, мадам. — Брет преглътна бързо и лицето му се ороси от пот. — Ами... разбирате ли... полковникът каза, че е космически кораб и от него излиза силово поле, което е спряло електричеството и... — Нямахме как да ѝ обясни всичко, а Селесте го наблюдаваше като ястреб, надвесен над мишка.

— Госпожо Престън, мисля, че ще е най-добре да попитате шерифа Ванс — посъветва я Дженингс. — Той ще ви разкаже всичко.

— О, нямам търпение — каза тя и докато двамата мъже отиваха към синия форд на пастора, тя изпъна рамене, вирна брадичка и така се втурна вътре, че почти откачи вратата от пантите. Изненада Ванс с ръка в машината за кола, от която се мъчеше да извади една кутия.

— Имам няколко въпроса, които се нуждаят от отговор — каза тя и затръшна вратата.

Ванс почти не реагира на влизането ѝ. Нервната му система беше поела максималната си доза шокове. Продължи да се занимава с кутията, която запазваше приятната си хладина в ръката му. Още едно извъртане и готово.

— Седнете — предложи ѝ той.

— Ще стоя права.

— Както искате. — По дяволите, защо не ще да излезе? Правеше го винаги и кутиите изскачаха без никакъв проблем. Изглежда, беше се закачила на нещо.

— О, за бога! — Селесте тръгна наперено към него, бутна го доста грубо настрана, мушна ръка в отвора и стисна кутията. Извъртя

остро китката си наляво и издърпа кутията. — Ето, взимай това проклето нещо.

Изведнъж му се отця. Ръката ѝ беше слаба като кука, затова беше успяла.

— Не, вземете я вие.

Тя обикновено пиеше диетична кола, но беше толкова горещо и задушно, че не биваше да бъде придирчива. Отвори я и отпи няколко хладни глътки.

— Благодаря. Гърлото ми беше пресъхнало.

— Да, знам какво имате предвид. И чешмата не работи.

Той кимна към нея и точно тогава долови странен мирис — на канела или някаква друга уханна подправка. Само след миг осъзна, че сигурно идваше от Селесте Престън, може би от сапуна или шампоана ѝ. После мирисът изчезна и той от ново усети своята пот. Да беше си сложил малко повече от дезодоранта си „Брут“! И без това не ухаеше особено продължително.

— Имаш кръв на лицето си.

— А? Ъ-хъ, сигурно. Поряза ме стъкло. — Той вдигна рамене. — Няма значение. — Носът му душеше да открие още някой полъх на канела.

Мъжка му работа, мислеше си Селесте, докато допиваше колата. Проклетите глупаци се порязват и кървят като заклани прасета и после се преструват, че дори не забелязват това. И Уинт беше същият. Веднъж си беше порязал ръката на бодлива тел и се държеше, сякаш му с влязла треска в пръста. Правеше се на много смел. Може би нямаше никаква разлика между Уинт и Ванс, при положение че се изрежеха двайсетината кила сланина от втория.

Тръсна глава и събра мислите си. Сигурно ѝ въздействаше топлината. А може би беше от дима във въздуха. Никога не беше изпитвала и капка съжаление към Ед Ванс и никак не желаше тепърва да започва да го прави. Хвърли кутията в кошчето и каза рязко:

— Искам да знам какво става тук, и то още СЕГА!

Ванс престана да души. Не беше канела. Беше един лековит храст с жълти цветове. Отиде до бюрото си и взе ключовете на патрулната кола.

— На теб говоря! — озъби се Селесте.



— Трябва да отида до къщата на Дани Чафин и да го взема. Моите нощни заместници са офейкали. Ако искате да чуете за всичко, трябва да дойдете с мен. — Вече беше тръгнал към вратата.

— Да не си посмял да излезеш!

Той спря.

— Трябва да заключа. Идвате ли или не?

Не можеше да си представи нещо по-ужасно от това да бъде в една кола с тлъстия Ванс, чиито сланини се тресат зад волана, но разбра, че трябва да понесе и това.

— Идвам — каза през стиснати зъби и го последва навън.

## 24. ПРИРОДНО БЕДСТВИЕ

— Божичко, имай милост! — Додж Крийч надничаше от един счупен прозорец и гледаше пирамидата. Все още беше с жълтото сако на сини карета, а рядката му червеникава коса беше мокра от пот и залепнала за лъскавия му череп. — Казвам ти, Джинджър, ако това нещо бе паднало двеста метра по на север, сега щяхме да лежим в гробовете си. Как, по дяволите, ще обясня всичко това на господин Брасуел?

Джинджър Крийч седеше в люлеещия се стол във всекидневната, облечена в син пенъоар и обута в пухкави чехли. Посивяващата ѝ коса беше навита на розови ролки. Тя се замисли, смръщи чело и реши:

— Природно бедствие. Ето какво ще му кажеш.

— Природно бедствие — повтори той, сякаш да провери дали звучи убедително. — Не, няма да мине. Ако беше метеор или нещо, което е паднало без умисъл, тогава щеше да бъде Божа работа. Но щом е нещо, което притежава разум, не може да го наречем природно бедствие.

Харв Брасуел беше надзорникът на Крийч от кантората в Далас. Почти никаква сила не можеше да разтвори стиснатия му юмрук, когато станеше въпрос за изплащане на имуществени щети.

— Да не би да казваш, че Бог няма разум? — попита го тя и спря да се люлее.

— Не, разбира се, че не! Имам предвид, че едно природно бедствие трябва да е нещо като буря или суша — нещо, което само Бог може да причини. — Това не звучеше много убедително, но не му се искаше да притеснява Джинджър, която беше религиозна фанатичка. — Не мисля, че Бог има нещо общо с това.

Скърцането на стола ѝ се поднови. Стаята бе осветена от три фенера с газ, окачени на полилея, наподобяващ колело на каруца. Няколко свещи горяха върху телевизора. Етажерките бяха претъпкани със съкратени издания на „Рийдърс Дайджест“, купчини от „Нашънъл Джиографикс“, книги по застрахователно право, наръчници на

търговския посредник, както и богатата колекция от религиозните томове на Джинджър.

— Обзалагам се, че това нещо е разклатило основите на всяка къща в града — ядосваше се Додж. — Кълна се, че деветдесет процента от прозорците сигурно са счупени. Всички улици са се напукали. Никога досега не съм вярвал в космически кораби, но ако това нещо не е такова, тогава не зная какво би могло да бъде.

— Не искам да мисля за него — каза Джинджър и се засмя по-силно. — Няма такива неща като космически кораби.

— Е, със сигурност не е Голямата бонбонена планина. Божичко, какъв хаос! — Додж допря хладната чаша на чая с лед до челото си. Хладилникът беше изключил още със спирането на тока, разбира се, но в камерата все още имаше няколко формички с лед. В тази жега съвсем скоро щяха да се разтопят. — Онзи полковник Роудс има среща с шерифа и кмета Брет. Обаче мен не ме покани. Не ме смята за достатъчно важен. Мога да продам застраховка и да изпълнявам прищевките на всеки в града, но накрая не съм достатъчно важен. Това се казва благодарност.

— Смирените ще наследят земното царство — каза Джинджър и той се намръщи. Не му стана ясно за какво говори, а му се струваше, че и тя самата не беше наясно.

— Аз не съм смирен — каза ѝ той. Тя продължи да се люлее. Чу се ниският ритмичен звън на камбаната в Католическата църква отвъд реката, която призоваваше енорияшите. — Май Лапрадо отваря по поръчка. Предполагам, че и преподобният Дженингс ще го последва. Ще бъдат нужни не само църковни камбани, за да се спрат хората...

Чу се шум, който го накара да спре по средата на изречението. Беше остър, придружен е пукот — като при изтръгване на тухли.

Под краката ми е — помисли си Додж Крийч. — Сякаш мазето се разцепва...

— Какъв е този шум? — извика Джинджър и се изправи. Люлеещият се стол продължи да скърца празен.

Дървеният под потрепера.

Додж погледна жена си. Очите ѝ бяха разширени и изцъклени, устата ѝ бе замръзнала в едно тревожно „О“. Полилея над главите им се разтресе и фенерите започнаха да се люлеят.

Додж каза:

— Мисля... че има земетре...

Подът се издигна нагоре, сякаш нещо огромно го напъваше отдолу. Изхвъркналите гвоздеи заблестяха на светлината от фенерите. Джинджър се олюля назад и падна с писък, а Додж се свлече на колене.

Тя видя как подът се разцепи под съпруга ѝ и тялото му се озова до шията в процепа. Около него се вдигнаха облаци прах и изпълниха стаята, но и през тях тя виждаше лицето му — тебеширенобяло, с очи, превърнали се в празни дупки от ужас. Той я гледаше умолително как се тътри заднишком, възможно по-далеч от пропадащия под.

— Нещо ме дърпа — каза Додж с тънко, ужасяващо скимтене. — Помогни ми, Джинджър. Моля те...

Той успя да извади ръка от дупката и я протегна към нея. Нещо подобно на сиви сополи се точеше от пръстите му.

Джинджър се разрида. Ролките се люлееха, увиснали на косата ѝ.

После Додж изчезна там долу, в дупката наред всекидневната. Къщата се разтърси отново, стените сякаш изстенаха от болка, че са предали господаря си. През процепите на дървената ламперия като въздишка на призрак нахлу прах от гипсовата мазилка... и отново настана тишина, нарушавана само от скърцането на люлеещия се стол и полилея. Един от фенерите беше паднал, без да се счупи върху кръглото червено чердже.

Джинджър Крийч прошепна:

— Додж? — Цяла трепереше, сълзите се стичаха по лицето ѝ, а мехурът ѝ щеше да се пукне всеки момент. После изкрещя: — ДОДЖ?

Не последва отговор. Някъде отдолу се чуваше само кикотене на вода, изтичаща от спукана тръба. Скоро водата свърши и кикотенето спря.

Джинджър се примъкна напред към дупката, но мускулите ѝ бяха като гумени. Трябваше да погледне там долу — не искаше, не можеше, но трябваше — защото там беше изчезнал съпругът ѝ. Стигна до назъбения ръб и стомахът ѝ застрашително се надигна, така че трябваше да стисне очи и да преодолее гаденето. Щом ѝ мина, надникна в дупката.

Само тъмнина.

Посегна към фенера и увеличи фитила. Пламъкът се надигна и заприлича на оранжево острие на нож. Мушна лампата в дупката, а с

другата ръка стисна раздробения на трески ръб на пода. Кокалчетата на пръстите ѝ побеляха.

Посипа се жълт прах и се завихри като малък циклон. Тя надникна в мазето, което беше на два и половина метра дълбочина. Но в неговия под имаше друга дупка, която изглеждаше — о, велики Боже! — като изгризана през циментовите тухли. Отвъд пода на мазето цареше още по-голяма тъмнина.

— Додж? — прошепна тя и думата отекна: ДОДЖ? ДОДЖ? ДОДЖ? Пръстите ѝ се сгърчиха и изпуснаха фенера. Той падна през дупката на пода в мазето и продължи надолу, може би още пет-шест метра. Накрая се удари в червената тексаска пръст и избухна при запалването на цялото количество газ. Долу, в този отвор, Джинджър успя да види отблясъците от тинята, където незнайно какво беше завлякло съпруга ѝ.

Нервите ѝ не издържаха и тя се сви на кълбо, разтърсвана от силни конвулсии. Реши да си каже Двайсет и третия псалм седем пъти, защото седем ѝ се струваше свещено число и ако рецитираше достатъчно високо и вложеше истински желанието си, щеше да вдигне глава и да види Додж, седнал в креслото си в другия край на стаята да чете някоя от своите книги-наръчници за търговския посредник, телевизорът щеше да си работи, а онова нещо, което не би могло да бъде космически кораб, щеше да е изчезнало. Започна да рецитира, но почти се задави от ужас — беше забравила думите.

Навън се чуваше църковна камбана.

Сигурно е неделя, помисли си тя. Неделя сутрин, нова и светла. Изправи гръб, заслушана в камбаната. Какво беше това виолетово сияние, което нахлуваше през прозореца? Къде беше Додж и защо имаше такава дупка...

Винаги беше обичала звъна на църковната камбана, призоваваща я на поклонение. Време беше да върви, а Додж можеше да дойде и покъсно. И ако днес се облечеше в онзи червен костюм, щеше да го одере жив. Изправи се. Погледът ѝ беше празен, а по покритото ѝ с прах лице блестяха мокри улейчета. Тя излезе от къщата, събу пухкавите си чехли и продължи боса по „Бразос“.

## 25. НАЙ-ДОБРИЯТ ПРИЯТЕЛ НА САРДЖ

— Не се плаши, Скутър. Няма да позволя да ти се случи нищо лошо. — Сардж Денисън потупа Скутър по главата и невидимото животно се сви до крака му. — Не се тревожи. Старият Сардж ще те пази.

Той седеше на ръба на естрадата по средата на Престън парк. Току-що беше наблюдавал как хеликоптерът излита с двама мъже на борда освен пилота. Машината се издигна на двайсетина метра и се отпрати на изток. Шумът от лопатите бързо заглъхваше с отдалечаването ѝ.

Сардж я проследи с поглед, докато мигащите ѝ светлини съвсем се изгубиха. Камбаната на Католическата църква отвъд реката биеше, а няколко души на „Селесте“ и Коубър Роуд гледаха черната пирамида и разговаряха. Повечето хора се бяха прибрали по домовете си. Сардж наблюдаваше и лъча виолетова светлина, който не преставаше да се върти. Куполът на решетката се губеше в неподвижни облаци от абаносовочерен дим. Във въздуха се носеше миризма на изгоряло. Тя не му харесваше, защото караше някои тъмни неща в мозъка му да се раздвижват.

Скутър изхленчи.

— Ей, не плачи! — Гласът на Сардж беше успокоителен, пръстите му нежно галеха козината. — Няма да те оставя сам.

Усети някакво движение и изведнъж видя пред себе си лицето на малко момиченце, обляно във виолетова светлина. Косата му беше посипана с прах. Беше подало глава изпод естрадата и го гледаше слисано.

— Здравсти — каза Сардж. Беше познал детето. — Ти си дъщерята на господин Хамънд — Стиви.

Тя не каза нищо.

— Познаваш ме, нали? Сардж Денисън? Майка ти те доведе в училище един следобед. Помниш ли?

— Не — отвърна предпазливо Дофин, готова да се дръпне обратно под заслона, в който беше намерила прикритие.

— Аз пък добре си спомням. Мисля, че беше миналата година. Колко голяма си сега?

Дофин се замисли.

— Голяма — каза тя.

Има странен глас, помисли си той. Някак дрезгав, прегракнал или нещо такова. Май малко сироп за кашлица ще ѝ дойде добре.

— Какво правиш там отдолу? — Не последва отговор. — Защо не излезеш и не кажеш здрасти на Скутър? Спомням си, че той те хареса.

Тя се поколеба. Това същество не изглеждаше застрашително и освен това имаше приятна... как се наричаше? Приятна усмивка на процепа си. Това май означаваше липса на агресивност. Освен това беше и любопитна. Беше го видяла да приближава и беше чула, че сядат над главата ѝ. Беше сам. Защо тогава общуваше с някаква единица, която непрекъснато наричаше Скутър?

Дофин изпъзля навън. Сардж видя, че дрехите ѝ бяха покрити с прах, ръцете ѝ бяха мръсни, връзките на маратонките — развързани и омотани.

— Майка ти ще ти нашляпа дупето — каза ѝ той. — Ти си подвижна торбичка от прахосмукачка.

— Мислех, че съм дъще-ря — каза Дофин още по-объркана.

— Е... да, такава си. Просто исках да кажа... о, забрави го. — Той докосна варосаната дъска до себе си. — Защо не седнеш?

Дофин не разбра съвсем какво имаше предвид, защото не видя стол, пейка или табуретка, предназначени за отпускане и почивка на човешкото тяло, затова просто реши, че я кани да имитира неговото положение. Тъкмо се накани да седне, той извика:

— Чакай! Не сядай върху Скутър!

— Ску-тър? — попита тя.

— Правилно. Той е точно тук. Скутър, отмести се и направи място на малкото момиченце. Помниш я, нали? Стиви Хамънд?

Дофин проследи линията на погледа му и видя, че говори на нещо, което тя възприемаше като празно пространство.

— Ето, отмести се.

— Аз пред-почитам да... — Какъв беше терминът? — Да заема изправено положение.

— А? — Сардж се намръщи. — Какви са тия приказки?

— Уеб-стър — беше отговорът.

Сардж се засмя и се почеса по главата. Пръстите му направо стържеха в стърнището на косата му.

— Ти си шегаджийка, Стиви!

Тя наблюдаваше как пръстите му се движат по черепа му. После отскубна малко от своята коса и я разгледа. От каквото и да се състояха тези форми на живот, наречени човешки същества, те със сигурност имаха много малко общи черти.

— Кажй сега, защо се криеш под естрадата? — попита Сардж, докато с дясната си ръка търкаше муцуната на Скутър. Дофин проследи движенията на ръката му. Той прие мълчанието ѝ за цупене. — О, да не си избягала от къщи?

Никакъв отговор.

Той продължи:

— Човек няма кой знае къде да отиде, когато бяга от къщи, нали? Сигурно вашите са се притеснили за теб. Особено когато оня голям черньо стои ей там?

Дофин хвърли само бегъл поглед към високата пирамида и по тялото на нейния приемник премина тръпка.

— Така ли го наричате? — попита тя. — Голям... — Този термин го нямаше в речника на Уебстър. — ... черньо?

— Ами не е ли такъв? — Той изсумтя и поклати глава. — Никога не съм виждал такова нещо. И Скутър също. Би могло да сложиш целия град вътре и пак да ти остане място отгоре, обзалагам се.

— А защо? — попита го тя.

— Защо какво?

Тя проявяваше търпение, защото усещаше, че има работа с форма на живот с минимални способности.

— Защо би поискал да сложиш целия град вътре в този голям черньо?

— Не исках да кажа в действителност. Просто... нали разбираш — например. — Той погледна към решетката. — Видях един самолет да се удря там и да избухва — бу-у-ум — просто така. Видях го, както си стоях на верандата. Малко преди това говорих с преподобния отец.



Той казва, че е като стъклена купа, захлупена върху Пъкъл. Казва, че нищо не може и влезе и да излезе изпод нея. Казва, че е нещо от... — Той махна с ръка към тъмнината. — Ей там, навън, от много далече. — Ръката му отново се върна върху Скутър. — Но ние със Скутър се разбираме отлично. От доста време сме заедно. Ще се оправим.

За-блуж-дение — помисли си тя. Постоянна вяра в нещо фалшиво (обратното на истинско), типична за някои ментални (свързани с ума) разстройства.

— Какво е Скутър? — попита тя.

Той я погледна така, сякаш се стресна от въпроса. Остана с отворена уста и в продължение на няколко секунди лицето му изглеждаше безжизнено, а очите — изцъклени. Накрая каза:

— Моят приятел. Моят най-добър приятел.

Последва нещо като ръмжене, шум, непознат на Дофин. Той като че ли набираше все повече сила — усещаше, че това стържене и преплитане на звуци идва от самия център на тялото ѝ.

— Сигурно си гладна. — Погледът на Сардж се бе прояснил и той отново се усмихваше. — Стомахът ти говори.

— Моят... сто-мах? — Това беше ново и впечатляващо откритие. — И как-во каз-ва?

— Че ти е нужна храна, ето какво. Наистина говориш странно. Не е ли така, Скутър? — Той се изправи. — По-добре си върви у дома. Вашите сигурно те търсят.

— У дома — повтори Дофин. Това понятие беше ясно. — Моят дом е... — Тя огледа небето. Решетката и димът закриваха отпразните ѝ точки и не можеше да види звездния коридор. — Хей там, навън, много далеч. — И повтори жеста му, защото ѝ се стори доста подходящ за обозначаване на голямо разстояние.

— А, вече ме будалкаш — смъмри я Сардж. — Къщата ви е нагоре по улицата. Хайде, ще те изпратя.

Дофин разбра, че намерението му беше да я ескортира до кутията, която обитаваха Стиви, Джеси, Том и Рей. Нямахше защо да се крие повече, нямахше как да напусне тази планета. Сега друг беше наред за своя ход в играта. Изправи се на подпорите, които все още ѝ се струваха тромави и несигурни, и последва това същество. Нищо дори и в най-смелите ѝ сънища не я беше подготвило за гледките, които се откриваха пред нея сега: редици от неразумно построени

кутии се мъдреха от двете страни на неприятно груба и твърда повърхност; извисяваха се грозни растения, в които бяха забити ужасяващи ками; като средство за придвижване служеха по-малки кутии, които вибрираха по твърдите повърхности с отвратително гравитационно налягане и произвеждаха шумове, сякаш унищожаваша цели светове. Знаеше термините — къщи, кактуси, автомобили — от онази кошмарна колекция, наречена „Британика“, но възприемането на писмените описания и двумерните образи беше далеч по-необезпокояващо от действителните обекти. Докато вървяха и Дофин се бореше с гравитацията, чу съществото Сардж Денисън да говори:

— Хайде, Скутър! Не гледай да избягаш, за да се изпоцапаш! Не, няма да ти хвърля пръчка!

Тя се питаше дали нямаше някакво измерение, което не можеше да осъзнае още — някакъв друг свят, скрит отвъд този, който виждаше. О, тук имаше много неща за изучаване и за размисъл, но нямаше време за тях.

Главата ѝ се завъртя на рамото. Болката от някакви неподдаващи структури спря главата ѝ от пълно завъртане. Знаеше, че ги наричат кости. Тези на ръцете и краката от тялото на нейната приемница все още пулсираха от болката, причинена от нейните кълчения. Разбра, че костите бяха рамките на тези същества и призна, че бяха истинско инженерно чудо, което издържа на такава гравитация и поема зашеметяващото наказание на „ходенето“. Тези същества, мислеше си тя, сигурно имаха дълбока родствена връзка с болката, защото при тях тя присъстваше неизменно. Явно бяха корави същества, щом издържаха на такива мъчения, като „автомобили“, „улици“ и „маратонки“.

Вгледа се за миг в „големия черньо“ и виолетовата решетка и ако Сардж Денисън беше видял ъгъла, под който беше извила врат, с право би помислил, че е решила да го счупи. Капанът е сложен, помисли си тя на своя музикален език. Вече имаше болка и страдание. Скоро пружината щеше да щракне и тук, в тази капсулка живот, наречена Пъкъл, щеше да последва измиране на биологичния вид. Масово измиране.

Усети някакво притискане в гърдите си, много по-болезнено от гравитацията. Тези човешки същества бяха примитивни и невинни и не знаеха какво ги чака.

Дофин се поспря. И това ще се случи заради мен, мислеше си тя. Защото дойдох тук, на тази малка планета в края на звездния коридор, в една млада цивилизация, която бе далеч от технологиите, способни да я изведат дълбоко в космоса, а там милиони светове и култури копнееха за свобода.

Беше се надявала да научи езика им, да остане по-дълго, за да им разкаже за себе си и да обясни защо беше препускала по звездния коридор. Смяташе да си тръгне много преди да се случи това. Никога не ѝ беше минавало през ум, че нямат междузвездни летателни апарати, тъй като повечето от цивилизациите, с които беше запозната, имаха. Пружината на капана всеки момент щеше да щракне, но тя нямаше да се хвърли в него. Все още не, щеше да изчака, докато настъпи пълната безизходица. Беше обещала, че тази дъщеря ще бъде в безопасност и винаги държеше на обещанията си.

Извърна глава от небесната решетка и черната пирамида, но те останаха като грозни отворени рани в съзнанието ѝ.

Стигнаха къщата на Хамънд. Сардж почука на вратата, почака, почука отново и като не последва отговор, каза:

— Няма никой. Май са излезли да те търсят.

— Аз съм тук — отвърна тя, без да разбира. Това същество Сардж беше истински нарушител на езиковите правила.

— Знам, че си тук, и Скутър знае, че си тук, но... малка госпожице, ти сигурно знаеш как се хвърля финтова топка, нали?

— Финтова топка?

— Да-а. Знаеш. Силна топка под ъгъл, финтова топка, мокра топка — бейзбол.

— А-а. — По устните ѝ пробяга усмивка. Спомни си зрелището по „телевизора“. — Вярно.

— Добре. — Сардж опита бравата и вратата се отвори. — Да надникнем тук! Сигурно много са бързали. — Той мушна глава. — Ей, аз съм Сардж Денисън. Има ли някой у дома? — Не очакваше отговор и се оказа прав. Затвори вратата и огледа улицата и в двете посоки. В няколко от прозорците блещукаха свещи. Не можеше да се разбере къде са семейство Хамънд, особено при целия този хаос от последния час. — Искаш ли да потърсиш вашите? — попита я той. — Може би ще можем да ги открием...

Гласът му бе заглушен от лопатите на хеликоптера, който профуча над главите им на височина двайсет-двайсет и пет метра, отивайки на запад. Шумът накара Дофин да се спусне светкавично напред. Тя хвана с две ръце ръката на Сардж и се притисна до него. Цялото ѝ тяло трепереше.

Детето е уплашено до смърт, помисли си Сардж. И кожата му е студена... Боже, колко здраво стиска за едно дете! Усещаше как пръстите му започват да го боцкат, сякаш ръката му беше оплетена в кабел с нисък волтаж. Усещането не беше неприятно, просто странно. Видя, че Скутър обикаля в кръг, очевидно също разтревожен от минаването на хеликоптера.

— Няма защо да се страхуваш. Това е само една машина — каза той. — Вашите сигурно ще се върнат много скоро.

Дофин не се пускаше от него. Електрическото боцкане се придвижваше нагоре по ръката му. Чу стомахът ѝ отново да къркори и попита:

— Вечеряла ли си? — Детето бе още много наплашено, за да му отговори. — Не живея далеч оттук. Малко по-нагоре по улица „Бразос“. Имам свинско с боб и чипс. — Боцкането беше стигнало до лакътя му. Но тя не го пускаше. — Искаш ли една купа свинско с боб? После ще те доведе обратно и ще почакаме вашите. Какво ще кажеш?

Не знаеше дали беше съгласна, но направи една крачка и тя пристъпи едновременно с него.

— Казвал ли ти е някой, че ходиш много смешно? — попита я Сардж.

Продължиха към „Бразос“, като тя го държеше и с двете си ръце. Постоянната пулсираща енергия, която излъчваше, напредна по нервен път през рамото, шията, гръбначния стълб, чак до мозъчната му кора. Почувства леко главоболие.

Скутър припикаше до него. Сардж се обърна към животното:

— Ти си много игрив...

Проряза го остра болка. Само за миг и някаква запалителна свещ хвърли искра.

Скутър изчезна.

— Ъ-ъ-ъ... — мънкаше като на себе си Сардж. Свещта даде на късо.

Ето Скутър отново се появи. Много игрив.

Лицето на Сардж се обливаше в пот. Нещо се бе случило, не знаеше какво, но НЕЩО се бе случило. Ръката на детето го стискаше здраво и главата го болеше. Провесил розовото си езиче, Скутър изтича напред да го изчака на верандата.

Вратата, както винаги, не беше заключена. Сардж остави Скутър да влезе пръв, а момиченцето най-сетне го пусна и той взе да търси газената лампа и кибрит. Но в мозъка му продължаваха да хвърчат искри и едната страна на тялото му — тази, от която беше стояла Дофин — цялата гореше. Сардж запали лампата и светлината ѝ прогони някои от сенките, но те бяха измамни сенки и понякога Скутър беше там, а в следващия миг изчезваше.

— Малка госпожице — каза той и се отпусна на един от столовете в безупречно подредената и почистена стая, — аз... не се чувствам съвсем добре. — Скутър скочи в скута му и го близна по лицето, а Сардж го прегърна. Малкото момиче го наблюдаваше, застанало точно на края на осветеното от лампата петно. — Боже... главата ми. Наистина ще надмине оркестъра в... — Той премига няколко пъти.

В прегръдката му нямаше никой.

Мозъкът му пращеше. Студена пот се стичаше по лицето му.

— Скутър? — прошепна той. Гласът му секна, лицето му се изкриви. — Скутър? О, Исусе... о, Исусе... недей носи пръчката. — Клепачите му затрептяха. — Недей носи пръчката. НЕДЕЙ НОСИ ПРЪЧКАТА!

Дофин застана до него. Разбра, че той виждаше в онова измерение, в което тя не можеше, и го помоли много тихо:

— Кажи ми какво е Ску-тър?

Сардж изстена. Искрата ту припламваше, ту угасваше. В скута му се появяваха и изчезваха на мигаща светлина призрачни видения на Скутър. Ръцете му стискаха празното пространство.

— О, мили боже... недей... недей носи пръчката — умоляваше той.

— Кажи ми — повтори тя.

Сардж извърна глава. Видя я. Скутър. Къде беше Скутър? Тъмните неща в мозъка му се промъкваха към светлината. В очите му пареха сълзи.

— Скутър... донесе пръчката — каза той и започна да ѝ разказва останалото.

## 26. КЪЩАТА НА КРИЙЧ

— Вървеше по средата на улицата, една пресечка южно от църквата — обясняваше Кърт Локет. — Без малко да я блъсна, но успях да ударя спирачки навреме.

Шерифът Ванс огледа отново Джинджър Крийч. Тя беше боса, а от вратата до мястото, където стоеше, водеха кървави стъпки. Сигурно си е нарязала краката на счупени стъкла, предположи той. Боже, та тя е готова за лудницата!

Джинджър гледаше втренчено право напред. В косата ѝ висяха няколко ролки, а лицето ѝ представляваше бледа маска от прах.

— Кълна се в Бога, уплаши ме до смърт — каза Кърт и погледна Дани Чафин. Заместникът направи още една обиколка около Джинджър. — Бях тръгнал към магазина за спиртни напитки. Знаете ли къде човек може да получи едно питие?

— Магазинът е затворен — каза му Ванс и стана от стола. — Това беше едно от първите неща, които направихме.

— И аз така предположих. — Кърт потърка уста и се усмихна нервно. Чувстваше се така, сякаш се разпадаше, а това, че налетя на разхождащата се като зомби Джинджър Крийч, не му се отрази особено добре. — Просто... нали знаете, имам нужда от нещо, за да прекарам нощта. — От разтворената яка на намачканата му бяла риза висеше новооткритата му вратовръзка.

— Джинджър? — Ванс помахаше с ръка пред лицето ѝ. Тя мигна, но не продума — Чуваш ли ме?

— Търся момчето си — каза Кърт. — Някой от вас виждал ли е Коди?

Ванс не се сдържа и се изсмя. Чувстваше се така, сякаш беше минал през десет кръга на ада, когато преди трийсетина минути отиде със Селесте Престън да вземе заместника си Чафин от къщата му на улица „Оукли“. Накрая се беше хванал да обяснява на Вик и Арлийн Чафин за космическия кораб, а Арлийн беше започнала да реве и да стене, че е дошъл краят на света. Ванс беше върнал Селесте до колата

й и тя бе отпрашила на запад в големия жълт кадилак. Вероятно към хазиендата си, където щеше да се скрие под леглото. Още по-добре, и без това на никого не му се искаше тя да се мотае наоколо.

— Кърт, ако не проспиваше по двацет часа от денонощието, щеше да представляваш обществена опасност. Около девет и половина момчето ти вдигна голяма дандания в Игралната зала, по-скоро започна един бой между бандите, който отведе доста от момчетата в клиниката. При всичките ранени работници на Мак Кейд, тези допълнителни пациенти май дойдоха прекалено много на доктор Нийл.

— Коди... да се бие? — Кърт нямаше представа за времето. Погледна часовника си и видя, че беше спрял на десет и две минути. — Добре ли е? Искам да кажа...

— Да, добре е. Малко е понатупан обаче. Запъти се към клиниката.

Което означава сметка за плащане на доктора — помисли си Кърт. Проклетият хлапак!

— Джинджър? Аз съм Ед Ванс. Дани, подай ми онова фенерче на бюрото. — Той го грабна, щракна ключа и насочи лъча към невиждащите очи на жената. Тя трепна едва забележимо и ръцете й се вдървиха до тялото. — Джинджър! Какво се случи? Как така...

Мощен гърч премина по цялото й тяло и лицето й се напрегна така, сякаш мускулите щяха да пръснат кожата.

— Тя има пристъп! — изпищя Кърт и отстъпи назад към вратата, прескачайки кървавата диря, оставена от жената.

Сивите й устни затрепераха и се отвориха.

— Господ е... моят пастир — прошепна тя. — Той ме приспива сред зелени ливади. Той... ме води към... спокойни води. — От очите й се стичаха сълзи, докато си припомняше мъчително и рецитираше на пресекулки Двацет и третия псалм.

Сърцето на Ванс блъскаше силно.

— Дани, по-добре да прескочим до къщата на Додж. Тази работа наистина не ми харесва.

— Да, сър. — Дани погледна към стъклената витрина на оръжейния шкаф. Ванс прочете мислите му, защото не се различаваха от неговите.



— Вземи една ловджийска пушка за мен — каза той, — а за себе си една винтовка. И ги зареди.

Дани пое връзката с ключовете и отключи шкафа.

— Аз... няма... да се плаша от... — Думите заседнаха в гърлото ѝ. — Да се плаша от... не се плаша от... — Не можеше да се осмели да го каже и по лицето ѝ рукна нов поток от сълзи.

— Кърт, искам да заведеш Джинджър в клиниката. Намери Ърли и му кажи...

— Почакай! — възпротиви се Кърт. Не искаше да има нищо общо с това. — Не съм заместник-шериф!

— Вече си. Ще се закълнеш по-късно. А сега искам да направиш каквото ти казах — да заведеш Джинджър там и да кажеш на Ърли как си я намерил. — Той взе ловджийската пушка, подадена от Дани, и постави по няколко допълнителни патрона в джобовете си.

— Ъ-ъ-ъ... какво, мислиш, се е случило? — Гласът на Кърт трепереше. — Имам предвид с Додж?

— Не знам, но смятаме да разберем. Джинджър, искам да отидеш с Кърт. Окей? Чуваш ли ме?

— Не се плаша от... — Тя стисна очи, после отново ги отвори — Не се плаша от...

— Ед, не разбирам от това. Не ставам за заместник-шериф. Не можеш ли да накараш някого другого да я заведе?

— О, Исусе Христе! — изкрещя Ванс, чиито опънати нерви бяха на ръба на скъсването. Джинджър подскочи и изхленчи, а после се отдръпна от него. — Ето, ще ти платя, за да го направиш. — Той бръкна в задния си джоб и извади портфейла си. В него имаше само една банкнота от пет долара. — Хайде, вземай я. Размърдай си задника и върви си купи една проклета бутилка в Клуба на Боб Уайър!

Кърт облиза долната си устна. Ръката му се зарови в портфейла и излезе оттам, обогатена с пет долара.

Ванс нежно подхвана Джинджър за ръката и я поведе навън. Тя тръгна покорно, оставяйки кървави следи по пода. От напрегнатия ѝ шепот „Не се плаша... не се плаша...“ го побиваха тръпки. Дани заключи след тях и Кърт поведе лудата към буика си, настани я вътре и подкара към клиниката. Ауспухът на колата се влачеше по паважа и хвърляше искри.

Ванс караше патрулната кола, а Дани стоеше мълчаливо до него и стискаше здраво винтовката. Къщата на Додж Крийч беше с червени шисти на покрива и жълтеникава декоративна мазилка и се намираще близо до ъгъла на „Селесте“ и „Бразос“. Входната врата беше широко отворена. Шерифът и заместникът му видяха слаба светлина от свещи или фенери, но Додж не се мяркаше никъде. Ванс спря колата до тротоара и двамата тръгнаха по настланата с дребен чакъл пътека.

На около два-три метра от вратата краката на Ванс изведнъж изтръпнаха. Беше видял един от чехлите на Джинджър на сухата морава. В стомаха му се надигаше някаква студенина. Вратата му заприлича на зейнала уста, готова да го схруска, щом влезе вътре. Някъде безкрайно отдалеко до него достигаха груби млади гласове, които го дразнеха: „Burro! Магаре! Burro!“

— Шерифе? — Дани беше спрял до вратата. — Добре ли си? — Лицето на Ванс лъщеше от пот на бледата виолетова светлина.

— Да. Отлично. — Той се наведе и разтри коленете си. — Просто стари болки от футбола. Понякога ме връхлитат изведнъж.

— Не знаех, че изобщо си играл футбол.

— Беше много отдавна. — Не само лицето, цялото му тяло беше плувнало в пот. Студена, мазна пот. Кариерата му като шериф беше включвала само разтървяване на биещи се, разследване на пътни злополуки и издирване на изгубени кучета. Никога не му се бе наложило да стреля като служебно лице и от самата мисъл, че трябваше да влезе в тази къща и да види какво беше накарало Джинджър Крийч да полудее, настръхваше, сякаш по гърба му лазеха паяци.

— Искаш ли да вляза аз? — попита Дани.

ДА — без малко да се изтърве. Но знаеше, че трябва той да отиде пръв. Гледаше втренчено вратата и си повтаряше, че трябва да влезе пръв, защото той именно е шериф и освен това има ловджийска пушка, а Дани — само винтовка. Каквото и да беше онова вътре, можеше да направи и него, и всичко останало на решето.

— Не — дрезгаво каза. — Аз съм първи.

Положи неимоверни усилия, за да тръгне отново. Влезе в къщата на Крийч и щом пристъпи прага, веднага се сви. Някаква разхлабена дъска изстена под десния му ботуш.

— Додж! — извика и гласът му секна. — Додж, къде си?

Тръгнаха към светлината. Прекосиха фоайето и влязоха във всекидневната, където два газени фенера хвърляха сенки, а от пода до тавана се стелеха облаци прах.

— Шерифе, погледни това! — Дани я беше видял първи и сочеше към нащърбения под, в който напред стаята зееше дупка. Ванс и Дани се приближиха до ръба и надникнаха надолу в мрака.

Скръц-скръц. Скръц-скръц.

Двамата едновременно вдигнаха глава.

Някаква фигура седеше в люлеещия се стол в далечния край на стаята и бавно се поклащаше напред-назад, назад-напред. На пода до стола лежах пръснати списания „Нешънъл Джиографик“.

Скръц-скръц. Скръц-скръц.

— Додж? — прошепна Ванс.

— Здравсти — каза Додж Крийч. Лицето му беше в сянка, но той още носеше жълтото сако на сини карета, тъмносините панталони, перленосивата риза и обувките в два цвята. Червеникавата му коса беше прилизана на темето, а ръцете му лежах, скръстени в скута.

— Какво... какво става? — попита Ванс. — Джинджър е почти полу...

— Здравсти — каза другият отново, без да престава да се люлее. Лицето му беше безжизненобледо, а очите му блестяха хладно на светлината на двата фенера, които все още висяха на изкривения полилей.

Скръц-скръц — продължаваше да скърца столът.

Гласът му — помисли си Ванс, гласът му е странен. Стържец — като въздух, преминаващ през басовите тръби на църковен орган. Звучеше като гласа на Додж, но... беше по-различен.

Блесналите очи го наблюдаваха внимателно.

— Ти си човек на властта, нали? — попита го гласът носово.

— Аз съм Ед Ванс. Ти ме познаваш. Хайде, Додж, за какво е всичко това? — Коленете му отново се вдървиха. Нещо не беше наред с устата на Додж.

— Ед Ванс. — Главата на Додж се килна леко на една страна. — Ед Ванс — повтори той, сякаш никога не беше чувал това име и се стараше да го запомни. — Да, сър, знаех, че ще изпратят човек на властта. А това щеше да си ти, нали?

Ванс погледна към Дани. Момчето стискаше пушката пред гърдите си, готово всеки момент да си плюе на петите. Модулациите в гласа на Додж Крийч, липсата на интонация, провлеченият изговор — всичко си беше същото и все пак се долавяше онзи басов полутон като от църковен орган и някакво хъхрене на храчки в гърлото.

— Нека ти поставя един въпрос, колега — каза фигурата в люлеещия стол. — Кой е Приемникът?

— При... емникът?

— Аз не заеквах. Кой е Приемникът?

— Додж... за какво говориш? Не знам нищо за никакъв Приемник.

Люлеенето спря. Дъхът на Дани секна и той направи крачка назад и без малко да падне в дупката, ако не се бе усетил навреме.

— Може би не знаеш — отвърна мъжът, — а може би знаеш и се опитваш да ме будалкаш, Ед Ванс.

— Не, кълна се! Не знам за какво говориш! — Прозрението го връхлетя като куршум между веждите: Това вече не беше Додж.

Фигурата се изправи. Дрехите ѝ сухо изпращяха. Додж Крийч изглеждаше с няколко сантиметра по-висок, отколкото го помнеше Ванс, а и доста по-широкоплещест. Имаше нещо странно в начина, по който движеше главата си — нещо, подобно на резките движения на кукла на конци, направлявана от невидима ръка. Фигурата тръгна към него със същата странна походка на кукла на конци и Ванс отстъпи назад. Онзи спря, премести поглед към Дани и после отново се извърна към Ванс. Накрая бялото лице със сиви устни се усмихна със стиснати зъби.

— Приемникът — повтори той и светлината се отрази в онова, което вече не бяха зъби, а хиляди гъсто разположени метални игли. — Кой е той?

Ванс не можеше да си поеме въздух.

— Кълна се... не знам...

— Да, сър, може би ти вярвам. — Фигурата в яркото спортно сако бавно потриваше ръце. Ванс видя, че ноктите бяха дълги около три сантиметра и бяха от същия синкав метал като зъбите. Завършваха със зъбци като на трион. — Ти си човек на властта и трябва да ти вярвам, нали? — попита онова в тялото на Додж.

Ванс беше онемял.

Гърбът на Дани се удари в стената и на пода изтрака някаква снимка в рамка, на която Додж получаваше награда на конгреса на застрахователните агенти.

— И така, ще ти повярвам поради липса на доказателства. Виж какво, дошъл съм отдалеч и вече загубих много време и усилия. — Ръцете с металните нокти не спираха да се потъркват и Ванс осъзна, че само едно замахване бе достатъчно, за да му одере лицето така, че черепът му да лъсне. — Мога и сам да намеря Приемника, ако се наложи. — Главата изведнъж се обърна рязко наляво и погледът проследи хеликоптера, кръжащ над пирамидата. — Това нещо не ми харесва. Никак даже. Не искам да лети над моята собственост. — Вниманието му се върна към Ванс и шерифът видя, че очите на Додж бяха безжизнени. Изглеждаха влажни и мъртви, като изкуствени очи, прикрепени върху една ухилена маска. — Но ще ти кажа истината, Ед Ванс: Ако не открия скоро кой е Приемникът, ще се наложи да раздавам правосъдие. МОЕТО правосъдие.

— Кой... какво си ти? — изграчи Ванс.

— Аз съм... — фигурата замълча за миг. — ... унищожител. А ти си една голяма и тлъста хлебарка. Ще се навъртам наоколо и искам да ме запомниш. Окей?

Ванс кимна. От носа му висеше капка пот.

— Оке...

Едната от ръцете на Додж се вдигна. Пръстите опипаха лявото око и го извадиха от орбитата му. Нямаше кръв, само струйки слюз. Окото попадна в пълната с игли уста и се пръсна като твърдосварено яйце, щом челюстите се затвориха.

Дани изстена, като се насилваше да не припадне, а Ванс почувства как започва да го обзема лудост.

— Когато ми потрябваш, ще те намеря — каза съществото. — Не се опитвай да се скриеш. Няма да можеш. Разбрано, нали, колега?

— Р-р-разбрано — задавено отвърна Ванс.

— Добра хлебарка.

Фигурата му обърна гръб, направи две големи крачки и скочи в дупката по средата на всекидневната.

След доста продължително падане се чу глухо тупване, после кратко бълбукане. Накрая настъпи тишина.

Дани изпищя. Скочи до ръба на дупката и започна да стреля вътре с изкривено от ужас лице. Замириса на барут. Захвърчаха празни пълнители. Патроните му свършиха, но той трескаво се опитваше да зарежда патронника.

— Спри — каза Ванс или така поне му се стори. — Спри, Дани. СПРИ!

Заместникът му потръпна и го погледна. Пръстът му продължаваше конвулсивно да натиска спусъка. Носът му течеше. Въздухът свистеше в гърдите му.

— Отиде си — каза му Ванс. — Каквото и да беше това... отиде си.

— Видях го, видях, че изглежда като Додж, но не беше, не беше, по никакъв начин не беше До...

Ванс го стисна за яката и здравата го разтърси.

— ЧУЙ МЕ, МОМЧЕ! — изрева той в лицето му. — Не искам да полудяваш като Джинджър Крийч, чуваш ли? — Усети влага в чатала си и разбра, че се бе напикал, но точно в този момент трябваше да се опита да спаси Дани от полудяване. Ако момчето откачеше, той сигурно щеше да бъде следващият. — Чуваш ли ме? — Разтърси го още веднъж и така се опита да разхлаби паяжините на шока и в собствения си мозък.

— Не беше Додж. Не беше — измънка Дани, после си пое шумно въздух: — Да, сър. Чувам ви.

— Отивай в колата. — Момчето мигаше замаяно и продължаваше да гледа втренчено в дупката. — Върви, ти казвам!

Дани тръгна с олюляване.

Ванс насочи ловджийската пушка към дупката. Ръцете му трепереха така силно, че едва ли би улучил вратата на хамбара посред бял ден, камо ли едно извънземно, което ядеше очи и имаше хиляди игли вместо зъби. Защото всъщност беше видял точно това — извънземно, прокопало тунел от пирамидата отвъд реката чак под къщата на Додж Крийч. „МОЯТА СОБСТВЕНОСТ“ — беше казало то. И какви бяха тези глупости за някакъв Приемник, и как така можеше да говори английски с тексаски акцент?

Отстъпи назад от дупката. Нервите му изневеряваха. Около него се носеха облаци прах и барутен дим. Чувстваше се като посмешище,

хванато в бетонен капан. Тогава се закле, че ако се измъкне от цялата тази работа невредим, ще свали двайсетина килограма до Коледа.

Направи първата крачка навън и веднага се обърна и хукна към патрулната кола. Вътре Дани Чафин седеше с посивяло лице, втренчил невиждащ поглед в празното пространство.

## 27. СКУТЪР ДОНЕСЕ ПРЪЧКАТА

В една къща на другия край на улица „Бразос“ Дофин слушаше спомените на Сардж.

— Скутър донесе пръчката — шепнеше той, докато тъмните сили си движеха из мозъка му.

Помежду непрекъснатите удари на камбаната в Католическата църква му се счуваха изстрели: бързата пукотевица на карабина, сякаш някой стъпваше върху сухи пръчки. Спомените оживяваха и едната половина от мозъка му започваше да го сърби като заздравяваща рана — иска ти се да разкъсаш превръзката, за да я почешеш.

— Белгия — каза той. Ръцете му мачкаха въздуха, където само преди минута бе стоял Скутър. — Триста деветдесет и трети пехотен полк, Деветдесет и девета пехотна дивизия, сержант Тюли Денисън се явява по ваша заповед, сър! — Очите му бяха влажни, лицето — напрегнато от вътрешно безпокойство. — Окопаваме се, сър! Твърд участък, а? Много твърд. Земята направо е замръзнала. Чули някакъв шум отвъд рида снощи. Там, навътре в гората. Предполагам, че са били камиони. А може би танкове също. Положихме телефонния кабел, да, сър! — Той вдигна брадичка и премигна, сякаш стреснат от присъствието на Дофин. — Коя... коя си ти?

— Твоята нова приятелка — нежно каза тя, застанала на границата между тъмната и осветената част от стаята.

— Тук не е място за малки момиченца. Твърде студено е. Онези облаци носят сняг. Говориш ли английски?

— Да — каза тя, съзнавайки, че той гледа през нея, в онова скрито измерение. — Кой е Скутър?

— Едно старо куче, което се лепна за мен. Щуро същество, но наистина може да тича. Аз хвърлям пръчка, а той като скутер се изстрелва след нея. Хвърлям я отново, а той пак хуква. Не може да стои на едно място. Само кожа и кости беше, намерих го полужив. Ще се погрижа добре за теб, Скутър. Двамата ще си правим чудесна компания. — Той скръсти ръце на гърди и започна да се поклаща. —



Нощем си слагах главата на Скутър. Добрата стара възглавница. Поддържаше топло стрелковото гнездо. Само как обичаше да гони пръчки! Хайде, тичай да я донесеш, Скутър! Божичко, как тичаше само!

Дишането на Сардж се бе учестило.

— Лейтенантът каза, че ако има някаква акция, ние няма да я забележим. В никакъв случай. Каза, че ще бъде на север или на юг. Не в нашите позиции. Аз току-що пристигам тук, не съм убил никого все още. И не искам. Скутър, ние ще се снишим ниско. Ще си заровим главите в земята, нали? Ще оставим всичкия този метал да прелита над нас, нали?

Той потръпна и сви колене, втрещен отвъд Дофин. Устата му мърдаше известно време, но не се чу никакъв звук. После прошепна:

— Пощата пристига. Започва артилерийска атака. Някъде далеч. Ще мине над главите ни. Над нашите глави. Трябваше да си изкопая по-дълбоко стрелково гнездо. Сега е твърде късно. Входяща поща. — Той изстена, сякаш беше улучен, и стисна очи. От тях закапаха сълзи. — Нека спре. Нека спре. Моля те, Господи, направи така, че да спре.

Изведнъж отвори очи.

— Ето ги, идват! Готови отдясно, сър! — дрезгаво извика той. — Скутър! Къде е Скутър? Мили боже, къде ми е кучето? ЕТО, ШВАБИТЕ ИДАТ! — Беше се свил на стола и целият трепереше. Слепоочието му пулсираше като неудържим механизъм. — Хвърлят гранати! Наведете глави! О, Боже... о, Господи... помогни на ранените... ръката му хвъркна. Санитар... САНИТАР! — Той стисна с ръце главата си и заби пръсти в плътта. — По мен има кръв. Нечия кръв. Санитар, размърдай се! Настъпват отново! Хвърлят гранати! Наведете глави!

Сардж престана да се мята трескаво. Дъхът му секна.

Дофин чакаше.

— Една падна доста пред нас — прошепна той. — Падна и продължи да пуши. Граната-мелачка. С дървена дръжка. И той се озовава там, точно там. — Сардж се втрещи в една точка на стената — там, където се появяваха сенките от миналото и сред дима от гранати се смесваха и изплуваха призрачни сцени отпреди повече от четирийсет години. — Ето го Скутър. Полудял е, мога да разбера по очите му. Също като мен.

Той бавно изпъна напред ръката си, разперил пръсти.  
— НЕ — чу се шепот. — Не. Недей носи пръчката. Недей...

Дъхът излезе със съскане между зъбите му.

— Не съм убивал досега... не ме карай да убивам...

Ръката му се изкриви. Сега стискаше невидим пистолет и пръстът лежеше на спусъка.

— Недей носи пръчката! — Пръстът трепна. — Недей носи пръчката! — Трепна отново. — Недей носи пръчката! — Трети и четвърти път.

Той плачеше тихо, докато пръстът продължаваше да трепка.

— Трябваше да го спра. Трябваше. Щеше да ми донесе пръчката. Щеше да я пусне точно в моето гнездо. Но... аз го убих... преди да избухне гранатата. Знам, че го направих. Видях как очите му угаснаха. И тогава гранатата избухна. Не беше много силен гръм. А после от него нямаше нищо... освен онова, което беше по мен. — Ръката му увисна. — Главата ми. Боли. — Ръката на Сардж бавно се отпусна и невидимото оръжие изчезна.

Очите му отново бяха затворени. Поседя, без да мърда известно време, само гърдите му се повдигаха и сълзите се стичаха по бръчките на лицето му.

Нямаше повече нищо.

Дофин отиде до предната врата и погледна през мрежата към небесната решетка. Опитваше се да събере мислите си, да анализира и категоризира току-що казаното, но не можеше да разбере смисъла му. Долавяше само, че в него имаше болка и загуба, а тези неща й бяха много понятни. Усети, че я обхваща умора, нещо като слабост на мускулите, сухожилията и костите — нещата, които скрепяха тялото на тази дъщеря. Порови се в паметта си и стигна до символа „X“, а след това, точка по точка, до храна. Тялото на тази дъщеря се нуждаеше от храна. То се изтощаваше и скоро щеше да рухне. Съществуващото Сардж беше споменало за храна. В паметта й се появиха двумерни образи — групи месо, групи зеленчуци, групи зърнени храни. Всички те изглеждаха отвратително, но сигурно щяха да свършат работа. Следващият проблем беше как да ги локализира. Сигурно бяха наблизно, складирани някъде в кутийката на съществуващото Сардж.

Отиде до него и го дръпна за ръкава. Той не реагира. Опита отново, този път по-силно. Очите му се отвориха. Последната искра в

мозъка му угасна. Отново се чувстваше цял и студеното боцкане беше изчезнало. Помисли си, че май имаше някакъв ужасен кошмар, но и той също бе свършил.

— Храна — каза тя, — имаш ли храна тук?

— Да. Свинско с боб. В кухнята. — Той сложи ръка на челото си. Целият трепереше и в устата му горчеше. — Ще ти сложа да хапнеш нещо и после ще те заведа у дома. — Опита се да стане. Беше му трудно, но се напъна отново и се изправи на крака. — Боже, как странно се чувствам. Треперя като трепетлика.

Обхвана го ужас. Къде беше Скутър?

Долови някакво движение в ъгъла, зад момиченцето на господин Хамънд. Там, където лежах сениците.

Скутър изприпка от ъгъла и го погледна в очакване, както правят старите приятели.

— Много си игрив, нали? — попита го Сардж и се усмихна. — Да отворим една кутия свинско с боб за новата ни приятелка, а? — Той вдигна газената лампа и се отправи към кухнята.

Дофин го последва. Мислеше си, че понякога беше по-добре скритите измерения да остават неизследвани.

## 28. ДВИЖЕЩАТА СЕ СЯНКА

Джеси работеше под светлината на аварийната лампа, закачена на стената. Тя направи последния от шестте шева под дясното око на Коди Локет и стегна края. Момчето присви очи само за части от секундата.

— Ако бях кон — провлечено каза той, — досега да съм те ритнал.

— Ако беше кон, досега да съм те застреляла. — Тя отново затегна малко края, завърза го и отрязва излишъка. После почисти с нов тампон раната. — Е, хайде, това е.

Коди стана от кушетката и отиде пред едно малко овално огледало на стената. В него видя лице с посиняло, подуто и почти затворено ляво око, разцепена долна устна и една около два сантиметра дълга релсичка шевове под дясното око. Ризата му беше съдрана и изцапана с кървави петна — от неговата и на кроталите кръв. Обаче главата му беше престанала да бучи и всичките му зъби си бяха на мястото. Помисли си, че е извадил късмет.

— Можеш да се възхищаваш на себе си някъде другаде — троснато каза Джеси. — Извикай следващия, като излизаш.

В чакалнята имаше още четирима младежи, за които трябваше да се погрижи. Тя отиде до мивката да си измие ръцете. Като завъртя крана, от него едва-едва потече струйка песъчлива вода.

— Добре свършена работа, докторе. Как е Рентгена? Ще се оправи ли?

— Да.

Слава богу, помисли тя. Три от ребрата му бяха лошо натъртени, лявата му ръка беше почти изместена и без малко да прехапе парче от езика си. Другите синини и нарезки бяха дребна работа. В момента почиваше в една от стаите надолу по коридора. Някои от другите деца бяха загубили зъби и бяха доста нарязани, но нямаше счупени кости, като изключим Пако Легранде, чийто нос беше разнебитен.

— Можеше да се случи и най-лошото. — Тя подсуши ръцете си със салфетка и усети песъчинки по пръстите си. — Това ли се опитваше да направиш?

— Не. Опитвах се да му помогна. — Той огледа ожулените си кокалчета. — Кроталите започнаха първи. Ренегатите само защитаваха територията си.

— Синът ми не е член на бандата ти.

— Това е клуб — поправи я Коди. — Няма значение, Рентгена живее от тази страна на моста. Това го прави един от нашите.

— Клуб, банда, каквото и да го наричате, то си е чиста гадост. — Джеси смачка хартията и я хвърли в кошчето. — И името на сина ми е Рей, а не Рентген. Кога вие и кроталите ще спрете да разкъсвате този град на парчета?

— Не ренегатите са тези, които правят това! Не сме ги молили да се нахвърлят върху Рентгена и да потрошат Игралната зала. Освен това — той махна към прозореца и черната пирамида — това копеле само за две секунди нанесе повече щети, отколкото ние бихме могли да нанесем дори и за две години.

Джеси не можеше да оспорва този факт. Изсумтя, но вече съзнаваше, че беше се нахвърлила прекалено строго върху момчето. Не знаеше много за Коди Локет — само това, което Том ѝ беше казвал, както и че баща му работи във фурната. Спомни си, че ѝ беше лъхнал на алкохол веднъж, когато отиде да си купи сладки кифлички.

— По дяволите, наистина е голямо.

Коди отиде до прозореца. Гласът му вече не звучеше толкова грубо, по-скоро се долавяше нотка на страхопочитание. В гробището за коли на Мак Кейд все още догаряха няколко пожара, които спираловидно изпращаха искри нагоре към небето. Горе, под върха на виолетовата решетка, имаше огромен облак от дим и прах. Той висеше над Пъкъл и скриваше луната. Коди никога не беше обръщал особено внимание на приказките за НЛО, макар Танка да се кълнеше, че когато бил на девет години, видял в небето да кръжи някакви светлина и така се изплашил, че напълнил гащите. Никой не беше се замислял дали има живот на други планети, защото животът на тази беше достатъчно труден. Всички тези приказки за НЛО и извънземни изглеждаха твърде отвлечени, за да се загрижи човек за тях, но сега... вече беше друга работа.

— Откъде мислите, че е дошло? — тихо попита той.

— Не знам. Някъде много отдалеч, в това съм сигурна.

— Да, и аз смятам така. Но защо дойде в Пъкъл? Искам да кажа... онова, което е вътре, би могло да се приземи където и да е по света. Защо е избрало Пъкъл?

Джеси не отговори. Мислеше за Дофин и къде ли беше момиченцето — не, поправи се тя — съществото сега. Погледна през прозореца към пирамидата и в съзнанието ѝ дойде една-единствена дума: СТИНГЪР. Каквото и да беше то, Дофин се ужасяваше от него, а и самата Джеси не се чувствани особено приятно.

— По-добре кажи на следващия да влиза.

— Окей. — Коди се откъсна от прозореца. На вратата се поспря. — Чуйте... мислете каквото искате, но съжалявам, че Рентгена пострада.

Тя кимна.

— Аз също, но ще се оправи. Май ще излезе по-жилав, отколкото съм го смятала. — Въздържа се да му благодари, защото е помогнал на сина ѝ, защото подробностите още не бяха изяснени. Струваше ѝ се, че Коди и Рик Джурадо бяха подстрекателите на боя между бандите, а той би могъл да свърши и с убийството на някое момче. — Вероятно ще ти потрябва нещо против главоболие — каза Джеси. — Ако помолиш госпожа Сантос от приемната, ще ти даде малко аспирин.

— Добре, благодаря. Ей, може би ще ми остане една малка релсичка за спомен от тази нощ, а?

— Може би — съгласи се тя, макар да знаеше, че белегът едва ли щеше да се забелязва. — Има ли някой, който да те отведе у дома?

— Мога да вървя. И без това трябва да си взема мотора. Благодаря за бродерията.

— Опитай да не се забъркваш в неприятности, а?

Канеше се да ѝ отвърне нещо духовито, но видя, че тя говори искрено и изостави надутата си поза.

— Ще опитам.

Като излезе в осветения от аварийни лампи коридор, Коди каза на следващото момче, което чакаше на пейката, да влиза. Беше от кроталите. Очите му бяха подути, а долната му устна изглеждаше така, сякаш беше имала работа в мелачка за месо. Тръгна по коридора. От двете му страни имаше стаи. От една от тях се чува стенанията на

агонизиращ мъж. Миришеше на изгоряло месо. Хората се бутаха и хвърляха дълги сенки на слабата светлина. Някаква испанка, чиято рокля беше изцапана отпред с кръв, изприпка край него. Мъж с патерици и с огромна превръзка на лицето стоеше на входа, гледаше безизразно и мънкаше нещо. Коди видя доктор Макнийл, който идваше насам, подхванал някаква жена с прашна сива коса, в която висяха розови ролки. Беше облечена в син пенъор, лицето ѝ беше мъртвешки бледо, а очите — разширени така, сякаш си бе мушнала пръста в електрическия контакт. Макнийл я въведе в стаята отляво и Коди, без да иска, забеляза кървавите стъпки по килима.

Коридорът на страданията свърши и Коди се озова пред бюрото в приемната. Попита кръглоликата госпожа Сантос за аспирин. Тя му даде няколко таблетки в малко пластмасово шишенце, увери се, че е записала името и адреса му в журнала и му каза, че може да си върви. Чакалнята също бе пълна с хора, повечето от тях жители на Бордъртаун, стреснати от ударната вълна или чакащи да разберат нещо за ранените си роднини.

Когато прекосяваше чакалнята, баща му се изправи от един стол в ъгъла и каза:

— Момче! Почакай за минута.

Той зърна крещящата вратовръзка и едва се сдържа да не се изсмее. Нищо чудно, че старецът не носеше връзки — те подчертаваха жилестия му врат и му придаваха вид на откачен. Коди се беше наситил на болничните миризми и тревожните звуци, затова продължи да крачи навън, без да чака баща си. Мотоциклетът му все още стоеше паркиран пред Игралната зала и смяташе да си го потърси. Баща му извика след него:

— Коди, де отиваш?

Не разбра дали беше забавил крачка или не, но баща му вече го настигаше с дългите си крака. Кърт вървеше на разстояние от него.

— На теб говоря. Не разбираш ли вече английски?

— Просто се махай. — Гласът на Коди беше рязък и сдържан. — Остави ме на мира.

— Дойдох да те видя. Чух, че си се замесил в някакъв бой. Боже, изглежда, понатупали са те.

— Не са.

— Тогава външността лъже. — Кърт гледаше хеликоптера, който бавно кръжеше над гробището за коли на Кейд и правеше плахи опити да се приближи до черната пирамида, след което завиваше рязко встрани. — Казвам ти, адът е слязъл в Пъкъл. Това не е ли най-странното копеле, което си виждал досега?

— Така е.

— Сигурно е пълно с призраци. Такова нещо не би трябвало да го има. Знайш ли, без малко да сгазя Джинджър Крийч преди малко. Разхождаше се по улиците по пеньоар. Бог знае какво се е случило с Додж. Какво ли е видяла Джинджър, та е превъртяла?

Жената в синия халат, помисли си Коди. Госпожа Крийч. Разбира се, трябваше да я познае. Но пък никога преди не беше я виждал в този вид.

— Знайш ли к'во? — попита Кърт, след като направиха още няколко крачки. — Аз съм заместник-шериф. Не е ли страхотно? Шериф Ванс каза, че ако доведе Джинджър до клиниката, ще ме направи заместник. Сигурно щъ ми даде и значка. Лъскава сребърна значка.

Хеликоптерът избръмча над главите им и вдигна облак прах от улицата. Отново се насочи към пирамидата. Кърт вдигна очи към небесната решетка. Не знаеше какво представлява, но беше още нещо, което не трябваше да го има. Напомняше му решетки на затвор и по тила му започваха да пълзят първите признаци на клаустрофобия. Без светлини Пъкъл приличаше на призрачен град. Вихрушките от прах и изсъхнали бурени подсилваха чувството на изоставеност и самота. Жаждата на Кърт се усилваше. Помисли си, че точно когато му се гласуваше някаква отговорна работа, Пъкъл взе да се разпада. Погледна Коди, който вървеше до него, и видя колко близо до окото беше ранен. Утре сутрин щеше да се чувства, сякаш е удрял главата си в легирана стомана.

— Добре ли си? — попита Кърт.

— Какво, по дяволите, те интересува? — изпусна се, преди да се усети, Коди.

Кърт изсумтя.

— Ей, не казах, чи мъ интересува. Просто попитах, това е всичко. — Замълча за малко, после опита отново: — Виднъш и мен мъ



удариха така. Някакъв мексиканец в един бар. Наистина беше бърз негодникът. Човече, не можеш да виждам нормално цяла седмица.

— Нищо ми няма — сърдито каза Коди.

— Да-а-а, ти си корава кратуна, нали? Ризата ти обаче е за боклука. Предполагам, че старият Мендоза ще вдигне олелия, а?

— Не, господин Мендоза няма да го направи.

Кърт реши да се направи, че не е чул това „господин“. Какъв беше смисълът? Учудваше се обаче, че Коди все още можеше да говори за тази потна гърбина с уважение, след като точно мексиканец го беше подредил така. Е, Коди имаше да научи още много неща за мексиканците.

— Намерих една вратовръзка. Видя ли я?

— Да. Изглежда ужасно.

Първото желание на Кърт беше да изръмжи и да го прасне отзад по черепа, но предположи, че момчето беше изтърпяло достатъчно за днес. Забележката на Коди го накара да се усмихне едва забележимо.

— Сигурно — призна той. — Никога не съм казвал, че имам добър вкус, не е ли така? — Коди го погледна, а Кърт извърна глава, за да прикрие усмивката си. Реша, че няма да е добре да я забележи. Време беше да иде да си вземе бутилка „Кентъки Джент“. Петте долара направо го пареха в джоба. Надяваше се, че Клубът на Боб Уайър беше все още отворен. Ако ли не, щеше сам да отвори вратата с ритници...

Мислите му бяха прекъснати от нисък тътен, от който костите му започнаха да пулсират като болни зъби. Кърт спря напред крачка. Коди го последва, защото и той беше чул и почувствал вибрациите. Шумът продължаваше. Напомняше търкане на два тежки воденични камъка.

— Чу ли? — попита Кърт. — Какво е това?

Шумът прекоси Пъкъл и отново разляя кучетата.

Коди погледна към пирамидата и я посочи:

— Натам!

Тънка отвесна пукнатина, през която се процеждаше мътна виолетова светлина, се беше появила на десетина метра под върха ѝ. Стърженето не спираше, а пукнатината ставаше все по-широка.

В клиниката Джеси също чу шума и отиде до прозореца. Рик Джурадо излезе от къщата си и застана заедно с Миранда на предната веранда. Мак Кейд стоеше до мерцедеса си на Трета улица и

наблюдаваше безплодните опити на доброволците-пожарникари да предизвикат налягане в маркуча. Първата му мисъл, като чу тътена, беше, че се отваря някакво огромно подземие. Тифус и Тетанус обикаляха в кръг и джавкаха.

Някои хора надничаха от прозорците си, а седемдесетте и осем души, които се бяха събрали в Католическата църква, излязоха на стълбите отпред да видят какво става. Шериф Ванс, който само преди няколко минути се бе върнал от къщата на Додж Крийч, изскочи от канцеларията си на улици „Селесте“, докато Дани седеше вътре и трепереше.

Отвесната цепнатина беше дълга около пет метра и се отваряше като циклопско око. Капитан Тагарт спусна хеликоптера покрай нея. Роудс, който заемаше мястото на втория пилот, и Гънистън, който седеше на наблюдателското място точно зад него, се залепиха за облегалките си, принудени от силите на земното притегляне. Видяха, че люспите, наподобяващи кожа на влечуго, се плъзгаха настрани от отвора, а светлината, която нахлуваше навън, приличаше по-скоро на яркоосветена мъгла, отколкото на земна светлина. Краищата на отвора изглеждаха влажни, поръбени със сиво като болни венци.

— Стой настрана от решетката — предупреди Роудс, защото Тагарт отново издигаше хеликоптера, но знаеше, че и той беше наясно какви ще бъдат последствията от такава грешка. Стържещият тътен продължаваше. Плочите се откачаха и отместваха една от друга. Отворът вече беше широк около дванайсет метра. Тагарт изравни хеликоптера с него и използва двата контролни лоста, за да застане под такъв ъгъл, че машината да зависне. По краищата и ръбовете на отвора се процеждаше някаква течност и се оттичаше по плочите надолу. Роудс се наведе напред, доколкото му позволяваше предпазният колан. Не виждаше нищо освен мрак. Все едно да се опитваш да гледаш през тиня.

— Искате ли да се приближа? — попита Тагарт.

— За бога, не! — изкрещя Гънистън, стиснал здраво облегалките.

— Остани в тази позиция — каза Роудс.

Още няколко плочи се отместиха и след това шумът внезапно спря. От отвора се стелеше мъгла. Лопатите на подемния винт я разкъсваха. Тагарт провери уредите — горивото намаляваше. Бяха

проследили решетката от изток на запад и от север на юг и откриха, че се простира на повече от десет километра във всички посоки. Най-високата ѝ точка беше на около сто и осемдесет метра точно над върха на пирамидата. Оттам се спускаше полегато и пробождаше земята в кръг. Под хеликоптера се виждаха затихващите пожари сред остатъците в двора на Мак Кейд. Машината потреперваше от горещите талази, които се издигаха нагоре.

— Това нещо сякаш има кожа — каза Гънистън, гледайки с отвращение хлъзгавите абаносови плочи.

Роудс наблюдаваше отвора. За миг гледката се скри зад облаци черен дим. Когато се разсеяха, видя, че нещо във вътрешността на пирамидата се размърда — една движеща се сянка се приближаваше през мъглата. Не знаеше какво беше това, но осъзна, че бяха твърде близо до пирамидата, за да се чувстват спокойни.

— Отдръпни се! — кратко нареди той.

Тагарт промени наклона на лопатите и започна да спуска хеликоптера наляво.

Докато правеше това, сянката, видяна от Роудс, проби мъглата. Гънистън ахна: „О, боже!“, а Тагарт форсира двигателя и зави с такава скорост, че мъжете отскочиха от седалките. Никога, дори в най-страховитите си кошмари, не беше виждал нещо подобно на това, което се появи от отвора на пирамидата и се понесе във въздуха.

## 29. ДВУБОЯТ

От черната пирамида се беше появил хеликоптер, но той не приличаше на никоя създадена на земята машина. Вместо перки, триъгълни метални крила като тези на огромно водно конче пърхаха бързо покрай хлъзгавото черно тяло. Кабината по форма беше точно копие на отделението, в което седяха Тагарт, Роудс и Гънистън, но беше направена от нещо като синьо-зелено матово стъкло, многофасетно като око на насекомо. Най-слисваща от всичко беше опашката. Тя бе накарала Тагарт да даде газ и смени посоката така бързо. Беше направена от черни възлести и преплетени мускули, а на края си имаше кокалеста топка с шипове, подобна на рицарски боздуган. Опашката се мятеше яростно напред-назад и мускулите ту се стягаха, ту се отпускаха.

— Двойник — каза Роудс.

Тагарт се концентрираше върху лоста за управление в дясната ръка и лоста за ускорение в лявата. Искаше да отстъпи назад, без да се блъсне в банката или в решетката. Пред кабината се вихреше дим. „Водното конче“ висеше на едно място, но бавно се изви под ъгъл, сякаш следеше с многофасетното си око движенията на земното творение. Гънистън попита:

— Какво?

— Двойник — повтори Роудс по-високо. — Огледален образ. Поне... може би така изглеждаме на едно извънземно. — Дойде му нещо друго на ум. — Боже мой... там вътре трябва да има цяла фабрика. — Но машина ли беше това или жив организъм? Несъмнено беше двойник на техния хеликоптер, но начинът, по който работеха тези крила и мускули, навеждаше на мисълта, че би могло да бъде и живо същество или още по-странно — комбинация между машина и живо същество. Каквото и да беше, гледката държеше Роудс в плен на това ужасяващо чудо.

Трансът му бе прекъснат внезапно, когато водното конче се спусна напред, съвсем безшумно и с убийствена грация.

— Давай! — извика Роудс, но Тагарт вече бе дръпнал лоста за ускорение така, че двигателят изсвистя. Хеликоптерът се стрелна назад и нагоре и за щастие мина на около два метра от надвисналия корниз на покрива на банката. Лицето на Гънистън беше побеляло от ужас, а ръцете му стискаха облегалките на стола. Беше като котка в увеселително влакче. Водното конче направи бърза поправка в курса, изви нагоре и се спусна след тях.

Хеликоптерът се издигаше сред облаци от дим и прах. Тагарт пилотираше слепешката. Отпусна малко лоста за ускорение и завъртя машината в малък кръг. Двигателят съскаше сред мръсния въздух. Докато Тагарт правеше втори кръг Гънистън изкрещя:

— На щирборда!

Водното конче се спусна през мрака от дясната им страна, завъртя се буйно по подобие на тяхната маневра и опашката с шиповете се озова пред тях. Тагарт дръпна хеликоптера наляво. Машината се килна, а опашката на водното конче проблесна толкова близо, че Роудс и Гънистън можаха да видят остриите като бръсначи ръбове на шиповете. После облаците го скриха, а хеликоптерът започна да се снишава. Роудс разбра, че няколко удара от тази проклета опашка можеха да направят машината им на салата. Не искаше дори да си помисли какво можеше да стане с плътта. Тагарт остави хеликоптера да пада отвесно, докато му се доповръща. Излязоха от облаците и като изравни, видя къщите на Бордъртаун на около двайсет метра под тях, хората по улиците и светлината на свещите в прозорците. Направи още един рязък завой, набра скорост над автоработилницата на Мак Кейд и ето го водното конче — появява се от облаците, набира скорост и се носи като стрела към тях.

— Към пустинята! — нареди Роудс.

Тагарт кимна и дръпна лоста за ускорение. Лицето му блестеше от пот. Веднага щом хеликоптерът набра скорост, водното конче смени посоката и направи такава маневра, че застана на пътя им.

— По дяволите! — каза Тагарт и смени курса. Водното конче ги последва. — Копелето си играе с нас!

— Свали ни на земята — молеше Гънистън. — Исусе Христе, свали ни долу!

Водното конче пикира, после се издигна с ужасяваща скорост и се озова под корема на хеликоптера. Тагарт имаше време само да

изправи машината на опасната перка и да се моли.

В следващата секунда последва удар. Дъхът им секна, загубиха ума и дума. Чу се свистене на разпран метал, по-високо и от писъка на Гънистън. Всичко в кабината, което не беше закрепено за пода — бордовият дневник, моливи, допълнителни шлемове, летателни якета — се разхвърча около главите им като ято прилепи. Стъклото на кабината се разтърси като разноцветен юрган, но беше армирано с метална нишка и не се пръсна в лицата им. Действайки инстинктивно, Тагарт отново дръпна машината наляво. Водното конче се изстреля нагоре и започна да се върти в смъртоносен пирует. Парчета от металната обвивка на хеликоптера падаха от опашката му като миниатюрни комети.

Червената лампичка за повреда в механизма на кацането започна да мига върху командното табло и Роудс разбра, че спирачките са или нарязани, или откъснати.

— Отряза ни спирачките! — извика Тагарт. Гласът му издаваше обзелата го паника. — Копелето ни отряза.

— Ето го, идва! — Гънистън го беше видял през здравето стъкло от своята страна. — Под прав ъгъл! — изкрещя.

Тагарт усети, че перките реагираха на лоста за ускорение и машината се завъртя, щом натисна педалите за опасния винт. Хеликоптерът спря да се люлее и той даде газ и се насочи право към пустинята от източната страна на Пъкъл.

— Приближава! — предупреди Гънистън, осмелил се да погледне през задното наблюдателно прозорче.

Роудс видя, че светна предупредителната лампичка за привършване на горивото. Спидометърът сочеше сто и двайсет — осветената във виолетово пустиня проблясваше на трийсетина метра под тях, а отпред се виждаше източната граница на решетката. Гънистън едва сподави ужаса си, като видя, че водното конче ги настигна и застана успоредно отдясно, на седем-осем метра разстояние. Триъгълните му крила трептяха толкова бързо, че отдалеч изглеждаха като облак без определени контури. То се задържа само за няколко секунди, после се спусна напред и бързо набра такава височина, че изчезна в мъглата под върха на решетката.

Тагарт не можеше вече да го види през счупеното стъкло. Пришпори хеликоптера в спираловиден завой, от който Роудс и

Гънистън потънаха отново в седалките, и се спусна пет-шест метра пониско, бързайки обратно в посока към Пъкъл.

— Къде е? Къде отиде копелето? — избърбори той. — Виждате ли го, полковник?

— Не. А ти, Гъни?

Гънистън не можеше да продума. Едва измънка:

— Не, сър.

Тагарт трябваше да намали скоростта, преди горивото да свърши. Спидометърът трептеше на шейсет.

— Влаци се като трактор — каза той. — Сигурно отдолу му висят червата. Проклетото копеле изчезна така бързо, сякаш ние стоим на едно място. — През пролуките в кабината нахлуваше въздух, лостът за управление започна да отказва, а под тях се издигаше гореща пара. — Трябва да го приземя! — реши Тагарт. — Трябва да кацнем по корем, полковник!

Бяха стигнали почти над Пъкъл.

— Първо избегни града! — каза Роудс. — Плъзни го на другата страна...

— БОЖИЧКО! — изпищя Тагарт.

Водното конче се спускаше право надолу, почти върху тях и за миг той си помисли, че вижда изкривения си образ — някакъв извънземен образ — отразен в многофасетното стъкло. Наклони хеликоптера на дясната му страна, опитвайки се да се измъкне, но онова беше твърде близо и размахваше опашка към тях. Пое си дълбоко въздух.

Опашката разби стъклото и хиляди стъкълца изпълниха кабината като жилещи стършели. Някои се забиха в страни те и челото на Роудс, но понеже вдигна ръце, запази очите си. И видя какво стана с Тагарт.

Шиповете на края на опашката се забиха в гърдите му. Главата, лявата му ръка и по-голяма част от гърдния му кош изчезнаха сред фонтан от кръв, искри от метал и хвърчащо стъкло. Опашката продължи да реже кабината като отварачка за консерви и Гънистън видя стегнатите черни мускули и топката с шипове да профучават край него със скоростта на товарен влак, преди да разкъсат другата страна на хеликоптера и да излязат навън. Той изпадна в истеричен смях. Лицето му беше обляно в кръвта на Тагарт.

Невъзвратимо повреден, хеликоптерът започна да се люшка и пада. Направи един широк и бърз кръг и през счупеното стъкло Роудс, замаян, наблюдаваше как северната страна на банката се приближава светкавично.

Не можеше да мръдне, не можеше да мисли. Всичко беше оплискано с кръв. На пилотското място имаше някаква купчина, която нямаше работа там, но една посивяла ръка, която би трябвало да принадлежи на някого, продължаваше да стиска лоста за управление. По цялото командно табло светеха червени контролни лампички и бръмчаха алармени инсталации. Покривите на Пъкъл се приближаваха бързо и Роудс имаше зловещото чувство, че стои неподвижно, докато светът около него извършваше ужасяващи движения. Сградата на банката изправи застрашително ръст. Ще се разбием — спокойно си каза той. Чу смях и неговата абсурдност сред цялото това клане намести раздрънканите чаркове в мозъка му. Само след секунди щяха да се разбият върху сградата на банката.

Роудс посегна към лоста за управление, но посивялата ръка беше склонила пръсти и мускулите се бяха стегнали. Лостът беше неподвижен. Изведнъж съзря лоста на втория пилот пред седалката си. Отдясно имаше и лост за ускорение. Дръпна го. Не последва реакция от страна на перките. Всичко е извън строя — помисли си. Не, не... щифтът за прехвърляне.

Пресегна се през трупа на Тагарт и удари щифта за прехвърляне на управлението върху командното табло. Контролните лампи светнаха от неговата страна. Не беше карал хеликоптер повече от две години, но нямаше време за опреснителен курс. Плъзна крака върху педалите за задния винт, наклони лоста за управление с лявата ръка, а в същото време отне газта с дясната. Сградата се издигаше пред него като планина. Макар хеликоптерът да се справяше с острия завой, Роудс знаеше, че пак няма да има достатъчно място.

— Дръж се! — извика на Гъни.

При завъртането си хеликоптерът разби с опашката си един от малкото останали прозорци на втория етаж и направи бюрото вътре на трески. Горните перки застъргаха в тухли. Последва фонтан от искри. Когато задната перка се тресна в стената, някакви тръби със смазочни масла се скъсаха и течността се възпламени. Хеликоптерът



продължаваше завоя — неуправляем и подскачащ като подивял мустанг.

Роудс видя водното конче да се спуска светкавично към тях, с плътно прибрани до тялото криле. Бодливата му опашка плющеше отзад. Той изви лоста за ускорение на пълна мощност — хеликоптерът се разтърси силно, увиснал в очакване да бъде сплескан върху сградата.

Чу се шум като от силно всмукване на въздух, машината падна с още пет метра и се килна напред.

Водното конче профуча над главата на Роудс и се заби в сградата на банката. Сплеска се като насекомо върху палка за мухи. Чу се звук от плискане, а по тухлите се разхвърчаха черни парчета. Роудс се озова сред вихрушка от кехлибарена течност, хеликоптерът припукваше под чуждоземния дъжд, а Коубър Роуд се надигна да ги приеме.

Машината падна по корем на паважа, отскочи и отново се трясна, а след това се плъзна по Коубър Роуд, мина покрай Престън парк, блъсна се в паркиран кафяв пикап и продължи още двайсетина метра. Двигателят беше замлъкнал, но пречупените перки продължиха да се въртят и спряха точно пред витрината на „Еlegantният долар“, където надпис с червени букви гласеше: „Приключено с продажбите“.

— Добре — чу се да казва Роудс само за да се увери, че все още е жив. Не можеше да мисли за нищо друго, затова отново каза: — Добре.

Долови миризмата на горящ бензин и чу пращенето на пламъците в опашката. Резервоарът с горивото се беше пробил. Трябваше да се махнат веднага. Извърна се да се увери, че Гънистън е добре. Младежът беше напръскан с кръв и кехлибарена течност, очите му бяха широко отворени и вече не се смееше. Роудс каза:

— Да вървим! — И разкопча предпазния му колан. Гъни не реагира. Роудс го хвана за ръката и го разтърси силно. — Да вървим!

Изпълзяха навън. Видя четири фигури да тичат към тях и изкрещя:

— Не приближавай!

Те се подчиниха. Роудс и Гънистън се довлякоха на безопасно място. Около осем секунди по-късно опашната част на хеликоптера експлодира. Парче метал, голямо колкото тиган, проби витрината на „Еlegantният долар“.

Три секунди след първата експлозия хеликоптерът хвъркна в огнена вихрушка и нови кълба черен дим започнаха да се присъединяват към облаците под купола на решетката.

Гънистън падна на тротоара пред „Книжният замък“ и се сви на кълбо. Целият се тресеше. Роудс остана прав да наблюдава как гори хеликоптерът. Смъртта на Тагарт му се струваше нереална, нещо, което се бе случило твърде бързо, за да го проумее. Погледна банката. Лъскавата слуз на водното конче се стичаше по тухлите. Когато се обърна към черната пирамида, видя, че отворът отново се бе запечатал.

— Ти, копеле — прошепна той и си помисли, че някой вътре в пирамидата — същество или същества — може би си казваше същото за него на своя чуждопланетен език.

— Видях го! — дърдореше право в лицето на полковника някакъв жилест старец с побеляла коса и златен зъб. — Видях го да излита оттам, да, сър!

Обемиста жена в работен гащеризон побутваше Гънистън в ребрата с върха на обувката си за тенис.

— Мъртъв ли е? — попита тя. Гънистън изведнъж се изправи и жената отскочи пъргаво назад.

Прииждаха и други хора, привлечени от горящия хеликоптер. Роудс прокара ръка през косата си. После се озова седнал, подпрял гръб на грубата каменна стена на „Книжният замък“, без да си спомня как е подгънал колене. Усещаше миризмата на кръвта на Тагарт по себе си, но имаше и друга миризма — на някаква киселина. Тя го върна назад в младостта му, сред зелените хълмове на Южна Дакота, където през един слънчев следобед ловеше скакалци. Спомни си острата миризма на тютюневокафявата течност, която скакалците пръскаха върху ръцете му. Нарече я скакалецова пикня. Е, сега беше покрит целият с нея и самата мисъл предизвика мрачна усмивка, която бързо изчезна, щом си спомни как бе разкъсано тялото на Тагарт.

— С твоята птица е свършено — мъдро отбеляза старият глупак. Нова вълна пламъци се издигна от обгорялата машина.

— Оставете ги на мира, по дяволите! Отдръпнете се, веднага! — Ед Ванс си проправяше път през тълпата зяпачи. Беше изприпкал от улица „Селесте“ и дори това късо разстояние го бе накарало да се задъха и почервенеет. Като видя облените в кръв Роудс и Гънистън,

спря като закован. — Велики боже! — Огледа се за двама здрави мъже. — Ханк! Ти и Били елате да ми помогнете да ги отнесем до клиниката!

— Добре сме — каза Роудс. — Само малко сме нарязани, това е всичко. — Видя малки късчета стъкло да блестят, забити по ръцете му, и си представи дългата манипулация по ваденето им с пинсета. Имаше дълбока рана на брадичката и още една на челото, която наистина го болеше, но щеше да се наложи да почакаат. — Пилотът ни не оцеля. — Обърна се към Гънистън: — Добре ли си?

— Да, струва ми се.

Гъни беше предпазен от повечето стъклени късове, защото седеше отзад, но беше порязан на няколко места по ръцете и един отломък, дълъг около пет сантиметра, се бе забил в лявото му рамо. Той го хвана, издърпа го и го хвърли настрана.

Роудс се опита да стане, но краката му изневериха. Едни по-млад мъж му помогна да се изправи.

— Вече съм стар за тези работи — каза Роудс.

— Да, и остарявам с всяка проклета минута! — Ванс беше наблюдавал въздушния двубой и беше сигурен, че хеликоптерът ще се разбие или в къщите на Пъкъл, или в Първа тексаска банка. Погледна към мястото, където се беше забило летящото чудовище. Видя лигавата течност да се стича надолу и си спомни как съществото в кожата на Додж Крийч бе погледнало през прозореца с думите „Не ми харесва това нещо.“ — Слушайте, полковник. Трябва да поговорим. Още сега.

Роудс внимателно раздвижваше схванатите си ръце.

— Надявам се да проявите разбиране и да оставим разговора за по-късно.

— Не, сър. Веднага.

В гласа на шерифа се долавяше тревога, която не убягна от вниманието му.

— Какво има?

— По-добре да повървим надолу по улицата. — Ванс му махна да го последва и Роудс закуцука вдървено след него по Коубър Роуд.

От хеликоптера все още изригваха черен дим и огнени езици. Помисли си, че усеща мириса на горящото тяло на Тагарт. Когато се отдалечиха достатъчно, за да не ги чува тълпата, Ванс каза:

— Мисля, че ми се случи нещо, което наричат близък контакт. Преди около двацет минути срещнах някого, който приличаше на Додж Крийч... само че не съм, и съм сигурен, че не беше той.

Роудс го изслуша, без да го прекъсва, като същевременно се опитваше да се отърси от шока, в който непрекъснато изпадаше при спомена за посивялата ръка и обезобразеното тяло. Сега живите имаха значение и ако онова нещо в черната пирамида можеше да прокопава тунели под реката и къщите на Пъкъл, значи можеше да се появи където си поиска. Каквото и да беше то, явно беше решило да превърне това парче тексаска пустош в бойно поле.

— Какво, по дяволите, ще правим? — попита Ванс накрая.

— Със сигурност не можем да избягаме — каза тихо Роудс. — Няма къде. — Спомни си думите на Дофин „АЗ ЖЕ-ЛАЯ ДА НАПУСНА“ и какъв панически ужас я бе обзел, щом разбра, че нямат междузвездни кораби. Беше ги умолявала да я отведат. Сигурно е знаела, че другият космически кораб е по петите ѝ. Но по каква причина? И кой — или какво беше онова, което Дофин наричаше Стингър?

Докосна брадичката си и погледна кръвта по пръстите си. Бежовата му фланелена риза бе напоена с кръв — предимно с тази на Тагарт. Чувстваше се добре, може би само малко замаян. Но нищо, налагаше се да действа, а почивката и шевовете щяха да почакаат. Обърна се към Ванс:

— Заведи ме в къщата на Крийч.

## 30. ПИРОНИ В КОВЧЕГА

След катастрофата на хеликоптера над Пъкъл се възцари тишина. Хората, които обикаляха по улиците, говореха за пирамидата и се питаха дали не е настъпил краят на света, се прибраха по домовете си, заключиха врати и прозорци и се притаиха във виолетовооцветения мрак. Други предпочетоха безопасността на Баптистката църква, където Хейл Дженингс и неколцина доброволци раздаваха сандвичи и студено кафе на светлината на свещите от олтара. Ренегатите бяха привлечени от светлините на своята Крепост на края на улица „Травис“. Боби Клей Клемънс раздаваше марихуана, но всички искаха най-вече да поседят и поговорят, да изпият някоя бира и обменят мисли относно произхода на пирамидата и работата ѝ тук. В „Дамгосващо желязо“ дежуряха Сю Мълинакс и Сесил Торсби и правеха сандвичи от студено месо за някои от редовните си посетители, дошли от страх да останат сами в тъмното.

В клиниката Том Хамънд държеше фенерче над операционната маса, докато Ърли Макнийл и Джеси работеха върху разкъсаната ръка на някакъв испанец на име Руиз, ранен край реката няколко минути след падането на пирамидата. Ръката висеше на няколко червени мускулни влакна и на Ърли му беше ясно, че трябва да я отреже. Посегна към костния трион и каза зад хирургическата маска:

— Да видим дали още ме бива, деца.

Отвъд реката пожарникарите вече се бяха отказали. Развалините в гробището за коли на Кейд все още пушеха. В купчините отпадъци огньовете все още отваряха алените си очи. Мак Кейд псуваше и заплашваше, но без налягане на водата маркучите бяха само отпуснат брезент и никой от пожарникарите не искаше да се приближава до пирамидата повече от обичайното. Прибраха оборудването в пожарната кола и оставиха Кейд да беснее безсилен край мерцедеса си, подкрепян от яростния лай на двата добермана.

Въздухът беше напоен с дим, който беше надвиснал ниско над Змийска река и се стелеше като сива мъгла по улиците. Луната и

звездите отгоре бяха изцяло скрити. Но времето продължаваше своя ход и стрелките на часовниците пълзяха бавно към полунощ.

Госпожа Сантос напусна клиниката. Доктор Макнийл ѝ беше поръчал да намери доброволци-кръводарители. Вниманието ѝ беше привлечено от големия жълт кадилак, паркиран на улица „Селесте“. Зад волана седеше побеляла жена втренчена в пирамидата като хипнотизирана. Госпожа Сантос приближи колата, защото знаеше на кого принадлежи и почука на прозореца и когато Селесте Престън свали стъклото, отвътре я лъхна прохладата от климатика.

— Нуждаем се от кръв в клиниката — безизразно каза госпожа Сантос. — Доктор Макнийл каза да не се връщам, докато не намеря шестима доброволци. Ще ни помогнете ли?

Селесте се поколеба. Съзнанието ѝ все още беше заето от онова в двора на Мак Кейд, с небесната решетка и със съществуването, което беше видяла да се разбива в сградата на банката. След като се раздели с Ванс, беше тръгнала да се прибира, но нещо я накара да намали, да завие надясно по „Кръгова“ и да покара през остатъците от мечтата на Уинт. Уинт вече се е обърнал в гроба си на Джошуа Хил, помисли си тя. Не стига, че Пъкъл умираше, скимтейки, като стотици други използвани докрай тексаски градчета. Не, Господ трябваше да забие още няколко пирона в ковчега му. А може би беше работа на Дявола? Въздухът наистина миришеше дяволски лошо.

— Какво? — неразбиращо попита тя медицинската сестра.

— Страшно се нуждаем от кръв. Каква е вашата кръв?

— Червена — отвърна Селесте. — Откъде, по дяволите, да знам?

— Бихте ли ни позволили да вземем около половинка?

Селесте изсумтя. В очите ѝ се бе върнал стоманеният блясък.

— Половинка, литър или два... защо ви е? Кръвта ми и без това доста се е разредила вече.

— Достатъчно гъста е — каза госпожа Сантос и зачака.

— Добре — каза накрая Селесте. — И без това няма какво друго да правя. — Отвори вратата и излезе. — Ще боли ли?

— Само едно ужилване. После ще си починете и ще получите чиния сладолед. — Ако не се е стопил във фризера, помисли си тя. — Идете и кажете на госпожа Мърдок в приемната, че искате да дадете кръв. — Госпожа Сантос се изненада от себе си — една жителка на

Бордъртаун да дава нареждания ма Селесте Престън. — Искам да кажа...

— Добре, няма значение. — Селесте изгледа продължително пирамидата и тръгна към клиниката.

Госпожа Сантос продължи в обратна посока.

В къщата на Сардж Денисън срещу Баптистката църква, където преподобният Дженингс провеждаше молитва, Дофин стоеше до стола, в който се беше проснал Сардж.

Това е наистина любопитно — мислеше си Дофин. Съществото поемаше безвкусната материя, наречена свинско с боб, от кръгъл метален съд посредством четириъб инструмент, когато изведнъж произведе експлозивен шум в дъното на стомаха си, отпусна глава назад и затвори очи. „Ще си почина няколко минути — беше й казало то. — Не съм онова, което бях. Ти прави компания на Скутър, чуваш ли?“ И не след дълго от полуотворената уста на съществото започна да излиза някакъв бръмчащ звук, сякаш вътре беше мушната някаква машинка. Дофин се приближи и надникна, но не успя да види нищо друго освен странните костни уреди, наречени зъби. Това беше още една загадка.

Стомахът й тежеше. Съдът със свинско и боб, което Сардж беше отворил и предоставил на нея, беше празен и лежеше на масата до инструмента, който беше използвала. Храненето в този свят беше едно непрестанно насилие срещу разум, зрение и най-вече воля. Беше изненадана, че тези същества могат да тъпчат такъв лигав фураж в системите си. До стола на Сардж лежеше дълъг жълт плик от твърд лъскав материал, а на плика беше написана загадъчната дума „Пържени резенки“. Сардж беше споделил хрускавите хранителни заврънкулки с нея и за Дофин те бяха донякъде приятни, но сега вътрешността на устата й пресъхваше. Изглежда, винаги имаше по нещо, което да те безпокои на този свят. Може би безпокойството беше от първостепенно значение за мотивация при този биологичен вид.

— Ще се опи-там да на-меря изход сега — каза му тя. — Благодаря за ед-ливите про-дукти.

Сардж се размърда и сънено отвори очи. Видя Стиви Хамънд и се усмихна.

— Банята е отзад — каза и се нагласи за по-дълга дрямка.

Този чужд език беше истинска загадка. Бръмченето на съществото Сардж се поднови и Дофин излезе навън в топлия мрак.

Във въздуха се носеше нещо мътно, по-гъсто, отколкото когато дойдоха тук преди известно време. Тогава беше видяла двете летящи машини да фучат в небето и беше наблюдавала двубоя им. Не беше разбрала какво точно става, но реши, че е нещо обичайно. Имаше хора по улиците, които също стояха и наблюдаваха, а някои дори издаваха високи пискливи звуци, които тя бе възприела като признаци на тревога. После, когато битката свърши и оцелялата машина падна с горяща опашка, една мисъл загложди Дофин: СТИНГЪР.

Сардж прояви любезност към нея и беше приятен, но все пак необходимостта да намери изход я зовеше. Погледът ѝ обходи небето и виолетовия капан, в който бяха хванати тя и човешките същества. Знаеше откъде идва захранването на силовото поле и кой го направлява. Усети напрежение, сякаш нещо в нея беше на границата на спукването, а мускулът-помпа в центъра на тялото ѝ набра скорост. Безнадеждно — мислеше си тя, като оглеждаше решетката от хоризонт до хоризонт. Няма изход! Безнадеждно!

През мъглявата пелена, която висеше над улиците, забеляза проблясъка на някаква светлина. Беше разноцветна и подканяща. Ако светлината можеше да носи надежда, тази го правеше. Тръгна към Баптистката църква в Пъкъл, през чийто прозорец с цветно стъкло се процеждаше светлината. Вратата беше отворена. Дофин надникна вътре.

Малки бели пръчици с пламъчета на върха осветяваха интериора, а в срещуположния край имаше две метални структури, на всяка от които стояха по шест от тези пръчици. Дофин преброи, съгласно грубата земна математика, четиридесет и шест човешки същества, които седяха на дълги пейки и високи облегалки, с лице към издигнат подиум. Някои от тях бяха навели глави и сплели пръсти. Мъж с лъскава глава стоеше на подиума и, изглежда, разливаше нещо от един голям съд в по-малки, поставени на метален поднос.

На стената над подиума имаше нещо любопитно — отвесна линия, пресечена от по-къса хоризонтална, а в центъра фигура на човешко същество, увиснало с разперени ръце. На главата на съществото имаше някаква растителност, оплетена в окръжност,



лицето му беше вдигнато към тавана. В нарисуваните очи се четеше молба. Те бяха отправени надалеч, отвъд пределите на тази постройка. Дофин чу болезнен шум сред седналите на пейките хора — май се наричаше „ридание“. Висящата фигура показваше, че това, изглежда, беше място за инквизиции, но проявяваните чувства бяха смесени. Имаше тъга и болка, но и нещо друго. Не можеше със сигурност да определи какво бе то. Може би беше надеждата, която тя смяташе за изгубена. Тук се долавяше определена сила, нещо като колективен ум, насочен само в една посока. Мястото създаваше чувство за сигурност, беше като надеждно убежище. Накрая, докато наблюдаваше как мъжът на подиума приготвя съдовете с тъмночервената течност, се досети, че това бе място за ритуали. Но коя беше фигурата, окачена в центъра на двете пресечени линии, и какво беше нейното предназначение? Дофин влезе в сградата, отиде до най-близката пейка и седна. Нито Хейл Дженингс, нито кметът Брет, който седеше на първата редица пейки с жена си Дорис, я видяха да влиза.

— Това е кръвта на Христос — напевно каза преподобният, докато привършваше с разливането на свещения гроздов сок. — С тази кръв сме единни и обновени. — Той отвори една кутия със солети и започна да ги чупи в един поднос. — А това е тялото на Христос, което е преминало от тази земя в Божието царство, за да бъде вечен животът на земята. — Той се обърна към паството. — Каня ви да участвате в Светото причастие. Да се помолим ли?

Дофин наблюдаваше как другите наведоха глави, а човекът на подиума затвори очи и започна да говори тихо и напевно.

— Господи, молим за твоята благословия на това причастие. Укрепи вярата ни в този час на изпитания. Не знаем какво ни носи утрешният ден, но се страхуваме и не знаем какво да правим. Непосилно е за нас да проумеем това, което става с нас и нашия град...

Докато молитвата продължаваше, Дофин слушаше внимателно гласа на мъжа и го сравняваше с тези на Том, Джеси, Роудс и Сардж. Разбра, че всеки глас беше уникален по свой собствен, прекрасен начин. Нейната накъсана реч бе далеч от правилното произнасяне. Този човек на подиума превръщаше говоренето в песен. Това, което отначало смяташе за груб гърлен език, сега я изненадваше с многообразието си. Разбира се, един език беше дотолкова добър, доколкото можеше да предаде някакво значение и тя все още срещаше

голяма трудност с разбирането, но звучността му направо я очарова. И малко я натъжи. Имаше нещо неопишимо самотно в човешкия глас — като зов от тъмнина към тъмнина. Какво безкрайно разнообразие от гласове притежаваха човешките същества! Ако всеки глас на тази планета беше единствен по рода си, само това чудо беше достатъчно, за да я смае.

— ... но пази ни, мили Боже, и бъди с нас и нека се изпълни волята ти. Амин — свърши Дженингс. Той взе подноса с малките пластмасови чашки със сок в едната ръка, а подноса с натрошените солети — в другата, и започна да минава от човек на човек и да предлага причастие. Кметът Брет и съпругата му бяха първи. Следваха Дон Рингуълд, собственик на дрогерията Рингуълд, съпругата му и двете му деца. След това бяха Айда Слатъри, Джил и Мейвис Локридж. Преподобният Дженингс продължи по пътеката между редовете и докато раздаваше причастieto, тихо повтаряше: „С това приемаш кръвта и тялото на Христос.“

Една жена пред Дофин започна да плаче и съпругът ѝ я прегърна и притисна към себе си. До тях седяха две малки момченца. Едното гледаше уплашено и с широко отворени очи, а другото се бе обърнало и втренчило в Дофин. Отвъд пътеката една възрастна жена затвори очи и вдигна трепереща ръка към фигурата над подиума.

— С това приемаш кръвта и... — Дженингс спря. Пред себе си виждаше пращното лице на момиченцето на Том и Джеси. Обхвана го ужас. Това беше извънземното същество, което полковник Роудс търсеше. — ... тялото на Христос — продължи той, предлагайки гроздовия сок и трохите на хората от предния ред. После застана до нея и тихо каза: — Здравей.

— Здравей — отвърна тя, имитирайки мелодичния му глас.

Дженингс се приведе и коленете му изпукаха.

— Полковник Роудс те търси. — Очите на момиченцето грейнали на светлината от свещите, се насочиха напрегнато към него. — Знаеше ли това?

— Пред-по... — Тя се спря. Искеше да опита отново — поплавно и с човешка интонация, а не сричкувано по Уебстър. — Предполагам.

Дженингс кимна. Пулсът му се учести. Фигурата пред него приличаше на Стиви Хамънд по всичко, освен по стойката. Седеше

вдървено, несвикнала с начина, по който се свързваха костите, а десният ѝ крак беше сгънат под нея. Ръцете ѝ висяха отстрани на тялото. Гласът беше почти като на Стиви — само дето беше по-пронизителен, сякаш имаше флейта, заседнала в гърлото. — Мога ли да те заведа при него?

На лицето ѝ се изписа уплаха, но бързо изчезна и чертите ѝ отново замръзнаха.

— Трябва да намеря изход — каза тя.

— Искаш да кажеш врата?

— Врата. Изход. Бягство. Да.

„Изход — помисли си той. — Сигурно говори за силовото поле.“

— Може би полковник Роудс може да ти помогне.

— Не може. — Тя се поколеба, после опита отново. — Той не може да ми помогне да намеря изход. Ако не мога да напусна, ще има много болка.

— Болка? Кого ще наранят?

— Джеси. Том. Рей. Теб. Всички.

— Разбирам — каза той, макар че нищо не разбираше. — А кой ще причини тази болка?

— Онзи, който пристигна тук да ме търси. — Очите ѝ не трепкаха. Дженингс си помисли, че нещо в тях изглеждаше много старо. Като че ли дребна старица седеше пред него в образа на малко момиченце. — Стингър — каза тя. Думата се — отрони от устата ѝ с ужасно отвращение.

— Имаш предвид онова нещо там? Така ли се нарича?

— При-бли-зително — каза тя, борейки се с твърдото парче плът в устата си. — Стингър има много имена в много светове.

Преподобният се замисли върху това. Ако някой му беше казал някога, че ще говори на извънземно и то ще му каже, че има живот на „много светове“, щеше или да прасне глупака с кръста, или да извика психиатър.

— Бих искал да те заведа при полковник Роудс. Съгласна ли си?

— Той не може да ми помогне.

— Може би може. Той иска, както и всички ние. — Тя, изглежда, се замисли над думите му. — Хайде, нека те заведа при...

— ЕТО Я! — извика някой така, че подносителите в ръцете на преподобния Дженингс подскочиха. Кметът Брет се бе изправил по

средата на пътеката, а жена му стоеше зад него и го сбутваше да действа. Пръстът на Брет сочеше Дофин. — Ето я! Вижте я всички! — крещеше той. — Ето го нещото от космоса.

Двойката пред Дофин се отдръпна. Едно от малките момченца скочи от пейката и избяга, а онова, което я беше наблюдавало, само се ухили. Другите хора започнаха да стават, за да я видят по-добре. Вече никой не се молеше.

Дженингс се изправи.

— Успокой се, Джон! Не вдигай врява!

— Врява! Глупости! Ето я! Това е чудовището. — Той отстъпи една крачка и се блъсна в Дорис. Устата му беше във формата на буквата „О“ от ужас. — Мили Боже! В ЦЪРКВАТА!

— Не искаме да занимаваме всички — каза Дженингс, стараяйки се гласът му да звучи успокоително. — Никой не бива да се притеснява.

— Заради НЕЯ сме на това дередже — изрева Брет. Жена му кимна в знак на съгласие. — Полковник Роудс каза, че това нещо е влязло в тялото на Стиви Хамънд и вижте го как си седи. Един Господ знае какви способности има!

Дофин местеше поглед от лице на лице и виждаше ужаса в очите им. Изправи се, а жената пред нея дръпна ухиленото момченце и отстъпи.

— Изкарайте я оттук! — продължи кметът. — Тя няма никакво право да бъде в Божия дом!

— Млъкни, Джон! — заповяда Дженингс. Хората вече се отправяха към вратата и излизаха колкото можеха по-бързо. — Тъкмо щях да я водя при полковник Роудс. Сега защо просто не седнеш и не спреш...

Подът потрепера. Дофин забеляза, че пръчиците светлини трепнаха. Един от металните стативи се обърна и горящите пръчици се търкулнаха по тъмночервения килим.

— Какво беше това? — изкрещя Дон Рингуълд. Зад очилата с телена рамка големите му като на бухал очи изглеждаха направо огромни.

Последва силно прашене. Циментът се пука — помисли Дженингс. През подметките си усети как подът трепери под краката му. Ани Гибсън изпищя. Двамата със съпруга й хукнаха към вратата,

дърпайки двете си момчета. От другата страна на пътеката госпожа Еверет ломотеше нещо, вдигнала и двете си ръце към кръста. Дженингс погледна Дофин и видя как страхът се промъкна отново в очите ѝ, но после изчезна. Отстъпи пред такъв силен гняв, какъвто той никога досега не бе виждал. Пръстите на Дофин стиснаха пейката пред нея. Чу я да казва:

— Това е Стингър.

Подът по продължение на пътеката се изду като пришка, която всеки момент щеше да се спуска. Брет се олюля назад и удари Дорис с лакът в челюстта. Тя се просна на пода и не стана. Някой изпищя от другата страна на храма. Камъни и се триеха един в друг, гредите скърцаха, а редиците пейки се катурнаха последователно, сякаш беше минала голяма вълна. Дженингс имаше чувството, че под пода на храма се движи нещо огромно, което беше стигнало повърхността и вече щеше да я пръсне. Нагоре по стените плъзнаха пукнатини. Фигурата на Исус на кръста се откъсна и падна с трясък върху олтара сред облаци прах и мазилка.

Една част от лявата страна на църквата пропадна и редиците пейки се разделиха на две. Дофин крещеше „Излизайте! Излизайте!“ — и вълната от хора се втурна с писъци към изхода. Дженингс видя как килимът се раздра на две и покрай пътеката между редовете се отвори нащърбена пукнатина. Подът се надигна, потрепера и започна да се свлича в нея, а от вътрешността започна да се вдига прах. Айда Слатъри се търкулна, крещейки, и без малко да събори Дженингс на земята. Той видя как Дорис Брет падна долу, докато кметът се катереше като маймуна по гърчещите се редици пейки и се опитваше да се добере до вратата.

Джил Локридж пропадна долу. Само след секунда подът се разтвори под краката на съпругата му Мейвис. Най-голямото момче на семейство Рингуълд успя да се задържи на ръба и Дон се спусна да го дърпа. „Хвала на Ису-у-у-у-у-са!“ — крещеше обезумяла госпожа Еверет.

Подът се свличаше с бясна скорост, редиците пейки се цепеха с такава пукотевица, сякаш имаше стрелба, пукнатини тръгнаха нагоре по стените като змии. Дървените греди на покрива се чупеха и падаха тежко, а оцветените стъкла на прозорците дрънчаха. Стените се тресяха в основите си.

Някои от свещите бяха подпалили килима близо до олтара. Колебливите пламъци хвърляха гротескни сенки, докато хората се бореха да излязат през вратата или да се покатерят през прозорците. Дженингс грабна Дофин и я взе на ръце, както би направил с всяко друго дете. Усети как сърцето ѝ препускаше лудо. Подът пропадна и под госпожа Еверет. Тя се задържа за остатъците от една разцепена пейка и Дженингс хвана ръката ѝ, за да я издърпа.

Преди обаче да успее да направи нещо, госпожа Еверет се сгромоляса долу с такава сила, че почти измъкна ръката му и ябълката ѝ. Чу сподавения ѝ писък и си помисли: Нещо я дръпна.

— НЕ! НЕ! — крещеше Дофин и се мъчеше да се измъкне от човешката прегръдка. Вътрешностите ѝ горяха от гняв и ужас — това, което ставаше тук, беше заради нея. Писъците я изпълваха с мъчителна болка. — ПРЕСТАНИ! — извика тя, но знаеше, че онова под пода няма да я чуе и че то няма милост.

Дженингс се обърна и тръгна към вратата.

Направи две крачки... и подът се разтвори пред него.

Падна и размаха ръце да се хване за нещо. Дофин беше увиснала на шията му. Докопа ръба на една счупена пейка. Треските се забиха в дланите му. Краката му търсеха опора, но такава нямаше. Една греда се сгромоляса толкова близо до него, че усети полъха от падането ѝ по лицето си. Долови, че нещо огромно се надига с вълнообразни движения под него. И веднага след това го почувства — студена лепкава влага, която обгръща краката му до глезените. Само след секунди щеше да бъде дръпнат долу, както госпожа Еверет. Раменните му мускули направо се подуха от усилието да се надигне заедно с Дофин. Вакуумът около глезените го всмукваше с такава сила, че имаше опасност да го откъсне от кръста. Той зарита като обезумял, освободи единия си крак, после другия и със сетни напъни успя да се вдигне върху ръба на пропадащия под. Изправи се и хукна. Когато покривът започна да пропада, вече беше прекосил прага. Навън се спъна в някакво пълзящо тяло и се просна върху песъчливата поляна. Дясната му половина пое удара, а той пусна Дофин и се претърколи, за да не я смачка. Остана по гръб, зашеметен и задъхан. В това време стените на църквата не издържаха и част от покрива се срути. През пукнатините излезе прах — като последно издихание на умиращ. Църковната камбанария също се срути и останаха да стърчат само

камъни. Стените се разтресоха още веднъж, дървените греди изпищяха като ранени ангели и накрая всичко утихна.

Свещеникът се изправи бавно. Очите го смъдяха от вихрушките прах, от които дробовете му едва процеждаха въздух. Погледна настрани и видя Дофин, седнала като парцалена кукла, с изкълчени под нея крака. Тялото ѝ се тресеше сякаш нервите ѝ бяха отказали да функционират.

Дофин знаеше колко близо до целта бе стигнал преследвачът. Вероятно бе усетил струпването на хора на това място и бе нападнал, за да демонстрира силата си. Не можеше да знае, че и тя се намира там. Размина се с него на косъм. А някои от хората не можаха. Огледа се и бързо преброи фигурите, забулени в прах. Излязоха трийсет и девет. Стингър беше взел седем. Възелът от мускули в центъра ѝ не преставаше да блъска като чук. Усети, че лицето ѝ ще се пръсне. Седем унищожени форми на живот само защото бе катастрофирала върху една малка планета, от която нямаше изход. Капанът бе щракнал и всякакви опити за бягство бяха безполезни...

— Ти направи това! — Нечия ръка я стисна за рамото и я дръпна така, че я изправи на крака. И в гласа, и в допира личеше гняв. Краката ѝ все още се огъваха и човешката ръка я разтърси с безумна ярост.

— Ти направи това, ти, малка... извънземна кучко!

— Джон! — каза Дженингс. — Пусни я!

Брет я раздруса отново, още по-силно. Малкото момиченце сякаш беше направено от гума и това още повече го вбеси.

— Ти, проклето НЕЩО! — крещеше пронизително той. — Защо не се върнеш откъдето си дошло?

— Престани! — Свещеникът се опита да се надигне, но остра болка прониза рамото и гърба му. Той се вгледа вцепенен в краката си. Нямаше обувки, а целите му чорапи бяха в сива слуз.

— Мястото ти не е тук! — извика Брет и я блъсна грубо. Тя се препъна заднишком, загуби равновесие и падна. — О, Боже... о, Исусе — стенеше кметът с пожълтяло от прах лице. Огледа се и видя, че Дон и Джил Рингуълд и двамата им сина се бяха измъкнали, както и Айда Слатъри, Стан и Кармен Фрейзиър, Джо Пиърс, семейство Фанчър, Лий и Уанда Клеменс... — Дорис... къде е жена ми? — Обзе го нова паника. — Дорис! Скъпа, къде си?

Нямаше отговор.

Дофин се изправи. Нещо в центъра ѝ я болеше, а в устата си усещаше киселия вкус на свинско с боб. Обезумялото от мъка човешко същество се обърна и тръгна, олюлявайки се, към разрушеното място за ритуали.

— Спрете го! — Гласът на Дофин отекна толкова силно, че накара Ал Фанчър да стисне Брет за рамото.

— Няма я, Джон. — Дженингс се опита отново да стане, но пак не успя. Краката му бяха леденостудени и сякаш до глезените бяха инжектирани с новокаин. — Видях я да пада долу.

— Не, не си! — освободи се Брет. — Тя е добре! Ще я открия!

— Стингър я взе — каза Дофин и Брет се сви като ударен. Тя разбра, че това човешко същество беше загубило друго, любимо същество. Отново я прониза болка. — Съжалявам. — Посегна към него.

Брет се наведе и взе един камък.

— Ти го направи! Ти уби моята Дорис! — Пристъпи напред, но Дофин разбра намерението му. — Някой трябва да те убие! — изсъска той. — Не ме интересува, че се криеш под образа на малко момиченце! За бога, сам ще те убия! — Запрати камъка, но Дофин беше по-бърза и ловко го избегна.

— Моля те — каза тя и заотстъпва назад по улицата, вдигнала ръце да се прикрие. — Моля те, недей...

Ръката му стисна по-голям камък.

— Не! — извика Дженингс, но Брет го хвърли.

Този път я удари по рамото. От болката очите ѝ се напълниха със сълзи. Не можеше да види, нито да разбере какво ставаше.

— Проклетата да си! — извика Брет и започна да се приближава към нея.

Тя се запрепъва, но успя да се задържи да не падне. После се оттласна далеч от човешкото същество чрез сложното движение на мускули и кости, наречено бягане. Всяка крачка ѝ причиняваше болка, но Дофин не спираше да бяга, въпреки страданието, което изпитваха и тя, и тялото на приемницата ѝ.

— Почакай! — извика Дженингс, но Дофин изчезна в мъглата от дим и прах.

Брет направи няколко крачки след нея, но беше направо съсипан и краката му изневериха.



— Проклетата да си! — пак извика той след нея. Постоя със стиснати юмруци, после се обърна към останките от църквата и започна да вика Дорис с ридаещ глас.

Дон Рингуълд и Джо Пиърс помогнаха на Дженингс да се изправи. Той усещаше краката си като безполезни чукани от плът и кости. Сякаш онова, което го бе сграбчило, бе изпило кръвта и бе разрушило нервите им. Налагаше се да отпусне тежестта си върху двамата мъже, за да не се строполи отново.

— С църквата е свършено — каза Дон. — Къде да идем сега?

Дженингс поклати глава. Каквото и да беше онова, дето се появи изпод църквата, едва ли щеше да се затрудни да направи същото, в която и да е къща в Пъкъл, както и на улицата. Той усети гъделичкане в стъпалата, очевидно нервите му се съживяваха. Забеляза светлини сред мъглата и се досети откъде идваха.

— Ей там! — каза и махна към блока с апартаменти в дъното на улица „Травис“. С армираните прозорци на първия етаж и основите, положени върху здрав скалист пласт, това място щеше да се окаже костелив орех за Стингър. Поне се надяваше да е така.

От къщите наоколо се стичаха разтревожени от шума и писъците хора и тръгваха след двамата, които подкрепяха Дженингс. Останалите богомолци също се запътиха към единственото здание, което все още излъчваше електрическа светлина.

След няколко минути кметът Брет избърса носа си в ръкава, обърна гръб на развалините и последва тълпата.

## 31. ТАМ ДОЛУ

— Фенерче — каза полковникът и Ванс му го подаде.

Роудс се наведе, коленичил върху напукания под на мазето насочи светлината в дупката. Тя беше дълбока около три метра и червената почва блестеше, сякаш по нея бе минал огромен охлюв.

— Той седеше в люлеещия се стол там горе — повтори за трети път Ванс и махна към дупката над главите им. — Искам да кажа ТО. Каквото и да беше... щото сто процента не беше Додж — шепнеша Ванс. Отвътре му кипеше, а кожата на тила му бе настръхнала. На светлината на фенерчето видяха, че нищо не се криеше в мазето на Крийч, като изключим малкото зелено гущерче зад пералната машина. — ТО знаеше АНГЛИЙСКИ. Говореше като тексасец. Откъде, по дяволите, би могло да научи как говорим?

Роудс огледа стените на дупката и видя една прекъсната тръба, намазана с нещо подобно на желе. Горчиво-сладка химическа миризма — подобно праскови, загнили на ярко лятно слънце — лъхна от дупката и подразни ноздрите му.

— Имам две теории, ако държиш да ги чуеш — каза той.

— Давай.

— Едната е, че съществото е контролирало земните сателити и е научило езика ни. Но това не обяснява тексаския му акцент. Според втората то по някакъв начин е проникнало в говорния център на човека.

— А?

— Може да се е добрало до мозъчния център на говора — обясни му Роудс. — Там, където е складиран речниковият запас на индивида. По този начин ще възприеме и акцента.

— Божичко! Искаш да кажеш... че сигурно е влязло в мозъка на Додж? Кат червей или нещо такова?

Ръката на Ванс стисна ловджийската пушка до него. Двамата с Роудс бяха минали през канцеларията да вземат фенерче и шерифът си беше сложил и кобура със заредения трийсет и осем милиметров

„Снъбноуз“. На циментовия под, отдясно на Роудс и така, че да му е подръка, лежеше една от винтовките от оръжейния шкаф на шерифа.

— Може би. Не знам как точно би протекъл процесът, но вероятно разчита центъра на говора, както компютърът разчита програма. — Той наклони лъча на фенерчето под друг ъгъл, но отново видя само проблясваща червена пръст и тъмнина. — Каквото и да е това същество, очевидно е високоинтелигентно и работи бързо. И още нещо, в което съм почти сигурен — не е от същия вид като Дофин.

— Откъде разбра? — попита Ванс и подскочи. Онова проклето зелено гущерче отново припкаше наоколо.

— Дофин трябваше да научи езика от самото начало — от азбуката. Другото същество, което Дофин нарича Стингър, използва много по-агресивен процес. — Най-сдържаното изречение на годината, помисли си той. — Смятам, че е убило Додж Крийч или го е затворило някъде, а това, което си видял, е било негова имитация, също както онзи летящ негодник имитираше нашия хеликоптер.

— Имитация? Това мутант ли е или нещо друго?

— Като... точно копие — обясни Роудс. — Андройд, поради липса на по-подходяща дума, защото смятам, че част от онзи странен хеликоптер беше жива. Вероятно онова, което си видял, също е било живо, но в еднаква степен машина и живо същество. Както казах, не знам как работи, но едно нещо е особено интересно — ако Стингър наистина е създал това копие на Додж Крийч, то се е провалил по отношение на зъбите и ноктите.

— О, да, точно така — съгласи се Ванс и си спомни, че беше казал на Роудс за металните игли и сините, назъбени като трион нокти.

— Сигурно има и други, вътрешни различия. Не забравяй, че за него НИЕ сме извънземните. Ако някой ти покаже копие на същество, което не си виждал преди, и ти даде материалите за неговото създаване, съмнявам се дали крайния резултат ще прилича много на оригинала.

— Може и така да е — каза Ванс, — но ми се струва, че това копеле просто е измислило по-добър начин за убиване.

— Да, и това също. — След още едно завъртане на светлинния лъч из дупката вече знаеше какво трябва да се направи. — Ще слеза там долу.

— Ами! Господине, главата ти сигурно е завинтена с ръждиви винтове!

— Това не подлежи на обсъждане. — Роудс огледа мазето с помощта на фенерчето. На една кука в стената висеше навит градински маркуч. — Това ще свърши работа вместо въже. — Лъчът светлина потърси водопроводните тръби. Бяха на близката стена. — Помогни ми да го закрепя около онова там.

Завързаха маркуча със здрав възел и Роудс хвърли свободния край в дупката. Дръпна го няколко пъти, за да се увери, че ще удържи теглото му. После изчака на ръба на дупката докато сърцето му се успокои. Хвърли фенерчето на Ванс.

— Пусни ми това и пушката, когато стигна до дъното.

Разбра, че куражът го напуска. Все още усещаше миризмата от кръвта на Тагарт в ноздрите си и беше целият в кафяви съсиреци и „пикня от скакалец“.

— Аз не бих го направил — мрачно го посъветва Ванс. — Не си струва да те убият.

Роудс изсумтя. Самият той би нарекъл всичко това едно жалко и нещастно приключение, но беше повече от сигурно, че Ванс нямаше да го направи. Тогава не оставаше място за избор и трябваше да тръгне, преди смелостта му да се изпари до капка.

— Хайде сега — каза и увисна с цялата си тежест над дупката. Тръбата изскърца зловещо, но остана закрепена за стената. Роудс се спусна в мрака и след няколко секунди обувките му цопнаха тихо. Беше стигнал дъното. — Окей! — Гласът му отекна два пъти по-силен. — Пусни фенерчето.

Ванс го пусна неохотно. Роудс успя да го хване, въпреки че ръцете му бяха хлъзгави от пот. Бързо направи един кръг със светлината. Около двусантиметров слой бледосива слуз покриваше червената пръст. Беше доста прясна и се стичаше по стените на струйки. Отдясно на Роудс се виждаше тунел, който продължаваше извън обсега на светлината. Устата му пресъхна, като си представи размерите на онова, което беше копало. Тунелът беше почти метър и осемдесет висок и около метър и половина широк.

— Пушката — каза той и след малко я улови.

— Вижда ли се нещо?

— Да. Пред мен има тунел. Влизам в него.

— Боже Господи! — каза Ванс под носа си. Без фенерчето се чувстваше беззащитен като одран броненосец, но очевидно на полковника то беше по-необходимо. — Ако нещо се размърда долу, стреляй и ще те изтегля.

— Разбрано.

Роудс се поколеба, погледна часовника си на светлината. Беше почти осемнайсет минути преди полунощ. Часът на вещиците — помисли си. Направи първата стъпка в тунела, леко приведен. Втората не беше по-лесна, но продължи напред с фенерчето в лявата ръка и опрян в дясното рамо приклад. Пръстът му стоеше на спуська.

Веднага щом светлината изчезна, Ванс чу шумоленето на гущерчето в ъгъла и без малко да се подмокри.

Бавно, стъпка по стъпка полковникът се придвижи извън обсега на къщата. Около три метра навътре в тунела се спря да разгледа веществото по стените, пода и тавана на тунела. Предпазливо го докосна и дръпна рязко ръката си — беше мазно и топло като пресен сопол. Нещо като естествена смазка, реши той. Може би извънземен еквивалент на слюнка или лиги. Би било добре да вземе проба, но не можеше да издържи да носи нещо такова със себе си. Както и да е, имаше достатъчно от тази гадост, полепнала по обувките му. Продължи напред. Тунелът правеше широк завой надясно. Стените капеха бавно, пръстта беше кървавочервена. Имаше странното чувство, че влиза все по-навътре в някаква ноздра и всеки момент очакваше да види влажни косми и кръвоносни съдове.

Тунелът продължаваше направо още седем-осем метра, но след това извиваше наляво. Дали Стингър не е някаква полумашина, полухибрид като водното конче? — питаше се Роудс. — Или пък е термин на Дофин, обозначаващ не едно, а някаква група същества?

Спря. Ослуша се. От тавана се проточи слуз и капна на рамото му.

Чу се далечен тътен и по пода на тунела премина лека вибрация. Спря за няколко секунди, после се повтори — грохот от подземна железница, някъде отвъд стените. Или пък от подземен булдозер — мрачно си помисли той. Стомахът му започна да се свива от страх. Шумът, изглежда, идваше някъде отляво. Може да беше шум от нещо огромно, което копае или се движи през вече прокопания тунел. Накъде се бе отправило и защо? Ако Стингър копаеше такива тунели

под целия град, то или си изразходваше енергията, или се готвеше за решително нападение. Нямаше как да разбере какви бяха намеренията и способностите му, докато Дофин не обяснеше защо я преследва. И преди всичко, първо трябваше да бъде открита — надяваше се от него, а не от Стингър.

Шумът отслабна. Не се знаеше колко продължава този тунел. Може би минаваше под реката и стигаше чак до черната пирамида. Беше видял и чул достатъчно. Усещаше слузестата секреция по косата си, дори някаква струйка бавно се спускаше по шията му. Време беше да се маха.

Започна да отстъпва, като лъчът от фенерчето продължаваше да пробужда мрака пред него.

Долови нещо. Някаква фигура ту изчезваше, ту се появяваше в светлината на фенерчето, някъде долу, в далечния край на тунела.

Краката му се вдървиха. Дъхът замръзна в дробовете му.

Беше тихо. Чуваше се само бавен капещ звук.

Има нещо долу — мислеше си той. — Наблюдава ме. Усещам го. Точно отвъд светлината. Дебне.

Не можеше да помръдне. Освен това се страхуваше, че ако краката му се оправеха от шока и започнеше да тича, онова долу щеше да го настигне, преди да успее да измине двайсетте метра обратно до мястото, където го чакаше Ванс.

Продължаваше да цари тишина.

Изведнъж се разнесе глас. Някаква старица пееше.

— И-и-исус обича малките де-е-еца, вси-и-ички де-е-е-еца на све-е-е-е-та...

— Кой е там? — извика Роудс. Гласът му трепереше. Много умно! — каза си. — Сякаш наистина ще вземе да ми отговори.

В песента звучаха металически полутонове. След няколко секунди тя секна на средата на фразата и отново се възцари тишина.

Лъчът на фенерчето трепна. Той се прицели с пушката надолу в тунела.

— Слава на Господа! — извика гласът на старицата.

— Ела на светлината — каза Роудс. — Нека те видя.

— Ти си много непослушно момче и ще бъдеш нашибан с пръчка.

Мина му през ум, че може наистина да е някоя стара жена, паднала долу и откачила в тъмното.

— Аз съм полковник Мат Роудс от Военновъздушните сили на Съединените щати — каза. — Ти коя си?

Тишината се проточи. Усещаше, че фигурата стои точно отвъд светлината.

— Бог не обича непослушните момчета — отговори гласът на старицата. — Не обича и лъжците. Кой е Приемникът?

Според разказа на Ванс това беше въпросът, който задаваше съществото, наподобяващо Додж Крийч. Сега със сигурност знаеше, че онова там в тъмното не беше никаква откачена старица.

— Какъв Приемник? — попита Роудс.

— ГОСПОД ДЪВЧЕ ЛЪЖЦИТЕ И ПОСЛЕ ГИ ИЗПЛЮВА — изкрещя гласът. — Знаеш какъв Приемник! Кой е той?

— Не знам — отговори и отново започна да отстъпва. Краката му шляпаха в слузта.

— Полковник? — Беше гласът на Ванс, отекващ в тунела зад него. — Добре ли си?

— Добре ли си? — изимитира го ужасният глас отпред. — Къде отиваш, полковник Мат Роудс от Военновъздушните сили на Съединените щати? Обичай ближния си като себе си. Изгаси този горещ дяволски жезъл и нека си направим чаено парти.

Фенерчето — досети се Роудс. — Страхува се от фенерчето.

— Непослушно, непослушно момче! Ще те нашибам хубавичко. — Звучеше като някаква побъркана бабичка на бързи обороти.

Роудс продължи да отстъпва, но вече доста по-бързо. Онова нещо не проговори отново. Всичко, което му се искаше в този момент, беше да се измъкне от този тунел, но не смееше да се обърне и да тича. Фенерчето държеше онова на разстояние, може би нещо, свързано с дължината на вълните на светлината, излъчвана от електрически източник. Ако очите на извънземното не бяха излагани на такава светлина досега, тогава...

Роудс спря. Защо онова не продължаваше да го дразни? Къде, по дяволите, беше то? Погледна през рамо и бързо светна нагам. Нямахше нищо. Капка пот се стече в окото му и започна да го смъди.

В следващия миг се чу шум от разпукване на земята. Той се завъртя светкавично и видя две мършави дълги ръце с назъбени като

трион нокти да излизат от пода. Онова изпълзяваше нагоре като хлебарка. Бялата коса беше червена от тексаската пръст, шарената рокля висеше на олигавени дрипи, лицето на старата жена бе мазно и лъскаво. Зъби като игли просветнаха като син огън в устата му, щом Роудс насочи фенерчето в мъртвите изцъклени очи.

— Непослушно момче! — изпищя пронизително онова и прикри с едната ръка лицето си, а с другата замахна злобно към Роудс.

Той отстъпи назад и натисна спусъка. Откатът беше толкова силен, че без малко да го събори. Куршумът раздра сивата буза. Роудс стреля отново, но пропусна, а след това съществото се спусна след него, като прикриваше с една ръка очите си и мятеше глава, незнайно дали от гняв или от болка.

Другата ръка стисна лявата му китка. Два метални нокътя се забиха в месото му. Знаеше, че ако изгубеше фенерчето, с него беше свършено. Чу се да пищи. Ръката притежаваше съкрушителна сила и китката му всеки момент щеше да се счупи.

Роудс тикна дулото на пушката в свивката на лакътя на съществото и дръпна спусъка. После още веднъж. И още веднъж — този път успя да издърпа ръката си. От устата на онова се разнесе рев, подобен на свистенето на въздух, който излиза през пукнат паропровод.

Онова рязко се обърна и закрило очи, изприпка с приведен гръб надолу по тунела. Просна се на пода и започна трескаво да копае с ръце и крака, хвърляйки влажна пръст върху Роудс. След пет секунди се беше заровило наполовина в земята.

Роудс не можеше да гледа повече. Нервите му не издържа и той хукна назад.

Ванс беше чул крясъците на някаква старица, изстрелите на пушката, а също и един писък, от който косите му настръхнаха. Сега чуваше, че някой долу тича и стъпките му шляпат в онези лайна в тунела. А ето и задавеното: „Издърпай ме!“

Ванс започна да тегли маркуча, а Роудс се закатери по него, сякаш го гонеха дяволи. Успя да се справи и с последния метър, стисна строшения бетон и се измъкна от дупката на четири крака. Изпусна фенерчето, което беше мушнало под мишница, и то се търкулна на пода.

— Какво стана? Велики Боже, какво стана? — Ванс посегна за фенерчето и го насочи към лицето на полковника. То представляваше



тебеширена маска с две горящи огънчета от цигара вместо очи.

— Добре съм. Добре. Добре съм — каза Роудс, но беше замръзнал и лепкав и от него се стичаше такава пот, че знаеше, че е на косъм от полудяването. — Светлината. Не я харесва. Никак! Прострелях го. Наистина го прострелях!

— Чух изстрелите. По какво стре... — Гласът му се задръсти и секна. Беше видял нещо на светлината на фенерчето. Започна да му се повдига.

Роудс вдигна лявата си ръка. На китката му висеше сива ръка, откъсната до лакътната свивка, и два от пръстите ѝ бяха забили металните си нокти, а останалите го стискаха здраво. От краищата на разкъсаната тъкан се точеше бледосива течност.

— Прострелях го! — каза Роудс и по устните му пробягна ужасяваща усмивка. — Наистина го прострелях!

## 32. КАРТИНА НА РАЗРУХА

Рик Джурадо беше застанал пред пукнатия прозорец в предната стая на къщата си и се бе загледал в тлеещото гробище за коли. В стаята горяха свещи, а неговата Палома плачеше тихо.

Госпожа Гаракоун, която живееше през няколко къщи надолу, също плачеше, а синът ѝ Джой я бе прегърнал през рамо и се опитваше да я утеши. Зарра беше в стаята, навил камшика около ръката си, а Миранда седеше на дивана до баба си и държеше ръцете ѝ.

Отец Ортега чакаше за отговор на току-що поставения си въпрос. Госпожа Гаракоун бе отишла при него преди около двацет минути. Бе ходила в клиниката и бе чакала напрегнато за сведения относно съпруга ѝ Леон. Но Леон Гаракоун, който работеше в една от машинните работилници при Кейд, не бе открит.

— Знам, че е жив — повтори тя, говорейки на Рик. — Знам го. Джон Гомез излезе жив, а той работи точно до моя Леон Той каза, че е изпъзлял навън и чул други хора вътре да викат за помощ. Зная, че моят Леон е още там. Може би е затиснат от нещо. Може краката му да са счупени. Но е жив, ЗНАМ ГО!

Рик погледна към отец Ортега и разбра, че и отчето мисли като него — шансовете да намерят Леон Гаракоун жив сред отломките в автогробището на Кейд бяха съвсем нищожни.

Но Доминго Ортега живееше на Форт Стрийт, през две врати от семейство Гаракоун, и винаги бе смятал Леон за добър приятел. Когато госпожа Гаракоун и Джой отидоха при него с молба за помощ, той не можеше да откаже. А сега се опитваше да намери и други доброволци, но никой не искаше да отиде в автомобилното гробище, при онази извънземна машина, кацнала там, и той не ги винеше за това.

— Не си длъжен да идваш — каза на Рик. — Но Леон беше... Леон е мой приятел. Ние ще идем и ще се опитаме да го намерим.

— Недей, Рик — молеше го Палома. — Моля те, недей.

— Помогни ни, човече — каза Джой Гаракоун. — Ние сме братя, нали?

— Стига толкова смърт! — Палома се опита да се изправи, но Миранда я възпря. — Цяло чудо е, че някой е излязъл от там жив! Моля ви, не искайте от моя син да влиза там!

Рик погледна Миранда. Тя поклати глава. Поддържаше мнението на Палома. Той се разкъсваше между това, което смяташе за разумно, и онова, което считаше за свой дълг като водач на кроталите. Законът на бандата гласеше, че ако някой от братята се нуждае от помощ, тя му се дава без колебание. Пое дълбоко от задимения въздух и въздъхна. Целият град миришеше на обгорен метал и горящи гуми.

— Госпожо Гаракоун — каза той, — ще заведете ли баба ми и сестра ми в църквата? Не искам да са сами.

— Не! — Този път Палома се изправи. — Не, за бога, не!

— Искам да идеш с госпожа Гаракоун — спокойно каза той. — Аз ще се оправя.

— Не! Умолявам те! — Гласът ѝ секна и нови сълзи започнаха да се стичат по сбръчканите ѝ страни.

Той отиде до нея и я прегърна.

— Чуй ме. Ако вярваше, че аз съм някъде там и съм още жив, щеше да поискаш някой да ме потърси, нали?

— Има други, които могат да го направят. Не ти!

— Трябва да ида. Знаеш го, защото ти ме научи да не обръщам никога гръб на приятелите си.

— Но те научих и да не бъдеш глупак също! — отвърна тя, но по гласа ѝ Рик разбра, че макар и неохотно, беше приела решението му.

Задържа я в прегръдката си за миг, а после каза на Миранда: „Грижи се за нея“ — и я пусна. Палома сграбчи ръката му, стисна я силно и слепите ѝ очи намериха лицето му:

— Бъди внимателен. Обещай ми.

— Обещавам — каза Рик и тя го пусна. Обърна се към отец Ортега. — Добре. Хайде да свършваме с това.

Госпожа Гаракоун тръгна с Палома и Миранда към Католическата църква на Първа улица. Въръжен с фенерче, отец Ортега водеше Рик, Зарра и Джой Гаракоун в противоположна посока, по задимената Втора улица, към вдигнатата във въздуха ограда на автомобилното гробище и огньовете отвъд нея.

На края на двора те спряха да огледат картината на разрухата — части от коли бяха нахвърляни на разнородни купчини от метал, от

струпаните на едно място гуми се издигаха вълни от черен дим, а някогашните дървени или тухлени постройките бяха или изравнени със земята, или превърнати в купчини отломъци и чакъл.

Всичко това бе в сянката на черната пирамида, чиято основа беше потънала в земята.

— Не бих направил това, което сте си наумили — предупреди ги някой. Мак Кейд седеше на капака на своя мерцедес, пушеше тънка пура и гледаше руините като свален император. Тифус беше клекнал в краката му, а Тетанус седеше на задната седалка. Кейд все още носеше панамената си шапка. Загорялото му лице, виненочервената му риза и панталоните бяха изцапани със сажди. — Нищо вътре не си струва труда.

— Баща ми е вътре! Ще го извадим — твърдо заяви Джой.

— Сигурно. — Кейд изпусна тънка струйка дим. — Момче, вътре няма нищо освен пепел и кости.

— Затваряй си мръсната уста!

Тифус стана и заръмжа, но Кейд сложи обувките си в ботуш крак върху гърба му.

— Само ти казвам как стоят нещата, момче. Има някои варели с боя и смазочно масло, дето не са гръмнали още. Това чакам. Щом искате да се убивате, вървете смело напред.

— Ти знаеш къде е работил Леон Гаракоун — каза Ортега — Защо поне веднъж в живота си не направиш нещо почтено и не ни помогнеш да го намерим?

— Гаракоун, Гаракоун... — Той се замисли, опитвайки се да свърже някакво лице с това име. Всички работници му изглеждаха еднакви. — О, да! Гаракоун винаги се заяждаше за повишение. Работеше в цеха за двигатели. Ето какво е останало от него. — Той посочи и през мъглата успяха да видят купчина натрошени тухли, около петдесет метра по-навътре.

— Джон Гомез е излязъл — каза Ортега неустрашимо. — Има рани и изгаряния, но е жив. Леон би могъл още да...

— Сигурно. Мечтай си, padre. Във всеки случай какъв ти е на теб Гаракоун? — Той махна пурата от устата си и я перна настрана. Златните верижки около врата му подрънкваха при всяко негово движение.

— Леон е мой приятел. А от приятелство, мисля, че не разбираш.

— Имам си нужните приятели, не ми трябва други. — Кейд имаше петима мексиканци-слуги, младо девойче за любовница — малка танцьорка-наркоманка от Сан Антонио — и шкембеста готвачка на име Лусинда, но истинските му приятели бяха винаги с него. Двете кучета никога не му даваха оценки, нито пък го притесняваха за нещо, нито му предаваха отрицателни вибрации. Винаги готови да разкъсат гърлата на враговете му, те му се подчиняваха безусловно. За него това беше истинско приятелство. — Джурадо, ти имаш повече разум. Кажим колко са откачили, човече.

— Трябва сами да проверим.

— Проверете тогава. Човече, не зърнахте ли онзи летящ негодник? Има нещо ЖИВО тук! — Той махна с ръка към пирамидата. — Излезте ей там и ще накълца и вас.

— Да вървим — подкани Ортега. — Тази пиявица е безполезна.

— Майка ми не е отглеждала глупаци — отвърна Кейд, а те тръгнаха към двора, като внимаваха къде стъпват. — Ще кажа на Ной Туайли къде да намери телата ви.

Но те не му обърнаха повече внимание и започнаха да влизат навътре, покрай купчини остър като бръснач метал и тлеещи отломъци. Скоро от касетофона на Кейд гръмна стържеща музика, толкова шумна, че би могла да спуска тъпанчетата и на Господ. Алис Купър виеше за някакви умрели бебета в кухненски бюфет.

Песъчливата земя беше осеяна с части от двигатели и коли, обгорели дъски, тухли и други боклуци. Зарра изостана, за да порови в деформираното шаси на нещо, което приличаше на порше, обърнато наопаки при удара. Отец Ортега видя някаква окървавена мъжка риза, но не ѝ обърна внимание. Димът от тлеещите гуми се стелеше ниско над земята. Не полъхваше никакъв ветрец. В средата на купчините отломки и боклуци грееха яркочервени въглени. Черната пирамида извисяваше ръст застрашително близо. Рик се поколеба, погледна към стълба светлина, който излизаше от върха ѝ и се усукваше около оста си с хипнотизиращо въздействие, после пак тръгна.

Не можеше да се отърве от чувството, че го наблюдават. Това чувство беше добре развито у него поради необходимостта в училище да се пази от ренегати, които биха могли да го нападнат в гръб и повалят с един удар в бъбреците. Косата на тила му настръхна и той продължи да се озърта, но не виждаше нищо, което да се движи сред

дима. Това е нещо повече от наблюдение — реши той. Сякаш усещаше как го разчленяват, измерват, разглеждат — като при дисекция на жаба в час по биология.

— Доста е зловещо тук — измънка Зарра, който вървеше от дясната му страна. Разбра, че и той изпитваше същото.

Пресякоха двора и стигнаха до купчината от натрошени тухли и метални подпори, която Кейд им беше посочил. Недалеч от нея имаше могила от коли и пикапи, сплескани заедно. Приличаха на чудновата скулптура. Джой Гаракоун коленичи, започна да разчиства строшени тухли от купчината и да вика баща си.

— Вие със Зарра започнете от другата страна — предложи Ортега.

Те заобиколиха срутената сграда и се натъкнаха на изгорен труп, проснат близо до смачкан небесносин корвет. Главата на трупа бе премазана и счупените зъби блестяха в зейналата уста. Който и да беше мъжът, имаше червеникаворуса коса и беше бял. Не беше бащата на Джой. Тежката мазно-сладникава миризма на горено месо ги удари в носа и Зарра взе да се задушава.

— Ще изригна като вулкан, човече!

Обърна се и побягна на няколко метра, навел глава към земята. Рик стисна зъби, отмина мъртвеца и се поспря, за да изчака гаденето да премине. Оправи се, слава богу. Беше готов за работа. Зарра се върна с прежълтяло лице.

Започнаха да търсят сред руините на отделението за двигатели, като разчистваха планини от тухли. След десет минути Ортега откри още един мъртвец. Беше Карлос Хермоса бащата на Рубен. От начина, по който беше изкривено тялото, Ортега разбра, че вратът и гръбнакът му бяха счупени. Прашен и запотен, Джой се вгледа за миг в трупа и мълчаливо продължи да работи. Ортега направи кръст над трупа и пак се зае да разчиства тухли.

Работата беше тежка. На Рик му се струваше, че цялата сграда — една дванайсетметрова постройка с плосък покрив — беше хлътнала върху себе си. Премести едно парче тръба и веднага се търкулнаха няколко парчета от тухли заедно с обгоряла гуменка. Отначало си помисли, че в нея има крак, но беше празна. Собственикът ѝ или беше затрупан, или хвъркнал във въздуха.

Попадна на метална греда и Зарра му помогна да я премести. След като я положиха настрана, Зарра го погледна и каза тихо:

— Чуваш ли това?

— Кое?

— Слушай!

Рик се напрегна, но чуваше единствено касетофона на Кейд.

— Остави. Вече не го чувам. — Зарра влезе сред руините и се заослушва да разбере откъде беше дошъл звукът. Наведе се, разчисти още тухли и отломки. И изведнъж: — Ето! Чу ли това, човече? Ела оттук!

— Не чух нищо.

Рик отиде при Зарра и зачака. Минаха няколко секунди и тогава... приглушен и неясен звън от удар на метал в метал. Чуваше се равномерно отнякъде дълбоко под руините. Разбра, че някой праща сигнали.

— Хей, отче! — извика. — Насам!

Ортега и Джой притичаха бързо. Дрехите и кожата им бяха покрити с тънък слой прах. Зарра вдигна парче тръба и с него удари една тухла няколко пъти. Всички чуха как в отговор отдолу се почука. Ортега застана на колене и насочи фенерчето сред тухлите, търсейки празно пространство. Зарра продължи да сигнализира и непрекъснато му отговаряха.

— Аз съм Доминго Ортега — извика свещеникът. — Можете ли да ме чуете?

Изчакаха, но не чуха отговор.

— Помогнете ми — каза Ортега.

Всички започнаха да работят трескаво и да проправят път надолу. Разчистиха около метър висока купчина натрошена зидария. Само след няколко минути ръцете им бяха ожулени до кръв, а порязванията по ръцете на Рик направо кървяха.

— Стойте! — каза Ортега и се наведе напред. Ослуша се. Отново последва дрънкане на метал. Някой удряше с чук върху тръба. — Чувате ли ме там долу?

До тях достигна слаб, дрезгав шепот:

— Да! О, божичко, да! Измъкнете ни оттук!

— Кои сте? Колко сте?

— Трима! Аз съм Грег Фрекнър! Уил Барнет и Леон Гаракоун също са тук, долу.

— Тате! — изкрещя Джой и по страните му започнаха да се стичат сълзи. — Тате, аз съм, Джой!

— Ние сме долу в работната шахта, а върху нас са се вклинили всякакви боклуци — продължи Фрекнър. — Но виждам фенерчето ви.

— Ранен ли си?

— Мисля, че ръката ми е счупена. И ребрата ми нещо не са наред. Уил храчи кръв, а Леон отново припадна. Мисля, че краката му са смазани. Какво ни удари, бомба ли?

Ортега им спести отговора.

— Можете ли изобщо да се движите?

— Малко, доста е тясно тук. С дишането всичко е нормално.

— Добре. — На Ортега му стана ясно, че ще е необходима повече мускулна сила, за да ги изтеглят. — Сега се успокойте. Ще трябва да се върнем за кирки и лопати.

— Правете каквото трябва, човече! Слушай... можете ли да оставите фенерчето така, че да го виждам. Непрекъснато ми се струва, че нещо копае отдолу. Сякаш е точно под нас. Страх ме е от плъхове. Става ли?

— Става. — Ортега вклини фенерчето между две тухли, така че лъчът му да свети долу в празното пространство. — Ще се върнем! — обеща той, хвана Джой за раменете и го изправи на крака.

Тръгнаха назад през двора под виолетовото сияние и неподвижните черни облаци и Рик отново изпита същото неприятно усещане, че е наблюдаван. Обърна се към пирамидата.

Някакъв мъж стоеше на пет-шест метра от тях. Беше висок и слаб, с широки рамене. Стоеше леко прегърбен и ръцете му висяха сковано отстрани на тялото. Не можеше да види добре лицето му, но забеляза, че беше мокро. Мъжът носеше тъмни панталони и раирана риза с къси ръкави. Дрехите му бяха изцапани с пръст. Той просто стоеше и ги наблюдаваше, наклонил леко глава на една страна.

— Отче? — каза Рик.

Ортега долови тревогата в гласа му. Спря и се обърна назад. Тогавя всички видяха прегърбения мъж, застанал неподвижно като статуя.



Първата мисъл, която хрумна на Ортега, беше, че това е някой от работниците на Кейд, който току-що се е измъкнал от развалините. Той пристъпи към него.

— Добре ли си?

— Кой е Приемникът? — попита мъжът ниско и провлачено. В гласа му се долавяше нещо като свистене на пара от чайник.

Свещеникът се поколеба. Не можеше да види добре лицето на мъжа — само някаква прилизана сива коса и влажно и лъскаво чело, — но му се стори, че разпознава гласа. Само дето този глас обикновено казваше: „С какво мога да ви услужа, отче?“ Това беше Джил Локридж, досети се Ортега. Джил и жена му Мейвис притежаваха магазина „Царството на обувките“ в продължение на повече от десет години. Обаче Джил не е толкова висок — помисли си Ортега. — Нито пък толкова широкоплещест, нито пък така прегърбен като този мъж. Но... гласът бе негов. Или пък не беше?

— Зададох ти въпрос — каза мъжът. — Кой е Приемникът?

— Приемник? — Ортега поклати глава. — Приемник на какво?

Мъжът си пое дълбоко въздух и после продължително го издиша.

— Не обичам да ме... — поколеба се, сякаш търсеше вярната фраза — ... да се шегуват с мен. Изобщо не ми харесва.

Направи две крачки напред, а Ортега се отдръпна назад. Мъжът спря и той успя да види как някаква слуз се стича по изпитото му лице. Очите на Джил бяха черни, хлътнали, ужасяващи.

— Знам, че този, когото търся, е тук. Знам, че има и приемник. Може би си ти? — Очите се спряха за секунда на Зарра. — Или пък ти? — Погледна и Рик. — А може би си ти?

Отново насочи вниманието си към отец Ортега.

— Слушай... Джил... как си дошъл тук? Искам да кажа... не разбирам какво...

— Този, когото търся, е подмолен престъпник — продължи мъжът. — Враг на колективния разум. Не знам как постъпвате с престъпниците на този... — Огледа се със змиеподобно извиване на шията и каза презрително: — СВЯТ, но съм сигурен, че разбирате какво представляват законът и редът. Възнамерявам да изправя съществуването пред съд.

— Какво същество? — Нещо му просветна — онова, което полковник Роудс беше казал за Стиви Хамънд. — Малкото момиченце? — попита той, преди да се усети какво говори.

— Малкото момиченце — повтори гласът. Очите бяха притаили особен блясък. — Обясни!

Ортега стоеше като вдървен, но вътре в него всичко се беше свило на бучки. Прокле езика си. Влажното восъчно лице на човекоподобното същество пред него изразяваше ужасно нетърпение. Това не беше Джил Локридж, а някаква подигравка с човешкия род.

— Обясни! — заповяда съществото и плавно направи крачка напред.

— Бягайте! — извика Ортега на момчетата, но те бяха замръзнали от ужас и не помръдваха. — Изчезвайте! — изкрещя той и докато отстъпваше, видя парче тръба и го вдигна заплашително над главата си. Онова почти връхлетя отгоре му и той нямаше избор. Запрати тръбата в лицето на Джил Локридж с придобита от страха сила.

Парчето тръба се заби в мокрото лице с шум, напомнящ удар на чук върху диня. Дясната буза се разцепи от околото до ъгъла на устата и от нея прокапа сива течност. По лицето не се изписа никаква реакция, никаква болка. Но на изкривената уста се появи едва забележима усмивка и отвътре проблеснаха игли вместо зъби. Хъхрецият глас каза с явно задоволство:

— Виждам, че говорите МОЯ език.

Чу се шум от раздиране на плат, после кратки пукания, сякаш се чупеха и пренареждаха стотици кости. Всичко стана за секунди. Джой Гаракоун изпищя и побягна, но Рик и Зарра не помръдваха, вцепенени от ужас. Гърбицата на мъжа се подуваше, а гръбнакът му се привеждаше надолу. Очите му бяха приковани в Ортега, който изстена и започна да отстъпва с разтреперани крака.

Ризата на онзи се разцепи, а на края на гръбнака му изникна голяма бучка. Бледата имитация на кожа се разкъса и откри черни люспи, подобни на тези върху пирамидата. От долния му край се разви мокра опашка на сегменти, дълга около метър и половина и три пъти по-дебела от камшика на Зарра. Тя се вдигна във въздуха с подобен на щракане звук. На върха ѝ имаше бучка метални шипове, голяма колкото футболна топка.

— НЕ! — чу се да изграчва Рик и ухиленото разцепено лице се обърна към него.

Отец Ортега се обърна и побягна. Направи само две крачки и чудовището скочи след него. Опашката с шипове изсвистя светкавично напред, подхвана главата на свещеника отстрани и направи мозък и череп на пихтия. Ортега падна на колене с алена дупка вместо лице и бавно, с изключителна грация се строполи на пясъка.

Чудовището се завъртя, приведено и готово за скок. Опашката му се мяташе напред-назад със залепнали по шиповете остатъци от главата на Ортега.

Зарра изпищя сподавено, отстъпи и се спъна в купчина отломки. Той падна тежко на опашната си кост и остана в това положение, зяпнал съществуването, което пристъпваше към него.

Рик видя автомобилните части, пръснати наоколо. Нямахше време да преценява дали да бяга или не, защото само след секунди Зарра щеше да бъде в обсега на бодливата опашка. Вдигна един изкривен капак на джанта и го запрати, но докато той летеше към главата на чудовището, опашката замахна бавно, почти мързеливо и перна металното парче настрани.

Сега Рик привлече цялото внимание на съществуването върху себе си и докато то се промъкваше към него, той вдигна една врата от кола и я сложи пред себе си като щит.

— Бягай! — изкрещя на Зарра, който трескаво започна да пълзи на четири крака. — Давай!

Опашката замахна към Рик. Той се опита да отскочи от пътя ѝ, но онова удари импровизирания му щит и от него се разхвърчаха искри. Ударът го вдигна от земята и го отхвърли назад. Рик падна по гръб, стиснал здраво вратата, която лежеше върху него. Докато се опитваше да се изправи, с бучаща от сътресението глава, чудовището приведено приближи и отново замахна с опашка.

Този път то изтръгна вратата от него и я запрати във въздуха. Рик се извъртя и побърза към едно небоядисано купе на ягуар-лимузина без врати и прозорци, кацнало върху купчина метал на два метра от него. Хвърли се в колата и чу тракането на опашката точно зад гърба си. Дръпна краката си секунда преди топката с шипове да тресне странично ягуара, който потрепера и издрънча като погребална камбана. Излезе пълзешком през другата врата, изправи се и побягна.

Не знаеше къде беше Зарра, нито пък накъде отива — дали навън от двора или към вътрешността му. Надвисналите пластове черен дим го обгърнаха и само тук-там в мрака проблясваха колебливи огньове. От всички страни се издигаха купчини от отделни части, купета или цели БМВ-та, мерцедеси, корвети и други скъпи возила, очакващи някаква трансформация. Мястото беше като лабиринт със стени от метал и Рик не знаеше накъде да бяга. Погледна през рамо. Не видя онова зад себе си, но това не означаваше, че то не беше там. Продължи да бяга. Дробовете му се напрягаха от липсата на кислород в дима, който вдишваше. След миг разбра, че пътят му е преграден от стръмен хребет метални отпадъци. Обърна се и побягна покрай една срутена постройка. Сред тухлите лежеше проснат мъртвец със синя риза.

Рик спря задъхан в подножието на планина от сплескани шасита и се опита да се ориентира. Никога не беше идвал тук, димът смъдеше в очите му, не можеше да мисли нормално. Това, което се случи с отец Ортега, изглеждаше нередно — като халюцинация след превишена доза марихуана. Целият се тресеше. Не можеше да контролира тялото си. Трябваше отново да хукне, но се страхуваше от онова, което вероятно го дебнеше сред мъглата на дима. Мушна ръка в джоба с Божия гняв.

Преди пръстите му да стиснат автоматичното ножче, нещо тъмно се спусна върху му като примка и се стегна около гърлото му.

Разбра какво е, защото чу тракането на сегментите на опашката. Чудовището беше над него, седнало на една от сплесканите коли. Сърцето му спря за миг, почувства как кръвта и напуска лицето му и то замръзва. После краката му се озоваха във въздуха, почти се задушаваше и започна да се мята, докато една ръка не го хвана за косата.

— Малкото момиченце. — Страховитият съскащ глас се чу точно зад ухото му. — Обясни.

— Не... Не... знам. Кълна се... — Краката му бяха на педя от земята. Не знаеше нищо за приемник или малко момиченце. Чувстваше, че механизмите в мозъка му започваха да пушат и буксуват.

Опашката се стегна. Рик стисна очи.

Минаха може би пет секунди. За него бяха цяла вечност, която никога нямаше да забрави. После гласът каза:

— Имам съобщение за онзи на име Ед Ванс. Искам да се срещна с него. Той знае къде. Предай му.

Опашката се отпусна — щрак-щрак-щрак — и Рик падна на колене.

Отначало само лежеше, свит на кълбо, и чакаше опашката да му смачка главата. Не можеше да се движи, да мисли или да вика за помощ. Постепенно осъзна, че онова нещо смяташе да го остави жив. Изпълзя настрани, все още очаквайки всеки момент някой удар да се стовари върху него. Накрая се помъчи да седне. Усещаше, че онова го наблюдава от високото си място и не смееше да се обърне и да го погледне. Имаше чувството, че мазната кокалеста опашка е оставила отпечатъци върху шията му и искаше да остърже кожата си до кръв.

Рик почти се затича, но се опасяваше, че краката му бяха твърде слаби и ще падне по лице. Започна да ходи, като се мъчеше да следва пътя, по който беше дошъл. Димът се разтваряше пред него и се затваряше зад гърба му. Смътно съзнаваше, че върви напосоки, но не можеше да се отърси от ужаса при спомена за това как чудовището беше убило отец Ортега и беше преследвало самия него.

Излезе от гробището за коли на десетина метра северно от мястото, където бяха влезли. Нямаше представа колко време му беше отнело това. Продължи да върви на юг покрай падналата ограда и накрая видя мерцедеса на Мак Кейд пред себе си.

Тетанус започна бясно да лае и да се изправя на задните си крака върху седалката. Зарра седеше на паважа и трепереше. Беше свил колене под брадичката си и притискаше с две ръце камшика към гърдите си. Той вдигна глава и видя Рик. Изсумтя изненадано и с мъка се изправи на крака.

Мак Кейд стоеше в края на двора и така стискаше трийсет и осем милиметровия си пистолет, че кокалчетата на ръцете му бяха побелели. Той се извърна рязко и насочи пистолета към фигурата, която току-що бе изникнала от дима. Преди около петнайсет минути Джой Гаракоун бе профучал край него с такъв писък, че бе надвикал дори касетофона му. Скоро след това се беше появил Зарра и беше избърборил нещо за опашато чудовище, което убило Доминго Ортега.

— Стой! — извика Кейд с разширени от уплаха очи. — Спри на място!

Рик го послуша. Залитна, без малко да падне.

— Аз съм — каза той.

— Къде е Ортега? — Привидното хладнокръвие на Кейд се беше изпарило. В гласа му се долавяше страхът на малко момче. — Какво стана със свещеника, човече? — Той не махаше пръста си от спуська.

— Мъртъв е. Там някъде. — Рик махна с тежка като олово ръка.

— Казах ви да не ходите там! — изкрещя Кейд. — Нали? Казах ви да не го правите, глупаци такива! — Той се взря в тъмнината да търси Тифус. Преди няколко минути кучето с лай и ръмжене се беше втурнало натам и не се бе върнало. — Тифус! — викаше го. — Върни се, момчето ми!

— Трябва да предадем нещо на Ванс — каза Рик. — ТО иска да ГО види.

— Тифус! — Кейд направи три крачки, но не се осмели да продължи. Бодлива тел се закачи за панталона му и по лицето му избиха едри капки пот. — Тифус! Хайде, ела!

Тетанус продължаваше да лае. Кейд обикаляше покрай телта, викайки Тифус. Гласът му започна да трепери от напрежение.

— Казах, че трябва да потърсим Ванс! — повтори Рик. — Веднага!

— Трябва да намеря кучето си! — извика Кейд. Лицето му беше посърнало. — Нещо се е случило с Тифус!

— Остави кучето! Отец Ортега е мъртъв. Трябва да кажем на шерифа.

— Казах ви да не влизате там! Казах ви, че всички сте откачили! — Кейд усети, че го обзема слабост. Чувстваше се като слънце при слънчево затъмнение. Богатството му от коли се беше превърнало в боклук и този дим му намирисваше на изгорели синдикални пари и кожа — неговата. — Тифус! — изкрещя с прегракнал глас. — Върни се!

Гласът му отекна над развалините. От добермана нямаше и следа.

— Ще ни закараш ли до Ванс или не? — попита го Рик.

— Не мога... да изоставя приятеля си — Нещо, което дълго беше потискал, се отприщи в него. — Тифус е там някъде. Не мога да го оставя.

Той се вгледа в момчето, за да се увери, че го е разбрало, после каза задавено:

— Можеш да вземеш колата. Хич не ми пука.

Кейд тръгна навътре в двора, а Тетанус, като видя господаря си да отива, скочи от мерцедеса и го последва.

— Не! — изкрещя Рик. — Недей!

Кейд продължи. Погледна назад. Потното му лице се беше изкривило в ужасяваща усмивка.

— Трябва да знаеш кои са приятелите ти, момче. Трябва да държиш на тях. Помисли върху тези неща.

Той свирна на Тетанус и доберманът се появи до него. После отново започна да вика Тифус. Двете фигури изчезнаха в мрака и гласът на Кейд постепенно заглъхна.

— Качвай се в колата — каза Рик на Зарра и момчето замаяно се запрепъва към нея. Рик се отпусна зад волана, завъртя ключа на запалването и включи на заден ход.

### 33. ПЛЪТТА

— Здравсти, Ной — каза Ърли Макнийл на Ной, когото Том въведе в клиничната лаборатория. — Затвори вратата след себе си, ако обичаш.

Туайли премигна няколко пъти на ярката светлина от аварийните лампи и се огледа. Очите му бяха свикнали с полумрака в параклиса за погребения, където палеха само свещи. В лабораторията бяха шерифът Ванс, Джеси Хамънд и някакъв тъмнокос мъж, подстриган много късо и с риза, оплескана в кръв. Тъмнокосият седеше на маса от неръждаема стомана и държеше лявата си китка. Не, разбра Туайли само след секунда; не, ръката върху китката му не беше негова. Това беше откъсната от лакътя ръка.

— Господи! — прошепна Туайли.

— Знаех си, че ще реагираш така — зловец се усмихна Ърли. — Помолих Том да те доведе, защото сметнах, че щом като човешкото тяло няма тайни за теб, ще пожелаеш да погледнеш това нещо тук. Ела по-насам.

Туайли приближи до масата. Тъмнокосият мъж седеше на нея с наведена глава. Видя спринцовка близо до него и разбра, че са му инжектирали нещо успокоително. На масата имаше и малък пластмасов поднос, в който бяха наредени скалпели, сонди и един костен трион. Туайли хвърли поглед към сърцевината на лакътя и каза:

— Това не е кост.

— Дяволски си прав, не е.

Ърли взе една сонда и почука леко по това, което стърчеше от раната и, изглежда, беше стегната спирала от гъвкав синкав метал.

— Нито пък това е мускул. — Той посочи разкъсаната червена тъкан, от която се процеждаше сива течност и капеше на пода. — Но е много добра имитация. И наистина е органична материя, макар и да не съм виждал такава досега. — После кимна към микроскопа в ъгъла. Върху предметното му стъкло имаше проба от тъканта. — Хвърли един поглед, ако искаш.



Туайли го послуша. Тънките му бледи пръсти нагласиха лещите на фокус.

— Велики Боже! — каза той, а това беше най-цветистото възклицание в речника му. Беше видял онова, което всички вече знаеха — мускулната тъкан беше отчасти органична, отчасти съставена от метални нишки.

— За съжаление не сте му откъснали главата, полковник — каза Ърли. — Наистина бих желал да зърна мозъка му.

— Идете вие в онази дупка! — Гласът на Роудс беше рязък и дрезгав. — Може би ще имате по-добър късмет.

— Не, благодаря. — Ърли взе един форцепс и каза: — Доктор Джеси, бихте ли дали светлината малко по-насам, ако обичате?

Джеси щракна джобно фенерче-химикал и го насочи към мястото, където металните нокти се бяха забили в плътта на полковника. Един от пръстите беше смачкал циферблата на часовника му и той бе спрял на дванайсет и четири минути — преди около половин час. Ръката на Роудс беше започнала да посинява от притискането.

— Е, хайде да започваме с този — реши Ърли и се захвана да издърпва малкото трионче от плътта на полковника.

На светлината от фенерчето Джеси виждаше старческите петна по кожата на ръката-имитация. На едно от кокалчетата имаше малък белег. Може би от изгорено — помисли си тя. — Докосване до горещца тенджерата. Онова, което бе създавало този механизъм, бе постигнало отличен резултат по отношение качеството и цвета на тази старческа плът. На безименния пръст имаше тънка златна халка, но така враснала в псевдокожата, сякаш онова, което беше направило това копие, беше решило, че пръстенът е органична част от ръката.

— Не иска да излиза. — Пръстът се съпротивляваше на форцепса на Ърли. — Ще ви дръпнем малко от кожата, полковник. Не възразявайте, надявам се.

— Действайте.

— Казах му да не слиза там долу. — Ванс се почувства замаян и седна на една табуретка, преди да му се огънат краката. По китката на Роудс се бяха стекли тънки струйки кръв. — Какво, по дяволите, ще правим?

— Намери Дофин — каза Роудс. — Тя е единствената, която знае какво имаме насреща. — Той трепна и си пое дълбоко въздух. Ърли издърпа първия нокът. — Този тунел... вероятно продължава под реката. — Втренчи се във фенерчето, което Джеси стискаше. В мозъка му бавно изплува споменът, че съществото си пазеше очите от лъча на фенерчето. — Светлината, то не обича светлината.

— Какво? — попита Том и се приближи към масата.

— То... опита се да закрие очите си. Мисля, че светлината му причиняваше болка.

— Онова дяволско изчадие с лицето на Додж нямаше нищо против светлината — каза Ванс. — На полилея бяха окачени газени фенери.

— Правилно. Газени фенери. — Силите на Роудс започваха да се възвръщат, но все още не можеше да понесе гледката на сивата ръка, вкопчена в китката му. Ърли се бореше с втория нокът. — Нямаше фенерче, нали?

— Не.

— Май само електрическата светлина му причинява болка. Светлините от огън и от електричество имат различен спектър, нали?

— Спектър? — Ванс се изправи. — Какво, по дяволите, е това?

— Извъртян начин за обозначаване въздействието на различните дължини на вълната при светлината — каза му Ърли — Сега не мърдай. — Той стисна клещите и дръпна рязко металното, назъбено като трионче острие. — Това без малко да ти разкъса артерията.

Останалите пръсти все още стискаха китката на Роудс като пипала на паяк.

— Вероятно дължината на вълните при светлината от електрически източник пречи по някакъв начин на зрението му — продължи Роудс. — То каза „горещо“ и трябваше да си прокопае тунел, за да стигне до мен, защото не му харесваше светлината. Ако се е изложило с копирането на костите и зъбите, може би не е доизкусурило и очите.

— Ами, светлината си е просто светлина — обади се Ванс. — Няма нищо в нея, което да причинява болка.

— Един прилеп не би се съгласил с теб, шерифе. — Ной Туайли се обърна към тях от стола пред микроскопа. — Както и цяла енциклопедия от пещерни гризачи, риби и насекоми. Нашите очи са

привикнали към електрическата светлина, но тя заслепява доста от другите биологични видове.

— И какво искаш да кажеш? Че това нещо живее в пещера?

— Може би не в пещера, а просто в среда, където няма електричество. Може да е свят, пълен с тунели. Съдейки по скоростта, с която копае, явно Стингър е свикнал да пътува под земята.

— Но електрическите светлини не тревожат Дофин — напомни му Джеси. — Всички лампи вкъщи светеха, преди да се спусне пирамидата.

Той кимна.

— Което потвърждава едно мое предположение: че Дофин и Стингър са две различни форми на живот от различни околни среди. Едната се прехвърля от черна сфера в нещо друго и обратно, а другата пътува под земята и прави имитации като тази — той погледна с отвращение към фалшивата ръка, — за да може да се движи над земята. Може би копира формите на живот в зависимост от света, в който се приземи. Не мога да си представя самия процес, но сигурно ги прави дяволски бързо.

— И дяволски силни също. — Ърли полагаше неимоверни усилия, за да разхлаби пръстите с помощта на форцепса и една сонда. — Ной, пресегни се в онова чекмедже най-отдолу.

Той указва посоката с вдигане на брадичката и Ной го отвори.

— Тук има само бутилка водка.

— Точно така. Отвори я и подай насам. Ако не мога да пуша, то поне мога да си пийна.

Той взе бутилката и отпи. После я подаде на Роудс.

— Не много обаче. Не искаме да ви катурне. Доктор Джеси, подайте ми няколко тампона памук да попием тази кръв.

Наложи се Ърли да помоли Том да вземе друг форцепс и да му помага да изкривят и изтръгнат всеки пръст поотделно от плътта на Роудс. Двамата доста се поизпотиха, докато успеят. Пръстите се счупиха с остър металически звук и ръката-имитация най-сетне плъосна на масата. На китката на Роудс остана виолетовосин отпечатък от ръка и пръсти и той веднага поля ръката си с водка и започна да го търка с книжна салфетка, от което порезните рани се отвориха отново. Наля още водка отгоре, замижа от болка и продължи да търка, докато

салфетката не се разпадна. Ърли стисна рамото му толкова силно, че дори и бик да беше, щеше да му обърне внимание.

— Успокой се, синко — тихо каза Ърли. Взе остатъците от салфетката и ги хвърли в кошчето за отпадъци. — Том, ако обичаш, заведи полковника в някоя стая долу. Смятам, че малко почивка ще му се отрази добре.

— Не. — Роудс махна с ръка да отпрати Том. — Добре съм.

— Не мисля така.

Ърли взе фенерчето от Джеси и провери зениците му. Реакцията им беше забавена и Ърли разбра, че Роудс беше на ръба на сериозен нервен шок.

— Бих казал, че сте прекарали доста бурна нощ, нали?

— Добре съм — повтори Роудс и отблъсна фенерчето.

Все още усещаше тези проклетите студени пръсти върху китката си и не знаеше кога ще спре да трепери вътрешно. Не трябваше да се издава обаче. Стана и извърна поглед от ръката-имитация.

— Трябва да намерим Дофин. Нямам време за почивка. — Усети миризмата на кръв и на киселата кехлибарена течност, с която го беше опръскало водното конче. — Бих искал да си сменя ризата. Тази вече за нищо не става.

Ърли изсумтя. Наблюдаваше по-младия мъж изпод вежди. Роудс не можа дори за секунда да го заблуди. Полковникът си придаваше бодър вид с неимоверни усилия.

— Мога да ви дам горнище от операционен екип. Какво ще кажете? — Той отиде до един шкаф, извади морскозелено горнище и го хвърли на Роудс. — Идват в два размера — твърде малки и твърде големи. Пробвайте го.

Беше малко голямо, но вършеше работа. Окървавената риза на Роудс се озова в кошчето за боклук.

— Оставих майка си сама — обясни Ной. — Трябва да се връщам.

— По-добре иди със старата Рут някъде, където има електрическо осветление, както тук — каза Ърли и махна към аварийните лампи. — Ако полковникът е прав, този проклет Стингър ще стои настрана от тях.

— Правилно. Ще ида да я взема и ще я доведа.

Той се поспря и реши да побутне ръката със сондата. Тя лежеше на масата с дланта нагоре и със свити като крачка на умрял рак пръсти. Сондата докосна центъра на дланта и пръстите се стегнаха в юмрук. Внезапното движение стресна всички и особено Роудс. Без малко да политне назад.

— Рефлекс — вяло се усмихна Ной и се опита да издърпа сондата, но пръстите се бяха вкопчили в нея. — Ще ида да доведа майка си — каза той и побърза да излезе от лабораторията.

— Само това ни трябва — тази откачена кресла тук — измърмори Ърли, щом Ной излезе.

Взе една кърпа и уви ръката заедно със сондата. Щом свърши, отново отпи от бутилката с водка.

Някой почука на вратата. Госпожа Сантос подаде глава, без да чака покана.

— Шерифе, търсят ви две момчета.

— Какво искат?

— Не знам, но мисля, че е по-добре да дойдете веднага. Нещо ужасно ги тревожи.

— Заведете ги в моя кабинет — каза Ърли. — Ед, можеш да поговориш с тях там.

Госпожа Сантос излезе да ги заведе, но Ванс се колебаеше, защото предчувстваше нови неприятности. Усещаше, че и Ърли надушва същото.

— Как да намерим Дофин? — попита той Роудс. — Има много места, където би могла да се крие.

— Не би могла да излезе извън силовото поле, но това все още означава окръжност с радиус десет километра. Не мисия, че е напуснала града. Тук поне знае къде може да се скрие, а за това, което е отвъд Пъкъл и Бордъртаун, не знае нищо.

— Има доста празни къщи наоколо — каза Том. — Би могла да бъде във всяка от тях.

— Едва ли ще се отдалечи много от сферата. — Джеси не си спомняше дали беше заключила външната врата. Тази подробност май й убегна в суматохата, когато бързаха да открият какво бе паднало в гробището за коли на Кейд. — Том или аз трябва да се върнем вкъщи и да чакаме. Може да се появи там.

— Правилно. Ще накарам Гъни да събере неколцина доброволци, които да започнат да претърсват улиците. — Нямахте да бъде лесно с тази мъгла и непрекъснатото намаляващата видимост. — Ако питаме от врата на врата, може да попаднем на някого, който е виждал Дофин.

Той се опита да стопли лявата си китка с разтриване, но чувството, което оставиха у него студените пръсти, не изчезваше.

— Имам нужда от малко кафе без захар — реши. — Трябва да си върша работата.

— Може да е останало в „Дамгосващо желязо“ — каза Ванс. — Там държат по един пълен чайник чак докато персоналът си тръгне.

Джеси се вгледа в полковник Роудс. Все още беше бледен, по лицето му започваше полека да възвръща цвета си. В главата ѝ се въртеше един въпрос. Беше сигурна, че и Том си го задаваше. Сега беше моментът да го поставят.

— Ако... когато... намерим Дофин, какво ще правим с нея?

Роудс вече знаеше какво имат предвид.

— Струва ми се, че Стингър е доста по-силен от нея, а също и от всички нас. Той сигурно знае, че е напуснала сферата си и е в тялото на някого, когото нарича „приемник“. Няма да махне силовото поле, докато не я хване. Ще избързам и ще отговоря на още незададения ваш въпрос. Не знам какво ще стане със Стиви.

— Ако изобщо все още има Стиви — тихо каза Том.

И Джеси си беше мислила същото. Усети как някаква силна болка сграбчи сърцето ѝ. Но Дофин беше казала, че Стиви е в безопасност и Джеси осъзна, че се беше хванала за думите на едно същество, за което преди двацет и четири часа дори не беше сънувала.

— Ще ида да видя Рей — каза им тя и откъсна мислите си от извънземното същество, което живееше в тялото на момиченцето ѝ. Излезе от лабораторията и тръгна по коридора към стаята на Рей.

— По-добре да разбера какво искат тези момчета.

Ванс тръгна към вратата, уплашен от новините, които го очакваха в кабинета на Ърли. Едно зло никога не идва само, мислеше си той. Преди да отвори вратата, спря и попита стеснително:

— Том, ще дойдеш ли с мен?

Том се съгласи и двамата напуснаха лабораторията.

Претрупаният кабинет на Макнийл беше украсен с плакати от кориди по стените и гъста кактусова растителност в саксии по перваза на прозореца. Ванс хвърли поглед на измъчените физиономии на Рик Джурадо и Зарра Алхамбра и разбра, че положението беше станало още по-сериозно.

— Какво има? — попита той Рик, който непрекъснато трепереше и търкаше шията си.

Рик му разказваше на пресекулки и с гробовен глас. Двамата със Зарра бяха отишли в канцеларията на шерифа, а там Дани Чафин им беше казал къде да го намерят. Бяха заварили заместника пред едно радио с батерии да вика за помощ сред море от смущения, заобиколен от заредени пушки, извадени от оръжейния шкаф.

Когато стигна до мястото, където тялото на онова се пръсна и от него се спуска опашката с шипове, Ванс издаде тих, задавен стон и потърси стол.

— То уби отец Ортега — продължи Рик. — Удари го в главата. Просто ей тъй. — Той спря, пое въздух и го издиша. — Подгони и мен. Хвана ме с тази... тази опашка. Искаше да научи нещо за малкото момиченце.

— О, господи! — изстена Том.

— Смятах, че ще ме убие. Но то каза... — Очите на Рик срещнаха тези на шерифа. — Каза ми да ти предам съобщение. Искане да те види. Каза, че знаеш къде.

Ванс не отговори. Стаята се въртеше около него, а аварийните лампи хвърляха фантастични сенки по стените.

— Къде? — попита го Том.

— Къщата на Крийч — най-сетне отвърна Ванс. — Не мога да се върна там. О, господи, не мога.

Гласът му секна. Някакво ехо достигна до него: Вурго! Вурго! Магаре! Около него се сменяха картини и лица от Кортес парк и той стисна юмруци.

Беше шериф на Пъкъл. Смешна работа. Търсеше изгубени кучета и шофьори-нарушители. Протягаше едната ръка към Мак Кейд, а другата си слагаше на очите. Малкото дебело момче в него трепереше от ужас. Представи си вратата на къщата на Крийч, зейнала да го погълне.

Една ръка докосна рамото му. Вдигна влажните си мигли и видя лицето на Том Хамънд.

— Нуждаем се от теб — каза Том.

Никой не му беше казал това досега. **НУЖДАЕМ СЕ ОТ ТЕБ.** Звучеше изненадващо просто и въпреки това беше достатъчно силно, за да разкъса старите подигравки като тънки паяжини, изложени на пустинния вятър. Сведе глава, все още със свито сърце. Не изглеждаше толкова страшно, колкото преди няколко секунди. Беше живял сам прекалено дълго. Време беше страхливият дебеланко, който носеше бейзболна бухалка по улиците на Бордъртаун, да порасне. Може би нямаше да може да си наложи да влезе в къщата на Крийч отново. Може би щеше да стигне до вратата, да побегне с нисък и да тича, докато се строполи на земята или докато някакво чудовище е покрита с шипове опашка не се изправи пред него.

Може би. А може би не. Той беше шериф на Пъкъл и те се нуждаеха от него.

При самата мисъл, че това е така, подигравките избледняха и изчезнаха — като хулигани, осъзнали, че сянката на малкия дебеланко, който пресича Кортес парк, всъщност е сянка на голям мъж.

Ванс вдигна глава и избърса очи с опакото на пухкавата си ръка.

— Добре — каза. Никакви обещания. Все още не беше се справил с вратата. Стана и отново повтори: — Добре.

Том излезе да повика полковник Роудс.



## 34. МЕСО ЗА ЧЕРВЕИТЕ

— Тифус! Тук, момчето ми! — Гласът на Мак Кейд беше предразнял от викане. Тетанус виеше и скачаше нервно до него, като от време на време спираше, за да излае по посока на пирамидата. Кейд го оставяше да лае с надеждата, че този звук ще привлече Тифус.

От добермана му нямаше и следа. Около него бавно се стелеше дим. Вървеше като в някаква страна на разрушението от приказките. Трийсет и осем милиметровият пистолет в дясната му ръка беше зареден и готов за всичко, което би могло да му се изпречи на пътя.

С всяка крачка навлизаше все по-навътре в гробището за коли. Познаваше всяка педя от това място, а сега се страхуваше от всичките. Но трябваше да открие Тифус, иначе никакво количество кокаин нямаше да успее да успокои съвестта му довечера. Кучетата бяха неговите приятели, неговите талисмани, неговите пазачи, неговата сила в животински вид. Майната им на хората — мислеше си той. — Никой човек не струва и петак. Само кучетата имаха значение за него.

Черната пирамида с влажните плочки, облени от виолетова светлина, изведнъж се извиси ужасяващо близо и той зави рязко встрани от нея. Лъснатите му италиански ботуши се заравяха в пепел и прах. Когато погледна назад, не можа да види никоя от къщите на Бордъртаун, само мрак.

Познатите постройките на работилниците и складовете бяха сплескани или вдигнати във въздуха. Лъскавите обновени поршета, БМВ-та, корвети, ягуари и мерцедеси, които бяха наредени в редица, готови за натоварване и доставка, сега бяха обгорели, смачкани и разхвърляни наоколо като играчки.

Накрая щяха да дойдат танкистите, а след тях репортерите. Всичко беше загубено. Неочакваният обрат на съдбата още повече допринасяше за душевния му смут. Винаги бе смятал, че ако настъпи краят, той щеше да се дължи на подмолен удар от страна на федералните власти, на някой беловлас адвокат, недоволен от размера на сумата, или на някоя от дребните риби, която е пропяла, за да си

спаси кожата. Никой от сценариите му за нещастие не предвиждаше черна пирамида от космоса и Кейд смяташе, че наистина щеше да бъде забавно, ако сега се намираше на някой остров в Карибско море, където няма споразумения за екстрадиране на престъпници.

— Тифус! Хайде, момчето ми! Моля те... върни се! — крещеше той.

Тетанус изскимтя, побутна с муцуна крака му, изтича няколко метра напред и после се спусна обратно към него.

Кейд спря.

— Само двамата сме, приятел. Само двамата срещу целия свят.

Тетанус излая плахо.

— Какво има? — Кейд познаваше този звук — означаваше тревога. — Какво чу...

Тетанус изръмжа приглушено и присви уши назад.

Под земята се чу звук като от разцепване на скала. Пясъкът се завихри около ботушите му като при водовъртеж и Кейд бе повлечен от бурно спираловидно движение. Земята под него пропадна и краката му потънаха до коленете.

Той си пое дълбоко въздух и усети горчивината на дима в гърлото си. Нещо мокро и подмолно беше хванало краката му и го теглеше надолу. Само след секунди се озова в земята до кръста. Мяташе се и пищеше, но краката му бяха заклещени здраво. Тетанус лаеше яростно и тичаше в кръг около него. Кейд стреля в земята, но куршумът само разпръска пясък наоколо. Онова, което го държеше, продължи да го дърпа надолу, а той стреля до последния куршум.

Вече беше потънал в земята до гърди. Тетанус се спусна напред и Кейд размаха ръце и го сграбчи. Придърпа добермана към себе си и се опита да използва тежестта му, за да се измъкне. Тетанус дращеше яростно назад с лапи, но пясъкът започна да поглъща и неговото тяло заедно с това на господаря му. Когато Кейд отново отвори уста да изпищи, тя се напълни с пясък и пепел, които задръстиха гърлото му.

Мъжът и кучето изчезнаха заедно. Панамената шапка на Мак Кейд се завихри във водовъртежа от пясък, но остана полузаровена, тъй като кръговото вакуумно движение постепенно замря.

## 35. ОТВОРЕНАТА ВРАТА

Докато Рик и Зарра чакаха в кабинета на Макнийл, Коди Локет отвори очи на светлината от свещи, стресна се и седна на леглото. От рязкото движение блъскането в черепа му се поднови.

Вдигна часовника си до самата свещ, закрепена на масата до леглото му: дванайсет часът и петдесет и осем минути. Беше минал около час, откакто се бе върнал вкъщи и бе погълнал двата аспирина с останалия на дъното на една кутия севън-ъп. Веднага след това си беше легнал. Не беше сигурен дали действително беше спал, или само се бе носил по течението на някаква тягостна дрямка, но главата му бе им значително по-добре, а и мускулите му се бяха отпуснали.

Не знаеше къде е баща му. За последен път го видя да тича надолу по улицата, след като битката между хеликоптера и другото летящо нещо приключи. И Коди я беше наблюдавал, но след падането на хеликоптера на Коубър Роуд не си спомняше нищо и предполагаше, че беше намерил мотоциклета и се бе прибрал вкъщи като зомби.

Все още бе облечен в окървавените си дрипи. Стана от леглото и се хвана за металната му рамка, за да запази равновесие. Стените се приближаваха към него и бавно се въртяха. Когато се успокоиха, той разтвори пръсти и прекоси стаята. Дръпна горното чекмедже на скрина и извади чиста бяла фланелка. Хвърли старите парцали и мушна фланелката през главата си. Примижа от болка в ребрата. Коремът му изкъркори. Той дръпна свещта от малката локвичка изсъхнал восък и тръгна с нея към кухнята.

В хладилника имаше няколко мухлясали пакета полуготова храна, малко пържено месо, завито във фолио, парче сирене, което Коди не би предложил и на куче, и изобилие от купи и чаши с остатъци. Нищо не му вдъхна доверие, но на светлината от свещта забеляза някаква мазна хартиена кесия. Отвори я и видя вътре четири изсъхнали понички с глазура, плячкосани от фурната. Бяха корави като камък, но Коди изяде три от тях, преди стомахът му да помоли за милост.

В дъното на хладилника имаше бутилка гроздов сок. Посегна към нея и в този миг усети, че подът трепери. Замръзна, хванал гърлото на бутилката.

Къщата изскърца. Чиниите и чашите в бюфета издрънчаха. Дълбоко изпод земята се чу силен шум от счупване на водопроводна тръба.

Има нещо под къщата, осъзна той. Сърцето му учестено заби, но разсъдъкът му беше трезв и спокоен. През маратонките си усещаше как треперят дъските — както обичайно ставаше, когато минаваха бавни, претоварени влакови композиции по релсовите трасета на медодобивната компания.

Вибрациите заглъхнаха и спряха. Коди видя на светлината от свещта колко прах се беше вдигнал. Притаи дъх и чак когато дробовете го заболяха, отвори уста и пое въздух. В кухнята миришеше на изгоряла гума, вонята от гробището за коли на Кейд навлизаше през всички процепи. Коди извади гроздовия сок, отви капачката и преглътна с него последната хапка от поничката, която беше заседнала в гърлото му.

Откак този проклет негодник се беше приземил до реката, светът бе полудял. Коди не си направи труда да мисли какво би могло да е това, което мина под краката му. Каквото и да беше, дълбочината, на която премина, беше най-малко три метра. Нямахше намерение да чака, за да види дали ще мине и в обратна посока. Независимо къде се намира старецът — помисли си той, — този път ще се наложи сам да се грижи за себе си. Във всеки случай Бог винаги закриля глупците и пияниците.

Коди духна свещта, сложи я на кухненската маса и излезе от къщата. Яхна мотоциклета, който стоеше долу до стълбите, и си сложи авиаторските очила. Улицата беше осветена във виолетово, пластове дим се стелеха ниско над паважа и придаваха на Пъкъл вида и миризмите на зона на военни действия. През тази димна завеса Коди успя да види блясъка на светлините горе в Крепостта. Ето къде трябваше да иде. Навсякъде другаде беше прекалено тъмно. Реши, преди да иде в блока с апартаменти, да мине покрай къщата на Танка на улица „Кръгова“ и да види дали той и техните си бяха вкъщи. Натисна няколко пъти стартера и накрая двигателят запали. Тръгна към улица „Селесте“.

Стъклото на фара му беше счупено — вероятно някоя бирена бутилка го бе улучила по време на боя, — но крушката все още работеше. Лъчът светлина прониза мръсната мъгла, но Коди караше бавно, защото улица „Бразос“ бе осеяна с пукнатини, а на някои места паважът се издуваше с около петнайсет сантиметра. Гумите подсказваха на гръбнака му, че онова, което бе минало под неговата къща, бе минало и оттук.

И тогава почти връхлетя върху нея.

Някой стоеше по средата на улицата.

Малко момиченце с кестенява коса. На светлината на фара очите ѝ блестяха в червено.

— Пази се! — извика Коди, но момиченцето не помръдна. Той изви рязко наляво и удари спирачки. Ако беше минал по-близо до детето, щеше да му перне ухото. Хондата изсвистя край нея и предната гума се блъсна в една от издутините на паважа. Мотоциклетът се раздруса силно, а Коди стисна здраво кормилото, за да не се забие в един гъст кактус. Спря на половин метър от цял таралежов град и изви хондата в обратна посока сред вихрушка от пясък. Моторът се задави и изгасна.

— Ти луда ли си? — изкрещя Коди на детето, което стоеше неподвижно и държеше нещо в шепи. — Какво ти има?

Той свали с рязко движение очилата. Очите му пареха от стеклата се в тях пот.

Момиченцето не отговори. Изглежда, дори не проумяваше, че се бе разминало на косъм от гумите му.

— Без малко да те убия!

Коди пусна стоянката, слезе от мотоциклета и тръгна към нея, за да я махне от улицата.

Но когато стигна до момичето, то свали ръце и той видя какво държи в шепите си.

— Какво е това? — попита го тя.

Беше оранжево котенце на около месец или малко повече. Коди се огледа, за да се ориентира и видя, че стоят пред къщата на Котешката царица. На два-три метра от тях майката, с оранжеви тигрови шарки седеше на хълбоци и търпеливо чакаше завръщането на рожбата си.

— Знаеш какво е — озъби се той, все още напрегнат от случилото се. — Коте. Всеки знае какво представлява едно коте.

— Ко-те — повтори детето, сякаш никога не беше чувала тази дума. — Коте. — Този път беше по-лесно. Пръстите му галеха кожата. — Меко.

Има нещо странно в това дете, помисли си Коди. Много странно. Не говореше правилно, дори не стоеше правилно. Гърбът ѝ беше прекалено вдървен, сякаш се напрягаше да удържа теглото на костите. Лицето и косата ѝ бяха прашни, а сините джинси и фланелката изглеждаха така, сякаш се е търкаляла по земята. Лицето ѝ обаче му беше познато. Беше го виждал преди. Спомни си къде — в училище през един априлски следобед. Съпругата на господин Хамънд и детето му бяха дошли да го вземат с колата. Името на момиченцето беше Санди или Стефи, или нещо подобно.

— Ти си детето на господин Хамънд. Как така се скиташ тук сама?

Вниманието ѝ все още беше съсредоточено върху котето.

— Хубаво — каза тя.

Беше разбрала, че е по-младата форма на живот и принадлежеше на съществото, което стоеше недалеч от тях и чакаше. За човешките същества тя също представляваше млада форма от женски род. Погали го нежно.

— Това коте е крехка конструкция.

— А?

— Крехка — повтори тя и вдигна очи към него. — Терминът не е ли правилен?

Коди не отговори веднага. Не можеше. Беше си глътнал езика. Много, много странно, помисли си той и предпазливо отговори:

— Котетата са по-издръжливи, отколкото изглеждат.

— Също и дъщерите — каза Дофин преди всичко на себе си.

Тя внимателно се наведе и остави котето на земята, на същото място, където го беше намерила. По-възрастното четириногло моментално го вдигна отзад за шията и го отнесе с големи скокове зад ъгъла на къщата.

— Ъ-ъ-ъ... как се казваш? — Сърцето на Коди отново беше започнало да бие силно, а струйка пот се стичаше по средата на гърба

му. Под мишниците му се появиха мокри полукръгове. Нощта беше гореща и задушна. — Санди, нали?

— Дофин. — Тя го гледаше, без да трепне.

— Мисля, че съм готов за лудницата. — Прокара ръка през косата си. Може би му бяха нанесли по-тежки удари, отколкото предполагаше, и му бяха разхлопали дъските. — Ти си момиченцето на господин Хамънд, нали?

Тя обмисляше точния отговор. Това същество имаше странни оцветявания на „характерните черти“, но забеляза, че гневът му беше отстъпил пред смайването. Разбра, че за него беше толкова извънземна, колкото и той за нея. Какво беше това странно продължение, увиснало от чашката за слушане, наречена „ухо“? Защо едната зрителна орбита беше по-малка от другата? И какво беше онова вече притихнало чудовище, което беше изскочило от мрака и с рев я беше връхлетяло? Загадки, загадки. Въпреки всичко тя чувстваше, че съществото не беше ужасено, както другите в мястото за ритуали, откъдето беше избягала.

— Избрах да... — Какъв беше точният превод? — Да се облека в тази дъщеря.

И тя вдигна ръце, сякаш показваше прекрасна нова рокля.

— Да се облечеш. Ъ-хъ.

Коди кимна. Едното му око беше широко отворено, а другото трепкаше. Човече, ти наистина си превъртял, каза си той. Това пред него приличаше на детето на господин Хамънд, но повече от ясно беше, че не използва детски думи. Освен ако тя не беше откачената, в което вече не се съмняваше. Поне единият от тях трябваше да е.

— Защо не си вкъщи? Не бива да се разхождаш сама, особено когато онова нещо стои ей там.

— Да. Големият черньо — каза тя.

— Точно така. — Последва още по-забавено кимане. — Искаш ли да те заведа у дома?

— О! — Беше като бързо вдишване. — О, стига да можеш — прошепна тя и вдигна очи към небето. Тъмнината заличаваше всички ориентири.

— Живееш на улица „Селесте“ — напомни й Коди. Посочи й ветеринарния кабинет през две пресечки от тях. — Ей там.

— Моят дом. Моят дом. — Дофин протегна длани към небето. — Моят дом е много далеч оттук и не мога да видя пътя дотам.

Тялото на приемницата ѝ трепереше. Почувства топлина зад собствените си „характерни черти“. Беше нещо като от повишаване притока на онази жизненоважна течност през чудноватата мрежа от артерии, повече от биенето на онази мускул-помпа. Беше по-дълбоко — копнеж, който гореше в центъра на нейното съществуване. Този копнеж извика спомените ѝ за дома. Те се появяваха на нейния език, но се преработваха от човешкия мозък и излизаха в човешка реч.

— Виждам приливите. Чувствам ги — издигат се и спадат. Чувствам живот в приливите. Чувствам се цяла.

Коди видя, че тялото ѝ започна да прави вълнообразни движения, сякаш в ритъма на теченията на някакъв призрачен океан.

— Има големи градове и спокойни горички. Приливи заливат планини, долини и градини, където всеки труд е любов. Чувствам ги, те ме гаят, дори тук. Викат ме у дома.

Движенията на тялото ѝ внезапно секнаха. Тя се вгледа в ръцете си, в ужасяващите израстъци от чуждоземна плът, и спомените избягаха, уплашени от ужасната действителност.

— Не — каза тя. — Не. Такъв БЕШЕ моят свят. Но вече не е. Сега приливите носят болка, а градините лежат в руини. Вече няма песни. Вече няма спокойствие и моят свят страда в сянката на омразата. ОНАЗИ сянка.

Дофин посочи към пирамидата и Коди видя пръстите ѝ свити като нокти на граблива птица. Ръката ѝ трепереше и затвори очи, неспособна да издържи на виденията зад тях. Когато ги отвори отново, бяха замъглени и пареха. Около тях беше мокро и тя пипна бузата си, за да изследва този нов недостатък.

Някаква капка се стече по „характерните ѝ черти“ чак до ъгъла на устата. В нея вкуси приливите на своя свят.

— Ти няма да победиш — прошепна тя, втрещена в пирамидата. Коди усети, че нещо в него се свива. Очите ѝ горяха така, че той се уплаши да не би да избухне в пламъци, ако се насочат към него. — Няма да ти позволя да победиш.

Коди не беше помръднал. Отначало беше сигурен, че или той, или малкото момиченце бяха скочили с главата напред в Голямата огнена пустош, но сега... сега не беше съвсем сигурен. Черната пирамида сигурно имаше пилот или някакъв екипаж. Може би това дете беше един от тях и се беше направил така, че да прилича на



дъщерята на господин Хамънд. През тази знойна, влудяваща нощ, изглежда, всичко бе възможно. Той избръщолеви един въпрос, който по всяко друго време щеше да му подпечата документите за постоянно пребиваване в Голямата огнена пустош:

— Ти не си... тукашна, нали? Искам да кажа... не... като... от тази ПЛАНЕТА?

Тя примижа, за да отстрани остатъците от горещата влага и плавно извърна глава към него.

— Не. Не съм.

— Ау-у!

В гърлото му заседна бучка, голяма като баскетболна топка. Не знаеше какво още да каже. Сега вече разбра защо тя скиташе наоколо и не знаеше какво беше котето. Но защо едно същество, което беше толкова внимателно с котето, би унищожило хеликоптера? Ако това беше извънземно от пирамидата, какво беше онова, което дълбаеше под улиците?

— Това твое ли е? — посочи пирамидата той.

— Не. То принадлежи на... Стингър.

Коди повтори името.

— Това да не е... като... капитан или нещо такова?

Тя не го разбра и каза:

— Стингър е... — Поколеба се. Паметта ѝ прерови томовете на енциклопедия „Британика“ и речника. След няколко секунди намери фраза, която съответстваше по-точно според земния език. — Ловец на престъпници, за които е обявена награда.

— И кого преследва?

— Мен.

Това беше прекалено. Възприемчивостта на Коди си имаше граници. Да срещнеш малко момиченце от космоса наред улица „Бразос“ беше повече от странно, но галактически ловец на престъпници в черна пирамида беше твърде много за човешкия мозък. Долови движение с крайчеца на окото си, погледна нататък и видя две котки да душат около клюмналите храсти в двора на госпожа Стеленберг. На стълбите на верандата стоеше още една котка, която виеше отчаяно. От храстите изприпкаха котенца и взеха да си гонят опашките. Минаваше един часът през нощта. Защо котките на госпожа Стеленберг бяха навън?

Той отиде до хондата и изви фара така, че да свети към къщата на Котешката царица. Външната врата беше широко отворена. Котката на стълбите изви гръб и засъска срещу светлината на фара.

— Госпожо Стеленберг! — извика Коди. — Добре ли сте!

Около фара се виеха кълба дим.

— Госпожо Стеленберг! — отново опита той, но отново не получи отговор.

Коди чакаше. Отворената врата едновременно го викаше и отблъскваше. Ами ако беше паднала в тъмното и беше изгубила съзнание? Ами ако си беше счупила крак или дори врата? Не беше светец, но не можеше да се преструва, че не го е грижа за другите. Отиде до началото на стълбите.

— Госпожо Стеленберг! Аз съм Коди Локет!

Никакъв отговор. Котката на стълбите нервно изсъска и се стрелна край краката му към храстите.

Тръгна. Беше изкачил две стъпала, когато усети, че някой го подръпва за лакътя.

— Внимавай, Коди Локет — предупреди Дофин, застанала до него. Стингър беше минал оттук и тя усещаше вонята му във въздуха.

— Да. — Нямахте нужда да му го повтаря. Той продължи нагоре и спря пред тъмния правоъгълник на вратата. — Госпожо Стеленберг! — извика към вътрешността на къщата. — Добре ли сте?

Тишина. Ако Котешката царица беше там вътре, то тя не можеше да отговори. Коди си пое дълбоко въздух и прекрачи прага.

Кракът му така и не намери пода. Той се преметна през глава, пропадайки в мрака. Възпиращата го ръка на Дофин закъсна само с половин секунда. Коди нададе вик на ужас. Мина му през ум, че предната стая на Котешката царица нямаше под и той щеше да продължи да пада надолу и накрай да връхлети през покрива направо в ада.

Нещо го перна под дясната ръка и му изкара въздуха, но той съобрази и веднага го сграбчи. Стисна с две ръце нещо люлеещо се, което приличаше на тръба. В мрака под него се изтърколиха камъни и пръст. После люлеенето на тръбата спря и той остана да виси във въздуха.

Дробовете му се напрягаха, мозъкът му пулсираше като претоварена електрическа система. Стисна тръбата по-здраво и ритна

настрани, но не докосна нищо. Тръбата започна отново да се люлее, затова спря да се мята.

— Коди Локет! Жив ли си? — чу се гласът на Дофин горе.

— Да — дрезгаво каза той. Знаеше, че не го е чула, затова извика по-силно: — Да! Мисля... че не внимавах достатъчно, нали?

— Можеш ли... — Докато мозъкът ѝ прехвърляше бързо записите в паметта ѝ, тя се наведе над зейналата дупка, но не можа да го види. — ... да се изкатериш?

— Май не. Хванах се за една тръба.

Той ритна отново встрани, но отново не докосна никакви стени. Тръбата изскърца зловещо и нови бучки пръст изсвистяха надолу. Не знам какво има под мен! Ноктите на паниката го сграбчиха здраво. Ръцете му станаха хлъзгави от пот. Опита се да се вдигне на мускули и да преметне крак върху тръбата, но остра болка прониза натъртените му ребра. Не можеше да вдигне крак и след три безуспешни опита спря да се опитва и се съсредоточи върху това как да запази силите си.

— Не мога да изляза — извика той.

Дофин прецени силата на звука и пресметна, в земни измерения, че той се намира на около четири метра дълбочина, макар ехото да даваше разлика от десетина сантиметра в повече или в по-малко. Тя остана на рамката на вратата и огледа бездънната стая. Търсеше нещо, което би могла да използва, за да го достигне. Единствените останали неща бяха картините по напуканите стени.

— Слушай! — извика Коди. — Трябва да намериш някого, който да помогне. Разбра ли?

— Да.

Мускулът в гърдите ѝ работеше с бясна скорост. Сега разбра действията на Стингър — търсеше я, като нападаше човешките жилища и хващаше когото намери в тях.

— Ще намеря помощ!

Тя се извърна и се затича надолу по стълбите. После хукна по улицата към центъра на града, борейки се с оловнотежката гравитация на планетата и собствените си неудобни израстъци.

Коди стисна очи, за да попречи на капките пот да се стичат в тях. Ако си отпуснеше пръстите само за секунда, щеше да се плъзне от тръбата и да се забие още бог знае колко надолу. Не знаеше докога ще издържи.

— Бързай! — извика той нагоре, но Дофин беше заминала.  
Коди зачака, увиснал в мрака.

## 36. УСТАТА НА ЮГА

— Майко! — извика Ной Туайли, влизайки у дома си. — Отиваме в клиниката!

Беше оставил запалена газена лампа във фойето и сега я взе и се отправи към стълбите.

— Майко! — извика отново.

Когато тръгваше с Том Хамънд към клиниката, беше оставил Рут Туайли в бялата ѝ спалня, завита до брадичката. Ной започна да изкачва стълбите.

След шест стъпала те свършиха. Ной стоеше, стиснал здраво счупените перила, и надничаше в тъмната пропаст, която беше погълнала останалата част от стълбището. Долу, в дълбините на дупката, се виждаше мъждукаща светлина. Счупена лампа, досети се. Локвичката газ все още гореше.

— Майко! — извика хрипливо.

Светлината от лампата разкри пред погледа му пукнатините по стените. Рут Туайли, Устата на Юга, беше замлъкнала. Разрушеното стълбище се заклати и изскърца под тежестта на Ной и той бавно заотстъпва назад.

Стоеше вцепенен и трепереше.

— Майко, къде си? — Това беше хленч на изоставено дете.

Нещо на пода проблесна на светлината на лампата. Стъпки. Лигави отпечатъци от стъпки излизаха от ужасната дупка и водеха надолу по стълбите. Петна и пръски от сива сополива течност правеха пътека край стъпките, които отиваха към задната част на къщата. Някой има нужда от салфетки, помисли си Ной. О, майка ще вдигне такъв скандал заради тази мръсотия. Тя беше горе в леглото си, дръпнала завивките до носа си. Или пък я нямаше?

Ной проследи пръските от слузеста течност и отиде в кухнята. Подът беше разнебитен и изкривен, сякаш нещо огромно бе разрушило самите основи на къщата. Той освети наоколо с лампата и я видя. Стоеше в ъгъла до хладилника. Бялата ѝ копринена нощница беше

мокра и лъскава, в червената ѝ коса се точеше слуз, а лицето ѝ представляваше бледосива маска.

— Кой е Приемникът? — попита тя с безжизнен поглед.

Не можеше да отговори. Отстъпи крачка назад и се удари в бар-плота.

— Малкото момиченце. Обясни. — Рут Туайли пристъпи напред и между алените ѝ устни проблеснаха сребърни игли.

— Майко, аз... не... — Ръката му конвулсивно се отпусна и лампата падна на пода в краката му. Стъклото се счупи и по линолеума тръгнаха огнени вадички.

Тя беше стигнала почти до него.

— Кой е Приемникът? — повтори и мина през огъня.

Това не беше майка му. Разбра, че зад мазното лице на Рут Туайли се крие чудовище, което в този миг го връхлиташе. Едната ръка се вдигна и металните, подобни на триони нокти посегнаха към него. Наблюдаваше ги как приближават като змии и притисна гръб в бар-плота, но нямаше къде да отстъпи.

Ръката му бутна нещо и то изтропа на масата. Знаеше какво беше, защото го беше оставил, за да напръска с него в ъглите. Човек никога не можеше да бъде сигурен, че нещо няма да пропълзи от пустинята след изгасването на светлината.

Тя беше на една крачка от него и лицето ѝ се наведе към неговото. От брадичката ѝ се стичаше малка струйка слуз.

Ръката на Ной стисна флакона с „Райд“ и докато го вдигаше, той отвори бързо капачката и го мушна в очите ѝ. Показалецът му натисна бутона на спрея.

Бяла пяна срещу хлебарки покри лицето на Рут Туайли като гротескна разкрасяваща маска. Тя напълни очите и ноздрите ѝ и дори проникна през редиците иглени зъби. Рут се олюля назад. Ной не разбра дали беше наранена или само заслепена, но видя, че замахна към главата му. Той вдигна ръка да се предпази. Сякаш тухла, обвита с бодлива тел, го удари по рамото и го отхвърли върху кухненската стена. От острата болка изпусна флакона с „Райд“, после усети как по ръката му се стича топла кръв.

Рут се завъртя като навита с ключ играчка, изпочупи масата и столовете, удари се и отскочи от хладилника, като непрекъснато дереше с назъбените си нокти лицето и очите си. Ной видя как

хвърчаха късове сива плът и разбра, че тя искаше да оголи кожата си до кокал. Чу се див рев, който премина в писъка, слушан ежедневно от него по четири-пет пъти командата, която се издаваше от бялата спалня:

— Ной-о-о-о-о-й!

Нямаше никакво значение дали онова в тялото на майка му знаеше, че това беше неговото име. В този звук той чу затръшването на вратата на затворническа килия. Тя го заключваше завинаги в един омразен за него град, с една омразна работа и го осъждаше да живее в една омразна къща с откачената жена, която по цял ден пицеше да ѝ бъде обърнато внимание помежду сериите на сапунените опери и „Колелото на съдбата“. Усети мириса на собствената си кръв, която пълзеше по ръката му и се стичаше на пода, и докато наблюдаваше как червенокосото чудовище потрошава кухнята, нещо в мозъка му прещрака.

— Тук съм, майко — съвсем спокойно каза той. Очилата висяха на едното му ухо, а стъклата им бяха напръскани с кръв. — Точно тук.

Направи четири крачки към едно чекмедже. Съществуването продължаваше да си дере кожата на лицето. Той дръпна чекмеджето и извади дълъг касапски нож.

— Ной е точно тук — каза той и отиде с вдигнат нож до нея.

Заби го отстрани на гърлото. Ножът потъна около десет сантиметра във фалшивата плът, преди да срещне отпор. Извади го и отново нанесе удар. Едната ѝ ръка го хвана през гърдите и го запрати в бар-плота. Ной се озова седнал на земята. Очилата му ги нямаше, от раздраните му гърди бликаше кръв, но той продължаваше да стиска в ръка изкривения нож. Дробовете му хъхреха. Закашля се и изплю кръв. Чудовището размахваше ръце във въздуха и го търсеше. Ной видя, че беше одрало по-голямата част от лицевата си плът. Отдолу, в раните, трептяха и мърдаха метални вени и черно месо. Химикалите я изгориха, помисли си той. Добрият стар „Райд“ има ефект върху всякакви насекоми. Изправи се без да бърза, и тръгна към нея с вдигнат нож и налудничав весел блясък в очите.

Тогава онова преви гръбнак и се чу пукане на кости. Роклята се разцепи отзад и от тъмния растящ мехур в основата на гръбнака се разви яка люспеста опашка, която завършваше с кълбо от шипове.

Ной спря, втренчен като омагьосан, без да усеща пламъците, които горяха в краката му.

Опашката изплющя наляво и смачка бюфета. Парчета порцелан се разхвърчаха наоколо като шрапнели. Чудовището беше превито почти на две, а от мрежата от мускули и свързваща тъкан в основата на опашката се стичаше слюз. Топката с шипове направи тесен кръг, остърга тавана, от който заваля дъжд от мазилка, и изсвистя край лицето на Ной.

— Боже мой — прошепна той и изпусна ножа.

Безокото лице се обърна по посока на звука. Тялото на този получовек-полунасекомо се спусна към него. Ръцете го хванаха отстрани и забиха назъбените си нокти в плътта му. Опашката се отдръпна и изви като величествена дъга. Ной се вгледа в нея с ясното съзнание, че вижда собствената си смърт. Сети се за прободените с игли скорпиони от колекцията си. „Отмъщението е мое, каза Господ“ — помисли си той и се изсмя задавено.

Опашката се стрелна напред със скоростта на машинно бутало и кълбото от шипове пръсна черепа на Ной Туайли на хиляди парченца. После опашката започна да плющи напред-назад, правейки бързи свирепи дъги, и след миг тръпнещата маса, хваната между ръцете на извънземното, вече не напомняше нищо човешко. Опашката не спря, докато не изчезна всякакво движение, и накрая ръцете запратиха останките в стената като торба боклук.

Водено от миризмата на дирите си, сляпото чудовище овърша всичко по обратния си път към разбитото стълбище, където скочи в мрака на зейналата яма.



## 37. КЛУБЪТ НА БОБ УАЙЪР

— Напълни ги отново, Джеки! — Кърт Локет удари с юмрук по бара. Барманът, набит мъж със сива брада на име Джек Блеър, го изгледа от другия край на бара, където говореше с Харлан Нъджънт и Пийт Грифин. Светлината от керосинените фенери се отразяваше в кръглите стъкла на очилата му, над които се виеха рошави като гъсеници вежди.

— Изпразни почти половин бутилка, Кърт — изръмжа като булдозер Джек. — Май е време да си вдигаш палатката.

— Де да можех! — отвърна Кърт. — Де да можех да я вдигна и да изчезна от тази дупка, хич нямаше да се обърна назад. — Той отново удари с юмрук по бара. — Хайде, Джеки! Не бързай да отрежеш стария си приятел!

Джек го изгледа гневно. Знаеше как се държи Кърт, след като изкърка повече от половин бутилка. На една от масите Чал Маккъчинс и Бърл Ний пушеха и говореха, а други бяха дошли, пили и заминали. Общото между всички в Клуба на Боб Уайър беше, че нямаха къде другаде да отидат, нямаха съпруги, които да ги чакат, нямаше какво да правят, освен да убият малко време, пиейки в един без петнайсет през нощта. Джек не се интересуваше особено от Кърт Локет, но онзи беше редовен клиент. Отиде в другия край на бара, отвори полупразната бутилка „Кентъки Джент“ — най-евтината марка в заведението — и му напълни още една чаша. Тъкмо когато Джек вдигаше бутилката, Кърт я стисна здраво за гърлото.

— Много съм жаден. Ама много, много съм жаден.

— Задръж я тогава — каза Джек и отстъпи пред неизбежното.

— Да бе, видях го — продължаваше разказа си Пийт Грифин. Той беше жилав каубой със сини очи, хлътнали в сбръчканото му загоряло лице. — Проклетото нещо е блокирало шосето на седем-осем километра северно оттук — каза и отпи от бутилката хладка бира. — Тъкмо смятах да натисна газта и да се опитам да прекарам Старата Бетси през него, когато видях и други неща.

Той поспря, за да отпие отново. Старата Бетси беше едни червен, прояден от ръжда пикап, паркиран отпред на песъчливия паркинг.

— Какво видя? — подкани го да продължи Джек.

— Умрели неща. Излязох и погледнах по-отблизо. Имаше изгорели зайци и две умрели кучета точно там, където онова нещо влиза в земята. Можеш да виждаш през него, не изглежда по-здраво от паяжина, но... ами и на другата страна видях нещо. Изглежда, било е камион. Още пушеше. Затова влязох в Старата Бетси и реших да духна насам.

— Аз пък казвам, че не е възможно таквоз нещо — препираше се Харлан. Речта му беше провлачена след четирите изпити коктейла от бира с уиски. — Не мой таквоз нещо да е толкоз здраво.

— Така е, бога ми! Не съм си изгубил очите все още. Онова е здраво като стена и освен това е изгорило животните.

Кърт се изсмя дрезгаво.

— Грифин, ти си луд за връзване. Не може да се вижда през твърда стена. Аз съм тъп като галош, но дори и аз го знам.

— Тогава ти карай дотам и се опитай да минеш през нея. — Лицето на Пийт беше пламнало от негодувание. — Аз ще карам след теб и после ще ти смета тленните останки, макар че едва ли твоят момче ще ги поиска.

— Ъ-хъ — изкикоти се Харлан. — Шъ ти съберем прахта в шише от уиски, Кърт. Така шъ почиваш в мир.

— Да почива нафиркан е по-вероятно — каза Джек. — Кърт, защо не си отидеш у дома? Не те ли е грижа за момчето ти?

— Коди може и сам да се грижи за себе си. Винаги го е правил.

Той гаврътна от уискито. Вече беше добре. Нервите му се успокоиха, но се потеше прекалено много, за да се напие. Клубът на Боб Уайър беше ужасно задушен без ток, който да задвижва вентилаторите. Ризата беше залепнала на гърба му.

— Той няма нужда от мен и можеш да бъдеш сигурен, че и аз нямам нужда от него.

— Ако имах семейство, щях да бъда при него в момент като този. — Джек извади по навик един парцал и изчисти тезгяха. Живееше сам във фургон зад клуба и държеше заведението отворено след спирането на тока, защото и без това не би могъл да заспи. — Според мен е редно бащата да бъде с момчето си.

— Ъ-хъ, и съпругата трябва да си е при съпруга — озъби се Кърт. Беше се изпуснал несъзнателно. Другите се втренчиха в него, но той вдигна рамене и отпи от бутилката. — Оставете тая работа. Коди вече не е дете.

— И въпреки това не е редно — продължи Джек, без да престава да търка с парцала. — Не и в присъствието на онзи проклет негодник отвъд реката.

— Чух, че в града имало някакъв полковник от военновъздушните сили — каза Хал Маккъчинс. — Бил в сваления хеликоптер, но се отървал. Онова копеле изхвъркнало от пирамидата и ги свалило, сякаш били направени от хартия.

— Това нещо е космически кораб. — Бърл Кийн, чието шкембе се тресеше над ръба на масата, се пресегна да си вземе шепа фъстъци от една купичка. — Така се говори. Дошъл бил от Марс.

— На Марс няма никой — спря да чисти Джек. — Учените са го доказали. Не, това нещо е дошло отнякъде много-много далеч.

— Учените нищо не знаят — парира го Бърл, дъвчейки фъстъци. — Ами те дори не вярват, че е имало Райска градина.

— На Марс има само скали. Направили са снимки и само това се вижда на тях.

Кърт се намръщи и отново надигна бутилката. Все едно му беше дали черната пирамида беше довела нашественици от Марс или котешки хора от Плутон. Стига да го оставеха на мира, хич не го беше грижа. Той слушаше, докато Джек и Бърл продължаваха да спорят за Марс, но мислите му бяха заети с Коди. Може би трябваше да разбере дали момчето беше добре. Може би беше пълен глупак да седи тук и да смята, че Коди може да се оправи във всякакво положение. Не, реши той в следващата секунда, Коди бе по-добре сам. Понякога беше голям идиот, но беше кораво момче и се оправяше. Освен това сигурно беше горе в блока с бандата си. Те всички се мъкнеха заедно и се грижеха един за друг. Тогава за какво да се притеснява?

От друга страна, грубото отношение беше добро за Коди. То правеше от момчето мъж. Затова Кърт го беше отгледал с бой и терор. Така Коди щеше да е по-силен.

Да-а — мислеше си Кърт. Кокалчетата на ръцете му побеляха от стискане на бутилката. — Силен също като баща си.

Не си спомняше кога за последен път бе разговарял с Коди, без да побеснее. Вероятно защото не знам как да го направя — помисли си той. Но момчето беше толкова диво и твърдоглаво, че никой не можеше да му повлияе. Коди следваше свой собствен път, независимо дали правилен или не. Понякога на Кърт му се струваше, че вижда Трежър в негово лице и сърцето го заболяваше.

Нямаше смисъл да си мисли тези неща. Нищо хубаво не се получаваше и само го заболяваше главата. Погледна кехлибарената течност и се усмихна, сякаш виждаше стар приятел. Но в погледа му се четеше тъга, защото пълните бутилки винаги се изпразваха.

— Може би имат пещери — говореше Бърл Кийн. — Под Марс. Може просто да са били влезли в тях, когато са правили снимките.

Кърт тъкмо смяташе да му каже да престане да се препира за глупости, когато чу, че бутилките на рафтовете зад бара извънтяха една в друга. Не беше много силно и нито Джек, нито Бърл спряха да дърдорят. Но Кърт ги чу съвсем ясно, а след няколко секунди звъntenето се повтори. Сложи своята бутилка на бара и забеляза, че повърхността на пиетието трепти.

— Джек! — каза той, но Блеър не му обърна внимание. — Хей, Джек! — извика Кърт по-високо.

Джек го погледна отегчено. Беше му писнало от Кърт Локет.

— Какво има?

— Мисля, че има...

Подът на заведението изведнъж се издигна. Дъските изскърцаха и се счупиха. Двете маси за бiliarд подскочиха на една-две педи от земята и топките се разхвърчаха наоколо. Бутилките и чашите зад бара изпопадаха от рафтовете. Джек загуби равновесие и падна, а високата табуретка на Кърт се катурна и той се озова по гръб на пода. Усещаше под себе си как нещо подпираше и надигаше дъските, сякаш се намираще върху плешките на див кон.

Движението отдолу позатихна и накрая спря. Кърт замаяно седна и на светлината от фенера видя нещо ужасно — последните капки от уискито му се изливаха от обърнатата бутилка.

Харлан и Пийт също бяха на пода, а Бърл кашляше и от устата му изскачаха фъстъци. Харлан се изправи и извика:

— К'во ни връйлетя?

Последва силен шум като от удар на тежък ковашки чук в дърво. Кърт чу грозното скърцане на избитите пирони.

— Ей там! — посочи той и всички го видяха — на около три метра встрани една дъска стърчеше от пода. От следващия удар тя отхвъркна и се удари в тавана, а Кърт зърна някаква тънка човешка ръка да се подава от пролуката. Още една дъска беше избита, след което пръстите стиснаха края на трета дъска и я откъртиха надолу. Сега вече зейна достатъчно голяма дупка, през която да изпълзи човек, и след още три секунди от нея наистина започна да се подава някаква фигура.

— Господи и Света Богородице! — прошепна Джек, изправяйки се зад бара. Брадата му беше пълна със стърготини.

Фигурата провря глава и рамене, после постепенно се измъкна до хълбок. Накрая се показаха голи бедра и фигурата се изправи на крака.

Беше стройно и хубавко русо момиче, вероятно на около шестнайсет години, само по дантелен сутиен и розови бикини, на които беше избродирано „Петък“. Тя се изпъна в пълен ръст и ребрата се очертаха под тънката ѝ кожа. Мократа и коса блестеше на светлината на лампата. Лицето ѝ беше така спокойно, сякаш всяка вечер се появяваше в разни барове по този начин, а студеният ѝ поглед внимателно се спираше от човек на човек.

— Аз съм мъртъв — изпъшка Бърл. — Трябва да съм умрял.

Кърт се опита да се изправи, но краката му не бяха готови. Познаваше я. Името ѝ беше Лори Рейни и работеше следобед в книжарница „Книжният замък“. Понеже беше близо до фурната, понякога идваше да си вземе понички с желе от грозде. Беше симпатична и той обичаше да я гледа как дъвче. Опита се отново да се изправи и този път успя.

Тя проговори:

— Сички шъ ми кажете за малкото момиченце.

Имаше плътен глас с тексаски акцент и хъхреци метални оттенъци. Кожата ѝ блестеше, сякаш беше намазана с мас.

— Сички шъ ми кажете ВЕДНАГА.

Никой от мъжете не продума и никой не помръдна. Лори Рейни се огледа. Главата ѝ се извиваше бавно, сякаш шията и гръбнакът ѝ бяха свързани със зъбни колела.

— Малкото момиченце — слисано повтори Джек. — Какво малко момиченце?

— Онова, което е Приемникът. — Очите ѝ го намериха и Джек имаше чувството, че е надникнал в гнездо на змии. Вътре се плъзгаха разни неща, които нямаше намерение да опознава. — Сички шъ ми кажете или шъ стана лоша.

— Лори... — Мозъкът на Кърт запъваше като развален двигател. — Кво правеше под ПОДА?

— Лори. — Главата на момичето се наклони към него. — Това ли е името на Приемника?

— Не. Това е ТВОЕТО име. Господи, нима не си знаеш името?

Момичето не отговори. То примижа бавно и обработи информацията, а после сърдито стисна устни.

— В този случай не може да се комуникира.

Обърна се наляво, направи около три крачки до най-близката маса за бiliarд и я подхвана за ръба. С бързо движение я тласна напред и масата се вдигна, сякаш беше лека като перце, излетя през витрината и падна на паркинга отпред, като обсипа със стъкло буика на Кърт и пикапа на Пийт Грифин.

Тя нарочно отиде до втората маса, сви юмрук и проби с удар зеления филц. После подхвана масата за единия край и я запрати през стаята върху две машини с електронни игри. Мъжете можеха само да зяпат глупаво с отворени усти, а Джек Блеър едва не припадна, защото знаеше, че бяха нужни поне трима мъже, за да се преместят тези маси за бiliarд.

Главата на момичето се завъртя бавно да огледа разрушението. Ръката ѝ не беше наранена и тя дори не се задъхваше като се обърна към тях:

— Сега хубавичко шъ си поговорим.

Бърл Кийн изквича като ударено куче и се запрепва на четири крака към вратата, но беше твърде бавен. Момичето скочи напред и го настигна тъкмо като посягаше към бравата. Хвана го за китката и рязко я завъртя. Костите изпукаха и нащърбените им краища пробиха плътта на лакътя му. Бърл изпищя, все още мятайки се да достигне вратата, но то дръпна силно счупената му ръка и му нанесе удар през лицето с ръба на свободната си длан. Носът на Бърл се пръсна и зъбите отидоха

в гърлото му. Той се строполи на колене, а кръвта бликна по обезобразеното му лице.

Джек се пресегна до касата и извади двуцевката си. Докато момичето се обръщаше към него, той я зареди и я опря на рамо. Не знаеше какво чудовище има пред себе си, но нямаше намерение да го сполети участта на Бърл. Натисна спусъка.

Двуцевката изгърмя и ритна. Голяма колкото юмрук дупка се появи в корема на момичето, точно над линията на бикините. Откъм гърба му се разхвърчаха късчета плът и сива тъкан. То залитна и се простря върху стената. После се свлече надолу, оставяйки диря от сива слуз.

— Велики боже! — Кърт наруши тишината след гърмежа. — Ти я уби!

Хал Маккъчинс грабна една щека за билиард и побутна мърдащото в спазми тяло. Нещо като топка от преплетени червеи се гърчеше в раната на корема.

— Господи — задавено каза той. — Пръснал си...

Тя седна.

Преди Хал да успее да отскочи назад, момичето грабна щеката и я издърпа от ръцете му толкова светкавично, че дланите му пламнаха. Удари го с тежкия край през коленете и капачките му се раздробиха. Хал падна по лице.

Тя се изправи. От корема ѝ се стичаше слуз. Устните ѝ бяха разтеглени в злобна усмивка. Червената светлина на фенера се отразяваше в пълна с игли уста.

— Сички искате да поиграем, а? — попита хъхрецият глас. — Бива, бива.

Тя удари силно с тъпия край по главата на Хал Маккъчинс. Щеката се счупи на две, а черепът на Хал се пукна като пришка и мозъкът му лъсна на светлината. Краката му заритаха агонизиращо.

— Стреляй! — изкрещя Кърт, но пръстът на Джек вече натискаше спусъка. Улучено отстрани, съществото се завъртя и политна назад. Във въздуха тегнеше сива мъгла. Кърт изпищя пронизително, защото целите му ръце и риза бяха изпръскани с нещо лепкаво и влажно. Съществото падна на една маса, но се съвзе, преди да падне на пода. В раната му се виждаха ребра, направени от синкав

метал, а от дупката стърчеше бодлива намотка от червени черва. Момичето се отпрати към бара със счупеното парче щека в ръка.

Джек се мъчеше да сложи нови гилзи в затвора на пушката. Кърт изпълзя на четири крака и се скри под една маса, а Харлан и Пийт се бяха прилепили за стената като буболечки, размазани на предното автомобилно стъкло.

Джек зареди двуцевката и я вдигна да стреля. В това време съществото запрати щеката като копие. Острият ѝ край проникна в гърлото на Джек и излезе от задната страна на шията му заедно с фонтан от кръв. Пръстът на Джек конвулсивно натисна спусъка. Изстрелът откъсна дясната страна от лицето на чудовището, обели сивата тъкан и червеното месо и оголи синята метална скула и челюст. Дясното ѝ око се превъртя в орбитата си и остана с бялото навън. Джек се стисна за гърлото и задушавайки се, падна зад бара.

— Махай се! Махай се! — истерично крещеше Пийт, но Харлан грабна един стол и го запрати по съществото.

То не се впечатли особено, а се спусна към него и като стисна с две ръце шията му, го повдигна от пода. После изви главата му като на пиле и лицето на Харлан посиня още преди вратът му да изпука.

Пийт падна на колене и вдигна ръце за милост.

— Моля те... о, божичко, не ме убивай! — умоляваше той. — Моля те, не ме убивай!

Момичето хвърли Харлан Нъджънт настрана като торба с боклук и се втренчи в очите на Пийт. Усмихна се. От раната на лицето му течеше някаква течност. То стисна китките на Пийт, сложи крак на гърдите му и дръпна.

И двете ръце се откъснаха от ябълките. Тръпнещият труп се свлече, а устните на Пийт все още мърдаха, но се чу само шепот, изразяващ безкраен ужас.

Под масата Кърт усети вкус на кръв в устата си. Беше си прехапал езика, за да не изпищи, а сега чувстваше как някакъв мрак се спуска над него като дълбоко и примамливо течение. Гледаше как съществото вдигна откъснатите ръце на Пийт Грифин пред себе, сякаш изучаваше анатомията им. Пръстите на Пийт все още се свиваха и отпускаха, а кръвта шуртеше по дъските като пороен дъжд.

Аз съм следващият — помисли си Кърт. — Бог да ми е на помощ, аз съм следващият.



Можеше да избира между две неща — да остане тук или да се опита да избяга. Не беше кой знае какъв избор. Мушна ръка в джоба си и извади ключовете на колата. Те издрънчаха и главата на чудовището се завъртя на шията под невероятен ъгъл, така че лицето се озова на мястото, където би трябвало да бъде тилът. Единственото разлютено око го видя.

Кърт изскочи бързо изпод масата и хукна към счупената витрина. Чу две глухи тупвания. Онова беше пуснало ръцете на Пийт на пода. Последва трясък от преобръщане на маса. Съществуването беше скочило да го преследва. Той плонжира през витрината, сякаш се хвърляше в обръч, падна на ръце и колене и започна трескаво да пълзи към буика си. Някаква ръка го хвана отзад за ризата и той разбра, че то бе до него.

Не се замисли. Просто го направи. Лявата му ръка стисна пясък, той се завъртя и го хвърли в свирепото обезобразено лице на Лори Рейни.

Със заслепено око тя съдра ризата от гърба му и замахна с другата си ръка. Той се сниши и избегна удара, но видя как проблеснаха малките триончета пред лицето му. Кърт я ритна в гърдите и дръпна крак, преди тя да успее да го сграбчи. После скочи на крака и хукна. Стигна колата и се шмугна зад волана, а пръстите му забиха ключа в стартера.

Моторът изхъри, както винаги, когато не искаше да запали, но този път това прозвуча като удар с юмрук върху капака на ковчег. Кърт изрева: „Запали, дявол те взел!“ — и натисна педала докрай. Ауспухът изригна черен дим, мърморенето на мотора се превърна в ръмжене и буикът подскочи и тръгна назад. Уви, не беше достатъчно бърз — Кърт видя съществуването да тича след него като олимпийски спринтьор и да пресича паркинга пред клуба. Щом гумите излязоха на шосе №67, той се зае с волана, за да обърне колата в посока към Пъкъл. Чудовището почти го бе настигнало и той включи на първа и даде газ, за да го прегази. То скочи точно преди буика да го удари, вкопчи се в ръбовете на покрива и се примъкна върху него по корем.

Кърт изви рязко, опитвайки се да го изхвърли оттам, но то се държеше здраво. Натисна педала на газта. Запали фаровете. На зеленикаво осветеното табло стрелката на спидометъра минаваше шейсет. Осъзна, че кара на север, а не на юг, но беше твърде изплашен, за да прави нещо друго, освен да натиска педала. При скорост от

осемдесет километра в час вибрирането на изтърканите гуми беше толкова силно, че той едва удържаше волана, а при деветдесет всички уплътнения на стария двигател свистяха.

Нещо изтрещя над главата му и на покрива цъфна метална пришка. Юмрукът ѝ — помисли си той. Опитваше се да пробие покрива. Още един удар и втора пришка се появи до първата. Ръката ѝ се провря вътре и пръстите задърпаха покрива по сглобките. Винтовете изхвъркнаха. Чу се скърцане на ръждясал метал — тя прегъваше покрива назад като капак на рибна консерва. На предното стъкло се появи зигзагообразна пукнатина.

Стържейки и скърцайки на границата на възможностите си, колата понесе Кърт по шосе №67 със сто и пет километра в час.

## 38. УЛИЦИТЕ НА ПЪКЪЛ

Бяха минали седем минути, откакто Дофин бе напуснала Коди Локет, но не беше видяла никакви други човешки същества по улиците на Пъкъл. Беше отишла в къщата на Том, Джеси и Рей, но въпреки че вратата не беше заключена, жилището беше празно. Опита вратите и на две други жилища. Първото се оказа заключено, а второто беше отново празно. Здрачът се съгъстяваше и Дофин откри, че човешките очи имаха много ограничен обсег на зрение. От кафявата мъгла те пареха и се пълнеха с влага, така че виждаше на по-малко от дванайсет метра във всички посоки. Продължи да върви по улица „Селесте“ и да търси помощ.

Два лъча светлина пробиха дима. Дофин спря и зачака да се приближат. Чуваше се някакъв мотор — грубото приспособление, основано на принципа на енергията, получена при горене, което се наричаше кола. Но тя намали и зави надясно, преди да стигне до нея. Червените петънца от задните й светлини бързо се отдалечиха. Дофин се затича след нея и прекоси песъчливото място, където се беше скрила, когато срещна съществото Сардж Денисън. Друг чифт светлини мина по улица „Селесте“ в източна посока, но превозното средство се движеше прекалено бързо, за да го настигне. Вече се беше озовала на Коубър Роуд. Продължи да тича след първата кола и след малко забеляза червените светлини в горния край на улицата. Колата не се движеше, но моторът продължаваше да ръмжи. Дофин се приближи. Вратите бяха отворени, а не се виждаше никой. На малко правоъгълниче, прикрепено отзад на колата, имаше букви — Кейд I. Беше паркирана пред някаква постройка с разбити отвори за светлина — знаеше, че ги наричат „прозорци“, — чиято врата също зееше отворена. Квадратна табела над вратата уведомяваше, че постройката е „Железария“.

— Мястото е било обрано — каза Рик на Зарра.

Намираха се в задната част на магазина. Беше открил едно фенерче и батерии и беше насочил лъча му към счупена стъклена

витрина, където стояха заключени пистолетите. От осем не бе останал нито един.

— Някой е поразчистил вместо господин Лътрел.

Насочи светлината към рафтовете, където преди имаше шест пушки. Бяха изчезнали. Катинарите им бяха отсечени с брадва или мачете. Липсваха също и кутии с амуниции. На светлината проблеснаха само няколко патрона.

— Толкова по въпроса с оръжието, човече — каза Зарра. — Хайде да се измитаме оттатък моста.

— Почакай. Господин Лътрел държеше пистолет в канцеларията си.

Рик тръгна през една летяща врата към склада и Зарра последва лъча светлина. Канцеларията се оказа заключена и Рик разби вратата с два ритника и отиде до отрупаното с хартии бюро. Чекмеджетата също бяха заключени. Той отиде отново в склада и се върна с кутия отвертки. Двамата със Зарра ги използваша като лостове и отвориха чекмеджетата. В най-долното, под купчина списания „Плейбой“, намериха зареден трийсет и осем калибров пистолет и допълнителна кутия патрони. В клиниката бяха чули полковник Роудс да говори за двата космически кораба и съществата, наречени Дофин и Стингър. Рик все още усещаше мазните люспи на опашката му около врата си и за нищо на света нямаше да се върне в Бордъртаун без оръжие. Божият гняв бледнееше пред мощния „Смит и Уесън“.

— Да вървим, човече! — подканяше го Зарра. — Получи това, за което дойде.

— Правилно.

Рик напусна канцеларията, следван от Зарра. Отново минаха през склада. Изведнъж някъде отпред в магазина нещо се блъсна шумно и издрънча и двамата подскочиха като ужилени. Зарра изстена от ужас, а Рик щракна предпазителя на пистолета. Огледа наоколо с фенерчето, като следваше лъча с дулото на пистолета.

Не можа да види никого. Някой е влязъл за оръжие също като нас, помисли си. Надяваше се да излезе прав.

— Кой е там? — попита.

Нещо мръдна от лявата му страна. Веднага насочи фенерчето към рафтовете, където стояха връзките навито въже или тел.

— Имам пистолет! — предупреди Рик. — Ще надупча прокле...  
— Той млъкна, щом лъчът попадна на нея.

Тя стоеше и държеше в ръце някакво въже. От рафта беше паднала връзка медна тел и беше бутнала едно бурканче с пирони. Беше облечена точно така, както я беше описал полковник Роудс — прашна тениска и сини джинси, — а лицето ѝ беше на момичето на господин Хамънд. Само че зад това лице, според Роудс, се намираше извънземно, наречено Дофин и то беше малкото момиченце, което онова нещо в двора на Кейд търсеше.

— Не мърдай! — Нещо приседна в гърлото му. Сърцето му биеше толкова силно, че чуваше как кръвта бучи в ушите му. — Имам пистолет — повтори, а ръката, с която го държеше се разтрепера.

— Коди Локет се нуждае от помощ — каза Дофин спокойно, примижавайки на силната светлина. Порови се в паметта си и откри, че терминът „пистолет“ означаваше примитивно оръжие с ударни капсули. От гласа на човека разбираше, че е страшно изплашен, затова стоеше съвсем неподвижно.

— Това е ТЯ — прошепна Зарра и краката му се подкосиха. — О, господи, това е тя!

— Какво правиш тук? — попита Рик, без да маха пръст от спусъка.

— Видях вашето превозно средство. Последвах ви — обясни Дофин. — Коди Локет се нуждае от помощ. Ще дойдете ли с мен?

Нужни му бяха няколко секунди, за да осмисли казаното от нея.

— Какво е станало с него?

— Падна. Отдолу.

— Къде отдолу?

Тя си спомни името, което Коди Локет беше викал пред къщата, и се опита да го произнесе:

— Госпожа Сте-лен-берг. Под нейното жилище. Ще ви заведе дотам.

— Няма да стане! — каза Зарра. — Ние се връщаме в Бордъртаун. Нали, Рик?

Другото момче не отговори. Не беше съвсем сигурен къде точно се намираше Коди Локет, но съществува май казваше, че е паднал под някаква къща.

— Знаеш ли на каква дълбочина е паднал?

— На четири цяло и пет стотни метра. Приблизително изчисление, плюс-минус пет сантиметра.

— О!

— Визуално пресмятам, че това въже възлиза на четири метра и половина. — Тя се опита да повдигне тежката връзка, която беше смъкнала от рафта. Мускулите ѝ се напрегнаха от усилието. — Ще ми помогнеш ли?

— Забрави Локет, човече! — възрази Зарра. — Хайде да се връщаме при нашите хора!

Дофин не разбра отказа му.

— Коди Локет не е ли от вашите хора?

— Не — каза Рик. — Той е ренегат, а ние сме кротали... — Спря, защото осъзна колко безсмислено би прозвучало това на някого от друга планета. — Той е различен.

— Коди Локет е човешко същество. Вие сте човешки същества. Каква е разликата?

— Тези като нас живеят отвъд реката — каза Зарра. — Ето там отиваме.

Той тръгна към вратата, но спря на прага, щом разбра, че Рик не го последва.

— Хайде, човече!

Рик не отместваше лъча от лицето на малкото момиче. Тя го гледаше втренчено и очакваше отговора му. Коди Локет не означаваше нищо за него, но все пак... май всички еднакво бяха загазили и виолетовата небесна решетка беше затворила в клетка както ренегатите, така и кроталите.

— Моля те — каза Дофин умолително.

Рик въздъхна и сведе дулото на пистолета.

— Ти се върни в църквата и кажи на Палома, че съм добре — обърна се той към Зарра.

— Ти си превъртял! Локет не би си мръднал пръста за теб!

— Може и да си прав, но аз не съм Локет. Върви, вземи колата. Ще се прибера, когато мога.

Зарра се опита да протестира отново, но знаеше, че веднъж щом реши нещо, Рик не може да бъде разубеден.

— Дяволски глупаво! — измърмори Зарра под носа си, а после извика: — И си отваряй очите! Запомни ли?

— Запомних! — отвърна Рик.

Зарра се качи в мерцедеса на Кейд и подкара към моста.

Когато колата изчезна и вече нямаше връщане назад, Рик се обърна към Дофин:

— Добре. Води ме при него.

## 39. ШОСЕ №67

Съществото блъскаше върху покрива на буика като върху наковалня. Металът над главата на Кърт Локет се назъби и хлътна като смачкана бирена кутия. Колата се тресеше и всеки момент щеше да стане неуправляема. Стрелката на спидометъра трептеше зад червената чертичка на стоте.

Кърт пицеше: „Махай се!“ и завиваше рязко ту наляво, ту надясно. Буикът изрева на един завой, изскочи от пътя и вдигна облаци прах и чакъл. Когато качи отново гумите на шосето, видя на светлината на фаровете нещо пред себе си. Някакъв пикап се движеше с трийсетина километра в час. В каросерията му бяха натоварени матраци и стари мебели, а едно тъмнокосо мексиканче се беше настанило най-отгоре върху купчина щайги. Очите на детето се бяха разширили от ужас, но Кърт овладя волана и буикът мина на косъм край пикапа и го остави сред вихрушка от прах.

Пътят криволичеше между големи червени камъни, високи колкото къщи. Въпреки пронизителния вой на мотора, Кърт чуваше как пръстите с метални нокти усърдно се трудеха и откъртваха покрива. Изскочиха още винтове, а юмрукът не преставаше да блъска отгоре. Кърт отново започна да върти рязко волана наляво и надясно, но чудовището се беше вкопчило здраво като кърлеж.

Покривът се откърти откъм предното стъкло и по него се появиха нови пукнатини. Ръката на онова се пресегна и опипа слепешката за него, но той залегна на седалката, преди да е успяло да го сграбчи за косата. Колата зави надясно, излезе от пътя и заподскача по стърнището. Главата на Кърт се блъскаше в издутините на покрива. Изведнъж съществото се изпусна и се плъзна по задното стъкло, дерейки с металните си нокти в напразни опити да се задържи за нещо. Кърт видя в огледалото как то се плъзна по багажника и червеният отблясък на задните светлини се отрази върху полуобезобразеното-полукрасиво лице. То изчезна зад издутата част на багажника и Кърт подскочи от радост.



— Върви по дяволите! — извика дрезгаво и изви колата отново на шосето. — И друг път да не се закачаш с каубой.

Шосе №67 продължаваше по съвсем права линия към пустинята. В далечината, на около три километра, виолетовата решетка се забиваше в земята по продължение на целия хоризонт. Тя блокираше шосето, а отвъд нея се виждаше море от сини и червени светлини — коли на щатската полиция.

„Не мой таквоз нещо да е толкоз здраво — спомни си думите на Харлан. — Не е възможно.“

Кърт погледна спидометъра. Сто и петнайсет. Мога да я пробия — каза си. Сякаш е направена от стъкло. А ако не мога... е, няма никога да разбере, нали?

Ръцете му стиснаха волана, за да удържат тресящата се кола. Кърт не отпускате педала на газта и усещаше как горещината от мотора струи през стените на парното в краката му.

И тогава нещо избумтя глухо като бомба и изпод капака започна да излиза пара. От ауспуха излизаше черен дим. Буикът направи засечка и в мотора нещо започна да дрънчи като китайски гонгове. С колата е свършено — помисли си Кърт. Нещо се бе счупило. Спидометърът веднага започна да пада — сто... деветдесет и пет... деветдесет...

Решетката обаче се приближаваше застрашително бързо. „Ще се справя — реши той. — Разбира се, мога да се мушна през това чудо, защото «не мой таквоз нещо да е толкоз здраво»...“

Изоставям момчето си. — От това прозрение дъхът му секна. — Измъквам се като насран дрисльо и оставям момчето си там отзад. Моят син.

Спидометърът беше паднал на седемдесет и пет. Решетката беше на по-малко от осемстотин метра. Все още мога да го направя — помисли си.

Но левият му крак застина над педала на спирачките. Колебаеше се, а метрите се въртяха.

Проклетото хлапе не може да се грижи за себе си. Всеки го знае.

Блъсна силно с крак. Педалът на спирачките изпука и изскочи от мястото си. От накладките хвърчаха искри. В колата силно замириса на изгоряло и спирачките отказаха напълно.

Той дръпна ръчната спирачка и мина от четвърта на втора предавка. Чу се стържене и тракане като при картечен откос. Колата се разтърси и продължи да лети с шейсет километра в час. Оставаха последните двеста метра. Кърт изви волана, но меките гуми имаха свое собствено мнение и въпреки че поеха завоя, знаеше, че няма да избегне решетката.

Изведнъж през отворения прозорец на мястото до шофьора се подаде една ръка. Показаха се главата и раменете на чудовището и Кърт разбра, че то беше висяло отстрани на буика като пиявица. Здравото око се втренчи в него със сдържана ярост, а ръката се протегна към лицето му.

Той изпищя и пусна волана. Буикът излезе от шосето и се отправи към решетката на петнайсетина метра встрани. Успя да види само, че спидометърът сочеше малко повече от четирийсет и пет километра. Русото същество вече наполовина се бе намъкнало вътре.

Имаше само един изход. Кърт дръпна рязко ръчката на вратата и скочи. Приземи се на мек пясък, но ударът беше достатъчно силен, за да му се привидят цели съзвездия и да остане без въздух в дробовете. Слава богу, не загуби здравия си разум, претърколи се встрани от колата и продължи да се търкаля.

Буикът измина още пет метра и се удари в решетката. На мястото, където се блъсна, виолетовата решетка стана огненочервена. Капакът хлътна навътре, двигателят проби ръждясалата преградна стена като нажежен червен юмрук и се озова в купето. Метални отломъци се забиха като ками в лицето на чудовището с лице на Лори Рейни и то бе притиснато под огънатия калник.

Колата отскочи назад. Смачканият капак беше аленочервен. Изглежда, бе абсорбирал топлината от решетката. Гумите се топяха, бензинът се подпали и започна да изригва черни облаци дим и сред оранжеви проблясъци буикът експлодира и части от него се разхвърчаха във въздуха. От сблъсъка до оглушителната експлозия не бяха минали повече от три секунди.

Парчета от колата започнаха да падат около Кърт, а той лежеше по корем и повръщаше „Кентъки Джент“. От миризмата му се догади още повече и той продължи да се присвива, докато в него не остана нищо друго освен въздух.

Изправи се на колене. Носът му така кървеше, че сигурно беше счупен. Обаче не го болеше много. Предположи, че това щеше да стане по-късно. Погледна лявата си ръка — тази, която беше поела удара от приземяването — и видя, че по нея висят парчета кожа. От рамото до лакътя беше ожулена до кръв. Ребрата от тази страна — също. Той усети вкус на кръв в устата си и изплю един зъб, после се втренчи в онова, което преди бе представлявало неговата кола.

Останките от буика горяха. Приличаха на прегорял карамел. Ужасна горещина лъхаше в лицето Кърт. Нажежената до червено решетка постепенно избледняваше и възвръщаше студения си виолетов цвят.

Кърт се изправи. Краката му малко трепереха, но иначе бяха в ред. Езикът му попадна на още един зъб от лявата страна, който се държеше само на косъм. Бръкна в устата си и го дръпна.

Нещо се измъкна тичешком от останките на буика. Насочваше се право към Кърт, но той беше твърде шокиран, за да се помръдне.

Нещото беше като черен въглен, прегърбено и изкривено. Изглежда, беше без глава, само изгорял труп с една ръка, гърчеща се до него като настъпана змия. В основата на гръбнака имаше още нещо, дълго около метър и половина и обгоряло, което се мяташе диво напред-назад.

Въпреки това Кърт не помръдваше. Знаеше, че трябва, но мозъкът му не можеше да изпрати сигнал към краката му.

Страшилището мина, залитайки, на около три метра пред него. Той долови гадна сладникава воня, вероятно от горящата пластмаса, и чу силно, всяващо ужас съскане. Онова се препъгна, продължи още шест крачки, падна на колене и започна трескаво да рови с единствената си ръка. Разхвърча се пясък, то заби безглавата шия и раменете си в дупката, а краката му изритваха пясъчни фонтани. След няколко секунди се беше заровило вече до кръста. Тогава започна да се гърчи неудържимо, а краката му затрепераха в последни немощни конвулсии.

Накрая замръзна неподвижно, изцяло скрито под пясъка, с изключение на почернелите крака.

Каквото и да беше, Кърт не би се приближил до него дори да му даваха милион долара и цял камион с „Кентъки Джент“. Всъщност уискито беше последното нещо, което искаше в този момент.

Копнееше за глътка вода, която да измие гадостта в устата му. Започна да отстъпва от овъгленото същество. То не помръдна повече, не се изправи от пясъка и той започна да се моли на Бога дано да беше мъртво.

Обърна се замаян към решетката. Всичко му се струваше мъгляво като в сън.

Отвъд нея имаше не само щатски полицейски коли, но и няколко тъмносини коли, камиони без номера и две бели камионетки. А също и много хора — в полицейски униформи, а също и в тъмносини, с фуражки. Правителствени органи — реши Кърт. — Прилича на синята униформа на военновъздушните сили.

Приблужи се до решетката, за да погледне по-отблизо. От нея се чу слабо бръмчене и той веднага усети остра болка в тъпанчетата си. Във въздуха замириса на гръмотевична буря.

До колите се приземи хеликоптер. Кърт виждаше как перките се въртят, но не чуваше никакъв звук. Зад него, вдясно, имаше два големи камиона с ремаркета, както и разни други камиони. В далечината по шосе № 67 приближаваха множество светлини. Има задръстване, предположи Кърт. Издуха кръв и сополи от носа си и се избърса в одраната си ръка.

От другата страна на решетката настъпи оживление. Събра се група от седем-осем мъже. Някои от тях замахаха към Кърт да приблужи. От напрегнатите им лица можеше да се досети, че викаха, но не чуваше никакъв звук.

Приблужи на около два метра от решетката и спря. На земята отляво на него имаше нещо, което приличаше на полуизгорял койот.

Някакъв мъж в панталони от маскировъчен плат и сива фланелена риза размаха ръце да привлече вниманието му. Той нагласи ръцете си като фуния и очевидно започна да крещи нещо. Кърт поклати глава и посочи ушите си. Последва бързо съвещание между мъжете и един от тях изтича до едната камионетка.

Друг мъж в униформа на военновъздушните сили и кепе с козирка излезе от групата и се втренчи в Кърт с тъмните си, хлътнали около ястребов нос очи. Кърт виждаше името на персоналната му значка — „Полк. Бъкнър“. Не знаеше какво да прави, затова му козирува весело. Бъкнър му кимна мрачно.

Онзи, който беше изтичал до камионетката, се върна с дъска за писане и маркер. Бъкнър го взе от него и надраска нещо, после го вдигна към Кърт: „Жив ли е полковник Роудс?“

Кърт си спомни чутото в Клуба на Боб Уайър за някакъв офицер от военновъздушните сили и извика:

— Мисля, че да. — Но разбра, че и те не го чуваха, затова кимна в отговор.

Бъкнър откъсна първия лист от дъската и написа нов въпрос: „Можете ли да откриете Роудс и да го доведете тук?“

Кърт произнесе само с движение на устните си „Как?“ и махна към останките от буика си. Мъжът посочи нещо зад него и Кърт се обърна да погледне.

Пълната със стари мебели камионетка тъкмо изскърца и спря. Шофираше едър мексиканец, който излезе от нея и зяпна решетката. На седалката до него седеше жена с бебе на ръце, а малкото момче в каросерията се изкачи най-отгоре, за да вижда по-добре. Мъжът се приближи, говорейки бързо на испански.

— Остави тая работа, amigo — каза Кърт, след като долови същността на казаното. — Няма изход.

Обърна се към офицерите. Бъкнър беше написал ново изречение на дъската: „От жизнено значение е да бъде намерен Роудс. Трябва да разберем какво е положението.“

— Положението е направо шибано — отговори Кърт и се изсмя пресилено.

— Опитваме се да се измъкнем — каза шофьорът на камионетката. В гласа му се прокрадваше паника. — Жена ми и децата. Трябва да се измъкнем.

— Не и по това шосе. — Кърт разпери ръце в посока изток-запад. Решетката беше плътна и в двете посоки. — Май е по-добре да се отправите обратно към града.

— Не! Трябва да се измъкнем!

— Това беше моята кола. — Кърт посочи с палец горящите останки. — Удари се в проклетата решетка.

Наведе се, вдигна голям колкото юмрук камък и го хвърли в решетката. Чу се бързо пукане и камъкът избухна и се пръсна на огнени парченца.

— Не мисля, че искаш от семейството ти да остане само едно мазно петно, нали така?

Човекът се поколеба. Сбръчканото му лице излъчваше покруса. Погледна назад към жена си и сина си, после отново към решетката.

— Не — каза най-сетне. — Не искам това.

Кърт погледна към офицерите от военновъздушните сили. Бъкнър все още държеше високо дъската и Кърт му направи знак „Окей“ с ръка.

— Много ще ти бъда благодарен, ако ме закараш до града — каза той на мексиканеца. — Никой няма да се измъкне по това шосе тази нощ.

— Si. — Мъжът остана за миг, неспособен да вземе решение, после отиде да каже на жена си, че в края на краищата нямаше да заминат за Одеса.

Кърт отиде до мястото, където изгорялото същество се беше заровило в пясъка. Все още не беше помръднало. Той събра слюнка и се изплю. Тя започна да цвърчи веднага щом попадна на краката на онова нещо. Кърт се оттегли заднишком и се качи в каросерията на камионетката. Намести се между щайгите и една бамбукова маса. Малкото момче с големи и черни като маслини очи седеше с кръстосани крака от другата страна и го изучаваше внимателно. В една клетка писукаха и се щураха уплашено четири пилета, а камионетката се разтресе, сякаш всеки миг щеше да рухне. Мексиканецът беше включил на задна и се отдръпваше от решетката. После направи завой и се насочи към Пъкъл. Кърт наблюдаваше светлините на военните прожектори, докато един завой не ги скри от погледа му. После отпусна брадичка върху ожулените си колене и се опита да не мисли за Клуба на Боб Уайър, където петима мъже лежах мъртви и осакатени. Беше невъзможно. Изведнъж се разтрепера целият и очите му се напълниха със сълзи. Усети, че се разпада на парчета. Трябва да намеря Коди. Трябва да намеря момчето си.

Нещо го дърпаше за маншета на панталона. Малкото момче се беше спуснало долу при него и му говореше:

— Ще се оправи, господин. Ще се оправи.

Детето бръкна в джоба на мръсните си джинси и извади полупразно пакетче ментови „Животворни бонбони“. Предложи

следващия на Кърт, а той видя закачалка за вратовръзки в ръката на своя син и сърцето му без малко да се пръсне.

Наведе глава, а момченцето извади един от „Животворните бонбони“ и го остави до него.

## 40. ДУПКАТА

Ръцете на Коди изтръпнаха. Всичката им кръв се бе оттекла и краката му тежаха като петдесеткилограмови торби цимент. Може би бяха минали десет минути, откак бе тръгнала Дофин, най-много петнайсет, но силите му бързо се изчерпваха. Можеше само да виси, да търпи потта да се стича по лицето му и да стиска със схванатите си пръсти тръбата.

— Няма ли кой да ми помогне? — извика момчето и веднага съжали.

Тръбата се залюля и нови буци пръст се затъркаляха отгоре. Тя ме изостави — помисли си той. — Няма да се върне. По дяволите, може би дори не разбра, че съм в беда. Не, не — поправи се, обзет от паника. — Отиде да търси помощ. Разбира се, ще се върне. Нямаше друг избор, освен да се държи, но от шока и липсата на кръв мускулите на ръцете и раменете му бяха безчувствени като измръзнали.

Изведнъж чу нещо, от което по гърба му полазиха тръпки.

Беше съвсем тих звук. Отначало помисли, че е от пръстта, която се свлича на дъното. Но колкото повече слушаше, толкова повече се уверяваше, че греша. Беше потаен влажен звук от пробиването на нещо.

Затаи дъх. Нещо се движеше в тъмнината отдолу.

— Локет! Долу ли си?

Викът така го стресна, че без малко да изпусне тръбата. Вдигна очи и различи някакъв силует, който бе надвесен над дупката.

— Да! Тук съм!

Светна фенерче и лъчът му обходи дупката.

— Човече, този път си хлътнал доста дълбоко, а?

Гласът имаше мексикански акцент. Познаваше този глас, чуваше подигравките му и насън, но попита:

— Кой е там?

— Рик Джурадо, *su bien amigo* — дойде саркастичният отговор.  
— Твоят добър приятел. Имаме въже. Хвани се.



— Кой е там е теб?

— Другият ти добър приятел — каза му Рик и Коди разбра кого имаше предвид.

Рик остави трийсет и осем калибровия пистолет на пода на верандата. Дофин посегна към него от чисто любопитство, но той каза:

— По-добре остави това на мира, че ще ти пробие огромна дупка.

Тя кимна и отдръпна ръката си. Рик се огледа къде да завърже въжето. Трябваше да се задоволи с парапета от ковано желязо, който обграждаше верандата.

— Въжето няма да бъде достатъчно дълго — каза Дофин, като премери на око разстоянието от мястото, където той правеше възел. — Няма да достигне около метър.

— Не можем да направим нищо. Ще трябва да се справим с това, което имаме.

Рик разви въжето и застана на прага.

— Въжето слиза! — извика той и го пусна в дупката.

Насочи фенерчето надолу и видя, че Дофин се беше оказала права. Краят на въжето се мяташе на около три стъпки над тръбата, която Локет стискаше.

Коди вдигна очи. Никога досега три стъпки не му се бяха стрували толкова огромно разстояние. Опита да се вдигне на мускули, но отново остра болка проряза натъртените му ребра, а тръбата се разлюля и заскърца.

— Не го стигам! — извика той.

Отново увисна, а ръцете го боляха така, сякаш щяха да се измъкнат от раменните стави. На светлината на фенерчето видя струйки сива слуз, които се стичаха по стените на дупката и капеха долу в мрака.

Рик знаеше какво трябва да се направи. Изпсува тихо и подаде фенерчето на Дофин.

— Дръж това. Насочвай лъча право в него. Разбра ли?

Тя кимна, а той стисна въжето и започна да се спуска надолу.

Стигна на педя от тръбата, но не искаше да стъпва на нея. Като я гледаше как се клати, разбираше, че още два-три килограма бяха достатъчни да я изкъртят от стената.

— Локет! Повече не мога да се приближа. Ще трябва да се протегнеш и да хванеш краката ми.

— Няма да стане, човече. Уморен съм. Не мога да го направя.

Успяваше само да виси, без да мърда. Ако само малко се залюлееше, хлъзгавите му длани щяха да му изневерят или пък тръбата щеше да се счупи.

— Не ми пробутвай тези глупости! Само се пресегни и хвани краката ми!

Подметките на обувките му бяха само на десетина-дванайсет сантиметра от пръстите на Коди. Той знаеше, че единственият начин да се измъкне отук беше да направи онова, което му казваше кроталът. Силите му обаче се изцеждаха бързо и усилието му се струваше огромно. Мускулите на раменете му бяха като замръзнали буци месо, остра болка пронизваше ребрата му. Пресегни се — казваше си той. — Само се пресегни. Първо с едната ръка, после с другата. Започна, но волята му се пречупи като мокър картон. Пръстите му стиснаха силно тръбата и само от това леко движение тя изскърца и потрепера. Стомахът му се сви. Аз съм уплашен до смърт — помисли си той и каза:

— Не мога да го направя.

Бицепсите на Рик се издуха, готови да поемат шока от тялото на Локет.

— Хайде, жилав гринго! — подигра го той. — Да не почнеш да плачеш за мама?

Локет не отговори. Рик усети, че се беше отказал.

— Хей, на теб говоря! Отговори!

Минаха няколко секунди и тогава:

— Наведи се.

— Копеле такова, май трябва да те оставя тук, долу, и да забравя за теб.

— Може и да си прав.

Коди го чу отново: нещо се тътреше отдолу. Сърцето му биеше лудо и той се опита да направи ново усилие, но разумът му подсказа, че тръбата няма да издържи.

— Човече, дори сестра ми е по-смела от теб! А също и баба ми! — Подигравките може би ще го ядосат достатъчно, за да опита,

мислеше си Рик. — Ако знаех, че си такова мекотело, отдавна да съм приключил с теб.

— Млъкни — дрезгаво каза Коди.

Той почти е свършил, помисли си Рик и каза първото нещо, което му дойде наум:

— Правилно съм обяснил на сестра ми, че не заслужаваш никакво внимание.

— А? Какво каза за сестра ти?

Това го беше съживило.

— Ами Миранда все ме пита за теб. Кой си и разни други работи. Смяташе, че те бива. Просто те бива.

— Тя ли каза това?

— Да-а. — Сметна го за необходима лъжа. — Хич не си въобразявай, човече. Тя май има нужда от очила.

— Хубава е — каза Коди. — Готино маце.

По всяко друго време тази оценка би предизвикала юмрук в зъбите. Сега обаче Рик възприемаше всичко като начин да откъсне Коди от тази тръба.

— Сестра ми ти харесва, нали?

— Да, мисля, че да.

— Ако искаш да я видиш отново, трябва да излезеш оттук. Единственото, което трябва да направиш, е да се протегнеш.

— Не мога, човече, изтощен съм.

— Тогава ще взема да се смъкна още малко. Ще стъпя на тръбата и тя вероятно ще се счупи на две. Или ще полетиш надолу, или ще се хванеш за мен, ясно ли е?

— Не. Чакай, човече. Не съм готов.

— Напротив, готов си — каза му Рик и увисна на въжето една педя по-надолу.

Първо сложи на тръбата десния си крак. Последва силно изскърцване. Тръбата се разтресе силно и започна да се прегъва навътре. Рик изкрещя:

— Хващай се!

На светлината от фенерчето лицето на Коди блестеше от пот. Той стисна зъби. Усещаше, че люлеещата се тръба щеше да се счупи всеки момент. Сега или никога! Моментът беше решаващ, но пръстите му не

искаха да се отворят. Капка пот се търкулна и подлюти окото му и го принуди да стисне очи.

Рик постави и левия си крак върху тръбата и отпусна тежестта си.

— Хайде! — подкани го той.

Тръбата започна да се откъртва от стената. Камъни и пръст започнаха да се свличат надолу.

— Копеле такова! — извика Коди и пръстите на дясната му ръка се разтвориха.

Болка раздираше раменете му. Увиснал на една ръка, той се пресегна към глезена на Рик Джурадо. Успя да го докопа и го стисна здраво, а тръбата изведнъж се изкриви, откърти се и полетя надолу сред дъжд от пръст.

Ръцете на Рик се плъзнаха по въжето и сякаш огън опърли дланите му. Успя да се задържи малко преди самия край. Раменете и ръцете му трябваше да поемат цялата тежест, тъй като Коди се държеше за единия му глезен и се опитваше да хване и другия. Двамата се люлееха между хлъзгавите стени и чуха приглушеното тупване на тръбата на около пет метра под тях.

Коди улови и левия крак на Рик, а после успя да се изтегли до кръста на другото момче. Рик чу как въжето изскърца под тежестта им. Ако парапетът поддадеше, очакваше ги дълго падане. Успя да изтегли и двамата с няколко педи нагоре. Мускулите и вените на ръцете му изпъкнаха. Кръвта бучеше в ушите му. Коди докопа края на въжето и облекчи с част от тежестта си Рик.

— Изкачвайте се! — извика Дофин. — Изкачвайте се!

Рик започна да се катери, местейки ръка след ръка. Обувките му се плъзгаха по влажната стена. Коди се опитваше да го следва, но на метър от края на дупката силите го напуснаха. Той остана да виси, докато Рик се измъкна на прага.

— Издърпай го! — каза Дофин и се опита да навие въжето на свободната си ръка. С другата държеше фенерчето и насочваше лъча му към Коди. — Побързай!

Тревогата в гласа ѝ накара Рик да се надигне по корем и да се надвеси над ръба на дупката.

Нещо се изкачваше по стената на около два метра под Коди. Беше човешка фигура с бяла коса, но извърнала лице от светлината. Тя

забиваше ръце в покритата със слуз пръст и се катереше плавно като алпинист.

Коди не я беше видял.

— Хайде, човече! Помогни ми да се измъкна — извика той, примижавайки на светлината от фенерчето.

Рик заби крака в прага, хвана въжето с две ръце и започна да тегли. И неговите сили бяха вече на изчерпване. Локет му се струваше непосилно бреме.

Коди се изкачи с около две педи и се опита да намери опора в стената, но слузта беше прекалено гъста.

Някаква ръка стисна левия му глезен и като се наведе, видя ухиленото лице на Котешката царица. Само че сега устата ѝ беше пълна със сребърни игли и кожата ѝ беше жълтеникаво-сива като на умряла змия, която е започнала да се разлага на слънцето. Опитваше се да се крие от светлината зад Коди и притискаше корем в стената. В очите ѝ гореше студен огън, а гласът ѝ съскаше като пара, излизаща през пукната тръба:

— С-с-спри-и-и, не бър-р-рзай, чер-р-р-рвей...

Коди замръзна за около три секунди, през които разбра какво означава истински ужас. Тя го дърпаше към себе си и затягаше все повече студените си пръсти, а тези на свободната ѝ ръка бяха забити като нокти на граблива птица в пръстта. Неистовите напъни на Рик да издърпа въжето притъпи сетивата му и той реагира инстинктивно — ритна я в лицето с десния си крак. Все едно беше ритнал тухла, но въпреки това от устата ѝ се разхвърчаха игли, а носът ѝ изхрущя като смачкан охлюв.

Коди дръпна силно крака си, за да го освободи и усети остра болка. Острите ѝ нокти бяха раздрали ботушите и плътта му, но в следващия миг той се катереше по въжето като маймуна. Рик го издърпа и той излезе от дупката така бързо, че се блъсна в Дофин и я просна на земята, фенерчето се търкулна на верандата.

Коди изпълзя встрани от дупката на четири крака, а Рик пусна въжето и се отблъсна от прага. Съвсем ясно чуваше дишането на белокосото нещо в мокрите стени.

— Фенерчето! — извика той. — Вземете фенерчето!

Главата на Дофин бучеше, но тя видя фенерчето на края на верандата и изпълзя до него.

От дупката се подаде една ръка. Металните нокти се забиха в дървената рамка на вратата и чудовището започна да се издърпва навън. Другата ръка замахваше и се опитваше да стигне краката на Рик, който бясно я зарита.

Дофин вдигна фенерчето и го насочи към вратата. Лъчът светлина попадна върху сбръчканото и лъснало от влага лице. Съществуто нададе гърлен вик, вероятно породен от нещо средно между гняв и болка, и прикри с ръка очите си. Но то почти се беше измъкнало от дупката и с мощно накланяне напред плъсна тяло на верандата и се загърчи към Рик.

Тъкмо щеше да се хвърли върху него, когато Коди пристъпи напред и заби ръка в лицето на Котешката царица. Ръката му имаше допълнителен метален пръст — дулото на трийсет и осем милиметровия пистолет, който беше вдигнал от верандата. Стреля от упор и част от челюстта на госпожа Стеленберг хлътна навътре. Вторият куршум се заби в едното око, третият отнесе кичур бяла коса заедно с месото и оголи не кост, а някаква възлеста сиво-синкава метална повърхност, която се гърчеше като торба, пълна със змии.

Устата се разтвори като паст, жилестият врат се издължи и главата се приближи, за да захапе оръжието на Коди. Той стреля в устата и наоколо се разхвърчаха сребърни игли, а в тила зейна дупка, от която се плисна сива течност. Една ръка замахна към него, но той успя да отстъпи навреме и тя профуча на косъм от коленете му. Рик се претърколи по пода на верандата и излезе извън обсега на чудовището. Дофин стоеше до Коди и държеше здраво фенерчето с две ръце.

Тялото на Котешката царица потръпна. Ръцете и краката ѝ започнаха да се удължават с лек пукот. Под жълтеникавата кожа се подадоха черни люспи. Гръбнакът се приведе, изду се като гърбица и месото по продължение на гръбначния стълб се разцепи. Дофин сграбчи ръката на Коди и го задърпа назад, а от процепа се размята опашка и удари като чук по тавана на верандата. Сега крайниците на Котешката царица бяха мускулести пипала на насекомо, нашарени на ленти от кожести люспи. Гротескното тяло повдигна корем и се затътри напред, оставяйки слузести дири.

Коди насочи пистолета напред и стреля два пъти. Единият куршум улучи онова нещо право в лицето и го вдлъбна, отмятайки назад главата му. Вторият изби още игли и откачи напълно долната му

челюст. И тогава Коди натисна спусъка и ударникът изщрака на празно.

Онова нещо размахваше ръце и се опитваше да хване лъча на фенерчето, сякаш беше нещо солидно. Опашката му свистеше яростно напред-назад. От размазаното и капещо лице беше оцеляло само едно око, което мърдаше в кухнята си. Рик вече беше прескочил парапета на верандата, а Дофин и Коди слизаха заднишком по стълбите, за да излязат от обсега на опашката.

Съществува издаде силен съскащ звук — странна комбинация от човешки писък и бръмчене на насекомо, после отстъпи към прага и офейка в дупката. Тъмнината го погълна. Някъде дълбоко долу се чу тежкото тупване на тялото, а после бързо драскане, сякаш някой рак се заравяше отново в гнездото си.

— Отиде си — каза Дофин със свито гърло. — Стингър си отиде.

— Божичко! — изхриптя Коди. По лицето му се стичаше пот. Струваше му се, че ще припадне. — ТОВА ли беше Стингър?

— Творение на Стингър. Всички негови творения са Стингър.

Рик се отдалечи и се наведе над канавката. Стомахът му вреше, но не изхвърляше нищо.

— Добре ли си? — попита го Коди.

Рик изплю слюнката си, която имаше вкус на акумулаторна киселина.

— О, да — успя да каже той. — Виждам такива изчадия всеки ден, човече. А ти? — Изправи се, пое си въздух, напоен с вонята на горяща гума, и протегна ръка към Коди. — Пистолета. Дай го тук.

Коди му го подаде и Рик го зареди с куршуми от допълнителната кутийка, която извади от джоба си. Дофин насочи фенерчето към лицето си и продължи да гледа светлината докато очите ѝ се замъглиха. Тогава махна с ръка през лъча.

— Това е фенерче — каза ѝ Коди. — Работи с батерия като фара на мотора ми.

— Разбирам принципа. Преносим източник на ток, да?

— Точно така.

Тя кимна и отново насочи вниманието си към светлината на фенерчето. Вече беше свикнала с ярката луминесцентна светлина, но когато я видя за пръв път в къщата на Джеси, Том и Рей, светлината имаше учудващо грозни отсенки, които придаваха на лицата на хората

кошмарни цветове. Тази ярка светлина се различаваше много от меката светлина в мястото за ритуали. Дофин постави пръсти близо до електрическата крушка и усети слаба топлина и боцкане — нещо, на които човешките същества не обръщаха почти никакво внимание.

— Това прогони Стингър. Не оръжието с ударните капсули.

— Какво? — попита Коди.

— Този източник на ток прогони Стингър — повтори тя. — Фенерчето.

— Това е само светлина и нищо повече. — Рик вкара последния куршум и затвори цилиндъра. — Не може да нарани никого.

— Не може да нарани човешко същество може би. Знам, че този източник на ток е предназначен да помага на човешките зрителни възприятия, но той ослепи Стингър. Може би му причини и физическа болка. Видях реакцията.

— Единственото, на което реагира, бяха куршумите — каза й Коди. — Напълни му проклетата глава с достатъчно гилзи и повече от сигурно, че ще реагира.

Той продължи да наблюдава вратата. Пред нея, върху дъските на верандата, блестеше локва слуз.

Дофин не отговори. Имаше нещо в светлината, което нараняваше Стингър, но не и човешките същества. Може би беше топлината или съставът на самата светлина, нещо във физическата и микроскопска дислокация на материята по продължение на самия лъч. Хората може и да не го съзнават, но тази светлина беше много по-мощно оръжие, отколкото неубедителното и шумно оръжие с ударни капсули.

— Какво имаш предвид с думите „творение на Стингър“? — попита Рик малкото момиченце, изоставил модулациите на уличния акцент. — Това Стингър ли беше или не?

— И беше... и не беше — отвърна тя. — Беше създадено и ръководено от Стингър, но самият Стингър остава под земята.

— Искаш да кажеш, че Стингър е построил онова нещо и е направил да изглежда като госпожа Стеленберг? — попита Коди.

— Да. Това, което видяхте, беше жив механизъм. Стингър ще конструира необходимото.

— Необходимо за какво? — Рик щракна предпазителя на трийсет и осем калибровия пистолет и го мушна в колана си.



— За да ме открие — каза Дофин. — Стингър ще използва всички налични суровини за своите творения. Той копае под улиците, появява се в къщите и събира суровини.

— Човешки тела — каза Рик.

— Правилно. Когато заграби необходимите суровини, Стингър изпраща чрез органични влакна сензорни сигнали към машините, с които е свързан и които се намират на междузвездното летателно тяло. — Тя махна с ръка към пирамидата. — Машините са построени от господарите на Стингър, те превеждат сигналите във физическа реалност.

От празните им погледи Дофин разбра, че не я разбират, затова отново прегледа мислено страниците на енциклопедия „Британика“.

— Като игра на бейзбол по телевизията — каза тя. — Картините се разпадат на части при самия източник и се сглобяват отново, щом пристигнат по предназначение. Само че в този случай Стингър може да избира как да комбинира сигналите, за да създаде същества, които са по-силни и по-бързи от оригиналите.

— А-ха — каза Коди, който започна да проумява нещата. — И по-грозни също.

— Тези творения се хранят с жизнената сила на Стингър — продължи Дофин. — Накратко казано, те са самият Стингър, защото мислят със същия ум. Като стотици телевизионни екрана, поставени в стотици различни стаи и настроени да предават един и същи бейзболен мач. Стингър физически остава под земята, но тези негови създания позволяват на зрението и ума му да бъдат на много места едновременно.

— Не спомена защо те преследва — подкани я да сподели причината Коди.

— Избягах от един свят-затвор. Влязох в тялото на един от пазачите и откраднах кораба за отпадъци. Това се произвежда там. Господарите на Стингър искат да ме върнат на... — отново срещна трудност при превода — „Скала седем“ — беше най-доброто, което измисли.

— Звучи като радиостанция — каза Рик.

— „Скала седем“ е приблизителен превод. Там нищо не може да живее извън затвора. — По устните ѝ пробягна мрачна усмивка и детските очи изведнъж придобиха старческо изражение. — Това е едно

гъмжило от убийци, заразени, крадци, пирати и дори престъпници като мен.

Коди не беше сигурен дали иска да знае, но трябваше да попита:

— Какво престъпление си извършила?

— Пеех. Господарите на Стингър провъзгласиха това за противозаконно на моя свят.

— ПЕЕЛА си! Това ли е всичко? Какво лошо има в това?

— Беше заради самата песен. — Сега очите на Дофин блестяха студено. — Песента предизвикваше разрушение. Беше стара, почти забравена песен. Но аз я знаех и трябваше да я пея. Ако не го направех, целият ми народ щеше да измре.

Очите ѝ се присвиха и лицевите ѝ мускули се стегнаха. За миг на Коди и Рик се стори, че виждат друго лице зад това на Стиви Хамънд. То беше жилаво и неотстъпчиво и така напрегнато, че чак ги плашеше. Беше лице на воин, а не на дете.

— Ще се върна у дома — тихо се закле тя. — Не съм спасител и никога не съм искала да бъда. Но ще се върна у дома или ще умра, правейки опити да се завърна. Никога отново няма да ме затворят на „Скала седем“. НИКОГА.

Усети, че бавно я облъхва студена вълна и се обърна към пирамидата. Коди и Рик също я почувстваха, но за тях тя беше само полъх хладен въздух. Сърцето ѝ ускорено заби, защото знаеше много добре какво бе това и какво точно търсеше.

— Всичко свършва тук — каза Дофин. — Точно тук. Бягала съм още два пъти от „Скала седем“. И двата пъти изпращаха стингъри след мен и ме връщаха. Оставяха ме жива, защото искаха да ме „изследват“. — Тя се засмя с горчивина и известен гняв. — Само унижения — игла, за да наблюдават движението на вътрешностите ти, химикали, които да деформират сънищата ти. Нищо лично няма, нищо свято. Животът ти се измерва в реакции на болка, замръзване или горене. — Ръцете ѝ се свиха в юмруци. — Гаврят се с теб, докато започнеш да пициш. И през цялото време на „изследването“ знаеш, че в това време бъркат право в сърцето на твоя свят.

Гласът ѝ секна. В продължение на няколко минути тя трепереше и не можеше да говори. После продължи:

— Когато приключат, ще потърсят нови светове за опустошение. Земята може да се окаже един от тях. — Тя погледна последователно

Коди и Рик и през мъглата и дима отново впери поглед към кораба на Стингър. — Всичко свършва тук — с моята смърт или тази на Стингър.

— Какво имаш предвид, като казваш „Земята може да се окаже един от тях“? — попита Коди.

Тя си пое дълбоко въздух. Трябваше да каже на човешките същества онова, което знаеше.

— Стингър е ловец не само на избягали престъпници, за които е обявена награда. Той ловува и планети, също за награда. Когато се върне на „Скала седем“, ще предаде подробно описание на жителите на тази планета, техническото ѝ равнище и отбранителните ѝ системи. В зависимост от описанието, Земята може да бъде прибавена към списъка от планети, подходящи за инвазия от страна на — имаше проблем с превода — Юмруците. Господарите на Стингър. Мисля, че няма да мине много време и ще изпратят първата флотилия.

— Божичко! — каза Коди. — Какво ли толкова имаме, което биха могли да искат?

— Живот — беше прямият отговор. — Юмруците ненавиждат всяка форма на живот, различна от тяхната. Не могат да търпят друга форма на живот да процъфтява някъде без тяхно позволение. Ще дойдат тук, ще вземат затворници за изследване, ще съберат разни минерали, които привлекат вниманието им, и после ще въведат вируса на някоя болест в екосистемата или ще проведат масови екзекуции. Това е върховно удоволствие и смисъл на живота им.

— Изглежда, тези чешити си падат по развлеченията — огледа се Рик с ръка на пистолета. Димът така плътно ги беше обгърнал, че не виждаше нито коли, нито хора наоколо. — Локет, по-добре я махни от улицата. Сигурно не искаш още някоя изненада да изскочи пред теб.

— Прав си. Но ако това проклето нещо може да изникне изпод земята, къде ли бих могъл да намеря безопасно място за нея?

— Какво е това? — Дофин посочи и през мъглата двамата видяха мъжделивата светлина на блока с апартаменти.

— Крепостта на ренегатите. Построена е доста стабилно. Може би е единственото място наоколо, което струва нещо.

— Тези светлини няма да се харесат на Стингър — каза им Дофин. — Мисля, че е безопасна постройка.

Ако изобщо има земна постройка, която да е безопасна, помисли си тя.

— Отивам отвъд реката — каза Рик. — Доста хора са се сврели в църквата там.

Той отново погледна към Дофин. Предизвикателното лице-задлицето беше изчезнало и тя пак изглеждаше като малко момиченце.

— Полковник Роудс и шерифът те търсят. Преди двацет минути бяха в клиниката, но ги чух да казват, че отиват в къщата на Крийч. Знаеш ли къде е това? — Въпросът бе отправен към Коди.

— Да. Къщата на Додж Крийч. Не е много далеч оттук. — Но Коди не смяташе да обикаля улиците с Дофин, без да има някакво оръжие. Не се знаеше какво може да изскочи от някоя от тъмните къщи. — Първо ще я заведа в нашата Крепост. После ще потърся Ванс.

— Окей. И внимавайте да не ви изненадат в гръб.

Рик тъкмо тръгваше, когато Коди извика:

— Ей! Почакай! — Рик се спря. — Не беше длъжен да влизаш в тази дупка.

Това беше един от най-странните моменти в живота на Коди — да стои на територията на ренегатите по тъмно заедно с някакво същество от друг свят и водача на кроталите. Почувства се като в сън и ако я нямаше локвата слуз на верандата на Котешката царица и кръвта не джвакаше в ботуша на раздрания му крак, не би повярвал, че всичко това се е случило.

— Наистина ти благодаря за жеста.

Благодарност от ренегат — и особено от Коди Локет — беше нещо по-странно и от самите обстоятелства. Рик вдигна рамене.

— Не беше кой знае какво. — Ожулените му от въжето ръце щяха да му докажат по-късно, че греша.

— Мисля, че беше. Ей, сериозно ли говореше за сестра ти?

— Не — твърдо отвърна Рик. Една искра от старата омраза отново припламна. — Избий си Миранда от главата. Ясно ли е?

— Може би ще го направя, може би няма. — Пак старата работа, помисли си Коди.

— Ще го направиш, селяндур такъв.

За миг се изгледаха гневно като два булдога, които не искат да отстъпят и сантиметър от територията си, после Рик тръгна заднишком по осеяната с пукнатини улица. Обърна се рязко и изчезна в мъглата.

— Едва ли, плюнко — тихо каза Коди и погледна към Дофин. — Обзалагам се, че там, откъдето идваш, няма мотоциклети, а?

— Безспорно — отвърна тя.

— Тогава ще можеш да разкажеш на твоите хора всичко за тях, защото тъкмо сега ще се повозиш на такова нещо. — Той отиде до хондата, качи се и запали мотора. — Сядай зад мен и се дръж здраво.

Дофин го послуша, макар и притеснена от вибрациите и шума на машината. Коди обърна мотоциклета в обратна посока и бързо се отдалечи от къщата на Котешката царица по улица „Травис“.

## 41. СИНЕОК И УСМИХНАТ

— Може би не е имало предвид това място — прошепна Ванс с треперещ глас. — Може би е имало предвид нещо друго.

— Не, не мисля така. — Роудс говореше нормално. Не беше нужно да шепнат, защото Стингър трябваше да знае, че го чакат в кабинета на Крийч.

Насочи фенерчето към дупката на пода. Долу в мрака нямаше никакво движение, никакви признаци на живот — независимо под каква форма.

— Колко е часът? — обърна се Роудс към Том.

— Почти два без двайсет — отвърна Том, поглеждайки часовника си на светлината на своето фенерче.

Джеси стоеше до него. Къдриците ѝ бяха мокри от пот, а лицето — покрито от фин слой прах. Роудс ги беше помолил да дойдат, за да видят с какво си имат работа. Беше ги предупредил да не споменават нищо за Дофин.

Дейвид Гънистън стоеше от другата страна на полковника. Лицето на младежа все още беше пепеляво на цвят от шока, но очите му шареха живо, а ръката му стискаше приклада на четирийсет и пет милиметров пистолет, който беше взел от оръжейния шкаф на Ванс. Шерифът беше с автоматичен „Уинчестър“, а Роудс държеше ловджийската пушка, заредена с патрони със сълзотворен газ.

— Негодникът ни кара да чакаме — каза Роудс. Бяха пристигнали преди повече от трийсет минути — достатъчно време, за да изпият термоса със студено кафе, който бяха взели от Сю Мълинакс в „Дамгосващо желязо“. — Опитва се да ни накара да се поизпотим.

— И дяволски добре успява — каза Джеси, докато триеше с ръка лицето си. — Искам да разбера нещо: ако Стингър някак прави... как ги нарекохте?

— Двойници.

— Ако Стингър прави двойници, какво става с истинските хора?

— Най-вероятно ги убива. Или ги съхранява като лабораторни проби. Не знам. — Той я погледна и се усмихна едва забележимо. — Ще трябва да го попитаме, когато се появи.

— АКО се появи. — Ванс се беше отдръпнал от дупката и стоеше, притиснал гръб до стената. Ризата му беше залепнала като тапет, а потта капеше от брадичката му. — Чуйте... ако изглежда като Додж, ще се наложи да ме извините. Не мисля, че бих могъл да понеса отново тази гледка.

— Само не започвай да гърмиш с този автомат. И без това не съм сигурен дали ще помогне. — Роудс продължаваше да разтрива сините отпечатъци от пръсти над китката си.

Ванс изпръхтя.

— Господине, важното е, че на мен ще помогне.

— Полковник? — Гънистън се наведе над ръба на дупката. — Слушайте!

Всички го чуха: глух звук като шляпане на ботуши в блато. Нещо се приближаваше по тунела със слузестите стени.

— Отдръпни се — каза Роудс на Гънистън и младежът изпълни нареждането.

Ванс зареди автомата и Роудс хвърли предупредителен поглед към него.

Шляпането престана. Настъпи тишина.

Роудс и Том бяха насочили фенерчетата си към дупката. Отдолу се разнесе глас:

— Ей, хора, изгасете си фенерчетата. Улавям някакви лоши вибрации.

Беше мек и носов глас. Никой не го разпозна, освен Ванс, който го беше слушал достатъчно често, за да го запомни. Лицето му пребледня и тялото му се притисна още по-силно към стената.

— Направи го — каза Роудс и изгаси фенерчето си.

Том го последва. Сега единствената светлина в стаята идваше от прашните газени фенери.

— Добре. Вече можеш да излизаш.

— О, не. Още не, колега. Хвърлете ми ги долу.

Не може да понася светлина от електрически източник — помисли си Роудс. — Дори нещо повече. СТРАХУВА СЕ от нея. Той хвърли фенерчето си в дупката и кимна на Гънистън и Том да го

последват. Само след миг се чу как фенерчетата изпукаха, очевидно строшени.

— Това е. Можеш да излизаш — каза Роудс.

— Мога да изляза където и когато си поискам — отвърна гласът. — Не сте ли проумели това досега? — След кратка пауза: — Ако имате още от тези неща там горе, истински ще съжалявате.

— Тези са всичките, които донесохме.

— Те и без това са малки боклуци, нали? Мога да ги счупя само с дъха си.

Гласът беше наперен и самодоволен — сега, когато фенерчетата бяха унищожени. Глух звук, последван от бързи стъпки. Роудс предположи, че онова се бе изкачило в мазето. После се чу нов приглушен звук и една ръка се хвана за ръба на дупката. Пръсти с нокти като триони се забиха в потрошените дъски и главата на съществото се показа.

Джеси стисна ръката на Том така силно, че кокалчетата му изпукаха. Ванс изстена тихо.

Беше Мак Кейд, синеок и усмихнат като херувимче. Не носеше шапка и рядката му руса коса беше прилизана към черепа. Слънчевият му загар беше избледнял до болнавожълто. Той се повдигна на мускули само на една ръка, подпри колене в ръба на дупката и се изправи.

Ванс почти припадна. Овладя се единствено защото си представи, че ще лежи в безсъзнание на пода, а това изчадие ще бъде само на три метра от него.

— О... боже — прошепна Гънистън.

— Никой да не мърда — каза Роудс с възможно най-спокоен глас. Преглътна. Червата му се бяха преобърнали. — Запазете спокойствие.

— Да-а-а — каза съществото с усмивката на Мак Кейд. — Отпуснете се.

Светлината на газения фенер бе напълно достатъчна, за да го разгледат. Мак Кейд имаше лява ръка, но дясната беше сплескана и моделирана в нещо, което излизаше направо от гърдите му. Беше буца месо на тъмни ленти и почти змийска глава на къс и мускулест врат. В главата имаше две косо разположени кехлибареножълти очи, а от раменете висяха два къси деформирани крака.

Джеси се досети какво беше това — куче. Единият от доберманите на Кейд, имплантиран в гръдния му кош като чудноват



сиамски близнак.

Златните верижки на шията на Кейд сега също бяха част от плътта му. Студените сини очи се местеха бавно от човек на човек. Кучешката глава — на места с човешка, на места с кучешка кожа — се гърчеше агонизиращо. Около буцата, която представляваше тялото ѝ, гънките на виненочервената риза на Кейд шумоляха като хартия.

— Ау — каза устата на Мак Кейд и светлината от фенера се отрази в гъстите редици игли в нея. — Дошъл си на тържеството, нали, Ед Ванс? — Онова го пронизваше с поглед. — Мислех си, че си най-важният тук.

Ванс не можеше да продума. Роудс си пое дълбоко въздух и каза:

— Не е той. Аз съм.

— А-ха? — Очите се втреничиха в него. Кучешката уста се отвори и показа още сребърни игли. На всяка от лапите имаше по две назъбени метални куки. Съществуването направи две крачки към Роудс и полковникът усети как паниката го напъва отвътре и всеки момент ще изпищи. Успя да стегне здраво колене и не отстъпи.

Стингър спря на около метър от него и присви очи.

— Ти? Май се познаваме, нали? — Сплесканата глава на добермана изръмжа тихо и челюстите му започнаха да чаткат необуздано. — Ти си полковник Мат Роудс от Американските военновъздушни сили. Така ли е?

— Да.

— Помня те. Срегнахме се преди, там долу. — Главата рязко се обърна към дупката. Все още с усмивка на уста, Стингър вдигна лявата си ръка и протегна показалеца си. Ръката се плъзна напред и металният нокът притисна бузата на Роудс. — Ти ме нарани.

Последва бързо щракане. Гънистън беше махнал предпазителя на четирийсет и пет милиметровия си пистолет.

— Не стреляй — каза Роудс.

Назъбеното като трион острие беше порязало бузата му и капки кръв се стичаха надолу към челюстта му, но той срещна погледа на Стингър, без да трепне. Явно говореше за старата жена долу в тунела. Където и да беше истинският Стингър — най-вероятно в пирамидата, — сигурно имаше пряка сензорна връзка с двойниците-имитации, включително и за реакция на болка.

— Дойдохме тук съвсем добросъвестно — каза Роудс. — Какво искаш?

— Искам да се спазаря.

Роудс разбираше какво има предвид, но искаше да уточни.

— Да се спазариш за какво?

— За супер фината, висококачествена, от клас два пъти „А“ пратка, която държите някъде на това място. — Нокътят се отдръпна, изцапан с петно човешка кръв. — Ти знаеш: Приемникът. Малкото момиченце.

Сърцето на Джеси подскочи. Ванс се разтрепера. Това нещо говореше мазно и провлачено, съвсем като Мак Кейд.

— Какво малко момиченце? — Капките кръв се стекоха по брадичката на Роудс върху зелената риза от операционния екип.

— Не ме будалкай, amigo. — Напрегнала шия, кучешката глава изръмжа дрезгаво. — Аз... поразпитах наоколо, ако се сецаш какво имам предвид. Поразгледах забележителностите. Вашият свят става за разни екскурзийки, мой човек. Та, аз знам, че Приемникът е малко момиченце и също, че е някъде наблизо. Искам я и наистина ще я взема. И така, спазаряваме ли се или не?

Роудс разбра, че трудното тепърва предстои.

— Може би знаем за кого говориш, а може би не. Ако знаем, какво ще спечелим от сделката?

— Ще си запазите главите — каза Стингър с блеснал поглед, почти зарадван от евентуалната възможност за проява на насилие. — Достатъчно ясен ли съм?

— Вече си убил доста хора. Това не е хубаво.

— Разбира се, че е. Работата ми е да мачкам хлебарки.

— Професионален убиец? — Гърлото на Роудс бе съвсем пресъхнало. — Това ли си?

— Човече, вие, хората, сте наистина ТЪПИ! А също и грозни. — Стингър погледна надолу към трептящата плът, която висеше от гърдите му. — Това пък какво е?

— Бих искал да знам откъде идваш? — Роудс не се отказва да събира информация. — От коя планета?

Стингър се поколеба, килнал глава на една страна.

— От планетата Кучешка луна в съзвездието Плажно одеяло — изкиска се той. — Какво значение има това, по дяволите? И без туй не

бихте могли да знаете къде е. Да ти е ясно, човече: Няма да си тръгна без Приемника, затова по-добре да ми я предадете и да приключваме.

Джеси не издържа повече в ролята на ням свидетел. Беше погрешно и глупаво и тя го знаеше, но не можа да се овладее.

— НЕ! Няма да ти я предадем!

Роудс се извърна и я изгори с поглед. Тя се овладя, но белята вече беше станала, фалшивото лице на Мак Кейд я наблюдаваше невъзмутимо, а челюстите на кучето щракаха във въздуха, сякаш захапваха късове прясно месо.

Стингър каза тихо:

— Сега вече стана ясно за кого говорим, затова можем да спрем с увъртанията. Първо, знам, че моята награда е тук. Проследих кораба ѝ до тази планета и сензорите ми долавят енергията на капсулата ѝ. Не съм сигурен къде точно се намира, но стеснявам все повече кръга и знам, че тя няма да е много далеч от него. — Проблесна метална усмивка. — Техниката е голяма работа, а?

— Какво имаш предвид под твоя „награда“? — попита Роудс. — Плащат ли ти за това?

— „Плащат“ е относително понятие, човече. Награждават ме за успешно изпълнена мисия.

— Да я намериш и убиеш ли?

— Да я намеря и отведа там, където ѝ е мястото. Тя... — Стингър спря и раздражено сбърчи лице. — Какво ли знаеш и ти! Все едно да говоря на задника си и да чакам от него да... — Последва пауза. Стингър примижа бавно и Роудс си го представи съвсем ясно как търси правилна аналогия в човешкия говорен център. — ... пее като Арета Франклин. Човече, тук е царството на примитивизма.

— Съжалявам, че сме толкова нецивилизовани — каза Роудс, — но и не нахлуваме в други светове, за да отвличаме деца.

— Нахлуваме — повтори Стингър след няколко минути на размисъл. Клепачите му бяха полузатворени. — Има и друга формулировка. Пет пари не давам за това бунище. Просто минавах оттук. Щом получа затворника си, ще изчезна и веднага ще забравите за мен.

— Защо е толкова важен за теб? — проговори Том и главата на съществуването се изви към него.

— Разбирам какъв ви е проблемът тук — заяви Стингър. — Твърде много вождове и недостатъчно инсцени... инжене... индианци — налучка най-сетне той. — Трябва да знаете, че тя не отговаря съвсем точно на понятието ви за същество от женски пол. Но не е и от мъжки пол. Там, откъдето идва, това няма значение. Сексът на нейния свят се извършва от приливите или нещо подобно. Тя би могла да вземе и мъж за приемник, който ѝ е нужен, за да се движи наоколо. Но тъй като във вашия език не намирам подходящо описание на това същество, смятам, че можем да го наричаме и тя. — Стингър изсумтя презрително думата. — Да вземе малко момиченце за приемник е голям майтап, защото тя самата е стара като света. Но е умна, това поне трябва да призная, и преследването ѝ доста ме поизпоти. — Погледът му отново се плъзна към Роудс. — А сега дойде краят: къде е тя?

— Не съм казал, че знаем за кого говориш.

Настъпи тишина. Сивите устни на човешкото подобие мърдаха като гъсеници.

— Онова, което май не можете да разберете, е, че аз съм на страната на реда и закона. Моята задача е да намеря престъпника и да го върна в един максимално охраняван свят, от който избяга и на който трябва да изтърпи наказанието си. Вселила се в един от пазачите и откраднала кораба за отпадъците. Той обаче се развалил, променил курса си и бил всмукан от гравитационното поле тук. Сигурно преди катастрофата е излязла от приемника си и се е върнала в капсулата си. После е катапултирала. Това е цялата история.

— Не съвсем — каза Роудс безизразно. — Защо е престъпница?

— След като планетата ѝ беше освободена, тя реши да не се подчинява на новите укази. Започна да подтиква народа си към съпротива, насилие и саботажи. Тя не е нищо друго освен едно диво животно.

— Освободена? — На Джеси тази дума не се хареса особено. — Освободена от какво?

— От прахосничество и глупост. Вижте, на нейния свят има едно естествено химическо вещество, което е дяволски отровно където и да било другаде. Но вие, хората, не знаете, че там, в космоса, непрекъснато се водят най-различни малки войни. Нарушават се съюзи, формират се нови, една група решава, че иска планетарна

система, а друга рита срещу ръжена. Така е през цялото време. — Съществото сви рамене. — Е, да предположим, че някой реши да докопа тази отрова и започне да я пръска наоколо. Казвам ви, това чудо е СМЪРТОНОСНО. Разпространява се в пространството и би могло да бъде отвято дори в тази посока. То прониква през всякакви брони, разтваря костите и вътрешностите и ги превръща в каша. Ето защо освободихме планетата — за да се грижим това вещество да не попадне в арсеналите на някои сладури. Всичко вървеше добре, докато „тя“ не започна да вдига врява. Направи се на „революционер“ и всякакви там глупости. — Стингър започна да клати глава напред-назад, намръщен презрително. — А сега се опитва да се върне, за да забърка още повече неприятности. Може би иска да продаде тази отрова на онзи, който плати най-много.

Роудс не знаеше дали да повярва на всичко това.

— Защо не ни каза тези неща преди?

— Защото не знаех нищо за вас. Доколкото разбирах, вие й помагахте. Струваше ми се, че всеки предпочиташе по-скоро да се бие, отколкото да говори разумно. — Очите на Стингър се впиха в тези на Роудс. — Но аз съм великодушен тип и обичам да прощавам. Нека бъдем приятели. Окей?

Напълно в стила на Мак Кейд — помисли си Ванс. — Прикотква с щедра ръка и после разбива физиономията с юмрук. Той си възвърна гласа и каза:

— Полковник? Мъйслия, чи лъй.

Роудс видя как Стингър премигна, несхванал смисъла на изречението. Езиковите механизми започнаха да се въртят зад изкуственото лице, но забуксуваха в жаргона. „МИСЛЯ, ЧЕ ЛЪЖЕ“ — беше казал Ванс.

— Обясни — заповяда Стингър. Металическият глас отново звучеше съвсем делово.

— Трябва да поговорим за това. Другите и аз.

— Няма какво да говорите, човече. Или се спазаряваме, или не.

— Нужно ни е време.

Стингър не се помръдна, но кучешката глава се мятеше бясно. Минаха седем-осем секунди. Роудс усещаше как потта се стича под мишниците му.

— Мой човек, вие май си правите шегички с мозъка ми — каза съществото. — Опитвайте се да ме прекарате.

То се приближи към Роудс и се навря в лицето му, преди той да успее да отстъпи. Гънистън вдигна четирийсет и пет милиметровия пистолет и взе главата на съществото на мушка, и Ванс вдигна пушката и постави пръст на спусъка.

— Слушай — изсъска Стингър. Той дишаше с имитацията на дробове, които тътнеха глухо като запалена някъде на километри от тях доменна пещ. Дъхът на Стингър излизаше право в лицето на Роудс и вонеше на гореща пластмаса и метал. Кучешките зъби заръфаха ризата му. — Играта беше до тук. Искам Приемника и капсулата.

— Нужно ни е повече време — каза Роудс. Знаеше, че ако пристъпи една крачка или трепне по някакъв начин, тези нокти-триони ще се озоват върху гърлото му. — Ще трябва да я намерим.

— Опитах се да бъда дружелюбен, нали? — Стингър вдигна показалец и го плъзна по брадичката си. — Знаете, че създавам разни неща. Имам си цяла работилница ей там. Само ми дайте плътта и мога да направя... чудеса. — Усмивката се появи отново и иглите блеснаха на сантиметри от лицето на полковника.

— Виждал съм едно от творенията ти. Онова летящото.

— Хубавичко, нали! Ако искаш да видиш работилницата ми, мога да те хвана под мишничка и да те заведа право там. Мога и да те пресъздам — по-добър, отколкото си в действителност. И доста по-силен... както и доста по-зъл.

— Вече съм достатъчно зъл.

Стингър се изкиска. Сякаш мелнични колела се търкаляха в гърлото му.

— Може и да си — съгласи се съществото и вдигна лявата си китка. Циферблатът на един ролекс с диаманти беше вграден в плътта. — Предполагам, че това е средство за измерване на времето. Наблюдавам го от известно време как работи. Колко е часът сега?

Роудс мълчеше. Стингър чакаше.

— Два без три минути — отвърна полковникът.

— Добро момче. Когато дългата стрелка се завърти, ще бъда тук. Ако не сте с Приемника и капсулата, ще сътворя нещо по-специално за мачкане на хлебарки.

— Но това е само един час! Не можем да я намерим за толкова кратко време.

— Разполагате само с толкова. Разбираш ли, полковник Мат Роудс от Американските военновъздушни сили?

— Да — отвърна той и усети как студената плащеница на обречеността обгърна раменете му.

— Един час — каза Стингър. Главата му се завъртя и съществуването се втрени в пистолета на Гънистън. — Искаш ли да изядеш това нещо?

Гънистън поклати глава и бавно свали пистолета.

— Сега вече се разбираме. — Стингър отиде до ръба на дупката, но се поколеба с единия крак във въздуха. Кучешките очи блестяха червени на светлината от фенера. — Един час — натърти гласът. — Помислете си добре.

Човешкото подобие се спусна в дупката. Всички чуха как тупна на дъното и зашляпа бързо в слузта на тунела. Шумът постепенно утихна. Стингър бе изчезнал.

## 42. КРЕПОСТТА

Известно време цареше мълчание. Димът се стелеше на пластове и светлината от фенера едва се процеждаше през него. Най-сетне Ванс изломоти:

— Бях готов да стрелям по този негодник. Чаках само една думичка и можех да му пръсна главата.

— Точно така — каза Роудс и избърса струйката кръв на бузата си. Погледът му беше празен и изплашен. — За да разкъсат след това теб и всички останали на парчета. Том, колко е часът?

— Два без една минута.

— Което означава, че имаме петдесет и осем минути, за да намерим Дофин и капсулата ѝ. Ще трябва да се разделим и да започнем търсенето.

— Почакайте! — обади се Джеси. — Какво говорите? Че ще дадем Дофин ли?

— Точно така. Имате ли по-добра идея?

— Говорим за моето момиченце.

— Говорим за едно извънземно същество — напомни ѝ Роудс. Стомахът му все още се свиваше. Все още усещаше в ноздрите си миризмата на горещ метал. — Независимо от това как изглежда. Забъркали сме се в нещо, от което е добре да се измъкваме колкото е възможно по-скоро.

— Няма да предам детето си на това копеле — зарече се Джеси. Том реши да я докосне по рамото и я успокои, но тя се отдръпна от него. — Чуваш ли ме? Няма да го направя!

— Джеси, ако не предадем Дофин, ще умрат много хора, също и ваши приятели. Не се съмнявам нито за секунда в способностите на Стингър да опустоши целия град. В момента не ме интересува защо Стингър иска Дофин или какво е направила тя. Просто искам да я намеря и да спася живота на много хора, ако мога.

— Ами живота на Стиви? — Горещи сълзи запариха в очите на Джеси. Сърцето ѝ биеше бързо и, изглежда, не можеше да си поеме



въздух. — Боже мой, ще хвърлим живота на дъщеря ми на вятъра.

— Не и ако намерим Дофин и я накараме да се върне в капсулата си. Може би така ще освободим Стиви. — Не издържаше повече в тази къща. — Съжалявам, но нямаме никакъв избор. Шерифе, предлагам да идеш да вземеш помощника си и да се разделим на групи за претърсване къща по къща. Обиколи улиците и вземи някои доброволци, ако намериш такива.

Знаеше, че да търсиш по улиците в този прах и дим беше почти безсмислено, но нямаше друг начин.

— Може някой от клиниката да е видял детето или да е минала моста и да е отишла в Бордъртаун. Том, бихте ли отишли с Джеси да проверите вашата къща и да поразпитате на изток оттук, по улица „Селесте“?

Том гледаше втренчено в пода. Усещаше изпитателния поглед на Джеси.

— Да — каза той. — Ще го направим.

— Благодаря ти. Ще трябва да се срещнем някъде след трийсет минути и да отбележим на картата къде сме били. Какво ще кажете за „Дамгосващо желязо“?

— Добре — каза Том.

— Е, тогава, да започваме.

Без да чака другите, Роудс излезе от къщата и отиде при патрулната кола, паркирана до тротоара, точно пред сивика на семейство Хамънд. Гъни и Ванс, а после Джеси и Том го последваха. Ванс каза:

— По-добре вземи това. — И подаде уинчестъра на Том. — Аз имам и други в кабинета. И бъдете много внимателни, чувате ли?

— Да, ще бъдем.

Ванс седна зад волана, отдалечи колата от бордюра и се отправи към центъра на града.

Джеси гледаше как светлините на колата се отдалечават и потъват в димната завеса. Прилоша ѝ и залитна, но Том я подхвана и тя се облегна на него. По прашните ѝ бузи се стичаха сълзи.

— Не мога да го направя — едва продума тя. — О, господи не мога да я предам.

— Трябва. Чуй ме. — Повдигна с пръст брадичката ѝ. — Искам повече от всичко друго на света да си върна Стиви, както и ти. Но ако

със Стиви е свършено...

— Не е! Дофин каза, че тя е в безопасност!

— Ако с нея е свършено — продължи Том, — това не значи, че и с нашия свят е свършено. Ние имаме Рей, а и нас самите. Ако не намерим Дофин и не я предадем на това същество, ще умрат много хора.

Джеси се разплака силно и скри лице в шепите си.

— Трябва да го направим — повтори той.

Отвори ѝ вратата и после заобиколи и седна зад волана. Джеси тъкмо се канеше да се отпусне на седалката, когато чу бръмчене на мотор. Шумът се приближаваше. От дима изникна жълтеникавата светлина на един фар. Някой на мотоциклет, досети се тя.

Том също бе изчакал да види какво е това и ето че Коди Локет спря до колата и вдигна авиаторските си очила нагоре. Отрязана бейзболна бухалка, от която стърчаха пирони — явно оръжие от арсенала на ренегатите — се виждаше, прикрепена към ръчките с електрически кабел.

— Търся Ванс и полковник Роудс — започна Коди. — Казаха, че са тук.

— Тъкмо се разминахте. Тръгнаха към канцеларията на шерифа. — Том отвори вратата и сложи уинчестъра на задната седалка. — Кой ти каза, че са тук?

— Ъ-ъ-ъ... срещнах Рик Джурадо. Слушайте... — Той погледна Джеси и позна от зачервените ѝ и подути очи, че плачеше. Не знаеше как да постъпи, затова изтърси изведнъж: — Намерих вашето момиченце.

Том стоеше онемял. Джеси сподави риданията си и попита:

— Къде е тя?

— Горе, в Крепостта. Искам да кажа, в жилищния блок. Там има бая народ, така че е в добри ръце.

Коди никога нямаше да забрави лицата на Танка, Гнуси и Боби Клей Клемънс, когато им каза, че момиченцето не е онова, което изглежда. Не му повярваха, но щом тя проговори, ченетата им увиснаха до пода. Освен ренегатите, в Крепостта се бяха струпали около двеста или дори повече човека, привлечени от светлината. Коди беше настанил съществото, излял беше малко топла бира върху

раздрания си глезен и след като бе омотал един парцал около него, беше тръгнал да търси Ванс и полковника.

— Ъ-ъ-ъ... има още нещо, което би трябвало да знаете — каза той. — Искам да кажа... тя изглежда като вашето момиченце, ама... не е.

— Знаем това — отвърна Том.

— Наистина ли? Ей, направо си помислих, че откачам, когато ми каза коя е.

— И с нас беше същото. — Погледна към Джеси и видя, че тя знаеше какви ще бъдат думите му. — Трябва да съобщим на Роудс. Можем да го хванем, преди да е напуснал канцеларията на шерифа.

— Том... моля те, почакай. Защо не поговорим с нея първо? Да се опитаме да ѝ обясним, че трябва да си върнем Стиви?

Том погледна часовника си. Беше два и четири минути. Никога не беше предполагал, че голямата стрелка може да се движи толкова бързо.

— Имаме по-малко от петдесет минути до срещата в „Дамгосващо желязо“.

— Тъкмо достатъчно време, за да ѝ поговорим! Моля те... смятам, че можем да ѝ обясним как стоят нещата по-добре от Роудс.

Погледът му все още не се откъсваше от бясно препускащата стрелка, но решението бе взето.

— Добре. Заведи ни при нея — каза той на Коди и се качи в колата.

Коди сложи очилата и обърна мотоциклета в обратна посока.

В дъното на улица „Травис“, на паркинга пред жилищния блок, бяха паркирани безразборно една дузина коли и пикапи. Две от тях бяха стигнали до самата врата. Коди почака Том и Джеси да излязат от техния сивик и прокара мотоциклета си между колите, чак до вратата, покрита с лист сива ламарина. В нея бе направен процеп за гледане, както на всички врати на приземни етажи.

— Отвори, Боби! — извика той и чу щракането на многобройните резета.

Боби Клей Клемънс отвори тежката врата и пантите ѝ изскърцаха като порта на средновековен замък. Коди даде газ и влезе вътре с мотоциклета, под ярката светлина на вграденото в стената луминесцентно осветление. Пусна стоянката и остави мотоциклета до

стълбите, които водеха към втория етаж. Само след миг се появиха Джеси и Том с уинчестъра.

— Заклучвай — каза Коди и Боби Клей бутна вратата и пушна и четирите резета.

Нито Джеси, нито Том бяха идвали в блока с апартаменти, построен от Уинтър Т. Престън. На първия етаж имаше дълъг коридор, от двете страни на който се виждаха много врати. Някои от тях бяха избити от пантите. По напуканите стени не беше останало неизписано местенце. Мястото вонеше на марихуана, застояла бира и старите миризми от семействата на миньорите — смесица от пот, сух въздух и прегоряла храна. За пръв път от повече от две години тук отекваха гласове не само на ренегати.

— Оттук.

Коди ги поведе по стълбището. Вторият етаж беше огледален образ на първия, само дето една стълба бе подпряна на капандурата за покрива. По коридора седяха хора — на земята или на голи матраци, измъкнати от някои апартаменти. Повечето бяха от Пъкъл. Имаше само седем-осем мексикански лица сред тях. Том и Джеси вървяха след Коди и прескачаха бежанците. Срещаха познати лица: Вик Чафин и жена му Арлийн, Дон Рингуълд и семейството му, Айда Слатъри, семейство Фрейзиър, Джим и Пола Клийвлънд и още много други. Апартаментите също бяха пълни, а няколко бебета ревяха в нестроен хор. Някои хора си говореха, но не бяха много. Повечето седяха вдървено или направо спяха в това положение. Беше леко задимено и жегата сред скупчените тела бе ужасна.

Коди ги заведе до една врата. На нея имаше плакат на Били Айдъл, над който с червен спрей беше написано: „Щаб“ и „Почукай първо!“. Коди наистина почука и вратата леко се откряна. Зад нея надникнаха зелените очи на Гнуси. Пролуката изчезна, чу се щракането на ключа и най-сетне те се озоваха вътре.

Това беше мястото, където отсядаше Коди, щом дойдеше тук. В първата стая имаше кушетка, диван със зацапана карирана дамска и изскочил пълнеж на местата, нарязани с нож, надрана дървена маса със столове и малък смачкан хладилник, спасен от изхвърляне на боклука, за да поработи с последни издихания още няколко месеца. Подът беше покрит с избелял кафяв линолеум, който се подвиваше в ъглите, а по стените висяха плакати с мотоциклети и рокзвезди. Полуотвореният

прозорец, през който нахлуваше задимен въздух, гледаше на юг. Малкото коридорче, което минаваше край разбитата баня, отвеждаше в някогашната спалня. Сега тя служеше за оръжеен склад на ренегатите и по стените ѝ висяха месингови боксове и сачмени пушки.

Танка седеше на дивана с неизменния футболен шлем, но веднага скочи, щом видя господин Хамънд и жена му. Коди заключи отново, а Гнуси се отдръпна, за да могат Том и Джеси да видят кой стои до прозореца с лице към тях.

— Здравейте, Том и Джеси — каза Дофин с вяла усмивка.

Джеси беше като замяна. Това беше тялото на Стиви, лицето на Стиви, нейната усмивка с трапчинки. Дори гласът беше на Стиви, ако не обръщаше внимание на нежните полутонове, подобни на вятърни камбанки, разлюлени от бриза. Вътре в това тяло бяха сърцето, дробовете, вените и органите на Стиви. Всичко принадлежеше на Стиви, с изключение на едно незнайно местенце, където живееше Дофин. Джеси пристъпи напред и нови сълзи рукнаха от очите ѝ. Още една крачка и Том разбра накъде се беше запътила. Посегна да я спре, но се отказа и отпусна ръка.

Джеси прекоси стаята. Посегна да сложи ръце на малките раменца, с намерение да вдигне и прегърне детето си — само за миг да почувства биенето на сърчицето му и да се увери, че все някъде, под форма, каквато едва ли би могла да си представи, нейната Стиви бе още жива.

Но очите на детското личице блестяха със силно, дори плашещо интелигентно излъчване, което не беше за годините на Стиви. Лицето наистина беше нейно, но не и духът.

Джеси за миг проумя това и ръцете ѝ замръзнаха, вдигна ги над раменете на Дофин.

— Ти си... ти си мръсна! — каза Джеси и премигна няколко пъти, за да спре сълзите си. — Сигурно си се търкаляла в пръстта!

Дофин погледна мръсните си дрехи. Джеси отпусна ръце и взе да изтупва праха от фланелката ѝ.

— Там, откъдето идваш, не ви ли учат на чистота? Божичко, каква мръсотия!

Кестенявата коса беше сплъстена и пълна с дребни боклучета и паяжини. Джеси видя на масата отворената чанта на Гнуси, от която се

подаваше дръжката на четка за коса. Тя я извади и започна да реше косата на детето с настървението на майка-чистница.

Дофин се стресна и понечи да се отдръпне.

— Стой мирна! — рязко ѝ заповяда Джеси и Дофин замръзна, докато четката сваляше облачета прах от косата ѝ.

— Радваме се да те видим — каза Том. Той коленичи, така че очите му да бъдат на нивото на нейните. — Защо избяга?

— Гръмнаха ми бушоните — каза тя.

— Ъ-ъ-ъ... ами ние тук... понаучихме я да говори — обясни Танка, — а тя ни разказа за своята планета. Звучи страхотно. — За пръв път суровото му лице бе озарено от детско въодушевление.

— Предполагам. — Том наблюдаваше как жена му решително четка косата на детето и сърцето му щеше да се пръсне при тази гледка. — Дофин, ние току-що говорихме с... едно нещо. Не мога да кажа, че беше човек, а не мога да кажа, че беше и машина.

Дофин разбра.

— Стингър.

— Да. — Погледна към Коди Локет. — То взе тялото на Мак Кейд и го превърна в... — Отново не му достигаха думи. — Отчасти човек, отчасти куче.

— Един от доберманите на Кейд израства направо от гръдния му кош — обади се Джеси, без да прекъсва действията си.

— Да ти настърхнат косите! — доволно каза Гнуси. Описанието събуди позадрямалата ѝ страст към опасностите. — Де да можех да видя ТОВА!

— И на теб са ти гръмнали бушоните — отрязва я Коди. — То взе Котешката царица — обясни той на Том, — госпожа Стеленберг. Превърна я в нещо с опашка, на която виси топка шипове. Направих го цялото на решето, но то продължи да се приближава.

— Всичките са Стингър — каза Дофин спокойно, като стоеше неподвижно и търпеливо понасяше действията на Джеси. Изглежда, ресането доставяше удоволствие на жената. — Стингър ги създава и те стават Стингър.

На Том не му стана съвсем ясно.

— Като работи, така ли?

— Живи механизми, които мислят с мозъка на Стингър и виждат с неговите очи. Стингър чува и говори чрез тях. А също и убива.

— Нещо доста голямо броди под улиците наоколо — каза Коди.  
— И това ли е някоя от машините на Стингър?

— Не. Това е самият Стингър. Той лови и натрупва запаси от тела за пресъздаване. После предава на машините на кораба сигнали — вие бихте ги нарекли отпечатъци — и те правят двойниците на човешките същества.

— И така вече знаем, че е хванало Додж Крийч, Кейд, госпожа Стеленберг и всеки, който се е намирал в автоработилницата на Мак Кейд. Плюс онова, което си остави ръката върху китката на Роудс. — Том се изправи и остави уинчестъра на масата. — Стингър вероятно е взел и много други, за които не знаем.

— Ето така! — Джеси приключи с последната къдрица и отстъпи назад. Чувстваше са замаяна. Беше усетила слаб аромат на ябълка от шампоана, с който бе измила косата на Стиви предишната вечер. — Сега си отново хубава.

— Благодаря — каза Дофин. Това очевидно беше комплимент и заслужаваше ответна реакция. Но защо тези хора обръщаха толкова голямо внимание на някакви кичури от твърдо целулозно вещество — за нея си оставаше една от загадките, свързани с човешкото племе. Погледът ѝ се насочи към Том. — Каза, че сте говорили със Стингър. Сигурно за мен.

— Да.

— Стингър иска мен и жизнената ми капсула и освен това е дал ултиматум.

Том кимна.

— Каза, че те иска след един час... — Той хвърли поглед към препускащите стрелки на часовника си. — ... и ни остават още четирийсет минути.

— Или Стингър ще продължи да руши и унищожава. Да, това е типично за него.

— Това копеле иска да я върне в затвора — обади се Коди. — Само защото е ПЯЛА!

— Пяла? Стингър не каза такова нещо. Той... то... ни говори за някакъв химикал на вашия свят — припомни си Том. — Имам предвид отровата. Стингър каза, че ти... — Беше налудничаво — да гледаш малката си дъщеричка и да говориш такива неща. — Каза, че си диво животно.

— Така е — отвърна без колебание тя. — Според Стингър и Юмруците аз заслужавам клетка, в която да бъда замразена.

— Юмруците? Какво е това?

— Господарите на Стингър. Една раса, която боготвори насилието. Покоряването на нови светове е нейна религия, а гаранция за преминаване на нейните индивиди в по-висока фаза на живот е смъртта, причинена на същества, които според тях са по-низши. — Едва забележима, но решителна усмивка се появи на устните ѝ. — Диви животни като мен.

— Но ако те се опитват да контролират този химикал, не е ли то за доброто...

Дофин се изсмя. Звукът напомняше детски смях, примесен със звън от хвърлени на пода монети.

— О, да! Те НАИСТИНА се опитват да контролират този химикал. — В очите ѝ отново припламнаха огънчета. — Но не за доброто на други същества, независимо какво ви е казал Стингър. Те искат химикала за техните оръжия. Искат да построят още по-смъртоносни флотилии и още по-нови начини за убиване. — Малкото телце се разтресе от гняв. — Колкото повече химикал откраднат от моята планета, толкова по-бързо ще унищожат моя народ. И толкова по-бързо ще унищожат всички светове, включително и този. Да не мислите, че Стингър ще си тръгне оттук и няма да каже на Юмруците за вашата планета?

Тя се спря, за да потърси подходящи думи, заплете се в обърканата човешка реч и се хвана за една фраза, на която то я бяха научили съществата с имена Танка и Гнуси:

— Я се стегнете!

Лицето на Дофин се беше изопнало и под кожата личаха острите ъгли на костите. Очите ѝ искряха гневно и тя започна да крачи напред-назад покрай прозореца.

— Не съм имала намерение да идвам тук. Корабът ми изгуби мощност и се наложи да кацна където намеря възможност. Знам, че донесох големи беди на вас, а и на други тук. Заради това ще нося тежък грях до края на живота си. — Изведнъж спря и започна да гледа ту към Том, ту към Джеси. — Стингър НАИСТИНА ще каже на Юмруците за вас и за тази планета. Ще им предаде, че сте нежни, беззащитни форми на живот, създадени, за да бъдат затваряни в



клетки. Няма да мине много време и те ще дойдат тук. О, да, ще дойдат и може би ще носят оръжия, пълни с „отровата“, открадната от МОЯТА планета! Знаете ли каква е тази „отрова“?

На Том му се стори, че от ноздрите ѝ ще започне да излиза пара.

— Не — внимателно каза той.

— Разбира се, че не знаете! Откъде бихте могли да знаете? — Тя поклати глава. Бузите ѝ блестяха от пот. — Не само ще ви кажа, но ще направя и нещо повече — ще ви покажа.

— ЩЕ НИ ПОКАЖЕШ? — изненада се Джеси. — Как?

— Чрез вътрешното око.

Дофин прочете неразбиране по лицата им. За нея те бяха като чисти плочи, които чакат да бъдат изписани. Тя вдигна ръцете си към тях.

— Ако искате да знаете, ще ви отведе там. Ще ви покажа моя свят чрез окото на своята памет.

Човешките същества се колебаеха. Дофин не ги винеше за това. Предлагаше им да зърнат нещо непознато. Онова, което за нея беше дом и родина, за тях беше някакво извънземно царство.

— Хванете ръцете ми — подкани ги тя и протегна пръсти. — Ако искате да знаете, трябва да видите.

Том направи първата крачка. С нея най-трудното беше преодоляно. Отиде до Дофин и плъзна ръката си в нейната. Тя беше огненогореща. Щом пръстите ѝ го стиснаха здраво, започна да усеща боцкането на електрическия заряд, който преминаваше от нея в него.

— Джеси? — попита Дофин.

Джеси се приближи и пое протегнатата ръка на дъщеря си.

## 43. В ОЧАКВАНЕ НА ОНЕЗИ ОТ КОСМОСА

В два часа и дванайсет минути Тайлър Лукас седеше на предната веранда на къщата си и чакаше, с пушка до себе си, да дойдат някакви същества от космоса.

Небето беше покрито с призрачна виолетова решетка. След изгасването на тока двамата с Бес бяха отишли с колата до Пъкъл, където видяха черната пирамида и научиха последните новини от Сю Мълинакс и Сесил в „Дамгосващо желязо“.

— Извънземните кацнаха, това е сто процента сигурно — беше казала Сю. — Никой не може да влиза или излиза, а и телефоните са прекъснати. Кълна се в Бога, че когато това нещо кацна, не само аз, ами целият квартал подскочи с една педя, така че си направете извод какъв удар беше.

После се беше изкикотила, както тя си знаеше — с онзи смях, който я беше направил известна още като стройна клакьорка от групата на Престънската гимназия, — и се беше разбързала да им направи по един студен хамбургер.

— Тай? А, ето те. — Бес го търсеше да му предложи чай с лед. Чаят беше от тази сутрин и добре че го имаше, защото кранчетата не пускаха и капка вода. — Това е последното кубче лед.

Всъщност беше нещо като полумесец. В тази ужасна жега всичко от хладилника се беше стопило вече.

— Благодаря ти, мила.

Той потърка чашата в потното си лице, отпи и щом Бес седна до него на края на верандата, я подаде на нея. Тя отпи. Някъде в пустинята се чуваше нестроен и нервен хор койоти. Тайлър наблюдаваше пътя.

Бяха решили, че когато дойдат извънземните, ще умрат тук, защитавайки своя дом. Преди да залезе слънцето, хората от военновъздушните сили бяха обърнали всичко наоколо, събирайки малки частици от някакъв синьо-зелен материал в странни торбички, които се нагъваха като мях на акордеон. Къде бяха тези военни сега?

Тайлър и Бес бяха тръгнали с пикапа си на запад по Коубър Роуд. Не бяха изминали и два километра според километража и стигнаха до виолетовата решетка, която се спускаше в земята и блокираше пътя им. На местата, където тя пробиваше шосето, асфалтът още правеше мехури. Бяха хвърлили шепа пясък към нея и песъчинките веднага се бяха превърнали в малки зрънца разтопено стъкло, които отскочиха обратно към тях.

— Е — повлечено каза Тайлър и сложи пушката на коленете си. — Не бях предполагал, че ще дойде време да не могат да се видят звездите оттук. Май прогресът ни е застигнал, а?

Бес понечи да отговори, но не можа. Беше корава жена и не беше плакала отдавна. Сега гърлото ѝ се беше стегнало и в очите ѝ имаше сълзи. Тайлър я прегърна през раменете.

— Светлината не е лоша. Ако човек обича виолетово.

— Аз го мразя — успя да продума Бес.

— И аз не бих казал, че го харесвам кой знае колко. — Гласът му беше тих и спокоен, но в ума му се въртяха трудни въпроси. Не знаеше как ще се появят, нито пък откъде, но нямаше намерение да се предава без бой. Щеше да очисти колкото може повече, но го гризеше най-тежкият въпрос: Да остави ли куршум за Бес или не?

Мислеше за тези неща, без да откъсва поглед от шосето, когато чу женски писък.

Обърна се към Бес. Двамата се изгледаха продължително. Женският писък се чу отново.

И двамата едновременно осъзнаха какво беше това. Не писък на жена, а остро изцвилване на Суийтпи отзад в обора.

— Вземи фенерче! Побързай!

Тя се втурна вътре, а той слезе от верандата и се затича на слабите си крака. Оборът беше на около трийсет метра зад къщата, до кактусовата градина на Бес. Чуваше се как Суийтпи бясно удряше копита в стените на преграденото си място. Тайлър стискаше пушката с потни длани. Нещо беше нападнало коня.

Той дръпна с рязко движение дървото, което залостваше като резе вратите, и ги отвори широко. Вътре беше тъмно като в рог. Едрият светлокафяв кон продължаваше да пищи и направо щеше да изкърти дъските.

— Прт, Суийтпи! Успокой се, момчето ми! — извика Тайлър, но конят продължаваше да беснее.

Първата мисъл на Тайлър беше, че змия-пясъчница или скорпион са влезли в обора, но изведнъж последва силно скърцане и подът се разтресе под краката му.

Суийтпи изпъшка, сякаш го бяха ритнали в корема. Нещо изтрещя страхотно и шумът се смеси с писъците на животното. Тайлър погледна през рамо и видя Бес да тича. Лъчът светлина пронизваше мрака. Тя му подаде фенерчето и той го насочи към мястото на коня.

Суийтпи беше потънал до хълбоци в пясъчливата земя, а около него стърчаха натрошени дъски. Очите му бяха кръвясали от ужас, а от усилията от ноздрите му излизаше пяна. Задните му крака бяха изчезнали в дупката, а предните риеха напразно. Мускулите по цялото му тяло бяха изпъкнали, напрегнати до скъсване, и животното се мъчеше с всички сили да се освободи от онова, което го теглеше надолу.

Тайлър ахна от ужас и загуби ума и дума. Конят потъна с още половин метър. Оборът кънтеше от рева му.

— Въжето! — извика Бес и посегна към ласото, навито и оставено близо до вратата. На него имаше готова примка и тя само я разшири. Завъртя я високо два пъти и запрати ласото към главата на Суийтпи. Не я достигна с около педя и бързо дръпна ласото назад, за да опита отново. Конят беше потънал вече до плешките. Наоколо хвърчеше пясък.

При следващото хвърляне въжето се плъзна по черепа на Суийтпи и се затегна в основата на шията му. После то се изпъна и започна да се изплъзва така бързо от ръцете на Бес, че дланите й пламнаха. Тайлър пусна пушката, мушна фенерчето между две греди и сграбчи въжето, но и двамата с Бес бяха съборени на земята и онова започна да ги влачи по осеяния с трески под. От Суийтпи се виждаше вече само главата.

Тайлър се опита да се изправи. Въжето беше омотано около ръцете му и раменните му стави изпукаха. Той заби ботуши в земята и се помъчи да се противопостави на тази сила, но пръстите му посиняха, а онова продължаваше да го тегли към мястото на коня. Там стърчеше само муцуната на Суийтпи, но пясъкът вече започваше да се стича и върху нея.

— Не! — изкрещя Тайлър и така се напрегна да удържи въжето, че пръстите му се разпраха като разцепени и обилно полети с кръв наденички. Пясъкът се вихреше в кръг, конят изчезна във водовъртежа му.

Но онази страхотна сила продължаваше да тегли въжето надолу. Бес хвана мъжа си за кръста и двамата отново се строполиха на пода.

— Пусни го! — изпищя тя и Тайлър разтвори окървавените си пръсти, но въжето се беше замотало около китките му.

Бес не се пускаше от мъжа си. В краката и ръцете ѝ се забиваха трески. Тайлър се опитваше да разхлаби въжето и тъкмо когато бяха стигнали дървената преграда около мястото на Суийтпи, той усети, че въжето се отпусна.

Остана да лежи по корем. По лицето му се стичаха сълзи от болка. Бес се претърколи на една страна, пъшкайки тихо.

Той седна и си наложи, въпреки ужасните болки, да стисне въжето и да започне да го издърпва от дълбините.

— Бес, донеси фенерчето — каза ѝ той и тя мълчаливо отиде да го вземе.

Въжето излизаше педя след педя. Бес донесе фенерчето, но лъчът беше отслабнал. Явно се нуждаеше от нова батерия. Тя го насочи към празното място на коня.

Тайлър се приближи, без да спира да тегли въжето. То беше мокро и блестеше на слабата светлина. Всичко му се струваше сън. Това не можеше да е истина. След минута-две Бес щеше да извика, че закуската е на масата и той щеше да се събуди. Потъна до колене в пясъка до разбитите дъски, но продължаваше да тегли и да гледа как въжето излиза с леко плъзгане.

Най-сетне другият му край се появи. Тайлър го вдигна. По въжето се стече гъста сива слуз.

— Прилича на... сякаш е отрязано с трион — каза той.

Пясъкът светкавично се завихри и някаква сянка изскочи така бързо, че Тайлър не успя да реагира.

Срещу него се раззинаха някакви челюсти и сребристосини игли щракнаха върху гърлото му.

Плоската змийска глава започна да се мята злобно насам-натам. Иглените зъби разкъсваха тъкани и артерии. Устата на Тайлър се напълни с кръв. Осъзна, че въжето не беше отрязано, а прегризано.

Това беше последната му мисъл, защото със следващото свирепо замахване съществото му счупи врата. То продължи да се мята и главата на Тайлър, с изхвъркналите от орбитите и невиждащи очи, започна да се откъсва от гръбначния му стълб.

Бес изпищя и запуши с ръце устата си. Фенерчето падна на земята. Беше видяла какво бе онова нещо — доберман, излязъл сякаш от нечий кошмар. Вместо с козина, беше покрит с кожести люспи, под които мърдаха и се издуваха сивите му мускули.

Кехлибарените му очи я забелязаха. Чудовището тръсна силно и за последен път врата на Тайлър, разтегли невероятно широко, сякаш беше питон, челюстите си и захвърли мъртвия човек настрана.

Бес започна да отстъпва, спъна се и падна на опашната си кост. Онова издраска над дъсчената преграда, която отделяше мястото на Суийтпи, скочи на пода и се спусна към нея. Кръвта на Тайлър капеше от устата му и оставяше следи по пода.

Беше се спънала в уинчестъра, който сега лежеше под краката ѝ. Тя грабна пушката и започна да стреля по приближаващата се сянка. Един куршум издълба бразда по черепа му, и втори се заби в плешката, трети в ребрата. Но в следващия миг то се хвърли върху нея и пълната с игли паст щракна върху лицето ѝ.

Бес продължи да се бори. Пръстът ѝ натискаше спусъка на уинчестъра и изпращаше куршуми в стените, докато другият ѝ юмрук блъскаше върху люспестата кожа на чудовището. Беше тексаска и не се предаваше лесно.

Изходът от борбата настъпи след около пет секунди. Черепът на Бес изпука като счупена делва и зъбите-игли се забиха в мозъка ѝ.

Сеното подгизна от кръв. Чудовището пусна пихтиестата маса и се нахвърли върху фенерчето. Направи го на парчета със зъбите и металните си нокти. После клекна на земята и започна жадно да се ослушва за други човешки звуци наблизо. Не долови никакви и изръмжа глухо, вероятно от разочарование. Отиде пак до мястото на Суийтпи и започна да дълбае в пясъка. Предните и задните крака се движеха светкавично бързо и синхронизирано. Само след миг се беше зарило в земята и пясъкът се плъзна отгоре му, тих като шепот.

## 44. ВЪТРЕШНОТО ОКО

— Не се страхувайте — каза Дофин, — запечатайте визьорите си за външния свят.

— А? — попита Том.

— Затворете очи.

Той я послуша, но веднага ги отвори отново.

— Това... ще боли ли?

— Само мен, защото ще видя дома си.

— Какво ще правиш? — Ръката на Джеси беше стегната и готова веднага да се дръпне.

— Ще ви заведа на екскурзия назад, през вътрешното ми око. Искам да отговоря на въпроса ви защо съм обявена за престъпник. Тези неща не могат да се изкажат, те трябва се преживеят.

— Ау! — Гнуси пристъпи напред. — Не може ли... аз... иска ми се да дойда с вас.

— Съжалявам — каза Дофин. — Има място само за двама. — Забеляза, че Гнуси се натъжи. — Може би някой друг път. Затворете очи — повтори тя на Том и Джеси.

Коди се приближи, за да гледа по-отблизо. Сърцето му щеше да се пръсне от напрежение, но нямаше никакво понятие какво би могло да се случи пред очите му.

Дофин затвори очи. Почака, докато енергийните клетки на паметта ѝ започнат да се зареждат като батерии.

Джеси се опасяваше, че телесната температура на Стиви става прекалено висока и би могла да повреди мозъка и органите ѝ. Но Дофин бе казала, че Стиви е на безопасно място и тя или трябваше да се довери на това същество, или да полудее. Ръката, която държеше, продължаваше да се загрива. Тялото на Стиви едва ли би могло да издържи на такава треска повече от няколко минути, преди да рухне.

Том каза:

— Чувствам се, сякаш се готвим да играем на криеница... по дяволите!

Той подскочи. Нещо като светкавица мина по гръбначния му стълб. Отвори очи, но светлината му се видя шокиращо силна, със зеленикаво-жълти оттенъци, и ги затвори отново.

— Том? Какво има? — попита го Джеси. Гласът ѝ му се стори като бавно подводно течение. Мозъкът ми стана на айрян — помисли си той.

— Тишина — прошепна Дофин и в гласа ѝ отекнаха камбанки.

Джеси стискаше очи и чакаше, без да знае какво. Макар че, ръката, която държеше, да завираше от горещина, през нейната започнаха да навлизат студени течения и да се придвижват към раменете ѝ. В тялото на Стиви се генерираше електрически ток, който бавно и постепенно набираше сила и напираше в Джеси.

Студеният пулс проникна и в костите на Том и той потръпна. Помисли си, че вече не усеща пода под краката си. Струваше му се, че се носи по някакво течение, а тялото му бавно се накланяше наляво или надясно.

— Какво ста... — Спря да говори, защото гласът му беше толкова дрезгав и странен, че му прозвуча като извънземен и го ужаси.

Джеси чу някакво дрезгаво ръмжене, което много слабо наподобяваше човешки глас. Студенината я обгърна от главата до петите като бриз от Ледената къща в зноен юлски ден. Врълхлетя я някакво ново усещане: движение с огромна скорост. Мислеше си, че ако можеше да си наложи да отвори очи, щеше да види как се движат атомите в стената — също като шарките на телевизионния екран при картина със смущения, — както и собственото ѝ тяло, което скоростно намира между тях пролука, през която да се плъзне. Не изпита паника, а само въодушевление. Приличаше на нощен скок в небето — свободно падане в мрака, с тази разлика, че нямаше горе и долу, а само пространство, отвъд познатото в досегашния ѝ живот.

Нещо проблесна отляво, после отдясно, отгоре и отдолу. Неясни точици или гроздове от светлина отминаваха край тях с невероятна скорост. Но очите ѝ бяха все още затворени. Звезди, досети се тя. Боже мой... намирам се наскред цяла вселена.

Том също ги беше видял. Сред небесата се търкаляха съзвездия, далечни слънца огряваха разни светове с пръстени, повърхността на облаци от различни газове се вълнуваше като море.



И тогава се озоваха над него — един бял като перла свят, заобиколен от шест бели луни, които пресичаха орбитите си с непогрешима точност. Планетата изведнъж се издигна пред тях. Повърхността ѝ беше забулена от дебел слой облаци, сред които се вихреха яростни бури.

Прекалено бързо! — мислеше си Джеси. Облаците се приближаваха и всеки момент щяха да я обгърнат. — Прекалено бързо! Ще се...

Проникнаха през облаците и се спуснаха надолу по спиралата на една вихрушка. Ноздрите на Джеси се изпълниха с миризма на амоняк. Последва нов шок, от който дъхът ѝ секна — адски студ, последван от абсолютна тъмнина. Продължаваха да пътуват с шеметна скорост и да се носят косо надолу. Постепенно ги обгърна топлина и прогони студа. Тъмнината изсветля до кралско синьо, после отстъпи на морски синьо-зелено. Копринено мека течност се притисна до лицето на Том. Обхвана го пристъп на клаустрофобия. Ще се удавим! — помисли си и опита да се отскубне от ръката на Дофин, но тя го стисна още по-здраво и не искаше да го пусне. Той се замята, за да се освободи и стигне до повърхността, но осъзна, че все още диша без никакви затруднения. В действителност не се намираме в чуждопланетен океан — каза си, докато продължаваха надолу. — Това е сън... все още стоим в жилищния блок, там, в Пъкъл...

С известно усилие успя да извърне глава, за да погледне Дофин и да се увери, че бе така.

Вече не държеше ръката на малко момиченце.

Ръката беше призрачно сива, прозрачна като мъгла, с два тънки пръста и къс сплескан палец. Беше съвсем малка и изглеждаше крехка като току-що надутото стъкло. Към тази ръка беше прикрепено стъбълце, което се влачеше на четири-пет стъпки встрани до истинската същност на Дофин.

Точно до Том се намираше някакво тяло с форма на торпедо, дълго около два метра и половина, изпълнено със светлина, която блестеше с всички цветове на дъгата. Още повече стъбълца, прилични на пипалца, се носеха около тях така, както се движеше самата течност. Всяко от тях имаше подобна ръчица с два пръста и един палец. Тялото им завършваше с дебел, плосък като лопата мускул, който без никакви усилия ги изтласкваше напред. Почти на опашката на израстъка се

намираше сребриста нишка, която свързваше тялото с малката му черна сфера.

През прозрачната плът на Дофин преминаваха електрически искри. Виждаха се органите, придържани от съвсем проста рамка от сив хрущял. Том погледна там, където предполагаше, че е главата на Дофин и видя нещо валчесто, със сърповидна уста и подобен на хобот израстък, дълъг около половин метър. Видя и едно от очите — жълта сфера с големината на бейзболна топка и зелена, вертикално разположена зеница. Окото се завъртя към него. В погледа му имаше спокойствие и скрита сила. Главата кимна и Том си пое рязко въздух при тази проява на внимание. Дробовете му се изпълниха с въздух, а не с течност. Призрачните, натоварени с електрически заряд пръсти стиснаха ръката му, а някаква друга ръка го докосна по рамото, за да го успокои.

Дофин ги поведе към още по-големи дълбини. Около телата им се плъзгаха топли течения, а светлината ставаше все по-силна. Струваше му се, че слънцето на тази планета се намира в ядрото ѝ.

От дълбините се надигнаха още много същества от вида на Дофин. Джеси се сви уплашено, но усети здравата ѝ ръка. Тогава се обърна и я видя такава, каквато беше я видял и Том. Първото ѝ импулсивно желание беше да се отдръпне, но го сподави. Разбира се, че Дофин представляваше различна форма на живот, какво друго бе очаквала? Дофин бе същество, създадено за живот в океана, въпреки че „океанът“ ѝ би могъл да бъде от амоняк и азот.

Другите същества се издигаха радостно нагоре със спираловидни движения, а капсулите им се увиваха на края на въжетата. Не обръщаха внимание на човешкото присъствие, но Том и Джеси знаеха, че това бяха спомени в паметта на Дофин — нейното вътрешно око — и те бяха само посетители тук, чуждоземни гости от бъдещето. Стотици от съществата обградиха Дофин, плавайки с точните движения на птици в безветрие. Джеси се досети, че Дофин сигурно беше някакъв водач, за да заслужава такъв ескорт.

Нови впечатления от света на Дофин, минали през филтъра на вътрешното ѝ око, започнаха едно след друго да заливат Том и Джеси. Проблясващи очертания на високи като Хималаите планини и дълбоки долини между тях, големи градини с нещо като кафяви водорасли, дълбоки ледникови пукнатини с ослепително бял блясък — кратък

поглед в огромния източник на енергия, който лежеше в сърцето на този свят. Червеобразните кули на някакъв град — полегати, издълбани и вкаменели форми, напомнящи сложни раковини и миди — се виждаха зад планините и хиляди от народа на Дофин се движеха на потоци над стените им.

Паметта на Дофин прескочи в други измерения. В една долина отдолу се виждаше дълга близо два километра пропаст, от която изригваше бял огън и изпращаше нагоре електрически светкавици. Приливите също се бяха променили. Вече не бяха нежни, а се завихряха с неизчерпаема енергия. Дофин започна да се върти безспирно, без да пуска Том и Джеси, а под онова, което би могло да се нарече гърло, вибрираха множество отвори, подобни на хриле. От тях излизаше нещо като звън, на който не можеше да се устои.

В отговор на този властен зов себеподобните на Дофин се стекоха отвсякъде, борейки се да преодолеят теченията. Те се въртяха като нея, а от долната страна на телата им се появиха кръгли розови пъпки. Същества с други форми, също призовани от песента на Дофин, се издигнаха от пропастта. Те имаха формата на диск, а по ръбовете прескачаха силни електрически импулси. В центъра им се виждаше възелче от пулсиращ огън. Дофин не спираше да пее, а новите същества се прилепваха към розовите пъпки и изпръскваха някаква тъмна течност, която блестеше с цветовете на дъгата. Цели пръстени от съществата танцуваха, издигаха се и падаха във водовъртежите. Три от тях се прилепиха за пъпки на корема на Дофин, сгърчиха се и се завъртяха встрани като мъртви листа. Това беше масов ритуал на оплождане, досети се Джеси, балет на живота и смъртта.

Ново измерение на времето. Нещо приближаваше някъде отвън. Нещо чуждоземно и ужасно студено.

То прониза морето със серия електрически заряди, изстреля един черен харпун и профуча надолу към долината на огъня. След него дойдоха още. Новодошлите бяха свързани с повърхността с дълги прозрачни маркучи. Започнаха да стържат машини и да съскат помпи. Стотици от дископодобни същества, които живееха в сърцето на този свят, бяха всмукани в тези маркучи.

Спускаха се все повече черни копия и лакоми маркучи. Бруталната жътва продължаваше. Изсмукваха семепроизвеждащите същества, по-стари от самото време, които бяха от жизненоважно

значение за планетния източник на енергия. Когато дивите течения повикаха Дофин и тя отново запя, вече нямаше достатъчно семена дори за половината от народа ѝ. Бяха събрани от нашествениците за по-кратко време, отколкото бе нужно за възпроизвеждането им от незнайните съзидателни процеси на планетата.

Вътрешното око на Дофин разкри първите прояви на страх, които съпровождаха разкритието, че екологичното равновесие е нарушено. После и явните признаци на криза — отслабването на огньовете в сърцето на планетата, износването на голямата машина за светлина и топлина, която се опитваше да възпроизведе повече носители на семе, за да компенсира загубите. Том и Джеси видяха и една мирна делегация — четири от съществата като Дофин преплуваха дългото разстояние до повърхността, за да се свържат с чуждите форми на живот там и да им обяснят защо жътвата трябва да спре. Времето минаваше, а те не се завръщаха.

Беше дошла смъртта. Дофин плуваше с новото си малко сред гора от маркучи. Познанията ѝ по математика, използвани при построяването на градове за народа ѝ, сега ѝ позволяваха да изчисли времето, което оставаше на нейния свят, имайки предвид броя на дисковите форми, всмуквани от един маркуч. Но това беше статистика, която не искаше да узнава. Градините, градовете, целият ѝ народ — всички бяха осъдени на смърт от един студен езекутор. Малкото ѝ си играеше невинно между маркучите, несъзнаващо ужасната истина. Гледката на неговата невинност сред цялата тази гибел пречупи нещо в Дофин, накара я да се мята и вие от болка. Агресията беше зло, погребано в старите легенди за някаква война, в резултат на която се появила нуждата от защитни средства — връвта и капсулата. Воят на Дофин се превърна в песен на яростта и гнева, в трескав звън на камбани. Тялото ѝ се хвърли напред и пръстите ѝ сграбчиха първия попаднал на пътя ѝ маркуч. Беше твърде здрав, за да го скъса и това я разгневи още повече. Сърповидната уста се отвори и плоските зъби на вегетарианец се забиха в маркуча. Предсмъртна болка и срам преминаха по тялото ѝ, но песента на гнева ѝ даваше сила. Маркучът бе раздран и от него се изсипаха семепроизвеждащи дисковидни същества, които са завъртяха около нея и отплаваха обратно надолу, към долината. Следващият маркуч се оказа по-лесен, а всеки следващ

— още по-лесен. От разкъсаните места изтичаха обратно рояци семепроизвеждащи същества.

През тях Дофин видя две себеподобни форми, които кръжаха около нея и наблюдаваха действията ѝ със смесица от ужас и събудено за някаква цел съзнание. Поколебаха се дали това не е светотатство, но песента на Дофин зазвуча още по-силно. Те се изстреляха напред и се присъединиха към нейните действия.

Откъм града се зададе тъмен облак. Носени от течението във вътрешното око на Дофин, Том и Джеси го възприеха с нейните сетива — хиляди от нейния вид, откликващи на тази полузабравена песен. Доста от тях видяха резултата от яростта ѝ и се отдръпнаха, неспособни да проявят агресия, но и много други се нахвърлиха стремително върху маркучите.

Промяна във времето. Още повече машини на повърхността и още повече маркучи, пронизващи сърцето на планетата. Множества от вида на Дофин, откликващи на нейната песен. Размирици и гняв.

Накрая бойното поле утихна, а по течението се носеха разкъсани маркучи.

Спокойствието беше краткотрайно. Кошмарът едва сега започваше. Едно мигване на вътрешното око и дори с костите си Том и Джеси усетиха някаква силна вибрация. От тъмната повърхност се спуснаха четири въртящи се метални сфери. Те се понесоха над града и започнаха да нанасят звукови удари — многократно по-силни от земни гръмотевици. Стените и кулите потреперваха и се сгромолясваха, ударни вълни рушаха кулите, градът се сви, а сред развалините се мятаха мъртви и ранени тела. Малкото на Дофин бе откъснато от нея. Тя посегна, не успя да го хване и видя как то инстинктивно се отдръпна в капсулката си и тя отплува, тласкана от жестоките приливи и смесвайки се със стотици други капсули. Парче назъбена стена изникна от мрака и полетя право към Дофин. Последва пукот от електрически заряд, свиване на плът и вътрешности, органи, слети в топка от електрически импулси, и в следващия миг нямаше нищо освен една черна сфера, която се удари в парчето стена и рикошира встрани.

Понесе ги някакво течение — Дофин, Том и Джеси, безплътни в някакъв пашкул — и ги обгърна тъмнина. Последва бързо изкачване, сякаш ги беше вдигнало някакво земно торнадо. Нещо проблесна пред

тях: синя мрежа, пълна с хванати в капана ѝ същества от по-горните слоеве, които напомняха флуоресциращи морски звезди, плоски дишащи мембрани с очи като златни лампички. Сферата се удари в мрежата и се заплете в нея. Увисна там като другите безпомощни форми на живот. Отгоре се чу грохот на машини. Издърпваха мрежата. Сферата излезе на повърхността като парче черно стъкло. Зловещи, сякаш излезли от някакъв кошмар паякообразни фигури бяха наклевали в това царство между океана и белите облаци. Една от тях посегна с хищен нокът и сграбчи капсулата.

Вътрешното око на Дофин се сви. Силата на паметта ѝ не беше достатъчна, за да я задържи и тя побягна.

Край Джеси и Том започнаха светкавично да преминават звезди — вече се връщаха от света на Дофин. Всеки от тях получи някакви халюцинации: огромни тътреци се същества с гласове като тропети; космически машини, натъпкани с оръжие; грамадна пирамида с пъстра жълта кожа; две алени слънца, огрели някаква измъчена природа; плаваща по водите клетка и кехлибарени игли, които се забиват в зениците на Дофин.

Тя изстена и разтвори длани.

Том и Джеси усетиха рязко забавяне на скоростта, сякаш се спускаха в скоростен асансьор на небостъргач и вече пристигаха на приземния етаж. Вътрешностите им се компресираха, а костите им се огънаха под желязната тежест на гравитацията. И ето че спряха — не с трясък, а съвсем безшумно.

Том отвори очи. Пред него стояха три чудовища с кокалести крайници и смешно големи глави. Едно от тях отвори паст, пълна с малки изкосени израстъци, и измърмори:

— Дубри лъсти, гусин Амънд?

Джеси чу гърленото ръмжене и също отвори очи. Светлината беше крещящо силна и враждебна. Някой я подкрепи и тя тръгна върху някакви хилави стъбълца, но всеки момент щеше да се катурне. Извика. Звукът се заби като кама в мозъка ѝ. Едно от чуждоземните същества, онова с ужасното ъгловато лице и бледите навити клонки на главата, от един отвор на която висеше някакъв тотем, приближи и я хвана със студени и тънки като змии ръце.

Джеси премигна няколко пъти. Беше зашеметена. Лицето на чудовището се променяше и ставаше все по-приемливо. Чертите му

ставаха все по-познати и накрая успя да разпознае Коди Локет. По тялото ѝ се разля усещане за облекчение, а краката ѝ се подгънаха.

— Държа ви — каза Коди. Този път тя разбра думите му.

Том пристъпваше колебливо, притиснал с длани очните си ябълки.

— Добре ли сте, господин Хамънд? — отново го попита Танка. Болка пронизваше мозъка на Том. Едва успя да кимне. — Ако ще повръщате, по-добре го направете през прозореца — посъветва го момчето.

Том свали ръце, примижа на светлината и изгледа тримата ренегати — лицата им отново бяха човешки, или поне донякъде, що се отнасяше до Танка.

— Мога да стоя сама — каза Джеси, но когато Коди я пусна, тя уморено се свлече на колене. Дали цялото ѝ същество се беше върнало вече от вакуума? Може би това изобщо нямаше да стане. Коди се опита да ѝ помогне да се изправи, но тя отказа с махване на ръката си. — Добре съм. Просто ме оставете за малко на мира.

Погледна встрани към лицето на малкото си момиченце. По страните му се стичаха сълзи. Очите му бяха измъчени.

— Сега вече ме познавате — каза Дофин.

Том вдигна лявата си ръка. В първите секунди изпита известно затруднение при разчитането на цифрите, сякаш никога досега не беше виждал такива символи. Беше два и деветнайсет. „Пътуването“ им беше отнело по-малко от три минути.

— Вие и двамата изглеждате болни — отбеляза Гнуси. — Какво се случи?

— Образовахме се. — Джеси се опита да стане, но още не беше готова. — Химическото вещество — каза тя на Дофин — всъщност е репродуктивна течност, нали?

— Да. — Погледът на Дофин беше безизразен. Последна сълза се търкулна по лявата ѝ буза. — Онова, което Юмруците наричат „отрова“, е същото химическо вещество, което дава живот на съществата от моя вид.

Джеси си спомни изхвърлянето на тъмната течност при ритуала на оплождането. Веществото, което беше жизненоважно за размножителния процес в света на Дофин, за Юмруците представляваше смъртоносно оръжие.

— Трябва да се прибера у дома — решително каза Дофин. — Не знам колко са оцелели. Не знам нищо и за собственото си дете. Но аз бях тази, която ги поведе. Без мен те няма да се борят. Ще се оставят само на мечтите за мир и спокойствие — Тя си пое дълбоко въздух и в продължение на няколко секунди се отпусна, за да почувства милувката на приливите. — Това беше сън, който продължи твърде дълго, но беше наистина прекрасен.

— Дори да можеш да се върнеш, как ще се бориш с тях? Те просто ще продължат да идват, не е ли така?

— Да, ще продължат, но нашият свят е доста далеч от техния. Трябва да разрушим всичко тяхно, което можем, и да им попречим да си построят постоянна база. Богатството им не е море без дъно, те харчат всичко, което имат, за оръжие. Значи трябва да има някаква граница, която няма да може да преминат.

— Това ми звучи като самозалъгване — каза Том.

— Така е, освен ако не се върна у дома, за да действам за изпълнението му. Ние познаваме планетата си, а те не. Можем да нападнем и да се скрием на места, които не могат да достигнат. — Очите ѝ отново блестяха студено. — Юмруците ме подложиха на изследвания, за да разберат защо тялото ми устоява на „отровата“. Бягала съм от „Скала седем“ и преди. Този път ще ме убият. Не мога да се предам на Стингър — все още не. Разбирате ли това?

— Ние — да. Но полковник Роудс може и да не разбере. — Том отново хвърли поглед към часовника. — Джеси, той вече ни чака в „Дамгосващо желязо“.

— Слушайте, не разбирам всичко това — каза Коди, — но и едно нещо наистина вярвам: ако позволим на Стингър да вземе Дофин и да си тръгне, това няма да е край на неприятностите ни. Както каза тя, онези Юмруци ще изпратят някои копелета и този път не само в Пъкъл. Човече, ще загази целият СВЯТ!

— Може и така да е, но все пак трябва да уведомим Роудс, че сме я намерили.

— Том е прав — съгласи се Джеси. Макар и все още замаяна, тя се изправи и се протегна, но се наложи да се подпре на масата. — Ще идем да вземем полковника и да го доведем тук — каза тя на Дофин. — Той може да ни помогне да решим какво да правим.



— По-добре вие двамата останете тук с нея. — Коди бръкна в джоба си за ключовете на хондата. — Аз ще отида да го доведа.

— А аз трябва да намеря нашите — каза Танка. Неговата боядисана в камуфлажна окраска камионетка беше на паркинга, без един фар и решетка на радиатора, строшени при грубото влизане в Игралната зала. — Не съм ги виждал, откак излязох от клиниката.

— Просто стойте тук и внимавайте — каза Коди на Том и Джеси.

Той излезе, а Гнуси последва Танка. На вратата тя спря, погледна Дофин с нещо като възхищение и каза: „Фантастично!“ После затвори вратата след себе си.

## 45. ПОВЕЧЕ СМЕЛОСТ ЗА ИСТИНАТА

Ванс паркира патрулната кола пред „Дамгосващо желязо“, отлепи потната си риза от гърба на седалката и влезе вътре. Армираното стъкло на прозореца беше счупено, но отгоре беше закрепено с пирони едно парче обикновено стъкло, колкото да не влиза дим. Няколко керосинени лампи хвърляха колеблива светлина, а заведението беше почти празно. Само в едно от задните сепарета трима старци си говореха тихо. Ванс избегна втренчените им погледи и седна на бара. Сю Мълинакс, все още в златистата си униформа на сервитьорка и с тежък, горе-долу запазен грим, се приближи с полупразна чаша студено кафе.

— Това е последното — каза тя и му го подаде, а Ванс кимна и го гаврътна.

После изви ръка към светлината на близката лампа и провери колко е часът. Два и двайсет и три. Семейство Хамънд закъсняваха, Роудс и Гънистън също. Не е чак толкова важно, помисли си той. Едва ли някой щеше да намери онова малко същество, поне не за времето, което им оставаше. В този дим навън нищо не можеше да се види. Двамата с Дани бяха проверили къщите по „Аурора“ и „Бaudен“ и една трета от тези по „Оукли“. Никой не беше виждал момиченцето, няколко от къщите нямаха под, само тъмни дупки. Дани отново беше започнал да откача и се наложи Ванс да го върне в канцеларията. Пъкъл винаги беше изглеждал малко местенце, но сега улиците се бяха удължили, а къщите се бяха превърнали в призрачни имения. При целия този прах и дим нямаше каквато и да било надежда да откриеш някого, който и без това не искаше да бъде открит.

— Ужасна нощ — каза Сю.

— И още как. Сесил отиде ли си?

— Да, изчезна преди малко.

— Защо не затвориш и не се ометеш и ти? Няма кой знае каква сметка да стоиш, нали?

— Обичам да имам с какво да се занимавам. По-добре да стоя тук, отколкото да се прибера в тъмна къща.

— Така си е.

Слабата светлина работеше в нейна полза. Той си помисли, че ако не носеше грим, с който можеше да се боядиса цяла къща, щеше да бъде наистина хубава. Разбира се, Опашката на Кита беше като пожарен кран, но кой беше той, дето ще придирия за размери при всичките тези автомобилни гуми, дето сам друсаше на кръста си. Може и да беше вярно, че Сю носи матрак на гърба си, но вероятно си имаше причини за това.

— Как стана тъй, че никога не си напускала Пъкъл? — реши да попита той, за да не мисли за неумолимия ход на времето. — Чух, че си се справяла наистина добре в гимназията.

— Не знам — сви мощните си рамене тя. — Нищо добро не се появи.

— По дяволите! Не бива да чакаш нещата да се появят. Трябва сам да ги търсиш. Струва ми се, че си могла да си намериш добра работа някъде, да се задомиш и да народиш една къща дечурлига досега.

Той обърна чашата за последната горчива капка кафе.

— Само дето не стана... Както и да е. — Тя се усмихна тъжно. — Мъжете, с които ходех, не искаха да се женят и да имат деца. Е, може и да не ставам за тези работи.

— Та ти си още дете! На колко си, двайсет и осем-двайсет и девет? — Видя, че Сю се намръщи. — Та да не би да си стара! Ей, все още имаш... — Гласът му почти секна, но той продължи: — ... много време.

Тя не отговори. Ванс отново погледна часовника си. Беше изтекла още една минута.

— Дани е хлътнал по теб. Знаеш това, нали?

— Той ми харесва. О, не искам да кажа за женитба. Нито пък за... сещаш се. — На бузите ѝ изби руменина.

— Аз пък си мислех, че с Дани сте... ъ-ъ-ъ... съвсем близки.

— Така е. Искам да кажа, че сме приятели. Дани е КАВАЛЕР — каза Сю с достойнство. — Идва у дома и си говорим, това е всичко. Рядко се намира човек, с когото да можеш да си поприказваш. Изглежда, на мъжете и жените им е трудно само да си говорят, нали?

— Ами така е.

Стана му съвестно, че ѝ се беше подигравал и дори му мина през ума, че Дани беше по-свестен мъж, отколкото бе предполагал.

Тя извърна глава към вратата. Ванс видя очите ѝ — сякаш гледаха нещо много далечно.

— Вероятно съм могла да замина. Бях най-добра по машинопис в класа. Предполагам, че съм могла да стана секретарка. Но не исках да напусна. Искам да кажа... Пъкъл не е най-доброто място в света, но е моят дом. Това го прави по-специален, независимо колко е разорен. Имам наистина добри спомени от Пъкъл. Например като бях капитан на класът в гимназията и една вечер играехме срещу роялистите от Сийдъртаун. — Очите ѝ заблестяха като отпреди десет години. — Тогава валеше направо като из ведро, но ние с момичетата бяхме там. И точно когато Лари Парди хвърли онзи четирийсетметров тъчдаун, момичетата ме повдигнаха и направих предно салто. Всички на игрището нададоха такива викове, каквито не бях чувала дотогава. Както и досега. Някои дойдоха по-късно при мен и се чудеха как съм могла да направя такова салто в дъжда, без да си счупя врата. Казаха ми, че съм се приземила като перце. Просто така, магията се развали. Е, тук все пак съм някоя, а там някъде... — Тя махна с ръка към останалия свят. — Не желая да съм никоя. — Очите ѝ срещнаха неговите и го погледнаха сериозно. — Тук е моят дом. А също и твоят. Трябва да се борим, за да го запазим.

На Ванс му загорча в устата.

— Ще се борим — каза той, но думите му прозвучаха съвсем вяло.

В прозореца светнаха фарове и някаква кола спря до тази на Ванс. Фаровете угаснаха и една самотна фигура се приближи до вратата. Не беше нито Роудс, нито Гънистън. Те бяха тръгнали пеш. Селесте Престън влезе с нехайна походка, сякаш всичко — дори пукнатините в плочките — ѝ принадлежеше. Седна на другия край на бара.

— Дай ми една бира с яйце.

— Да, мадам.

Сю извади една хладка бира от разтопения вече лед и отиде до хладилника за яйцето.

Погледът на Селесте обходи бара и накрая тя кимна към Ванс.

— Май си изпуснал времето си за лягане, а?

— Така е. — Беше твърде уморен, за да се заяжда с нея. — Все едно, нямаше да спя добре.

— Аз също. — Тя взе яйцето от Сю, счупи го в ръба на бара и го изпи наведнъж. После го прокара с продължително отпиване от бирата. — Дадох кръв преди няколко часа — обясни тя и избърса уста с опакото на ръката си. — Уинт казваше, че едно сурово яйце с бира е най-бързият начин да си възстановиш витамините.

— Както и да повърнеш — каза Ванс.

Тя гаврътна още бира, а Сю отиде да види старците отзад.

— Как така не си навън да защитаваш града, Ванс? Може би трябва да измъкнеш онова копеле от кораба му и да му стъпиш на врата?

Ванс извади пакета с цигарите от предния си джоб и запали една. Замисли се над въпросите ѝ. Изпусна шумно малко дим, погледна я и каза:

— А ти защо не вземеш да си затвориш плювалника? — Бутилката спря, преди да стигне до устата ѝ, и тя втренчи студените си очи в него. — Значи си една всемогъща кучка, която може да седи тук и да ми казва какво трябва да направя, така ли? И смяташ, че аз пет пари не давам за този град, а? Може да съм изпортил нещо — или пък много неща, — но винаги съм правил онова, което съм смятал за най-добро. Дори когато взимах пари от Кейд. По дяволите, какво друго би могло да задържи Пъкъл на повърхността, освен бизнеса на този малък негодник? — Усети, че кръвта беше нахлула в лицето му и сърцето блъскаше силно в гърдите му. — Жена ми мразеше всяка педя от този град и избяга с някакъв шофьор на камион, но аз останах. Имам двама сина, които тръгнаха с нея и ме познават дотолкова, колкото да ме напсуват по телефона, но аз останах. Всеки ден гълтам праха и ме псуват на два езика, но останах. Платил съм си БОРЧОВЕТЕ, благородна госпожо! — Той посочи с цигарата към нея. — За това не ми стой там в костюма си за езда, окичена с диамантени пръстени, и престани да дрънкаш, че не се грижа за този град!

И тогава каза нещо, което винаги бе знаел, но никога не се бе осмелил да признае:

— Той е всичко, което имам!

Селесте остана неподвижна известно време. После отпи от бирата и тихо остави бутилката на бара. Вдигна ръце и свали пръстените си.

— Фалшиви са. Продадох истинските. — Колеблива усмивка се появи на устните ѝ. — Мисля, че си го заслужих, Ед. Повече смелост за истината ни е нужна тук, в това гробище. Какво ще кажеш да запаля от твоите?

Тя си взе бирата и се премести на две места от него.

Ед — помисли си той. За пръв път го наричаше на малко име. Плъзна пакета „Кемъл“ и запалката си към нея и тя ги хвана в шепи. После си запали цигара и всмукна от дима с истинско удоволствие.

— Ако ще умирам, поне да съм щастлива — каза Селесте.

— Няма да умираме. Ще се измъкнем от цялата тази работа.

— Ед, повече ми харесваш, когато говориш истината. — Тя завъртя пакета и запалката обратно към него.

Отвън се чу шум от мотор. Коди Локет изникна от дима и повдигна авиаторските си очила.

— Търся полковник Роудс — каза Коди на шерифа. — Той трябва да е тук.

— Да, и аз го чакам. Закъснява с десетина минути. — Не искаше да поглежда отново часовника си. — За какво ти е?

— Момиченцето е горе в Крепостта на ренегатите. Знаеш кого имам предвид — Дофин.

Ванс почти подскочи от стола.

— Сега ли? Тя е там сега, така ли?

— Да, господин Хамънд и жена му са с нея. Но къде е полковникът?

— Отиде с капитан Гънистън оттатък моста, в Бордъртаун. Предполагам, че още са там.

— Окей. Ще ида да ги потърся. Ако се появят тук, кажете им новината.

Коди отново сложи очилата и изтича навън при хондата. Качи се, запали и се отправи на изток по улица „Селесте“. Две неща му направиха впечатление: че шерифът безропотно беше приел заповед от него и че Селесте Престън седеше там. Той зави към моста и даде газ. Мотоциклетът изрева задавено и изчезна в дима.

Беше стигнал средата на моста, когато два фара пронизаха мъглата. Някаква кола идваше с бясна скорост от Бордъртаун и се движеше по средата на осевата линия. Коди и другият шофьор удариха спирачки едновременно и двете превозни средства завиха със скърцане и застанаха почти едно до друго. Двигателят на колата изхъхри и угасна.

Коди видя, че това беше сребристият мерцедес на Мак Кейд. В него имаше двама мъже. Този зад волана беше раздърпан, с тъмна, късо подстригана коса и черта от засъхнала кръв на лицето.

— Вие ли сте полковник Роудс? — попита Коди и мъжът кимна. — Изпращат ме господин Хамънд и жена му. Момиченцето им е горе в жилищния блок. — Той махна с ръка нататък, но светлините не се виждаха от такова разстояние на края на улица „Травис“.

— Вече знаем. — Роудс отново запали двигателя. — Едно момче в църквата ни каза.

Двамата с Гънистън бяха влезли в Католическата църква на Първа улица и бяха попитали отец Лапрадо дали могат да направят обръщение към хората, които бяха дошли да потърсят закрила. Заедно с информацията Рик Джурадо им беше дал и ключовете за мерцедеса.

— Нямаме много време — каза Роудс, включи на задна, после изправи колата и даде газ.

Коди се досети от кого бяха научили. Джурадо беше единственият, който би могъл да им каже. Тъкмо щеше да обръща мотоциклета си в обратна посока, когато разбра, че се намира само на трийсетина метра от Бордъртаун. Църквата беше на още петдесет-шейсет метра надолу по Първа улица. Щом Джурадо беше там, значи и сестра му щеше да е с него. Реши дори да влезе вътре. Какво можеха да направят кроталите? Да му се нахвърлят точно в църква? Струваше си да види каква физиономия щеше да направи Джурадо, а и нямаше нищо против да зърне Миранда отново.

И без това всичко отиваше по дяволите. Сега беше най-подходящият момент за предизвикване на съдбата. Той даде газ и се отправи на юг. След няколко секунди гумите му стъпиха на паважа в Бордъртаун.

## 46. ЦЪКАНЕТО НА ЧАСОВНИКА

Един човек вървеше в мъглата, куцайки с десния крак, който беше препънат в колянната става.

— Хайде, Скутър! — каза той и поспря, за да може кучето да го настигне. После продължи чак до къщата на семейство Хамънд на улица „Селесте“. Почука на вратата, почака, почука отново. — Няма никой! — каза той на Скутър. — Да си ходим ли вкъщи или да лагеруваме тук?

Скутър също се колебаеше.

— Би могла да се появи отнякъде. Тя живее на това място. — Сардж опита bravата. Не беше заключено и вратата се отвори. — Има ли някой вкъщи? — извика, но отвътре не последна никакъв отговор.

Скутър подуши прага и направи първата стъпка.

— Да не си посмял да влизаш! Не са ни поканили! — възнегодува Сардж.

Обаче Скутър вече си бе наумил нещо и изприпка навътре.

Така или иначе решението бе взето. Щяха да почакаат тук, докато се появяше някой — момиченцето или родителите му. Сардж влезе, затвори вратата и отиде до някаква стая, в която имаше много разпилени по пода книги. Не си падаше много по четенето, но си спомни една книга, която майка му обичаше да му чете: нещо за някакво момиченце, което влязло в някаква дупка след един заек. Болното му коляно се удари в един стол и той си позволи да се отпусне на него. Скутър скочи в скута му и двамата заедно зачакаха в мрака.

На около петстотин метра от къщата на Хамънд Кърт Локет тъкмо влизаше в своята. Лявата страна на лицето му беше покрита с марля, а лентички лейкопласт придържаха превръзката с йод върху ожулените му ребра. Беше припаднал в каросерията на пикапа и се бе съвзел чак в клиниката, където усети, че мексиканецът го носи на рамо като чувал. Една сестра му беше ударила няколко обезболяващи



инжекции и се беше погрижила за раните му, докато той непрекъснато бръщолевеше като луд за клането в Клуба на Боб Уайър. Сестрата беше извикала Ърли Макнийл да слуша и Кърт им разказа за полицаите и военните на шосе №67. Макнийл бе обещал да уведоми полковника и поиска да остави Кърт в някоя от стаите, но той не се съгласи. Силната миризма на дезинфекционни средства и спирт му напомняше много на „Кентъки Джент“ и на това как мозъкът на Хал Маккъчинс блестеше на светлината на лампата. От всичко това му се обръщаха червата.

Вече беше забелязал, че мотоциклета на Коди го няма. Момчето сигурно беше горе в жилищния блок. Тъмнината не му пречеше, но с усилие прекоси външната стая, защото непрекъснато му се привиждаше някакво черно и овъглено нещо с плющяща опашка. Успя да стигне до кухнята и започна да рови в едно чекмедже за свещи и кибрит. Намери едно парче от свещ и запали фитила. Пламъкът се усили и той видя, че на кутийката кибрит имаше реклама на Клуба на Боб Уайър.

Познаваше се, че Коди си беше идвал — една свещ бе сложена в чинийка на кухненския плот. Кърт отвори хладилника, извади бутилка гроздов сок и гаврътна няколкото глътки, които бяха останали на дъното. Още усещаше вкус на кръв в устата си, а двете празни ямки на избитите му зъби пулсираха в ритъма на сърцето му.

Той запали свещта в чинийката и тръгна с нея към спалнята.

Най-хубавата — червената му каубойска риза — лежеше на пода и той внимателно се намъкна в нея. Седна на леглото с обляно в пот лице.

Забеляза, че малката снимка на Трежър се бе захлупила върху нощното шкафче. Вдигна я и на бледата светлина се вгледа в лицето ѝ. Много отдавна — помисли си той. — Много отдавна.

Леглото го зовеше да скочи във влажните чаршафи и притиснал снимката на Трежър до гърди, да се свие на кълбо и да заспи. Защото сънят беше най-близък до смъртта, а той осъзна, че вече чака само нея. Трежър беше някъде, където не можеше да я достигне, и все още имаше златиста коса и слънчева усмивка и щеше да остане вечно млада, докато той се износваше и уморяваше с всеки ден.

На светлината на свещта Кърт забеляза нещо, което беше пропуснал досега. Лицето на Трежър беше отчасти и лице на Коди.

Гъстата къдрава коса беше същата като на Коди, така беше, но имаше и други неща — издадената челюст, гъсти и вежди, ъгловатото лице. И най-вече очите — дори когато беше усмихната, в очите на Трежър винаги имаше стоманен блясък, също както в тези на Коди. Трежър сигурно е била много силна, за да ме зареже, помисли си Кърт. Много силна.

Коди беше в Трежър. Точно там, на снимката. Беше стоял там през цялото време, но Кърт не го беше забелязал до този момент.

А и Трежър беше в Коди. Беше ясно като бял ден.

Той притисна уста с ръка. Беше замаян, сякаш току-що беше получил юмрук в зъбите. Трежър беше в Коди. Беше му оставила част от себе си, а той беше отхвърлил подаръка като сополива кърпа.

— О, господи! — прошепна. — О, господи!

Погледна окачената на стената закачалка за вратовръзки и изстена.

Трябваше да открие Коди. Трябваше да накара момчето да разбере, че е бил заслепен и е страдал. Това нямаше да поправи стореното или да му опрости греховете, но все трябваше да се започне отнякъде, нали? Той внимателно извади от рамката снимката на Трежър. Искаше Коди да се види в нея. Сгъна я нежно и я сложи в задния си джоб.

Стъпките му отекнаха по изкривените дъски на пода. Вървеше с твърдата крачка на човек, който има някаква цел пред себе си. Затръшна мрежестата врата и тръгна по улица „Сомбра“, след което зави на север по „Травис“.

В клиниката на Пъкъл Рей Хамънд привърши с обличането на опръсканата си с кръв риза и всичко останало и излезе от стаята. Очилата му ги нямаше и всичко беше с неясни очертания, но виждаше достатъчно добре, за да не се блъска в стените. Почти беше стигнал до сестринската стая, когато една сестра изскочи неочаквано от вратата вдясно и каза:

— Къде си мислиш, че отиваш, младежо?

— У дома. — Езикът му все още беше подут и челюстта го болеше, когато говореше.

— Не и преди доктор Макнийл да е разрешил — властно заяви тя.

— Аз си разрешавам сам. Не мога да спя и нямам намерение да лежа и да гледам в тавана.

— Хайде. — Тя го хвана за ръка. — Лягаш си обратно в леглото.

Още една, която се опитва да ме отстрани от пътя си, помисли си той и го напуши гняв.

— КАЗАХ, че си отивам у дома. — Рей дръпна ръката си. — И не съм казал, че можеш да ме докосваш. — Дори и без очила забеляза как тя се нацупи възмутено. — Може да съм дете, но си имам ПРАВА. Като например да се прибера вкъщи, когато пожелае. Благодаря за кърпежа и adios.

Той мина край нея с леко накуцване. Очакваше да го хване за рамото, но чак когато се отдалечи на три крачки, я чу да вика доктор Макнийл. Мина край първото гише, каза довиждане на госпожа Сантос и продължи навън. Доктор Макнийл не се втурна да го гони. Предположи, че го чакаха по-важни неща от неговото преследване. Рей едва виждаше на три метра пред себе си. Пречеха му и мъглата, и лошото му зрение. Във въздуха се носеше воня като след бомбичка в кабинета по химия. Той продължи да се влачи по „Селесте“, слушайки как под краката му хрущят стъкла от потрошените прозорци наоколо.

Докато Рей се прибираше към къщи, Коди Локет спря мотоциклета си пред стъпалата на Католическата църква в Бордъртаун. Вдигна очилата си назад и постоя известно време така, без да гаси двигателя. През цветното стъкло на прозорците на църквата се процеждаше светлина и се мяркаха сенки на хора. Преди едва ли би се осмелил да дойде тук, но през тази нощ правилата бяха други. Той изгаси мотора и фара и слезе. Точно в този миг видя фигурата в един двор от другата страна на Първа улица, на по-малко от пет метра от него. Ръката му стисна бухалката с гвоздеи, прикрепена към кормилото на мотоциклета.

Коди не можеше да различи лицето, но видя, че черната ѝ коса се спуска до раменете на мазни кичури.

— Крауфийлд? — каза той. Повтори по-високо: — Ти ли си, Крауфийлд?

Съни Крауфийлд не помръдваше. Изглежда, се усмихваше или по-скоро се хилеше подигравателно. Очите му бяха влажни и блестяха на светлината от църквата.

— По-добре се махни от улицата, човече! — каза му Коди. Крауфийлд отново не отговори нищо. — Да не си оглушал или...

Някой го хвана за ръката. Той извика и се обърна.

На стъпалата стоеше Зарра Алхамбра.

— Какво правиш тук, Коди Локет? Да не си превъртял? — Рик го беше оставил да пази на вратата и той беше чул мотоциклета на Коди, както и че говореше на някого.

Коди дръпна ръката си.

— Дойдох да видя Джурадо. — Не уточни точно кого от фамилията. — Опитвах се да кажа на Крауфийлд да се скрие някъде. — Той махна с ръка към другата страна на улицата.

Зарра погледа нататък.

— Крауфийлд? Къде?

— Ей там, човече! — каза Коди, но разбра, че пръстът му сочеше празно пространство, фигурата беше изчезнала. — Стоеше ей там, в онзи двор. — Огледа се надолу-нагоре по улицата, но Съни Крауфийлд беше потънал в димната мъгла. — Кълна се, че беше той! Искам да кажа... приличаше на него.

И на двамата им мина една и съща мисъл. Зарра отстъпи нагоре по стъпалата, въртейки опулено очи.

— Хайде — каза той и Коди бързо го последва в църквата.

Мястото гъмжеше от хора, седнали на редиците столове и на земята между тях. Отец Лапрадо и шестима-седмина доброволци се опитваха да ги успокояват, но хората изплашено бърбореха, бебетата ревяха и се вдигаше врява като в лудница. Коди прецени, че вътре в светилището има около двеста жители на Бордъртаун, но вероятно имаше и други в останалите части на църквата. Пред олтара беше наредена маса с пластмасови чашки и бутилки вода, сандвичи, понички и друга храна от кухнята на църквата. Дюзини свещи хвърляха кафеникаво-жълта светлина, а някои хора бяха донесли керосинени лампи и фенерчета.

Коди не беше направил и четири крачки, когато някой опря длан в натъртените му гърди и го блъсна назад. Лен Редфедър, индианче от племето апахи, едро почти колкото Танка, изръмжа:

— Измитай се оттук! ВЕДНАГА!

Още някой застана до Коди и също го забута. Щом усетиха, че става нещо, още трима кротали си проправиха път към вратата на църквата. Следващият удар на Редфедър отпрати Коди на стената.

— Бой! Бой! — започна да крещи Пекуин и да подскача от възбуда.

— Ей! Не искам да създаваме неприятности тук! — запротестира Коди, но Редфедър продължи да го блъска в стената.

— Престанете! Няма да се биете тук!

Отец Лапрадо бързаше, доколкото му беше възможно, по пътеката между редовете, а Ксавиер Мендоза се изправи от мястото си между съпругата и чичо си и се опита да се притече на помощ на Коди.

Лица на кротали обградиха Коди отвсякъде. Те го дразнеха и крещяха подигравателно и злобно. Редфедър го сграбчи за фланелката и започна да я къса, но той замахна към лакътя на индианчето и отблъсна ръката му.

— Никакъв бой в църквата ми! — викаше свещеникът, но обръчът от кротали се затягаше около Коди и нито Лапрадо, нито Мендоза можеха да го пробият.

Редфедър отново го сграбчи за фланелката и Коди видя покрития с белези юмрук да се вдига пред него. Разбра, че онзи щеше да му изкара въздуха и се стегна, за да посрещне удара и да забие коляно в слабините на индианчето.

— СПРЕТЕ!

Не беше крясък, а най-авторитетна заповед. Юмрукът на Редфедър застина във въздуха и големите му черни очи се завъртяха наляво. Рик Джурадо избута Пекуин и Диего Монтана, втренчи се напрегнато в Коди и каза:

— Пуснете го.

Редфедър блъсна Коди по-силно, да му е за урок, и го пусна.

Рик застана точно пред него, така че да няма накъде да мърда.

— Ей, ти наистина прекали. Какво правиш тук?

Коди се опита да огледа светилището, но не можа да види Миранда сред хората, а и Рик се измести, за да му попречи да вижда.

— Мислех, че е редно да дойда и да ти благодаря, че ми спаси кожата. Не е противозаконно, нали?

— Окей. Благодарностите са приети. Сега изчезвай.

— Рик, той казва, че видял Съни Крауфийлд да стои отвън, отгатак улицата. — Зарра си проправи път до Рик. — Аз не съм го видял, но си помислих... нали разбираш... че може да не е вече Съни.

— Точно така — каза Коди. — Може да е от онези неща като Котешката царица. Беше точно срещу църквата, може би наблюдава мястото.

На Рик това не му хареса.

— Някой да е виждал Съни Крауфийлд? — попита той останалите.

— Да! — обади се Пекуин. — Видях го преди около час, човече. Каза, че си отива вкъщи.

Рик се замисли за миг. Крауфийлд живееше в една барака на края на Трета улица. Не беше сред любимците му, но беше кротал, а това го правеше също и брат. Всички други кротали бяха налице, с изключение на петимата, останали да лежат в клиниката. Камарото на Рик все още се намираше пред къщата му на Втора улица.

— Моторът ти отвън ли е? — попита той Коди.

— Да. Защо?

— Двамата ще идем до къщата на Крауфийлд да проверим нещата.

— В никакъв случай. Тъкмо си тръгнах. — Времето за забавления свърши и Коди се опита да тръгне към вратата, но кроталите му преградиха пътя отвсякъде.

— Дойде, за да покажеш колко си смел, нали? — попита го Рик. — А може би и по друга причина. — Беше видял как Коди върти глава и разбра кого търсеше. Миранда седеше с Палома в една редица столове на половината разстояние до олтара. — Длъжник си ми. Искам да ми се издължиш веднага.

Той извади заредения пистолет от колана си и завъртя барабана на една педя от лицето на Коди.

— Съгласен ли си, мъжкар?

Коди видя високомерното предизвикателство в очите на Рик и се усмихна мрачно.

— Имам ли избор?

— Отдръпнете се — каза Рик на останалите. — Оставете го да върви, ако иска.

Те се отдръпнаха и му направиха пътека до вратата.

На Коди хич не му пукаше за Съни Крауфийлд. Нито пък му се искаше да се среща отново със Стингър. Тъкмо се канеше да тръгне към вратата, когато... тя се появи, застанала точно зад брат си. Потното ѝ лице блестеше, обградено от мокри къдрици, под очите ѝ се бяха образували тъмни сенки, но въпреки всичко си оставаше готино маце. Кимна ѝ, но тя не отговори. Рик видя кимването и се обърна. Миранда каза:

— Палома се страхува. Иска да знае какво става тук.

— Ще изхвърляме един боклук на улицата. Всичко е наред.

Погледът ѝ се върна към Коди. Беше най-мръсното и окаяно създание, което беше виждала.

— Здравсти! — каза той. — Помниш ли ме?

Тогавя Рик опря дулото на пистолета в бузата му и се наклони напред.

— Не говори със сестра ми — предупреди го той, пронизвайки го с поглед. — Нито дума. Чуваш ли ме?

Коди не му обърна внимание.

— Брат ти и аз ще си направим едно кръгче на мотора ми.

Рик притисна дулото на пистолета още по-силно, но Коди само се ухили. Какво можеше да му направи Джурадо — да го застреля тук, пред свещеника, сестра си, Бога и всички останали?

— Няма да се забавим много.

— Остави го на мира, Рик — каза Миранда. — Свали този пистолет.

Дори и в най-страшните си кошмари Рик не беше виждал такова нещо — Коди Локет на територията на кроталите и на всичко отгоре в църквата! И да говори на Миранда като на стара позната! Вътрешно кипеше от гняв, а не можеше да размаже с юмрук ухиленото лице на Коди.

— Рик! — Сега пък беше резкият глас на Мендоза, който разбути хората и излезе напред. — Остави Коди на мира!

— Няма нищо. Тъкмо излизаме — каза Коди.

Той посегна, хвана пистолета на Рик и го насочи настрани. Усмихна се бегло на Миранда, мина по пътеката между кроталите и се спря на вратата.

— Идваш ли или не?

— Идвам — отвърна Рик.

Коди си сложи очилата и тръгна надолу по стълбите към мотоциклета.

След няколко секунди Рик го последва, мушнал отново пистолета в колана си. Коди се качи на хондата и запали двигателя, а Рик седна зад него. Надвиквайки шума на мотора, той му каза:

— Когато всичко това приключи, ще те набия така, че да съжалиш, задето не съм те оставил там долу, в онази ду...

Коди даде газ, мотоциклетът изрева и се изправи на задната си гума като кон. Рик се уплаши за кожата си и се хвана здраво, а мотоциклетът се понесе напред като стрела.



## 47. ОГНЕВА МОЩ

— Имаме седем минути — каза Том в отговор на въпроса на полковника колко време им остава до крайния срок, даден от Стингър.

Роудс отново насочи вниманието си към Дофин.

— Знаеш, че Стингър може да разруши този град. Знаеш, че ще го направи, ако не те предадем.

— Ако наистина я предадем — каза Джеси, — тогава не става въпрос само за тялото на нашето дете. Щом Стингър се върне при господарите си и им разкаже за нас, те ще нахлуят тук с цяла флотилия.

— Не мога да мисля за това сега! — Роудс избърса лице с ръката си. Апартаментът беше страшно задушен, а през открянатия прозорец нахлуваше дим. — Всичко, което зная, е, че Стингър иска Дофин. Ако не му я предадем, преди да са изтекли седем минути, ще умрат много хора!

— А още повече ще умрат, след като го направим! — Джеси долови някакъв слаб полъх и вдигна глава, за да го усети по шията си.

Дофин стоеше до прозореца и гледаше мъглата навън. Ето, отново го почувства. Студено и силно течение. Знаеше какво беше — разузнавателен лъч от кораба на Стингър, който търсеше капсулата ѝ. Той отмина, продължавайки бавните си кръгове над Пъкъл. Кожата на приемника ѝ настръхна. Капсулата имаше своя естествена защитна система, която отразяваше лъча за известно време, но Дофин беше научила достатъчно за техниката, с която разполагаше Стингър, и знаеше, че рано или късно той щеше да попадне в целта.

— Какво ще направи Стингър? Знаеш ли? — попита я Роудс.

Тя поклати глава. В мозъка ѝ гъмжеше от смърт и разрушения. Видя тази капсула, наречена Пъкъл, запалена и разрушена — ако не от Стингър, то тогава от Юмруците. Зърна част от силовото поле, което проблесна през облаците дим, носле отново изчезна. Знаеше, че ще умрат много невинни, а и доста бяха загинали вече — все заради нея. В гърдите ѝ забушува старият гняв. Видя как се сриваха стените на

нейния град, видя осакатени тела да се мятат сред отломките. Същата жестокост щеше да помете и този град.

— Трябва да напусна този свят — каза Дофин. — ТРЯБВА да се прибера.

— Няма как! — напомни й Роудс. — Казахме ти, на Земята няма междузвездни летателни тела!

— Не отговаря на истината — тихо каза Дофин, загледана на югозапад, към гробището за коли на Мак Кейд.

— Да не би да знаеш нещо, което не ми е известно?

— На Земята ИМА междузвездно летателно тяло. — Очите и горяха като трескави. — Корабът на Стингър.

— Какво ще ти помогне той?

— Ще взема кораба на Стингър — отвърна тя. — Ето как ще се върна вкъщи.

Докато малкото момиче говореше като истински воин, Коди насочваше мотоциклета към тротоара, следвайки указанията на Рик. Съни Крауфийлд живееше сам в дъсчена барака, почти до оградата на автомобилното гробище на Кейд. Озоваха се в един осеян с отпадъци двор и Коди спря с насочен към входната врата фар. Верандата отпред беше изкривена и хлътнала, стъклата на прозорците бяха потрошени, мястото изглеждаше необитаемо, но... всъщност това важеше за всички къщи на Трета улица. Коди загаси двигателя, но остави фара запален. Рик слезе, извади пистолета и се приближи до трите стъпала от сгуробетон пред верандата. Чак тогава осъзна, че Коди не го беше последвал.

— Казах, че ще дойда с теб — каза му Коди. — Не съм казал, че ще влизам вътре.

— Muchas gracias. — Рик свали предпазителя, изкачи стъпалата и почука на вратата с дулото на пистолета. — Ей, Крауфийлд! Тук е Рик Джурадо!

Никой не дойде да отвори. Коди се огледа неспокойно. Пирамидата се издигаше от дясната му страна — забелязваше неясните ѝ очертания, окъпани в бледа виолетова светлина.

— Съни, обади се! — извика Рик. Той почука с юмрук, но вратата изведнъж се отвори с трясък и увисна само на едната си панта.

Рик отскочи назад, а Коди посегна към бейзболната бухалка.

— Май не си е вкъщи — каза Коди.

Рик надникна, но вътре не се виждаше нищо.

— Имаш ли огънче?

— Остави тая работа, човече! Крауфийлд е изчезнал!

— Имаш ли или не? — попита Рик и зачака.

Коди изсумтя, бръкна в джоба си и извади запалката и я подхвърли я на Рик. Той я щракна и прекрачи прага.

— Внимавай къде стъпваш! — предупреди го Коди. — Не ми се ще да те вадя с въже.

— Предната стая има под — каза Рик и влезе.

Вътре миришеше на гробища. На светлината от запалката Рик разбра на какво се дължеше това — по напуканите стени бяха окачени скелети на лешояди, броненосци, койоти и змии. Пристъпи в един коридор, където на тел висяха скелети на прилепи и бухали. Беше чул от Пекуин за „колекцията“ на Крауфийлд, но никога не я беше виждал и не съжаляваше за това. Приблужи до една стая встрани от коридора и насочи запалката напред.

— По дяволите! — прошепна. По-голямата част от пода на стаята беше пропаднал в мрака.

Предпазливо пристъпи до ръба на строшените дъски и погледна надолу. Не видя дъно, но нещо проблесна на няколко педи от него, точно до перваза на дюшемето. Посегна да го вземе. Оказа се куршум с медна обвивка. Още десетина се търкаляха по пода от другата страна на дупката. Щом Крауфийлд имаше куршуми, сигурно имаше и оръжие някъде тук, помисли си Рик. Посегна и отвори шкафа пред себе си.

Запалката започна да пари в ръката му, но на светлината на пламъка ѝ пред очите му се разкри още една от колекциите на Крауфийлд. Сред разни скелети и найлонови торби, пълни с подобрани кости, се виждаха две пушки, четири кутии с патрони, ръждясал четирийсет и пет милиметров пистолет, каса с празни кутии от кока-кола и две червени тенекии. Замириса му на бензин. Копелето има цял арсенал — каза си той. Имаше и други неща — един байонет, два ловджийски ножа, няколко остриета от онези, дето ги хвърлят каратистите, и брезент в защитна окраска. Рик го побутна настрана и видя под него малка дървена кутия. Клекна и прочете поизбелелия

надпис с червени букви: ОПАСНО! СИЛНИ ЕКСПЛОЗИВИ!  
СОБСТВЕНОСТ НА МЕДОДОБИВНА КОМПАНИЯ „ПРЕСТЪН“.

Повдигна капака и светкавично отдръпна ръката, в която пържеше запалката.

Върху восъчна хартия вътре бяха наредени пет жълто-зелени пръчки, дълги към двайсет и пет сантиметра. Имаше пръчки динамит с различна дължина — от десет до трийсет сантиметра. Две от пръчките бяха сбръчкани като престояли на грил кренвирши и Рик предположи, че не са успели да се възпламенят от първия път. Не знаеше как бяха попаднали тук, но явно Съни Крауфийлд се беше готвил да води война — или срещу ренегатите, или срещу кроталите, за да поеме водачеството им. Погледна отново към кутиите от кока-кола и тенекиите с бензин. Лесно е да се направят запалителни бомбички — помисли си той. Още по-лесно е да подпалиш една-две къщи и да обвиниш ренегатите за това, да се започне война и да се използва цялата тази огнева мощ.

— Негодник! — каза Рик.

Той пусна капака на кутията и се изправи. Една найлонова торбичка падна и от нея се изсипаха кости от плъхове.

Отвън Коди усети как косата му настръхва и веднага разбра, че има някой зад гърба му. Погледна през рамо.

Съни Крауфийлд стоеше до бордюра. В черните му очи нямаше живот, лицето му бе влажно и бледо.

— Познавам те. — Думите прозвучаха като долнокачествен запис на бавни обороти на гласа на истинския Крауфийлд. — Ти ми причини болка, човече.

Фигурата пристъпи крачка напред и се ухили. Коди видя наредените вместо зъби игли.

— Искам да ти покажа нещо наистина хубаво. Ще ти хареса.

Ръката с метални нокти се протегна напред.

Коди ритна лоста за запалването. Моторът изхърка, даде аванс, но не запали.

Ръката се плъзна към него.

— Ей, ти, хайде! Нека ти покажа какво съм направил.

Коди направи нов опит да запали и ритна лоста с всичка сила. Този път успя и тъкмо когато пръстите понечиха да се забият в рамото

му, той даде газ, насочи мотора по стълбите и влетя с него в къщата на Крауфийлд.

Фарът заслепи Рик, който в този момент излизаше от коридора. Той се залепи до стената и събори един скелет от койот на пода.

— Какво, по дяволите, правиш? — извика Рик на Коди, който спря тъкмо навреме.

— Качвай се! — изкрещя Коди. — Бързо!

— Да се качвам! Защо? — Помисли си, че Коди полудява и тогава някаква фигура изпълни рамката на вратата.

— Времето изтече — каза Стингър с възпроизведения глас на Крауфийлд.

Рик се прицели и стреля два пъти. Изстрелите бяха оглушителни. И двата куршума уцелиха съществото в гърдите и то изсумтя и залитна назад, но веднага се овладя и стремително прекрачи прага.

— Качвай се! — заповяда Коди и Рик се настани зад него.

Коди насочи мотора по коридора и форсира. Над главите им висяха окачени скелети на летящи същества. Хондата се озова в тясна кухня с мръсен жълт линолеум. Коди спря и завъртя кормилото наляво-надясно, търсейки изход.

— Къде е задната врата? — изкрещя, но и двамата виждаха, че такава няма. На единствения прозорец в кухнята бяха заковани дъски.

— Времето изтече! Не направиха това, което им казах! — беснееше Стингър в мрака, някъде между кухнята и единствената врата на къщата. — Ще помачкам хлебарки. — Тропането на тежките военни ботуши отекваше в коридора. — Ще ви покажа какво съм направил! И то съвсем скоро!

Коди загаси фара. Тъмнината стана непрогледна.

— Да не си полудял? Дръж фара запален! — запротестира Рик, но Коди вече правеше остър завой и отново се насочваше към коридора.

— Дръж се — отвърна му той и форсира двигателя. — Искам да му връхлетя, без да разбере какво става. Ако паднеш, свършено е с теб. Ясно?

— Ясно. — Рик обхвана с едната си ръка кръста на Коди, а с другата стискаше пистолета, с пръст на спусъка.

Тропането на ботушите вече отекваше някъде по средата на коридора. Чуваше се и слабо трополене — от висящите скелети, които

Стингър буташе и отместваше с главата и раменете си.

Още три стъпки, помисли си Коди. Трябва да го блъсна и да продължа напред. Дланите му бяха потни, а сърцето му биеше като барабан. Още една стъпка.

Чудовището почти стигна до кухнята. Коди форсира двигателя до последно и отпусна спирачките.

От триенето на задната гума по линолеума веднага замириса на изгоряла пластмаса. В следващия миг мотоциклетът се изправи на задната си гума и връхлетя напред. Рик се стисна здраво, а Коди щракна копчето на фара.

Стингър изпълваше коридора пред тях. Щом светлината попадна на него, влажното сиво лице се сви и двамата видяха как очните ябълки започнаха да пушат и да се отдръпват в орбитите си. Той нададе такъв рев, че стените се разтресоха, и вдигна ръце да скрие очите си. Вече бе започнал да се накланя напред, а гръбначният му стълб се издуваше отзад под натиска на опашката с шипове.

Предната гума го удари в лицето. Машината продължи да се издига по тялото му, сякаш искаше да се изкатери по него. Стингър падна на пода. Мотоциклетът се разтресе, наклони се на една страна и рикошира в стената, а крушката на фара изгърмя. Рик така подскочи от сътресението, че без малко да изпусне Коди. Под тях нещо с нечовешки форми се мяташе диво и размахваше крайници.

Но ето че го преодоляха и Коди даде газ. Хондата профуча през коридора и надолу по стъпалата на верандата. Пресякоха двора сред дъжд от пясък, тъй като Коди се бе опитал да завие. И тогава, пред очите им, паважът на Трета улица точно до автомобилното гробище на Кейд започна да се напуква и издига. Нещо огромно се опитваше да излезе на улицата. Коди овладя мотоциклета и успя да спре на три метра от появяващото се създание.

— Ето го! — Нещо прегърбено размаха опашка и се плъзна със стържене по стъпалата на къщата. — Шъ смачка сии-и-ички хлебарки-и-и!

— Карай! — извика Рик.

Коди нямаше нужда от втора покана. Не можеше да каже какво се измъкваше с ровене от земята, но хич и не искаше да го вижда отблизо. Даде газ и мотоциклетът се понесе на изток. Зад тях Трета

улица се наука и разтвори и новото творение на Стингър изпълзя отгоре.

## 48. ГЕРОЯТ НА ГНУСИ

Рей вървеше на изток по улица „Селесте“. Сянката му се появи пред краката му и той разбра, че отзад го осветяваше някакъв фар. Обърна се и махна с ръка да го вземат. Беше еднооката камионетка на Танка.

Самият той седеше зад волана, а на седалката до него Рей успя да различи Гнуси. Танка подаде главата си с неизменната каска през прозореца:

— В Крепостта ли отиваш?

— Не. Вкъщи.

— Твоите хора са в Крепостта. Както и много други. И сестра ти също.

— Стиви? Откриха ли я?

— Не точно Стиви — каза Гнуси. — Качвай се, ние сме за там.

Тя му отвори вратата и той седна до нея. Танка включи на първа и потегли. После зави по „Травис“. Гумите подскачаха и камионетката се тресеше по напукания паваж. Танка се взираше мрачно напред, опитвайки да се ориентира на светлината на единствения здрав фар. Бяха ходили с Гнуси до дома на родителите му на улица „Кръгова“, но бяха намерили къщата със зейнал под, а дупката беше толкова голяма, че през нея можеше да мине и трактор. От баща му и майка му нямаше и следа, а стените и килимът бяха изцапани с нещо като слуз.

— Сигурно са добре — повтаряше Гнуси за трети или четвърти път. — Може да са отишли у някои съседи.

Танка изсумтя. Бяха проверили и другите четири къщи на „Кръгова“. В три от тях никой не беше отворил, а в четвъртата старецът Шипли се бе появил на вратата с пушка в ръка.

— Може и да са отишли — каза той, но не вярваше да са излезли живи от къщата.

Рей се поразмърда. Топлото бедро на Гнуси направо го изгаряше. Няма що, страхотно подходящ момент да се възбуди и, разбира се, още щом си го помисли, това се случи. Гнуси го погледна. Лицето ѝ беше



на една педя от неговото и той си помисли, че чете мислите му. Може би защото се докосваха. Ако се отдръпнеше, Гнуси не би могла да разбере какво си мисли, но така или иначе в тясната кабина нямаше накъде да помръдне.

— Изглеждаш различен без очила — реши тя.

Рей сви рамене. Не можеше да не забележи как гърдите ѝ повдигаха тънката памучна фланелка, а зърната изпъкваха през мократа от пот тъкан. Гледката никак не облекчаваше положението му.

— Не чак толкова — каза той.

— Наистина. Някак по-възрастен.

— Може би просто се чувствам по-възрастен.

— По дяволите, с всички ни е така — каза Танка. — Аз например се чувствам на деветдесет го...

Усети как камионетката се разтресе. Воланът вибрираше в ръцете му. Наведе се напред. Нещо му се мярна в мъглата. Не беше сигурен какво е, но сърцето му сякаш се бе качило чак в гърлото.

— Какво е това? — попита го Гнуси разтревожено.

Той поклати глава и започна да натиска педала на спирачките.

И в този момент видя как настилката на улица „Травис“ се издигна на четири метра височина като огромна вълна. Нещо грамадно се движеше под повърхността, сякаш плуваше под тексаската земя. То повдигна камионетката на Танка на гребена на вълната и я притисна между напуканата, трошаща се настилка.

Гнуси изпищя и се хвана за таблото, а пръстите на Рей стиснаха ръчката на вратата. Камионетката се наклони силно напред и се плъзна надолу, към морето от пукнатини. Нещо в него се мерна и проблесна на лъча на фара — змийска опашка, дебела колкото камионетката и покрита с шарени сиво-зелени люспи.

Тогава съществуването се гмурна по-дълбоко и опашката изчезна, пръскайки пясък и червена пръст като фонтан на кит. Пикапът се обърна на една страна и Танка изпусна волана. Настилката под гумите продължаваше да се движи, да се пука и разделя. Танка отвори вратата си и се опита да скочи, но в този момент пикапът се удари в щръкналия ръб на паважа, наклони се наляво и се стовари отгоре му. Той не издаде звук, но Рей чу как каската му изпука и се строши. Камионетката продължи да се накланя напред, размазвайки тялото на Танка под себе си. Предницата се плъзна в някаква пукнатина, която се затвори отгоре

й като захапка на акула. Металът изскърца и се нагъна, от краищата на капака изскочиха искри и от всичките му страни се показаха огнени езичета.

Беше станало само за пет-шест секунди. Замириса му на изгоряло масло и боя. Гнуси започна да стене. Лежеше под него — наполовина под седалката, наполовина отгоре. Земята още се тресеше от движението на чудовището, а металът скърцаше и камионетката постепенно потъваше в бездната. Нещо изпука в двигателя — изненадващо тих звук — и тънки огнени струйки плъзнаха към предното стъкло. Усети, че страхотна жегга облива лицето му и разбра, че ако остане още малко така, щяха живи да се опекаат. Камионетката потъна с още десетина сантиметра. Рей се повдигна към дясната врата и се напъна да я отвори със сила, породена от инстинкта за самосъхранение. После увисна на нея и подаде ръка на Гнуси.

— Хвани се за мен! Хайде!

Тя вдигна лице. Рей видя, че от ноздрите ѝ се стичаха тънки струйки кръв. Предположи, че си е тряснала главата в таблото, когато се бяха обърнали. Беше обхванала волана с ръце. Камионетката продължи да потъва. Ставаше адски горещо и Рей извика:

— Сграбчвай ръката ми!

Гнуси разтвори пръсти и отлепи дясната си ръка от волана, избърса носа си и се втренчи в кръвта. Чу се нещо средно между кикотене и стон. Рей се напрегна, посегна надолу и я сграбчи за китката. Започна да я дърпа с всичка сила.

— Трябва да се измъкнем!

Гнуси изгуби няколко секунди от безценното им време, докато проумее, че през предното стъкло нахлуваха огнени талази и че Рей се опитваше да ѝ помогне. Тя пусна волана и се изтласка нагоре. Беше се ударила челно и сега главата ѝ болезнено пулсираше. Рей я издърпа от смачканата кабина и двамата се строполиха върху напукания асфалт. Тя се отпусна, но той скочи на крака и започна да я дърпа да стане.

— Хайде! Не можем да останем тук!

— Танка — каза Гнуси провлечено и неясно. — Къде е Танка? Беше тук преди малко.

— Офейка. Хайде! Ставай!

Успя да ѝ помогне да се изправи на крака и макар че беше с десетина сантиметра по-висока, тя се облегна на рамото му. Рей се

огледа. Очите му пареха от дима, но успя да види, че улица „Травис“ — поне тази малка част от нея, която успяваше да види — приличаше на разорано от бомби бойно поле.

Камионетката беше обхваната от пламъци. На Рей не му харесваше да стои в такава близост до нея. Можеше да избухне или пък светлината да привлече онова, което беше минало под улицата. Копнееше да се скрие в някакво убежище. Задърпа Гнуси към другата страна на улицата, като внимаваше за пукнатините. Някои от тях бяха почти метър широки.

— Къде отиде Танка? — попита тя. — Нали той шофираше?

— Да. Продължи напред — беше всичко, което можа да измисли да ѝ каже. В тъмнината пред тях се оформиха очертанията на някаква къща и Рей поведе Гнуси към нея. Не знаеше на какво разстояние от Крепостта се намираха, нито пък дали бяха преминали кръстовището на „Сомбра“ и „Травис“, а то беше на повече от сто метра от паркинга на жилищния блок. Тъкмо преди да стигне до стъпалата на верандата, Рей усети, че земята трепери. Чудовището минаваше някъде наблизо. От съседната улица се чу трясък. Рухна някаква къща, повдигната изпод основите.

Двамата изкачиха стъпалата. Вратата беше заключена, но близкият прозорец беше с изпотрошени стъкла и Рей се пресегна вътре, махна страничното резе и го отвори. Първо се мушна той, а после помогна и на Гнуси. Тя се препъна, олюля се и политна напред и двамата се строполиха на твърдия дъсчен под.

Устата ѝ беше точно до ухото му и тя дишаше тежко. Във всеки друг момент това щеше да бъде повече от сбъднат сън, помисли си той, но сега изобщо не можеше да мисли за секс, въпреки че тялото ѝ се беше сляло с неговото и гърдите ѝ притискаха гърдния му кош. Бог има много порочно чувство за хумор — реши Рей.

Къщата изпращя. Подът под тях се надигна като бавна вълна и по стените се стрелнаха пукнатини. Къщите по улица „Травис“ степеняха. Рей чу скърцането и трясъка на гредите на някаква постройка през две или три къщи от тази, в която бяха те.

Коравата Гнуси, на която окоето не трепваше пред нищо, сега потръпваше. Рей я прегърна.

— Ще се оправяш — каза той. Гласът му почти не трепереше, което наистина го изненада. — Аз ще те пазя.

Тя повдигна глава и го погледна в лицето. В очите ѝ се четеше страх, но на устните ѝ се появи мрачно подобие на усмивка.

— Моят герой — каза тя и отпусна глава на рамото му.

Двамата останаха да лежат така в мрака, докато Пъкъл се раздираше по шевовете.

От другата страна на моста Коди натисна спирачката пред Католическата църква и Рик скочи от мотоциклета. Той се огледа назад към Първа улица, но не видя нищо през мъглата. Онова сигурно се беше измъкнало вече от земята и се отправяше насам. Зарра, Пекуин и Диего Монтана чакаха на вратата Рик да се върне и сега се спуснаха надолу по стълбите. Коди слезе от хондата и погледна към църквата. Хората, натъпкани в нея, нямаха никакъв шанс. Ако светлината от електрически източник наистина нараняваше Стингър — съдейки по реакцията му в къщата на Крауфийлд, Дофин беше права, — тогава се досещаше само за едно място, което би могло да мине за безопасно.

— Ще трябва да преместим тези хора оттук, преди да пристигне онова — каза Коди на Рик. — Няма да имаме много време.

— Да ги преместим ли! КЪДЕ?

— Оттатък моста. В Крепостта. — Всички го зяпнаха, сякаш беше луд. — Забравете тази глупава война между бандите! — каза той и се почувства като змия, която сменя старата си кожа и се измъква от нея.

Около църквата, от двете страни на улицата, бяха паркирани доста коли и пикапи. Видя, че повечето бяха стари купчини желязо, но всяка от тях можеше да вози по пет-шест души, а пикапите — дори повече.

— Ще натоварим тези коли и ще се изнесем възможно най-бързо. Крепостта е единственото място, където Стингър няма да се опитва да копае заради светлината.

Рик не беше съвсем сигурен дали да му вярва, но жилищният блок беше доста по-устойчив от църквата и той бързо взе решение.

— Диего, къде е колата ти?

Момчето посочи една ръждясала кафява импала от другата страна на пътя.

— Искам да я закараш на петдесет метра нагоре по улицата. — Той посочи на запад. — Пекуин, ти отиваш с него. Дръжте фаровете запалени. Ако видите нещо или някой да приближава, веднага изчезвайте.

Диего изтича до колата, а Пекуин се нагани да протестира, но в крайна сметка се подчини като добър войник.

— Зарра, ти събери кроталите. Кажим им къде отиваме и че са ни нужни всички коли, които могат да се намерят. Искам всички коли на кротали да поемат максимален брой хора. Вървете!

Зарра изтича по стъпалата в църквата. Рик се обърна към Коди:

— Искам ти да... — Поколеба се, осъзнавайки, че говори на врага си така, сякаш беше кротал. — Ще намеря отец Лапрадо и ще започнем да извеждаме хората — поправи се. — Бих могъл да използвам и друг скаут.

Коди кимна.

— Правилно. Но аз пък бих могъл да използвам този пистолет на кръста ти.

Рик му го подаде с дръжката напред и Коди го затъкна в колана си.

— Останаха четири куршума — каза му Рик. — Не се прави на Джон Уейн, ако го видиш да приближава. Направо се връщай тук.

— Ей, на теб май ти харесва да издаваш заповеди, а? — Коди ритна лоста за запалването и горещата машина веднага заработи. Той се усмихна лукаво. — И да се грижиш за малката си сестричка! Аз ще се върна.

Направи остър завой с хондата и запраши на запад по Първа улица, а Рик изтича по стъпалата и влезе в църквата.

На около четиридесет метра от църквата Коди профуча край колата на Диего Монтана, която едва пъплеше. Зави и се вмести между лъчите на двата фара, но трябваше доста да намали скоростта, тъй като импалата спря и той излезе извън обсега на фаровете ѝ. Мракът с виолетови оттенъци го обгърна отвсякъде и Коди спря до бордюра, за да може зрението му да се адаптира към тъмнината.

В църквата Рик беше убедил отец Лапрадо, че имаха все пак малко време, през което можеха да евакуират тези близо триста души. Проблемът беше как да го направят, без да предизвикат паника, но нямаше време за размишления. Отец Лапрадо се изправи пред

паството и обясни с твърд като осолена кожа глас, че трябва да напуснат църквата възможно най-бързо и че всичко, което са донесли — дрехи, възглавници, храна, лични вещи — ще трябва да бъде оставено. Първо щяха да излизат хората по пътеките, после тези от редиците столове, започвайки от последния. Всеки, който имаше кола или камионетка, трябваше да отиде при нея и да не тръгва, преди да бъдат заети всички места. Щяха да се отправят от татък моста, обясни им той, за да се подслонят в жилищния блок в края на улица „Травис“.

Евакуирането започна и колите с жители на Бордъртаун започнаха да преминават по моста над Змийска река.

Стотина метра на запад Коди насочи мотоциклета си по една мръсна алея и излезе през нея на Втора улица. Той загаси мотора и се послуша. Чу шума от колите, които се точеха в колона по пътя към Пъкъл. Къщите стърчаха като черни сенки в мрака. Никъде не се мяркаше запалена свещ. Откъм Трета улица се чу вой на кучета. Коди качи хондата на тротоара и я закара между две къщи, където отново спря и се послуша. Пулсът кънтеше в ушите му. Той слезе от мотоциклета и започна да го бута. Когато се показа от другата страна на тунела между къщите, замръзна. Нещо безформено стоеше неподвижно на три метра пред него. Коди се страхуваше да си поеме дъх. Той бавно извади пистолета и опипа с палец предпазителя. Щракна го. После вдигна пистолета и подпря ръката си. Онова не помръдваше. Направи още една крачка с пръст върху спусъка и чак тогава разбра, че се целеше и изхвърлена в нечий заден двор перална машина.

Без малко да се изсмее. Страхотен Джон Уейн! Радваше се, че наблизо нямаше ренегати, иначе репутацията му щеше да бъде по-жалка и от мравчена пикня.

Тъкмо щеше да прибере пистолета, чу бавно стържене.

Настръхна и замръзна на мястото си. Шумът се повтори — приличаше на стържене на метал по бетон, — но откъде идваше, не беше сигурен. Дали беше пред него, на Трета улици, или пък зад него, на Втора? Той легна по корем в праха между двете къщи и се опита да определи посоката на звука. Мракът и мъглата си правеха шеги с него. Стърженето отначало се чуваше отпред, после отзад. Дали се приближаваше към него, или отиваше в обратна посока? Не можеше да се ориентира и от тази несигурност започна да го присвива стомахът.

Каквото и да беше това, май сега се учеше да ходи и си влачеше краката или по-скоро ноктите. Хубавото беше, че се движеше бавно и тромаво. Лошото — че, изглежда, беше доста тежко.

Коди долови някакво движение през мъглата — нещо отмина с тежка стъпка скривалището му. Този път не беше перална машина. Негодникът беше жив и огромен. При движението си произвеждаше звук като от бръснарски ножчета, които стържат по дъска, и мъглата се завихряше около нето. Каквото и да беше, неумолимо се отправяше към църквата.

Коди му даде още десет секунди преднина, после скочи на крака, метна се на мотоциклета и запали двигателя. Той оглушително изрева в тясното пространство между двете къщи и Коди го пришпори към Трета улица. Добре че видя дрехите, които се подмятаха на едно въже, и се наведе тъкмо навреме, за да не се обеси. Зави наляво по Трета със свистене на гумите и се понесе като стрела на изток по Рипъблика Роуд. Продължи направо до кръстовището с Първа улица, където колите завиваха към моста. Направи ляв завой, избегна ловко един пълен с хора камион и се провря между бегълците чак до стъпалата на църквата.

Вътре Мендоза подкрепяше Палома Джурадо по пътеката между редовете. Повече от сто човека вече бяха изведени и колите тръгнаха веднага щом се напълнеха. Бяха останали само две коли и пикапът на Мендоза. Беше ясно, че доста хора трябваше да се евакуират пеш.

— Вземи баба ми с теб — каза му Рик. Огледа се и видя още двайсетина възрастни мъже и жени, които не биха се справили с пътя. Неговото камаро все още се намираше пред дома му на Втора улица, но нямаше време да ходи да го взима. — Върви с тях — каза той на Миранда и махна към Мендоза.

Тя вече бе схванала какво с положението.

— Няма достатъчно място и за мен.

— Ще си намериш! Върви!

— Ами ти?

— Ще се оправя някак. Отивай, грижи се за Палома!

Тя тъкмо се канеше да последва Мендоза и баба си, когато Коди Локет се появи на пътеката между редовете. Лицето му бе посивяло от прах, с изключение на местата, където са били очилата му. Погледна я,

но веднага насочи вниманието си към Рик. Миранда видя, че от неговата самоувереност и перчене няма и следа.

— Отправля се насам. Видях го на Втора улица. Не можах да го разгледам, но е наистина ОГРОМНО.

Рик видя, че на вратата Мендоза извеждаше един по един Палома и неколцина други старци. Само за две минути пикапът му щеше да е пълен.

— Казах ти „ВЪРВИ!“ — извика грубо на Миранда той.

— Оставам с теб — каза момичето.

— Как не! Хайде! — Той я хвана за ръката, но тя упорито се отскубна от него.

— Ето че пак започна да раздаваш заповеди — каза Коди.

— Ти си затваряй устата!

Рик се огледа да види някой кротал, който да му помогне, но всички бяха заминали вече. Отец Лапрадо извеждаше останалите трийсетина души навън като пастир стадото си. В далечината се чувоят на автомобилен клаксон, който ставаше все по-силен. Разбра какво означава това — Диего и Пекуин бяха видели нещо и се връщаха с максималната възможна скорост. Той си проправи път между хората на вратата и заслиза по стъпалата. Коди и Миранда го последваха.

Импалата бе спряла до бордюра и хората вече се блъскаха да се качат в нея. Някои, които бяха решили да вървят пеш, се бяха отправили на север към брега на реката. Пекуин излезе от колата веднага щом Рик се появи на улицата.

— Видяхме нещо, човече! — Пекуин сочеше на запад и ръката му трепереше. — Ей там, може би на трийсет-четирийсет метра.

— Как изглеждаше?

Пекуин поклати глава.

— Не знам! Видяхме само, че нещо се движи и веднага се изпарихме. То идва насам!

— Рик, готов съм да тръгвам. — Мендоза бе седнал зад волана на пикапа си, а до него в кабината бяха жена му и Палома. Отзад имаше още осем човека. — Доведи сестра си.

— Когато ти тръгнеш, тогава и аз — каза тя на Рик, преди той да успее да проговори. Рик погледна на запад, а после към Мендоза. Времето летеше и чудовището приближаваше.

— Тръгвай! Сам ще доведе Миранда!



Мендоза кимна, махна с ръка и подкара към моста. Колата на Диего беше така препълнена, че стържеше по паважа. Последната кола бе също така претоварена. Повече от осемдесет човека се бяха отправили на север пеш. Диего включи на задна скорост и даде газ. От ауспуха му изскочиха искри.

— Почакай, негодник такъв! — крещеше Пекуин и тичаше след него.

— Хей, Джурадо — тихо каза Коди. — Май си имаме компания.

Димната мъгла се завихряше пред настъпващото същество. Чуваше се стържене на метал в бетон. Последната кола със седем или осем човека и още двама, увиснали на вратите, даде газ и изчезна.

Фигурата изникна от дима и тромаво пристъпи напред, на слабата светлина от свещи, която струеше от прозорците на църквата.

## 49. НОВАТА ИГРАЧКА НА СТИНГЪР

Рик не можа да се сдържи и се изсмя. Цялото това бързане да евакуират хората и накрая какво излиза от мрака — един кон! Светлокафяв, едър и мускулест, но все пак просто кон. Той направи още една несигурна крачка напред, олюлявайки се, сякаш го бяха напоили с уиски.

— Някакъв пиян кон! Изкарахме си акълите заради един пиян кон!

Сигурно е избягал от нечие ранчо — помисли си Рик. Със сигурност не беше излязъл от онази дупка на улицата. Сега поне двамата с Миранда нямаше да вървят пеш към Пъкъл. Конят стоеше и ги гледаше. Може би беше в шок или просто изплашен. Тръгна към него с протегнатата ръка.

— Спокойно, моето момче, бъди спо...

— Недей! — Коди го стисна за ръката. Рик спря. Беше на по-малко от три метра от коня.

Ноздрите на животното се разшириха и то вдигна назад глава. Възлести мускули изпъкнаха на шията му и то издаде някакъв звук, който приличаше на остро конско цвилене, примесено със съскане на парна машина.

Рик видя онова, което и Коди вече беше видял — вместо копита, конят имаше сребърни нокти като на хищник.

Той се вкамени. Разположени в дълбоки орбити, очите на съществото се местеха от Коди към Рик и обратно. Изведнъж отвори уста и редици от игли блеснаха на слабата светлина. Чу се пукане и гръбначният му стълб започна да се удължава, а костите — да се пренареждат.

Коди отстъпи назад и се блъсна в Миранда. Тя се хвана уплашено за рамото му. Десетината останали накрая човека излязоха от църквата и като видяха съществото на улицата, се разбягаха във всички посоки. Последният от тях обаче застана на прага с изправена

стойка и вдигната глава, пое си дълбоко дъх и бавно започна да слиза по стъпалата.

Тялото на онова продължаваше да се разтяга, мускулите се свиваха на буци под гърчещата се плът. През златистата кожа проникна черен пигмент, костите на черепа му започнаха да пращят и да променят формата си.

Рик отстъпи до бордюра. Сърцето му щеше да се пръсне, но не биваше да бяга. Още не. Онова, което се раждаше пред него, го омагьосваше с хипнотизираща сила, сякаш беше трескав и имаше халюцинации. Главата се сплеска, долната челюст увисна и започна да се издава напред, а от ъглите на устата закапаха сиви лиги. Цялото тяло се изгърби, чу се звук от раздиране на месо и в основата на превития гръбнак се разви дебела черна опашка на сегменти. На края ѝ висеше страховита топка от петнайсетсантиметрови метални шипове.

Чудовището беше удвоило дължината си. Краката му се бяха изкривили настрани като на рак, а през кожата отстрани на корема му изскачаха някакви по-тънички крака с по три сребърни нокътя. Тялото се отпусна и коремът почти опря земята. Плътта продължаваше да се разпуква и да разкрива черна люспеста обвивка, същата като повърхността на пирамидата. Съществуването се мятеше, сякаш искаше да се измъкне от пашкул. Парчета златиста кожа хвърчаха наоколо като есенни листа.

Коди стискаше пистолета в ръка. Мотоциклетът му беше до него и той знаеше, че трябва да се метне на него и да бяга като дявол от тамян, но зрелището, което представляваше тази трансформация, го приковаваше на място. Удължения и леко издут череп на съществуването сега имаше черти и на конски череп, и на глава на насекомо. Шията беше къса и здрава, а мускулите му играеха и се издуваха, докато се мятеше и отхвърляше от себе си парчета мъртва плът. Мина му през ум, че такова нещо не беше виждал в нито един научнофантастичен или филм на ужасите по простата и ужасяваща причина — това нещо тук кипеше от живот. Щом старата кожа се разкъса изцяло, движенията му станаха бързи и точни като на скорпион, който светкавично изчезва под някой камък, уплашен от внезапно надвисналата сянка на облак. Главата му също се разпукна като някакъв странен плод и месото увисна на парцали. Под него се появи кошмарна гледка — издадени кости и черни люспи. Очите на коня бяха всмукани навътре и заменени

от кехлибареножълти очи с вертикални черни зеници, над които надвисваха предпазни люспести гънки. На местата на ноздрите се подадоха още един чифт очи. Отстрани на тялото се появиха ромбовидни отвори, през които съществото вдишваше и издишваше като ковашки мях.

Чудовището изтръска последните остатъци от конска плът по себе си. Тясното му тяло беше почти пет метра, всеки от осемте му крака беше по два метра и половина, а топката с шипове трептеше на около шест метра височина. Двата чифта очи се движеха независимо един от друг, а когато обърна глава да проследи бягството на един от жителите на Бордъртаун по Първа улица и оттам към реката, Рик видя и трети чифт — точно в основата на черепа му.

— Върни се — каза Коди на Миранда. Каза ѝ го съвсем спокойно, сякаш виждаше такива същества всеки ден. Отвътре се чувстваше като смразен и знаеше, че или ще умре, или ще живее. Каквото му било писано.

Вдигна пистолета, но някой се озова пред мушката му. Облечен в черно, той държеше с две ръце жезъл, върху който имаше златно разпятие. Отец Лапрадо мина покрай Рик, който беше твърде зашеметен, за да се опита да го спре, но видя пепелявосивото му лице и разбра, че отчето вече беше погълнато от Голямата огнена пустош.

Отец Лапрадо започна да вика на испански:

— Всемогъщият Бог те отлъчва! Всемогъщият Бог и Светият Дух ще те върнат обратно в пъкъла.

Той продължи да върви напред и Рик направи две крачки след него, но всички чифтове очи на чудовището се фокусираха върху Лапрадо и то енергично тръгна напред като черен, дишащ локомотив. Свещеникът вдигна жезъла в безумно предизвикателство.

— Заповядвам ти, в името на Бога, да се върнеш обратно в пъкъла! — извика той. Рик посегна да го хване за сакото. — Заповядвам ти! Заповядвам...

Чу се предсмъртен писък. Нещо изплющя само на сантиметри пред Рик и създаденото въздушно течение изсвистя край ушите му. Цялата му ръка се обля в кръв, а отец Лапрадо изведнъж изчезна. Просто изчезна.

Има кръв и по ризата ми — осъзна Рик. Струваше му се, че сънува. Алени капки започнаха да ваят отгоре му. Както и други неща

или по-точно части от неща. Една обувка падна на паважа от лявата му страна, една ръка от дясната, на около два метра от него. Останките от тялото на отец Лапрадо, подхвърлено нагоре и разкъсано на парчета от опашката с шипове, започнаха да падат около Рик. Последното нещо беше жезълът, счупен на две.

Опашката, от която продължаваха да капят кръв и парченца плът, се вдигна отново във въздуха. Коди видя, че чудовището потръпна и се канеше да замахне, а Рик стоеше там като парализиран. Нямаше време да преценява шансовете — просто се затича към него, изстреля два куршума и видя, че привлече вниманието на единия чифт кехлибареножълти очи. Опашката застина във въздуха още три драгоценни секунди. Съществуването се почуди коя от двете цели да избере, после замахна странично и въздухът изсвистя между шиповете.

Коди блъсна Рик с цялото си тяло и го просна на тротоара, а после се прилепи към окървавената настилка. Топката шипове мина на педя над него, после се върна, но той вече се беше превъртял като червей върху горещ котлон и опашката изкара само искри от паважа. Отдръпна се, готова за нов удар, а Коди видя, че Рик се беше изправил. Лицето му беше покрито с кръвта на Лапрадо.

— Бягай! — извика Коди. — Аз ще преведа Миранда отгатък реката.

Рик не отговори. Коди не можеше да му помогне с нищо повече. Миранда беше клекнала на стъпалата на църквата и викаше на брат си. Коди стана, прицели се в едно от очите и изстреля последните два куршума. При втория изстрел някаква сива течност бликна от горната част на черепа и чудовището изсъска остро и отстъпи назад.

Коди се затича към мотоциклета си на зигзаг, за да му попречи да го вземе на прицел. Пусна пистолета и яхна мотоциклета. Ключът беше на мястото си и той изкрещя: „Качвай се!“ на Миранда, като същевременно риташе стартера. Моторът изпърпори, изпука и не запали. Онова отново започна да приближава. Коди натисна с все сила стартера, но моторът даде аванс, запали и заглъхна, после отново заработи с глух тътнеж. Косата му настръхна. Инстинктивно усети, че опашката се бе вдигнала във въздуха. Погледна през рамо и видя, че черната глава с увисналите и пълни с игли челюсти се изпъваше напред към него. И тогава, неочаквано, отляво пробяга някаква фигура, която крещеше и размахваше ръце. Единият чифт очи се завъртя към

Рик. Единият от предните крака се вдигна и сребърните нокти замагнаха така бързо, че Рик едва успя да реагира. Отскочи силно назад и те минаха на косъм пред лицето му.

В това време Миранда се метна зад Коди и го хвана през кръста. Изпищя: „Бягай!“ на Рик, а Коди даде газ. Мотоциклетът се понесе към Рипъблика Роуд.

Рик стигна до тротоара на четири крака. Чу как онова се затътри към него, стържейки с нокти по бетоновата настилка. Изправи се и хукна на север, през един двор между две къщи. В тясното пространство между тях настъпа някакъв камък и левият му крак се подхлъзна, а глезенът се изви рязко и остра болка прониза костта му чак до ябълката. Той извика, стисна глезена си и падна по лице сред пясъка и бурените.

И двете къщи се разтресоха и заскърцаха. Дъските пращяха, от падащата мазилка се вдигаха облаци прах. Рик се обърна и видя тъмната сянка, която се опитваше да провере тяло в тясното пространство зад него. Напъните ѝ разклащаха и събаряха двете къщи из основи.

На осемдесет метра от него Коди и Миранда почти бяха прекосили моста, когато изведнъж от мрака пред тях изскочи някаква човешка фигура. Коди инстинктивно натисна спирачки и се опита да извие машината настрани, но нямаше достатъчно време. Мотоциклетът се заби във фигурата, Коди изгуби контрол над управлението му и двамата с Миранда излетяха от седалката. После мотоциклетът се трясна в страничната преграда на моста, рамката му се огъна с глух звук като при скъсване на струна на китара и предната гума изхвърча във въздуха. Коди падна върху натъртените си ребра с такава сила, че се хързулна на няколко метра и се ожули до кръв.

Остана да лежи, превит на две, като се мъчеше да си поеме дъх. Този път съдбата ми показва среден пръст — помисли си. О, не, сигурно е бил Беззъбия — реши той. Проклетият индианец... просто се е качил на моста, за да ни понашляпа.

Миранда. Какво се бе случило с Миранда?

Опита се да седне. Не му достигнаха силите. Лявата ръка ужасно го болеше и си помисли, че може да е счупена. Но все пак можеше да движи пръстите, което беше добър признак. Ребрата му сякаш бяха бръснарски ножчета — едно или две бяха счупени, в това беше

сигурен. Искаше му се да заспи, просто да затвори очи и да зареже всичко, но Миранда беше някъде наблизо, а също и онова, в което се бяха сблъскали. Голям покровител и защитник се оказах, няма що — помисли си. Не струвам и пукната пара. Май старецът ще се окаже прав в края на краищата.

Замириса му на бензин. Резервоарът сигурно беше спукан. След около две секунди се чу лек взрив и се появи трепкащо оранжево сияние. Парчета от хондата започнаха да се търкалят край него и надолу към дерето на реката. Той се изправи на колене. Едва дишаше от болка. Миранда лежеше по гръб на около два метра от него, с разперени като на счупена кукла ръце и крака. Довлече се до нея пълзешком. От сцепената ѝ долна устна течеше кръв и отстрани на лицето имаше синина, но дишаше и когато произнесе името ѝ, клепачите ѝ трепнаха. Опита се да подхване главата ѝ, но пръстите му напипаха някаква подутина на черепа и реши, че ще е по-добре да не я мести.

Коди чу стъпки — два ботуша, единият тропаше, другият се тътрюзеше.

Видя, че над тях, откъм страната на Бордъртаун, надвисна някаква тъмна сянка. Струйки бензин се стичаха от смачкания мотоциклет и горяха върху моста, но фигурата продължаваше да върви и през огъня. Беше прегърбена, имаше опашка с шипове и като дойде по-наблизо, Коди видя иглите в злобно ухилената уста.

Половината от главата на Съни Крауфийлд беше хлътнала навътре. Нещо подобно на гной бе изтекло през празната очна ябълка и на бузата имаше ален отпечатък от мотоциклетна гума. Тялото се тресеше и провлачваше единия крак. Съни прекоси огнените потоци и краищата на джинсите му запушиха и се подпалиха. Злобната усмивка не слизаше от лицето му.

Коди се приведе над Миранда. Потърси бухалката си с пирони, но тя беше изчезнала. Стъпките секнаха. Силуетът на прегърбеното тяло с бодливата опашка се очертаваше на светлината от пламналия мотоциклет. Коди понечи да се надигне. Свършено беше с него, това му бе съвсем ясно, но може би щеше да успее да забие пръсти в единственото му око и да го изтръгне. Остра болка го прониза в ребрата. Дъхът му секна и хъхрейки, той се строполи на една страна.

Стингър стигна до Миранда. Надвеси се над нея и се втренчи. Посегна с метални нокти към лицето ѝ.

Коди нямаше сили и не можеше да измисли как да действа. Очите му се напълниха със сълзи. Знаеше, че онова всеки момент ще смачка главата на Миранда и че има само един начин да я спаси. Думите се отрониха от устата му, преди да има време да размисли:

— Знаем, кого търсиш.

Онова извърна глава, но ръката остана върху лицето ни Миранда. Тя изстена, но добре поне, че все още беше в безсъзнание. Стингър сграбчи косата ѝ с другата си ръка.

— Приемникът? — В гърлото му хъхреше някаква течност — Къде е тя?

— Аз... не мога... — Коди усети, че ще припадне. Не искаше да каже и сълзите пареха в очите му, но видя как пръстите се стегнаха върху лицето на Миранда.

— Ще ми кажеш, иначе ще откъсна главата на тази хлебарка.

Проснат на земята между двете къщи на Първа улица, Рик се напрегна и започна да пълзи. Чудовището не можеше да провере тяло, нито пък да го достигне с някой от крайниците си. Чу се трясък като при земетръс. Разхвърчаха се дъски и той разбра, че онова правеше къщите на трески с опашката си. Изправи се с мъка и закуцука на здравия си крак. Плочи от покривите и цели греди хвърчаха наоколо като снаряди. Пред него се изправяше висока до гърди телена мрежа, а от другата страна беше дерето на реката. Видя пожара на моста, но нямаше време да се замисли какво гори. Покатери се през оградата, плъзна се по червената пръст на брега и се озова в калната и плитка вода. Откъм Бордъртаун се чуваше как къщите трещят и се разпадат. След още две минути чудовището щеше да си проправи път и да връхлети към реката. Рик се надигна и пренебрегвайки болката в подутия си глезен, започна да се катери по отсрещния бряг, където се виждаха задните дворове на сградите по Коубър Роуд.

На моста, едва на петдесет метра от Рик, Коди Локет разбра, че неговият късмет — а вероятно и този на Дофин — беше проигран.



Стингър щеше да разруши града и всичко в него, започвайки с Миранда. Но Крепостта беше защитена от Стингър не само защото основите ѝ бяха на здрава скала и имаше блиндирани прозорци, а заради електрическата светлина. Даже и да знаеше къде е Дофин, нямаше как да я достигне. Коди седна и се усмихна мрачно.

— Тя е там, горе — каза той и посочи към светлото петно. Видя, че сянка на ужас премина по обезобразеното лице. — Светличко е, нали? По-добре си вземи слънчевите очила, гаднярче.

Стингър пусна Миранда. Стисна с две ръце гърлото на Коди, а опашката му се извиси над главата на момчето.

— Няма да ми трябва слънчеви очила — изхъхри той и долепи лице до неговото. — Ще си изкарам печалбата, като взема някоя и друга жива хлебарка на едно малко пътешествие. Всеки момент ще открия капсулата ѝ. Ако не иска да дойде с мен, няма нищо, нека си изгние в тази дупка. ЯСНО?

Коди не отговори. Дъхът на онова вонеше на изгоряла пластмаса. После то го пусна, хвана го с една ръка през кръста и го повдигна във въздуха като перце. Болката в гърдния му кош беше толкова ужасна, че Коди се обля в студена пот. Стингър повдигна Миранда с другата си ръка. Коди опита да се освободи, но болката и усилието му дойдоха твърде много и той изпадна в несвяст.

Стингър хвана двете тела под мишници и продължи по моста към Пъкъл, влачейки повредения си крак. После влезе в една небесносиня къща близо до кръстовището на Рипъблика Роуд и Коубър Роуд. Всекидневната нямаше под и Стингър скочи с товара си в тъмната бездна.

## 50. ВИСОКАТА ПОЗИЦИЯ

В „Дамгосващо желязо“ Ед Ванс и Селесте Престън пиеха вече трета бутилка бира и чакаха свършека на света, когато чуха свистене на гуми и шум от коли, които завиваха по „Травис“. През последните петнайсет минути подът в заведението се бе разтрисал няколко пъти, а една купчина чинии в кухнята бе паднала с такъв трясък, че без малко да изкара акъла на Сю Мълинакс. Старците, които седяха в дъното, бяха побягнали, но Ванс не се помръдна от мястото си, защото знаеше, че няма къде да избяга.

Сега обаче му се стори, че цяла колона от коли се отправя на север по „Травис“. Дори му се счу, че се блъскаха от време на време — толкова много бързаха. Ванс слезе от табуретката пред бара и излезе на улицата. Виждаше фаровете и задните светлини на всякакви превозни средства, които бучаха по „Селесте“ и завиваха по „Травис“. Някои заобикаляха през дворовете и вдигаха още повече прах в и без това задимения въздух. Приличаше на масово изселване, но къде, по дяволите, се бяха запътили? Едва различаваше мъжделивата светлина на Крепостта на ренегатите. Предположи, че тя привличаше всички тези коли, които фучаха с максимална скорост, сякаш самият дявол щеше всеки момент да захапе броните им.

Разбра, че Селесте го беше последвала навън.

— Май ще трябва да ида там горе и да разбера какво става — каза ѝ той. — Струва ми се, че там и ти ще бъдеш в безопасност.

— Аз се измитам оттук. — Селесте все още стискаше бутилката с останала на дъното бира. Бръкна в джоба си за ключовете на кадилака. — Най-доброто на голямата ми стара къща е, че има дяволски здраво мазе.

Тя заобиколи колата и отключи вратата на шофьора, но се поспря, преди да седне зад волана.

— Мазето е много голямо. Има място дори за такъв дебел негодник като теб.

Предложението звучеше примамливо. Може би от изпитата бира или пък благодарение на оскъдната светлина, но Ванс си помисли в този миг, че Селесте Престън беше... е... почти хубава.

Искаше му се да отиде. Страшно му се искаше. Но този път чудовищата от Кортес парк нямаше да спечелят.

— Смятам да остана тук.

— Твоя работа, но ми се струва, че си гледал „По пладне“ твърде много пъти.

— Може би. — Той отвори вратата на патрулната кола. — Пази се.

— Дадено, колега.

Селесте седна в кадилака и мушна ключа на запалването.

Ванс чу шум като при чупене на грънци. Улица „Селесте“ се надигна като бавна вълна и бетонът ѝ се напука. Някои части от нея пропаднаха, а от дупките започнаха да се измъкват човешки фигури. Ванс преглътна шумно и без малко да се задави.

Нещо изскочи изпод кадилака на Селесте и тя се озова лице в лице със сбръчкана едра мексиканка. Жената посегна през отворения прозорец и хвана китката ѝ. Тя се вгледа втрещена в кафявата ръка с метални назъбени нокти, които се впираха в плътта ѝ. Само за части от секундата трябваше да реши — дали да пици, или да действа.

Грабна бирената бутилка и я разби в лицето на съществото. От разрязаната буза плисна някаква сива течност. После започна да пици и се дръпна рязко. Парчета месо се откъснаха от ръката ѝ. Онова отново посегна към нея, но Селесте вече се измъкваше от дясната врата. Ноктите раздраха облегалката на шофьорското място.

Селесте се строполи на тротоара. Съществото пъргаво скочи върху капака и тъкмо се канеше да се хвърли отгоре ѝ, когато Ванс го простреля в главата от упор с уинчестъра от патрулната кола.

Куршумът премина през черепа и натроши предното стъкло. Ванс бе предизвикал интереса на съществото и изцяло бе приковал вниманието му върху себе си. Вторият куршум попадна точно между очите, третият откачи долната му челюст и пръсна счупени игли наоколо. Съществото издаде нещо подобно на писък, скочи от капака и се приведе. Гърбът му се пръсна и освободи опашката на скорпион. Краката и ръцете се удължиха и покриха с черни люспи и преди Ванс

да успее да стреля отново, онова нещо започна да рови и драска и потъна в една от дупките на улицата.

Някакво друго изгърбено и неудачно човешко подобие се втурна през дима към Ванс. Преди да почне да стреля, той успя да види само, че мокрото от слуз лице беше на Джил Локридж. Един куршум рикошира в паважа, но следващият се заби в тялото и съществото се олюля. Тогава Ванс го простреля в челото. Опашката на онова се стовари върху предницата на кадилака и изкриви решетката на радиатора, но то отстъпи назад и се оттегли.

Във въздуха се носеше неприятно остра сладникава миризма. Ванс видя и други фигури в мъглата и изтича до колата да зареди пушката отново. Останалите два пълнителя с по шест патрона натъпка в джоба си. Пред него се изправи трето човешко подобие. Ванс стреля два пъти. Не разбра дали го улучи и къде, но странното съчетание между скорпион и тъмнокос мъж изсъска и се отдалечи.

— Хайде де! — изкрещя Ванс, шарейки с очи. Сърцето му щеше да се пръсне. — Това е ТЕКСАС, копелета такива! Ще ви надупчим задниците!

Повече никое от съществата не го нападна. Имаше поне пет-шест, които наизскачаха от дупките като скорпиони от разровено гнездо. Всички се втурнаха към улица „Травис“.

О, боже, Стингър е разбрал къде е Дофин — помисли си Ванс.

Последва оглушителен трясък от падащи тухли. Погледна надясно и видя облаци прах и дим, които се завихряха около някаква дълга като локомотив фигура, минаваща по „Селесте“. Зърна някаква огромна опашка с шипове, която замахна наляво-надясно и магазините по улицата се сринаха като ударени от топуза на някой кран за разрушаване на стари сгради. Чудовището помете с опашка металната ограда на автомобилното гробище на Мак Кейд, удари една кола и я катурна на една страна. После започна да се катери по колите като хлебарка, която пълзи по трохи, а опашката продължи да ги мачка с удари, от които хвърчаха искри. Някаква камионетка хлътна в една пукнатина и потъна под улицата. Чудовището се озова сред колите и продължи бясно да размахва опашка. Чу се глух звук и огнените езици на запален резервоар с бензин позволиха на Ванс и Селесте да видят тялото с осем крака и главата, която странно съчетаваше черти на кон и скорпион. Онова нахвърли коли във всички посоки и от спуканите им

бензинови резервоари избухнаха нови пожари. После продължи напред, през сърцето на Пъкъл.

Ванс хвана Селесте за кървящата ръка и я издърпа навън. Сю Мълинакс стоеше на вратата на заведението с пребледняло лице и наблюдаваше действията на приближаващото се чудовище. Ванс видя, че то щеше да връхлети върху им само след секунди, а опашката му сриваше до основи всичко от двете страни на улицата.

— Влез вътре! — изкрещя ѝ той.

Сю отстъпи назад, а Ванс успя да дръпне и Селесте вътре. Сю се изкатери по бара и се сви на пода до хладилника. Откъм улицата се чу срутването на някаква стена. Ванс пусна пушката, повдигна Селесте и я бутна зад бара. Тъкмо беше прекрачил плота, когато предната стена на „Дамгосващо желязо“ избухна и наоколо се разхвърчаха камъни и мазилка. Патрулната кола влетя вътре, мачкайки маси и столове по пътя си. Три големи като юмрук камъка цапардосаха Ванс в рамото и ребрата и той се катурна зад бара като кегла при боулинг.

Покривът хлътна. Въздухът побеля от прах. Локвичките газ около счупените лампи пламнаха. „Дамгосващо желязо“ зейна отпред като пещера. Вън чудовището зави надясно и помете с опашка предната фасада на Дома за красота. После запълзя на север през руините на „Травис“. Поне пет от по-дребните същества изскочиха от дупките си и го последваха като хиени.

В къщата на Хамънд Скутър щеше да се пръсне от лай. Сардж лежеше на пода на кабинета, скрил с ръце главата си. Цялото му тяло се тресеше. Преди минута нещо беше ударило стената откъм улица „Селесте“ и къщата се беше разтърсила из основи. Бяха се разхвърчали стъкла и мазилка. Сардж седна на пода. Ноздрите му бяха задръстени от прах. Очите му бяха разширени и безжизнени при спомена за връхлитащия артилерийски обстрел. Скутър седеше до него и продължаваше да лае яростно.

— Шт! — дрезгаво изхриптя Сардж. — Шт, Скутър!

Добрят му приятел се подчини.

Сардж се изправи. Подът беше хлътнал. Преди десет минути беше ходил в кухнята да потърси нещо за ядене в хладилника и беше намерил кутийка кибрит. Сега запали една клечка и тръгна след светлината ѝ към предната врата.

Такава вече нямаше. По-голямата част от предната стена също беше изчезнала. Противотанково оръдие, помисли Сардж. Видя пожарите в двора на Кейд. Както и нещо друго, което се придвижваше през дима и пламъците. Танк „Тигър“ — помисли си той. — Не, не. Два или три тигъра. А може би повече. Не чуваше обаче грохот от вериги и това нещо не се движеше тежко като машина. Излъчваше някаква страховита жизненост.

Улица „Селесте“ беше като изтърбушена. Сардж видя и други фигури, на ръст човешки, но изгърбени и забързани като мравки, които събират храна.

Клечката го опари по пръстите. Той я изгаси и я пусна, после отстъпи назад. Запали нова, защото мракът имаше хищни нокти. Скутър се въртеше в краката му и скимтеше нервно. Къщата вече не беше безопасно място — лежеше като отворена рана и всеки миг тези същества от улицата можеха да нахълтат вътре. Сардж не смееше да я напусне. Знаеше също, че двамата със Скутър не бива да стоят така на открито, затова отстъпи назад към коридора. От лявата му страна имаше врата. Отвори я и видя, че беше на килер, пълен с кутии, прахосмукачка и разни други вехтории. Беше прекалено тясно за него и Скутър. Клечката угасна и той запали трета. Обхващаше го паника. Спомни си лицето на един капитан, който казваше: „Винаги заемай висока позиция.“ Той погледна нагоре, вдигна клечката и намери онова, което търсеше.

На тавана в коридора имаше малък вдлъбнат квадрат и връв, която висеше около една педя. Сардж се пресегна, стигна връвта и я дръпна. Квадратът се отвори и от него се спусна сгъваема метална стълбичка. Малко таванско помещение, също като в неговата къща. Висока позиция — помисли си Сардж.

— Хайде, Скутър! — каза и кучето изприпка по стълбата.

Сардж го последва. Горест беше малко по-широко, отколкото на тавана на неговата къща, но все пак мястото стигаше само колкото да легне по корем. Успя да се обърне и да издърпа стълбичката. Вратичката на тавана щракна.

Клечката угасна и той остана да лежи в мрака. Миришеше на дим и прах, но се дишаше, общо взето, нормално. Скутър се сгуши до него.

— Никой няма да ни намери тук — прошепна Сардж. — Никой.

Той драсна още една клечка кибрит и я вдигна да огледа мястото.

Беше легнал на някакво парче розов стиропор, а наоколо бяха натъпкани множество картонени кутии. На края на стиропора се виждаше счупена лампа, а съвсем близо до него се беше търкулнало нещо, което приличаше на спален чувал. Стиропорът вече бе започнал да му убива и той хвана спалния чувал и го придърпа към себе си, за да легне на него. Разпъна го, но вътре имаше някаква бучка. Нещо кръгло като бейзболна топка.

Бръкна вътре и напипа хладно топче.

Клечката кибрит угасна.

## 51. НАПАДЕНИЕТО

Дофин видя червения пламък на взривовете в центъра на Пъкъл и разбра, че бе настъпил часът на изпитанието.

Хората оставяха разхвърляни по паркинга коли и камиони и панически бягаха към сградата, търсейки прикритие. Гънистън излезе да види какво става. Джеси, Том и Роудс останаха с Дофин. Тя крачеше напред-назад пред прозореца като отчаяно животно в тясна клетка.

— Искам си дъщерята — спря я Джеси. — Къде е тя?

— На сигурно място. В моята капсула.

Джеси пристъпи напред и се осмели да хване Дофин за раменете. Извънземното същество погледна жената в очите.

— Питам те къде е тя. Ще трябва да ми кажеш точното място.

Дофин хвърли поглед към останалите. Всички я гледаха напрегнато и тя разбра, че беше настъпил моментът да им каже.

— Капсулата ми е във вашата къща. Мушнах я през вратата на последния стаж.

— Какъв последен етаж? — попита Том. — Та ние и втори нямаме.

— Грешите. Сложих капсулата на последния етаж на къщата ви.

— Претърсихме мястото сантиметър по сантиметър — каза Роудс. — Сферата я нямаше там.

Джеси внимателно се взря в лицето на детето и си спомни зрънцата розов стиропор в кестенявата коса.

— Търсихме навсякъде, където смятахме, че може да достигне. Но проверихме ли на тавана?

— Тавана ли? Това е невъзможно! — погледна я изненадано Роудс. — Тя дори не можеше да ходи, когато я намерихме! Как изобщо би могла да стигне до тавана?

— Когато те намерихме, вече се беше научила да ходиш, нали? — Джеси беше проумяла какво се бе случило.

— Да. Правех актьорска игра, като по телевизията. — Като видя, че не я разбраха, Дофин продължи: — Преструвах се, защото не исках



да търсите на последния стаж.

— Сама не би могла да стигнеш капака за тавана — каза Джеси.  
— На какво се качи?

— На един уред за поставяне на тялото — отговори Дофин. Осъзна, че преводът не беше точен и се поправи: — На един стол. След това го върнах на същото място, където беше преди това.

Джеси си спомни как малкото момиченце беше придърпало стола до прозореца и се беше качило, за да притисне длани в стъклото. И през ум не ѝ беше минало, че Дофин може да е използвала стол и преди — за да стигне до капака за тавана. Тя погледна през прозореца към огньовете. Бяха стигнали вече до улица „Селесте“, много близо до тяхната къща.

— Защо си сигурна, че Стиви е на безопасно място?

— Капсулата ми е... как се казва... не-раз-ру-ши-ма. Нищо не е в състояние да я отвори. Даже и напреднала технология като тази на Стингър.

Две минути преди това Дофин бе усетила хладния повей на търсеция лъч. Значи той правеше пълно завъртане за четиристотин и осемдесет земни секунди.

— Колко е часът? — попита тя Том.

— Три и осемнайсет.

Дофин кимна. Търсецият лъч щеше да се появи отново след триста и шейсет секунди. Започна да отброява мислено, като използваше земни математически правила.

— Стингър се опитва да намери капсулата с електронен лъч от кораба си. Лъчът е задействан още в момента на приземяването. Той се охранва от апарат, който е изчислил размерите и плътността на капсулата, но тя е снабдена със защитен механизъм, който го отблъсква.

— Значи Стингър няма да може да я намери, така ли? — попита Джеси.

— Още не е успял. Но лъчът продължава да действа — каза Дофин и обърна поглед към пожарите отвън. Знаеше, че трябва да им каже останалото. — Лъчът е много мощен. Колкото по-дълго съм вън от капсулата, толкова повече отслабва защитният ѝ механизъм. — Тя срещна втренчения поглед на Джеси. — Не предполагах, че ще остана толкова време вън от нея.

— Искаш да кажеш, че има голяма вероятност Стингър да я намери на тавана? — каза Том.

— Мога да изчисля вероятността, ако желаете.

— Не, няма нужда. — Джеси не се интересуваше от точното число, защото очевидно пак щеше да бъде в полза на Стингър, както всичко останало.

Роудс отиде до прозореца. Искаше му се да подиша чист въздух. Последните няколко коли се натъпкаха на паркинга. Не беше сигурен дали иска да знае от кого бягаха тези хора. Обърна се към Дофин:

— Ти каза, че можеш да се измъкнеш оттук с кораба на Стингър. Обясни ми по-подробно.

— Бягала съм от „Скала седем“ два пъти преди това. И двата пъти бях преследвана от Стингър, и двата пъти бях хващана от него. Познавам системите на кораба и командните апарати. Познавам също и звездния коридор, по който да стигна до моята планета.

— Ако влезеш вътре, можеш ли да спреш силовото поле?

— Да. То се захранва от резервен източник на мощност. От него се захранват и... — В земния език не съществуваха думи, с които да опише точно системата за летене на пирамидата и тя избра най-близките по значение: — ... главните двигатели.

— Значи силовото поле трябва да се изключи, преди да се задействат двигателите? Колко време е нужно за това?

— Различно, в зависимост от това доколко е изтощен източникът. Приблизително от петнадесет до двадесет земни минути.

Полковникът изсумтя. Опитваше се да си избистри съзнанието, за да може да мисли по-добре.

— Слънцето ще изгрее след близо час и половина. Около силовото поле трябва да са се събрали няколкостотин души от щатската войска, от военновъздушните сили, както и много репортери. — Устните му се разтеглиха в лека усмивка. — Сигурно старият Бъкнър се разпорежда сега там. Обзалагам се, че направо са полудели да мислят как да попречат на вестникарските хрътки да снимат. Всичко обаче ще се появи във вестниците и по телевизията най-късно до дванайсет часа и нищо на света не е в състояние да им попречи да го направят. — Усмивката му полека угасна. — Ако премахнем силовото поле, ще имаме някакъв шанс да се измъкнем оттук със здрави кожи. — Той вдигна ръка и погледна сините отпечатъци от пръсти върху нея.

— Не всички обаче. Сега те моля да си помислиш много добре. Има ли някакъв начин да се влезе в този кораб?

— Да — отговори Дофин веднага. — През тунелите на Стингър.

— Имах предвид някакъв друг начин. — Самото споменаване на тези тунели предизвика спазъм в гърдите на Роудс. — Какво ще кажеш за портала, през който излезе онова летящо нещо? Има ли други входи за кораба?

— Не, само тунелите.

Роудс въздъхна шумно, също като спукана гума. Нямаше надежда. Нищо не можеше да го накара да влезе отново в тези тунели.

Гънистън се върна и доведе със себе си Зарра Алхамбра.

— Каж и на тях това, което каза на мен — подкани го той.

— Нещо излезе от улицата в Бордъртаун — обърна се Зарра към полковника. — Всички бяхме в църквата. Коди Локет и Рик го видяха и накараха всички да излязат от църквата и да тръгнат насам. Това е.

— Къде са сега Коди и Рик? — попита Том.

— Не знам. Всичко стана страшно бързо. Предполагам, че са тръгнали насам.

Дофин усети върху себе си лъча и кожата ѝ настръхна от хладината, която повя. Беше допуснала грешка от четири секунди в изчисленията си.

Вратата отново се отвори и вътре влезе Боби Клей Клемънс, който се бе качил да наблюдава от покрива заедно с Майк Фрекнър и още неколцина други ренегати. Той хвърли бърз поглед към кроталите в стаята. При други обстоятелства нямаше да се поколебае да ги нападне, задето навлизат в територията на ренегатите, но сега всичко беше забравено.

— Полковник! — извика Боби. — Там долу нещо се движи. — Той отиде до прозореца, а Роудс го последва.

Сред лабиринта от превозни средства долу видя две коли с все още запалени фарове. Отначало Роудс не можеше да различи нищо сред дима и пушека, но след малко успя да забележи отдясно нещо, което се движеше с голяма скорост. После отляво забеляза още една движеща се фигура. Появи се и трета, която се приведе ниско над земята, шмугна се под една кола и остана там. По улица „Травис“ се зададоха още. Той чу топуркането и стърженето на ноктите, когато тези неща се катереха по колите. Роудс потрепера — това му напомни

за кухнята във фермата, в която беше израснал. Когато веднъж влезе в нея и светна лампата, видя десетина хлебарки да се разбягват от тортата по случай рождения му ден.

На светлината от фаровете се мяркаха сенки с черни люспести гърбове. Една опашка с шипове замахна и строши един от фаровете. Друга се издигна, трепереца от усилието, строши един фар, след това още един. И много други. Долу, в тъмнината, съществата започнаха да се тълпят пред блока. Те удряха безразборно с опашки по колите, но не преминаваха очертаванията на паркинга.

— Стингър се страхува от електрическата светлина — каза Дофин, застанала до Роудс. — Боли го от нея.

— Може да е опасна за Стингър, но няма е вредна за всички тези същества?

— Всички те са Стингър — отговори Дофин. Очите ѝ следяха потръпващите опашки. Постепенно ударите им се превърнаха в ритмично чукане. — Той няма да влезе тук, докато светят тези лампи.

Том вече беше грабнал пушката си от масата. До нея стоеше пушката със сълзотворен газ, донесена от Роудс, а Гънистън не се беше разделял с четирийсет и пет калибровия си автоматичен пистолет. Роудс се обърна към Боби Клей Клемънс.

— Имате ли някакво оръжие тук?

— Арсеналът ни е в другата стая. — Боби ги заведе там и запали акумулаторната лампа на стената. Тя освети етажерки с най-различни неща: рязани бейзболни бухалки, няколко сачмени пушки, два месингови бокса.

— Това ли ви е всичкото оръжие?

— Нямаме повече. — Момчето вдигна рамене. — Не сме... никога не сме искали да убиваме. Тук има и още някои неща. — Той отиде до едно зелено шкафче за обувки и го отвори. Вътре бяха наредени инструменти — чук, две-три отвертки, няколко буркана със сортирани по големина пирони и разни други дреболии. Имаше само две неща, които според Роудс можеше да се използват: голям фенер с увеличително стъкло и фенерче — и двете с батерии. Той ги издърпа от купа с предмети и ги включи, за да провери батериите, фенерът светеше доста силно, но фенерчето беше почти изтощено. Роудс занесе фенера в другата стая, в случай че нещо — пази боже! — станеше със стенните лампи.

Ударите на опашките по метал кънтяха ритмично и без спиране. Този шум изнерви Том; той прекоси стаята, пхна пушката през прозореца и изстреля един патрон към една от тъмните фигури. Куршумът може би попадна в целта, но това не прекрати чуването.

— Пести си патроните! — каза му Роудс. — Стингър се опитва да ни подлуди.

Чуха се и други изстрели, от другите прозорци също стреляха. Куршумите изкарваха искри от бетона, но шумът не спираше. Човек можеше да помисли, че цяла армия марширува върху счупени стъкла.

Том тъкмо се канеше да изтегли пушката си, когато забеляза нещо отвън. Беше голяма сянка, която пресичаше паркинга и се приближаваше към тях. Не можеше да се види какво точно беше.

— Роудс! — извика той. — Погледни...

Чу се звук от мачкане на метал. В следващата секунда нещо като врата на кола се удари с трясък в стената на сградата. Едно стъкло, през три-четири прозореца вдясно от Том, се строши на парченца. Последва го залп от пушечни изстрели. Роудс се приближи до прозореца, успя да види само неясните очертания на нещо огромно и точно тогава купето на един смачкан червен мустанг се удари в стената на около три метра от тях и се плъзна надолу със стържещ вой. Каквото и да беше това същество, явно беше достатъчно силно да хвърли лека кола на десет-петнайсет метра.

— Залегнете всички! — извика Роудс на другите и сам се сниши под прозореца. Останалите го последваха веднага. Без да се усети какво прави, Джеси сграбчи малкото момиченце и го притегли плътно до себе си.

— Гъни! — извика Роудс. — Иди долу в коридора и накарай всички да се отдалечат от прозорците! — Гънистън веднага тръгна надолу. Роудс надникна през прозореца. Сянката се приближаваше, но не беше стигнала до осветеното от прожекторите място. Още нещо — този път май беше капак на багажник — полетя към тях и отскочи от един от прозорците на първия етаж. Звукът от удара отекна така, сякаш цялата сграда рухна. Колело на кола разби прозореца на един от съседните апартаменти. Някой извика от болка, когато се разпръснаха хвърчащите парчета стъкло. Тогава Дофин се отскубна от здравата прегръдка на Джеси.

Тя се втурна към прозореца и преди някой да може да я спре, грабна пушката от ръцете на Том и с мъка я постави на перваза. Още преди Роудс да пресегне към нея, Дофин беше сложила две малки пръстчета на спусъка и го натисна. Откатът на пушката я отхвърли назад и тя се просна по гръб на пода, но веднага стана и се опита да довлече пушката до прозореца. Очите ѝ светеха диво от ярост и мъка. Том сграбчи пушката, преди Дофин да я постави отново на перваза, и после хвана здраво детето и го издърпа от прозореца. Точно тогава стената пред тях експлодира.

Роудс видя как опашката на съществото се озова вътре и стаята сред дъжд от мазилка и отломъци. Около Джеси, Зарра и Боби Клей се посипаха бетонови парчета и Том прикри Дофин с тяло. Опашката отново се стрелна и направи дупка, голяма колкото вана за баня. Роудс погледна през прозореца и успя да зърне ужасната глава на съществото, което бягаше назад от светлината. При отстъплението си то още веднъж шибна с опашката и шиповете му със стържещ вой одраскаха стената.

Дофин се изскубна от Том. Кожата ѝ беше наелектризирана като на електрическа змиорка. Тя скочи на перваза на прозореца. Роудс помисли, че ще се хвърли и я хвана за ръката. През тялото му премина електрически заряд, от който зъбите му затракаха, но въпреки това не я пускаше.

— Не! — извика той, като се опитваше да я задържи. Дофин се мяташе като заловено животно.

Усилията ѝ бяха насочени към една цел: да излезе от тази кутия и да отведе Стингър далеч от хората, хванати в нея като в капан. Изведнъж видя огромната сянка да приближава през пушека. Бялата светлина се разля върху главата на съществото и се отрази в иглите в продълговата му челюст. Две от очите му се насочиха към нея, докато други две се обърнаха към друг прозорец и за момент Дофин помисли, че видя лицето си, отразено в тесните черни зеници. Не можеше да каже дали тези очи я разпознаха. Бяха студени и безизразни като дълбините на космоса. Стингър продължи да крачи напред, вдигнал зад себе си смъртоносната опашка като огромна въпросителна. Пълният блясък на електрическата светлина падна върху главата на съществото. Чу се съскащ звук, който напомни на Роудс за парче бекон върху скара. Той видя как очите на Стингър се покриха с мехури, които

протекоха в местата, където светлината ги докосна. Опашката му изплющя напред. Роудс успя да издърпа Дофин от прозореца и се хвърли с нея на пода. Шиповете на опашката пробиха стената на съседния апартамент и оттам се разнесоха викове и писъци. Целият втори етаж се разтресе.

Стаята се изпълни с прах от тухли и мазилка. Роудс се надигна от земята и надникна навън, но съществото вече се бе оттеглило от светлината. В паркинга опашките на другите същества на Стингър продължаваха ритмично да удрят по колите. Дофин лежеше на една страна и дишаше тежко. Знаеше, че Стингър се опитва да изпотроши лампите. Изведнъж една мисъл я разтърси, като че ли някой я удари: търсещият лъч трябваше да мине преди дванайсет секунди. Тя не беше спирала да ги отброява мислено. Къде беше лъчът? Ако се е изключил...

Не искаше даже да си помисли какво означава това.

— Чакайте — каза Роудс, — това нещо се връща.

И посегна към пушката на Том.

В тъмнината на тавана у Хамънд Скутър започна да ръмжи. Сардж запали още една кибритена клечка и я приближи до сферата, която държеше в другата си ръка. Не видя нищо в нея, но когато я разтърси, чу слаб звук като от плискане на течност. Това топче беше странно хладно, сякаш току-що бе извадено от хладилник. Сардж го притисна към бузите си, после към челото си като бучка лед. Скутър изскочи от спалния чувал и нервно залая. Сардж му каза:

— Не се притеснявай. Старият Сардж ще се погрижи за...

Къщата се разтърси, някъде отдолу се разнесе звук от разцепващо се дърво.

— ... за теб — бързо завърши той.

Чу се трясък от падащи или хвърлени мебели, след това настъпи тишина. Скутър скимтеше и се притискаше към Сардж и той го прегърна. Кибритената клечка изгасна, но Сардж не се реши да запали нова — стъргането по кутията щеше да се чуе много силно.

Тишината беше нарушена от стъпки, които тръгнаха по коридора. Спряха се точно под капандурата на тавана.

Тя рязко се отвори.

Сардж изпълзя встрани от нея, стискайки сферата в ръце.

— Слез долу — каза мъжки глас. — Вземи капсулата със себе си. Сардж не помръдна. Скутър изръмжа леко.

— Ако имаш кибрит или фенерче, хвърли го тук долу. — Последва пауза, изпълнена с нетърпение. — Не искаш да ме хване амокът, нали?

Гласът говореше с тексаски акцент, но нещо не беше съвсем наред. Думите бяха придружени от тракане, сякаш в гърлото му имаше гнездо на кротали. След това се чу и друг звук — ниско стенание на агонизиращо куче.

Сардж хвърли долу кибрита. Една ръка се протегна, улови кутийката и я смачка.

— Сега слез и ти заедно с капсулата.

Не разбираше какво има предвид мъжът под „капсула“, но прошепна с разтреперан глас на Скутър:

— Ще трябва да слезем долу. Няма как да се измъкнем. — Той се плъзна към капандурата. Скутър го последва.

В коридора стоеше някаква мъжка фигура. Когато Сардж стигна до последното стъпало, една ръка толкова бързо сграбчи сферата от него, че той едва след няколко секунди усети болката и лепнещата кръв по пръстите си. „Това приятелче има много остри нокти — помисли си той. — Одра ме до кръв.“ Видя как мъжът вдигна сферата пред лицето си. На гърдите му, там, където не би трябвало да има нищо друго освен кожа и риза, се гърчеше нещо.

— Намерих те — прошепна мъжът.

От начина, по който произнесе думите по гърба на Сардж полазиха тръпки.

Ръката постави сферата в гърчещата се маса на гърдите. Чу се тракане на нокти и сферата беше приета вътре.

След това ръката на мъжа — влажна и слузеста като корем на стоножка — се обви около Сардж и го повдигна от пода, изкарвайки въздуха от гърдите му. Той беше твърде замаян, за да се съпротивлява. Преди да разбере какво става, мъжът тръгна с широки крачки към зеещата в пода на кабинета дупка. Сардж се опита да повика Скутър, но не можа да каже нищо. В следващия момент мъжът скочи в дупката и двамата заедно започнаха да падат. Сардж се подмокри.



Краката на мъжа посрещнаха пода като амортизьори, но Сардж усети ударът да преминава през цялото му тяло. Чувстваше главата си като чувал, пълен с натрошени стъкла. Скутър изскимтя леко. Мъжът започна да криволичи в мрака и да шляпа с ботуши в слузта, отнасяйки Сардж със себе си.

## 52. ПАЗАРЛЪКЪТ

Опашката на съществото проби стената на стаята, в която Кърт Локет и още четирима души се бяха прилепили до пода. Разлетяха се тухли. Една от тях удари стенната лампа до вратата и я направи на парчета. Светлината угасна. От съседната стая се чу изстрел от пушка. Опашката се изви над Кърт и се измъкна навън сред облак от прах. Кърт изпъзля на четири крака и колкото може по-бързо в коридора.

Тук беше претъпкано. Десетки хора от Пъкъл и Бордъртаун бяха клекнали плътно един до друг, толкова плътно, че изглеждаха като споени. По коридора се носеха димни талази, бебета плачеха, а заедно с тях — и възрастните мъже. Самият Кърт чувстваше, че ей-сегичка ще заплаче. Беше дошъл тук да намери Коди, но момчето било излязло. Така му каза един от ренегатите. Кърт беше останал да го почака и ето, настана този ад. Той изпъзля далеч от вратата, като прибави още една стена между себе си и този голям мръсник с шипестата опашка. Някой бърбореше на мексикански точно до дясното му ухо. Телата се поотместиха и му направиха място.

Подът се повдигна. Изпадаха още тухли, писъците се усилиха. Една старица до него хлипаше. Внезапно ръцете ѝ се плъзнаха по ръката му и се вплетоха в пръстите му. Той я погледна — очите ѝ бяха замъглени от катаракт. Тя продължаваше да се люлее назад-напред, а мъжът до нея я обгърна с ръце.

Погледите на Кърт и Ксавиер Мендоза се срещнаха.

— Къде е Коди? — попита Мендоза.

— Още е някъде навън.

Старицата започна да говори бързо на испански като обезумяла, а Мендоза се стараяше да я успокои. Палома Джурадо се опитваше отчаяно да разбере какво беше станало с Рик и Миранда, но Мендоза знаеше единствено, че двамата не бяха стигнали още до сградата.

Кърт съзря дебелата фигура на Стан Фрейзиър, притисната до стената недалеч от мястото, където стоеше той. Мъжът се потеше

обилно, а в ръцете си държеше лъскав пистолет. Когато сградата отново се разтресе, Кърт пропъзля до съседа си.

— Фрейзиър! Това нещо използваш ли го?

Фрейзиър се помъчи да си поеме въздух. Лицето му беше бяло от страх.

— Нямах нищо против аз да го използвам, нали? — каза Кърт и изтръгна пистолета от дебелиите му като салами ръце. След това се обърна и пролази по корем в стаята, от която бе излязъл преди малко. На стената й зееха две дупки, големи колкото колела на лека кола. Приклекна близо до счупения прозорец, дръпна назад ударника на колта и зачака този таран на крака да се покаже отново от дима. Би дал лявата си ръка за глътка „Кентъки Джент“, но копнежът не можа да го завладее, защото огромната сянка на съществото отново излезе от дима и се затича към тях. Опашката му изсвистя и удари стената някъде отдясно на Кърт. Посипа се дъжд от тухли. Кърт започна да стреля. Чу два от куршумите да рикошират от бронята, но следващите два сигурно попаднаха в по-мека тъкан, защото се чу приятен глух звук от потъването им в тялото на чудовището. То завъртя опашка към него, но тя мина край прозореца и удари стената на съседната стая. Подът се разтресе, като че ли бе избухнала бомба. Кърт изстреля последните два патрона и видя как от огромния крак на съществото започна да пръска сива течност. То отстъпи назад в тъмнината, откъдето се чу хрущане от смачкан метал.

— Дръж.

Кърт се огледа. Мендоза беше оставил Палома Джурадо при жена си и чичо си и беше се промъкнал в стаята. В дланта, протегнатата към него, имаше още четири куршума.

— Намерих ги в джоба му — каза Мендоза. — Може да ти потрябват.

— Наистина може да ми потрябват. — Кърт бързо изхвърли празните гилзи и презареди. Ръцете му трепереха. — Гадна нощ, а?

— Si. — Мендоза изсумтя и си позволи да се усмихне мрачно. — Изглеждаш, сякаш те е газил слон.

— Точно така се чувствам. — На върха на носа му беше увиснала капчица пот. — Имах едно доста неприятно преживяване на шосето, като идвах насам. Случайно да имаш цигари?

— Не, съжалявам.

— Тук някъде трябва да има нещо за пушене. — Той щракна барабана на пистолета на място и го завъртя така, че да има готов патрон под ударника. — Да си виждал моя син днес?

— Беше в Бордъртаун преди около двацет минути. Тогава го видях за последен път.

— Той ще се оправи. Яко момче е. Като баща си. — Кърт се изсмя хрипливо. Мендоза се обърна и запълзя обратно при семейството си, но Кърт го спря: — Чакай! Искам да ти кажа нещо и мисля, че сега му е времето. Коди май те смята за свестен човек. Той за много неща е глупак, но при преценката на хората не бърка. Трябва да си бил доста добър към него. Струва ми се, че трябва да ти благодарят за това.

— Той е добро момче — каза Мендоза. Беше му трудно да гледа във воднистите като на болно куче очи на Кърт. — От него ще стане по-добър мъж.

— По-добър от мен, искаш да кажеш.

Този път Мендоза срещна втренчения поглед на Кърт.

— Si — каза той. — Точно това исках да кажа.

— Изобщо не ме интересува какво мислиш за мен. Държал си се добре с моето момче и аз ти благодарят. Това е всичко. — И Кърт обърна гръб на Мендоза.

Мендоза почувства как стомахът му се сви на топка от гняв. Не можеше да разбере с какво право Кърт наричаше Коди „моето момче“. Знаеше, че го използва само за чистене на къщата и да му носи пари за цигари и нищо повече. Е, той нямаше да се промени.

— Моля, няма защо — каза Мендоза през зъби и се върна при жена си и чичо си.

Само едно нещо забрави да каже мексиканецът — помисли си Кърт: Коди ще стане по-добър от него, ако все още е жив. Никой не можеше да каже какво е онова, което обикаляше отвън сред прах и дим. Никой не знаеше къде е Коди. Защо това проклето момче бе отишло до Бордъртаун? Никога няма да разбере какво е търсил там — си каза Кърт. Но едно нещо бе сигурно. Че щеше да му скъса задника от бой...

Не, няма да го направиш!

Кърт се наведе. Дългоопашатите проклетници отвън още думкаха по колите с опашките си, сякаш знаеха, че това тормози хората

в сградата. Той започна да натиска спусъка, но поразмисли и реши, че трябва да пести куршумите. Чувстваше се странно — главата му беше бистра и с тялото му всичко беше наред. Раните му още кървяха и го боляха много, но той понасяше болката. Не беше уплашен — е, поне не беше вцепенен от страх. Може би защото с него беше Трежър. Ако момчето се появеше... не, когато момчето дойде, Кърт щеше да... Не знаеше точно какво щеше да направи, но нямаше да се отнася жестоко с него. Може би щеше да му каже колко хубава беше закачалката за вратовръзки и че се надява да направи и други неща като нея. Щеше да му го каже съвсем сериозно. Даже би могъл да се опита и от пиячката да се откаже. Това щеше да бъде трудна работа, но... имаше още много лоши неща, които стояха между двамата. Трябваше да се чистят едно по едно.

Някой го докосна по рамото и той се извъртя мигновено и опря дулото на пистолета до лицето на един млад мъж.

— Кво правиш бе? Защо, по дяволите, се промъкваш така зад мен?

— Полковник Роудс каза, че всички трябва да се отдръпнат от прозорците — каза Гънистън и отклони пистолета от лицето си.

— Твърде късно. Тук прозорците са потрошени.

— Въпреки това по-добре се отдръпнете и стойте в коридора. — Гънистън започна да пълзи към другата стая.

— Ей, чакай! — Чак сега мозъкът на Кърт щракна и в него влезе името на полковника. — Кой каза? Полковник Роудс ли? — Когато Гънистън кимна, Кърт рече: — Трябва да му предам съобщение. Къде е той?

— През шест врати нагоре по коридора.

Кърт изпълзя навън, мина покрай Фрейзиър, изправи се и закрачи по коридора, без да настъпи нито един от залегналите там седем-осем човека. Преброи пет врати и влезе, без да чука, в шестата, на която беше изписано с червен спрей „Щаб“ и „Почукайте, преди да влезете“. Вътре на пода бяха залегнали две момчета, които Кърт познаваше като приятели на Коди, ветеринарката, съпругът ѝ и малката ѝ дъщеря. До прозореца беше коленичил мъж с къса черна коса. Той имаше пушка, която насочи към Кърт, когато се отвори вратата.

Кърт вдигна ръце.

— Ти ли си полковник Роудс?

— Аз съм. Постави пистолета на масата.

Кърт изпълни заповедта — Роудс не приличаше на човек, с когото може да се спори. Очите му бяха потънали в тъмни дупки, а лицето му беше подутото и цялото нарязано от стъкла.

— Казвам се Кърт Локет. Мога ли да си сваля ръцете?

Роудс кимна и свали пушката, а Кърт си спусна ръцете.

— Бях на шосе №67, точно на края, където тая виолетова клетка се спуска до земята. Отвън са се събрали цяла дружина щатски войски. Има и много важни клечки от правителството. Познаваш ли полковник Бъкнър?

— Да.

— Той с там с другите. Написа ми на една дъска каквото искаше да ти каже, защото аз ги виждах, но не можех да ги чуя. Както и да е, той искаше да се увери, че си добре и да разбере какво става тук. Аз трябваше да предам съобщението.

— Благодаря. Мисля, че идваш малко късно.

— Аха. — Кърт погледна към разрушените стени. — Май имаш право. — Погледът му се спря на малкото момиченце. То трепереше и той клекна до него. — Не се тревожи, миличка. Ще се отървем от това, бъди сигурна...

— Благодарна съм ви за вашата загриженост — каза момичето и погледът му го прободеше като лазерен лъч, — но не съм ви миличка.

Усмивката на Кърт замръзна на устните му.

— О! — каза той или поне си помисли, че го каза и се изправи.

— Полковник! Чуйте! — извика Том. Ритмичното блъскане на опашките по колите заглъхваше. Шумът спря. Той надзърна през прозореца и видя, че съществата се отдалечаваха сред колите. По-големите изчезнаха в тъмнината. — Те си отиват.

Роудс погледна навън и се увери, че това бе истина.

— Какво става? — обърна се той към Дофин. — Това да не е някакъв капан?

— Не знам. — Тя се приближи към него. Търсецният лъч още не се бе появил. Това можеше да означава само едно нещо: капсулата й беше намерена. Но може би не означаваше това — може източникът на енергия да се е повредил, може да се е изтощил. Разбираше, че в отчаянието си се хващаше — на човешки език — за цилиндричните кухи стъбла на растенията, с които хората понякога пиеха течности.

Том и Роудс гледаха как съществата се отдалечават чак докато мъглата ги погълна изцяло. На улица „Селесте“ все още горяха огньовете, а нейде отдалеч се чу трясък на чупещо се дърво — сигурно опашките на чудовищата бяха разрушили някаква къща по пътя си. Последва тишина. Чуваха се само плачът на бебетата и риданията на възрастните.

— Тия негодници пак ли ще се върнат? — попита Кърт.

— Не мога да кажа със сигурност — отговори му Роудс. — Засега поне, изглежда, минават в отстъпление.

Дофин успя да си преведе този израз след три секунди.

— Неправилно! — каза тя след това. — Стингър никога не минава в отстъпление.

— Ама ти наистина говориш смешно за едно малко момиченце — намеси си Кърт. — Нищо лошо не искам да кажа с това — обърна се той към Джеси. Изведнъж си спомни нещо, което искаше да забрави завинаги. Спомни си как Лори Рейни изникна от пода в Клуба на Боб Уайър и каза с тракащ глас: „Сички шъ ми кажете за малкото момиченце. Онова, което е Приемникът!“ Каквото и да ставаше тук, той не беше сигурен, че иска да го знае. — Някой да има цигари и кибрит?

Боби Клей Клемънс му даде последните шест цигари от пакет „Лъки Страйк“ и една малка пластмасова запалка. Кърт запали и смукна силно от цигарата.

— Дофин? Знам, че си там!

Гласът дойде от паркинга. Сърцето на Дофин подскочи в гърдите и тя се олюля. Знаеше, че е само въпрос на малко време, но ето че моментът вече бе настъпил.

— Дофин? Нали така те наричат? Хайде де, отговори ми!

Том и Джеси разпознаха гласа на Мак Кейд. Роудс погледна навън и му се стори, че различава някаква фигура върху една кола, точно в края на сянката, но не беше сигурен. Гласът можеше да идва и от друго място.

— Не ми създавай излишни трудности! Времето ми е пари!

Кърт седна на пода, стиснал цигарата в крайчеца на устата си. Очите му примижаха от гъстия облак тютюнев дим. Той наблюдаваше малкото момиченце, което май не беше човешко същество. Том понечи да го дръпне на пода, но то му каза: „Не!“ — и той го остави.

— Ако искаш да смачкам още няколко хлебарки в калта, ще го направя — обеща гласът на Стингър. — Всичко зависи от теб!

Преследването бе свършило. Дофин го знаеше. Знаеше, че вече е разкрита.

— Аз съм тук — извика тя в отговор.

— Е, видя ли, не беше толкова трудно. Ще ти кажа само, че тоя път добре се погонихме. Изплъзна ми се в онова астероидно поле, но ти знаеше, че ще те намеря. Корабите за отпадъци не са предназначени да развиват голяма скорост.

— Не са и много сигурни — каза Дофин.

— Наистина не са. А сега няма ли да излезеш? Ще ми трябва малко време, за да загрея двигателите.

Дофин се поколеба. Тя чувстваше как стените на „Скала седем“ се надвесваха над нея и усети предстоящото мъчение с игли и сонди.

— Всъщност ти не си ми нужна — каза Стингър. — В мен е капсулата ти. Това е достатъчно да ми осигури наградата. Щом излетя, ти вече няма да можеш да се прибереш на планетата си. Но си помислих, че може да искаш да се спазарим.

— Да се спазарим? За какво?

— На кораба си съм взел три живи хлебарки от тия, местните. Казват се Сардж Денисън, Миранда Джурадо и Коди Локет.

Кърт застина. Втренчи се напред, а от носа му излезе цигарен дим. Легнал по корем на пода, Зарра прошепна: „Madre de Dios.“

Дофин погледна към Том и Джеси и те видяха как лицето ѝ се изкриви от болка. Джеси примая. Ако Стингър беше взел капсулата, значи беше взел и Стиви. Тя наведе глава. Сълзи потекоха по страните ѝ.

— Чакам те! — подканваше я Стингър отвън.

Дофин си пое дълбоко въздух. Дойде ѝ наум една земна фраза, научена от Танка и Гнуси: „Страшно издънване“. Хората бяха направили за нея всичко, което могат. Сега беше неин ред да направи за тях всичко, на което бе способна.

— Пусни ги и аз ще дойда при теб — извика тя.

— Хайде бе! — Стингър се изсмя сухо. — Да не съм расъл в саксия. Не ме мисли за толкова голям балък! Ти идваш първо, после пускам тях.



Дофин знаеше, че Стингър никога няма да ги пусне. Те щяха да му донесат допълнително възнаграждение от Юмруците.

— Трябва ми време да си помисля.

— Нямах никакво време — сърдито извика Стингър. — Или излизаш веднага, или взимам капсулата ти и трите хлебарки и заминавам! Ясно ли е?

Кърт се усмихна мрачно, но очите му гледаха изцъклено.

— Проклето мексиканско шикалкавене — промърмори той, без да се извини на Зарра.

— Да — отговори Дофин. Гласът ѝ стана дрезгав. — Разбирам всичко.

— Много добре. Значи постигнахме съгласие. Много са лоши вибрациите на това бунище, Дофин. Можеше поне да се разбиеш на планета, дето не вони чак толкова.

Роудс постави дулото на пушката на прозореца, но Дофин каза тихо: „Недей“ и той махна пръст от спусъка. След това Дофин повиши глас:

— Взимай ги. Аз няма да дойда.

Настъпи тишина. Джеси вдигна колене към брадичката си и започна да се люлее като малко дете. Кърт гледаше как димът от цигарата се носи към тавана.

— Май не чух кво каза — извика Стингър.

— Чу ме много добре. Вземи ги. Вземи и капсулата, и трите човешки същества. Предпочитам това, отколкото да живея в затвор. — Дофин почувства как кръвта ѝ се качва в главата. Тя усети прилив на гняв и се надвеси над прозореца и извика още по-силно: — Вземи ги!

— Добре де — отвърна Стингър, — значи съм те подценил, а? Сигурна ли си, че така искаш да направя?

— Да, точно това искам!

— Така да бъде! Надявам се да ти хареса това място, Дофин. Ще трябва да останеш тук бая време. Ще си мисля за теб, когато започна да си броя паричките. — Закрила очи с единствената си ръка, фигурата се спусна от колата и се отдалечи.

Докато Стингър излизаше от паркинга, измежду колите най-вляво, почти до червените камъни, с които завършваше улица „Оукли“, се надигна друга фигура и закуцука към сградата.

— Стиви... о, боже мили... Стиви. — Джеси започна да стене, хванала уста в шепата си.

В гласа на жената се чувстваше истински ужас, едно чувство, което се предаваше лесно на всички езици. Дофин се отвърна от прозореца, отиде до Джеси и клекна пред нея.

— Чуйте ме! — каза тя настоятелно. След това погледна към другите с пламнали очи. — Чуйте ме всички! Стингър никога няма да ги пусне! За него те са много по-ценни от наградата за мен!

— Така значи. — Роудс остави пушката до себе си. Чувстваше се на сто години. — Стингър победи.

## 53. ЕДИНСТВЕНИЯТ ПЪТ

— Не! — каза Дофин разпалено. — Стингър не е победил! — Тя се взря в очите на Джеси. — Аз няма да му позволя да победи. Нито този път, нито когато и да било.

Джеси не каза нищо, но отчаяно ѝ се искаше да повярва.

— Процесът на проверка на системите сигурно е започнал вече. — Дофин се изправи. — Всичко се управлява автоматично. Трябва също да се охладят и хибернационните камери за затворниците. Стингър ще е зает с командните уреди и това ще му отнеме от двадесет до тридесет земни минути. След изключването на силовото поле двигателите ще започнат да се подготвят за старта. Още петнадесет до двадесет минути според моите изчисления ще са необходими за набирането на нужната мощност за излитане. И така — имам на разположение приблизително между тридесет и пет и петдесет минути, за да вляза в кораба, да намеря затворниците и да ги изведа навън.

— Просто няма начин това да стане — каза Роудс, като я гледаше изумен.

— Има! Един-единствен начин. През тунелите. Трябва да намеря вход към тунел, който е най-близко до кораба на Стингър. Предполагам, че такъв ще има от другата страна на моста.

— Даже и да... — Джеси започна с мъка. — Даже и да ги измъкнеш оттам... какво ще правим със Стиви? Как ще ми върнеш Стиви?

— Ще намеря капсулата. Ще я взема от Стингър. Както вече казах, аз познавам кораба му, защото съм била два пъти в него. Знам как функционират системите му. Мога да въведа данните за навигационните координати на моята планета в управляващия апарат, да превключа на автоматичен пилот, да поставя капсулата в хибернационна камера и да се влея в нея, преди да е започнало охлаждането. След като вляза в капсулата си, Стиви ще е освободена.

— И все още в пирамидата — вметна Том. — А как ще намериш капсулата и тримата човека? Тя сигурно е страшно голяма.

— Познавам от опит мястото, където се държат затворниците. То е на трето ниво, при клетките. А капсулата ще бъде близко до Стингър.

— Значи намираш Стингър и намираш капсулата, така ли? — попита Роудс и вдигна вежди. — Не си ли помисляла някога, че Стингър точно това иска — да тръгнеш след него?

— Да, точно така. Няма да го разочаровам!

— Това е просто лудост! — продължи Роудс настоятелно. — На твоята планета може да си някакъв смелчага и як мъж, но на тази планета си само едно малко момиченце. Най-напред ще трябва да се промъкнеш през тунелите, в които Стингър без съмнение ти е приготвил доста двойници, които те чакат, после ще трябва да убиеш Стингър, за да можеш да вземеш кораба. Как ще направиш това?

— Не знам — отговори Дофин. — Никога не съм виждала да убиват някой Стингър.

— Прекрасно! — Роудс се намръщи и поклати глава. — Нямаме никакъв шанс, приятели.

— Не съм казала, че Стингър не може да бъде убит — продължи Дофин. Силата, която се излъчваше от гласа ѝ, отново съживи надеждата у Джеси. — Стингър сигурно има слабо място, той е като всяко друго същество. Ако беше неуязвим, нямаше да се нуждае от двойници.

— Слабо място — повтори Роудс тихо. — Може да има. Но влизането в тия тунели без гранатомет и няколко напалмови бомби си е чисто самоубийство.

— Аз съм готов да поема риска — каза Том и взе пушката от полковника. Лицето му бе бледо, а устните му бяха стиснати в тънка сива линия. — Ще отида с Дофин.

— И да те убият! Не, няма да стане.

Джеси се протегна и хвана Дофин за ръката. Между тях протече слаб ток.

— Каж ми истината: възможно ли е да измъкнем Стиви оттам?

— Можем да опитаме. Аз искам да се върна вкъщи не по-малко, отколкото вие искате да си върнете Стиви. Ако моят народ не се бори, всички ще загинат. Ако Юмруците се върнат тук по сигнал на Стингър, всички на Земята ще умрат.

Джеси кимна. Погледна към Том и каза:

— И аз идвам. — И стана.

Още преди Том или Роудс да отговорят, вратата се отвори и вътре влезе Гънистън. Водеше със себе си Рик Джурадо и Пекуин. Прах и мръсотия се бяха напластили върху лицето на Рик, а за да може да ходи, бе бинтовал стегнато подутия си глезен с накъсани чаршафи, взети от „Еlegantният долар“. Той се беше крил между къщите в края на улица „Оукли“, откъдето чу думите на Стингър. Беше се уверил, че Мендоза и баба му са живи, а след това се натъкна на Гънистън и Пекуин. Сега кимна облекчено на Зарра, радостен, че вижда и него все още жив. После се обърна към полковника. Беше пребледнял, макар под праха върху лицето му това да не се забелязваше много. Очите му обаче излъчваха твърдост и решителност.

— Това нещо държи сестра ми! — каза той. — Какво ще правим, човече?

— Нищо — отвърна Роудс. — Съжалявам, но не може нищо да се на...

— Не е вярно! — почти извика Рик. — Няма да оставя това чудовище да вземе Миранда!

— Ние ще влезем в кораба и ще ги измъкнем оттам — каза му Джеси. — Том, Дофин и аз.

— Продължавайте да си мечтаете. — Роудс избърса потта от очите си. — Влезете ли в тунелите, никой няма да се върне жив. Дявол да го вземе, даже и да влезете в кораба, какво ще използвате за оръжие? И да съберете още няколко пушки, не смятам, че с куршуми ще можете да навредите много на Стингър.

— Ще се нуждаем от електрически фенери — каза Дофин с ясното съзнание за бързо отлитащото време. — Силни електрически фенери.

— Може да вземем някои от стенните лампи — каза Том. — Само трябва да помислим как да ги носим. Може да свържем няколко заедно. Освен това имаме и това. — Той посочи фенера с увеличително стъкло.

— Имаме много повече от това — намеси се Рик и се обърна към Пекуин. — Ти нали се движеше със Съни Крауфийлд? Знаеш ли за арсенала?

— Какъв арсенал?

— Не се прави на тъп бе, човече! Намерих пушките и всички останали боклуци в килера на Крауфийлд! Какво щеше да прави той с тях?

Пекуин понечи да измисли нещо, но се спря. Рик щеше да разбере, че лъже.

— Съни... той се канеше да започне война с ренегатите. Щеше да направи да изглежда така, сякаш ренегатите палят къщите в Бордъртаун.

— Но те не ги палеха, а?

— Не, аз бях с него, когато запали огъня. — Пекуин вдигна рамене. — Просто искахме да действаме, това е всичко.

— Кажи за динамита!

Пекуин впери поглед в пода. Усещаше миризмата на кръвта, с която беше опръскана ризата на Рик отпред.

— Съни, аз и Пако Легранде прескочихме през оградата на мината. Преди два-три месеца. Просто се шляехме. Тогава намерихме бараката, в която са държали взривните капсули. Отначало си мислехме, че там има само празни сандъци, но Пако стъпи на една разхлабена дъска на пода и кракът му хлътна. Там долу, в калта, намерихме пръчките динамит и ги пренесохме.

— Да правите какво? Да вдигнете някоя къща ли?

— Не. — Пекуин се усмихна глупаво, оголвайки покрития си със сребро зъб. — Щяхме да вдигнем това място във въздуха, щом започнеше войната.

— Намерих пет пръчки динамит заедно с детонаторите в къщата на Съни Крауфийлд. Тя се намира от другата страна, в Бордъртаун — започна да разказва Рик на полковника. — Има също и много пушки и амуниции. Съни сега е едно от онези неща: в къщата му има дупка, но колко е дълбока и докъде стига — не съм проверявал.

— Къде е точното местоположение на тази къща? — попита Дофин.

— На Трета улица — каза Рик и си помисли: „Като че ли ще знаеш къде е това.“ — Точно до мястото, където се приземи космическият кораб.

— Това трябва да е най-близката точка, от която да стигнем до кораба на Стингър. Ди-на-мит — повтори Дофин. Мозъкът ѝ намери

определението: взривно вещество, оформено като малки цилиндри и взривявано с помощта на фитил. — Какъв точно е външният му вид?

— Прилича точно на билет за ада, ако не си внимателен с него — отговори вместо другите Кърт. Всмукна от цигарата и задържа дима в дробовете си. — Нещо като тази цигара, само че малко по-голямо. — Той изгаси фаса на пода. — Оставиш ли динамит с фитили и детонатори, без да го наблюдаваш, просто се молиш да бъдеш хвърлен във въздуха на ситни парченца.

— Някои от шашките май са били палени — каза Рик. — Палени, но не са се взривили.

— Негодни са. Ама точно тия шашки невинаги остават такива. Никога не си сигурен с тях, особено с тая евтиния, дето я купуваше старият Престън. Избухват, когато си искат, дори само като ги погледнеш накриво, а иначе може да ги гориш и с огнехвъргачка и те да си стоят и да си пушат пред теб.

Дофин не можа да разбере всичко, което каза мъжът, но знаеше, че даже и просто взривно вещество щеше да им бъде много полезно.

— Ще се нуждаем от въже — каза тя на Рик.

— Въжета има в изобилие в железарския магазин. Оттам можем да вземем и жица, за да съединим лампите.

— Значи първо ще отидем там — Том откачи една от акумулаторните лампи на стената. — Дайте да се организираме и да започнем да действаме.

— Искаш да кажеш да се прецакате и да ви убият. — Гласът на Роудс прозвуча толкова властно, че всички млъкнаха. — За бога, приличате на скаути, които се готвят за пътешествие сред природата! — Той се приближи към Том Хамънд и хвана пушката. — Какво ще правиш, ако нещо с метални нокти излезе от земята и сграбчи пушката? Или те стисне за гърлото? Ще свършиш, нарязан на парченца, или сам ще се вдигнеш във въздуха! Това ще върне ли Стиви, а? — Роудс хвърли гневен поглед към Дофин. — Така ще стигнеш ли до твоята планета?

— Човече, кажи си, че не ти стиска да дойдеш! — намеси се Рик.

— Ти ще си първият, когото ще стисне за гушата! — каза Роудс. Той издържа няколко секунди на гневния поглед на Рик, след това дръпна пушката към себе си. Том не я пускаше. Лицето на полковника беше посивяло, очите му бяха хлътнали дълбоко в орбитите и въпреки

това хватката му бе силна. — Първо, нужен ви е някой, който да ви води.

— Аз мога да ги вода — увери го Дофин.

— Не и в тялото на малко момиченце. Не можеш да ги водиш в тяло, което не е твое. Може би знаеш страшно повече от мен, но плътта си остава плът и ако ти я одерат, няма да има в какво да се върне Стиви. — Той дръпна пушката по-силно. — Дай я на мен. Може да имаме някакъв шанс с лампите и динамита. Но може и да нямаме. — Страхът от тези тунели, от онова, което ги очакваше вътре, заби нокти в стомаха му. Наистина Дофин имаше право — поне трябваше да опитат. — Аз ще ви вода.

— И аз идвам, сър — веднага каза Гънистън.

— Не разрешавам. Ако аз не изляза от тунела, ти ще си необходим, за да информираш полковник Бъкнър. Оставаш тук. — Гънистън започна да протестира — Това е заповед — натъртено добави Роудс и Гънистън млъкна.

Том даде пушката на Роудс.

— Така, добре. — Роудс се огледа. — Ако изчисленията на Дофин са верни, трябва да тръгваме незабавно. Кой друг идва освен Джеси и Рик?

Боби Клей Клемънс отстъпи към стената. Зарра понечи да заговори, но Рик го пресече:

— Ти оставаш тук да се грижиш за Палома, ясно ли ти е? — Изчака малко, докато Зарра кимне.

— Господин Локет, вие? — попита Роудс.

Седнал на пода, Кърт беше извадил от джоба си някаква снимка и гледаше втренчено лицето на момичето на нея. Той не отговори, но през лицето му премина сянка.

— Значи това сме всички. Ще трябва да идем за още лампи и фенерчета. Хайде, да тръгваме — каза Роудс и тръгна, преди здравият разум да бе взел връх у него.

Кърт остана на мястото си, докато другите излизаха. Рик спря за малко да стегне превръзката на глезена си. Кракът му пулсираше от болка, но нямаше нищо счупено.

— Ти си бащата на Коди Локет, нали?

— Аха. — Кърт сгъна снимката и я прибра. — Коди ми е син.



— Ще го измъкнем оттам. Него и сестра ми. — Рик видя колта на масата и го взе.

— Твой ли е?

— Да.

— Нещо против да го взема?

Кърт каза само:

— Божичко, божичко! — По лицето му изби пот. Затвори очи за секунда. Когато ги отвори отново, светът си беше същият. Стори му се, че около него всичко се върти като на панаирджийска въртележка. Беше жаден, толкова жаден, като че в гърлото му бе заседнало парче от горещото слънце. Кърт се изправи и устата му подигравателно се изкриви.

— В деня, в който оставя някоя потна гърбина да ми върши работата, няма да струвам и пукната пара — каза той и ръката му здраво стисна колта.

## 54. КЛЕТКАТА

Коди чу как Миранда простена — идваше в съзнание. Примъкна се до нея по кожата под.

— Главата ми... ох, главата ми — едва чуто прошепна тя като натискаше с ръка синкавото натъртено място и подутината на челото над лявото си око. Клепачите ѝ трепнаха, тя се опита да ги отвори, но не успя.

— Ще се оправи ли?

Коди погледна към Сардж, който седеше на два метра от него, прегърнал с ръце коленете си. Лицето му бе придобило тебеширен цвят на виолетовата светлина, идваща от решетките на клетката.

— Не знам — отвърна Коди. — Ударът беше доста силен за нея.

Миранда продължи да стене с отслабващ глас и след малко отново се унесе. Коди беше плюл малко кръв и когато го понижише болката от счупеното ребро, дъхът му секваше. Иначе се чувстваше добре, беше повече ядосан, отколкото уплашен. Мускулите му бяха напогани с адреналин. Миранда все още лежеше неподвижна. Коди за шести или седми път провери пулса ѝ. Струваше му се много бавен, но поне беше силен. Беше много по-издръжлива, отколкото изглеждаше.

Като притискаше с ръка ребрата си, Коди стана и отново обиколи клетката. Тя представляваше конус с приблизително петметрова обиколка на основата, а решетките бяха лъчи с виолетов цвят. Вече беше опитвал да ги ритне и подметката на ботуша му беше напълно изгоряла. От бързо топящата се гума бяха отхвъркнали малки парченца, които избухнаха, щом попаднаха под лъчите. Не поиска да разбере какво щяха да направят тези лъчи на човешката плът. Цялата клетка висеше на около метър от пода, направен от препокриващи се черни люспи.

Коди не знаеше какво точно бе очаквал да види във вътрешността на един космически кораб. Може би в представите му той трябваше да е натъпкан със сложни апаратури и полирани

повърхности и трябваше тайнствено да бръмчи. Това място обаче миришеше на препълнена помийна яма, а на пода можеха да се видят лъскави локвички от мръсна слуз. От тавана висяха тръби, направени сякаш от костите на умрял динозавър. Те се виеха покрай стените като змии, а от тях се разнасяше шум от някаква течност. Въздухът беше толкова студен и влажен, че Коди можеше да види облачетата пара, които издишваше. Вътрешността на космическия кораб не впечатли Коди. Той едва ли би минал за някакво чуждоземно технологическо чудо. Оприличи го по-скоро на вътрешността на средновековен замък, в който беше студено, мръсно и нямаше електричество. От кокалените тръби се провесваше слуз като гирлянди — при падането си на пода тя издаваше съскащ звук. Сега си спомни, че беше видял нещо, но не беше много сигурен — люспите на пода не само попиваха падащата слуз, но от време на време даже се издуваха нагоре и след това се отпуснаха, съвсем като живи същества.

Коди спря да обикаля. Застана много близо до лъчевите решетки, но не усети топлина. Те горяха със студена светлина. Оттук Коди можеше да види на пода на стаята една черна пирамидка с големината на кутия за обувки. Беше видял Стингър да я натиска с ботуша си още докато висеше с главата надолу в готовата да го смачка ръка на съществото. Пирамидката се беше осветила отвътре със слаба виолетова светлина. Беше се разнесло бръмчене и в следващия момент той и Миранда бяха хвърлени в нещо като черна чиния, която се оказа подът на клетката. Решетките светнаха и едновременно с това клетката се издигна.

По-късно — а Коди не знаеше колко време след това, защото мозъкът му беше изключил — едно същество с лицето на Мак Кейд и с кучешка глава и плешки, излизаци от гърдите му, влезе в стаята, носейки друго тяло. Коди бе видял как това същество бе докоснало пирамидката с ботуша си. Тя отново светна във виолетово и клетката се спусна. Когато опря в пода, лъчите изгаснаха. Съществото хвърли Сардж Денисън вътре при тях, след това докосна пирамидката още веднъж и лъчите отново светнаха, а клетката се издигна нагоре. Стингър погледна към Сардж и го попита за името, точно както беше питал и Коди за името на момичето. На Сардж му трябваша няколко секунди, за да разбере въпроса, но накрая бе казал със заекване името

си и Стингър бе излязъл. Преди това Коди видя черната сфера в устата на кучето.

Той се взря в черната пирамидка, която сега не светеше. Бутон за включване и изключване — предположи Коди. Като я докоснеш, клетката се спускаше и се изключваха лъчите на решетките. Но тя беше на метър под тях и на поне още метър от ръба на клетката. Малко далечко, даже да пресегнеше с ръка през решетките и да я изгореше до лакътя. И все пак... това бе единственият начин да се излезе оттук. Той не знаеше какво им готви Стингър, но определено смяташе, че няма да е приятно.

Бръкна в джоба си и изкара оттам монета от десет цента, четири монети от един цент и запалката си. Колко силно трябваше да се натисне пирамидката, за да се задейства? Теглото на запалката може би беше достатъчно — но той бързо се отказа от тази идея. Ако се пробиеше, запалката можеше да експлодира. Той я прибра обратно. Легна по корем и протегна ръка с разтворена длан и опънати напред пръсти, като палецът му придържаше най-отгоре монетите. Разстоянието между лъчите беше достатъчно широко и той продължи да промъква напред китката си. Болката в ребрата отново го парна и той отвори уста да поеме дъх. Движението го накара да трепне и ръката му се мръдна съвсем малко надясно.

Космите на ръката му се сбръчкаха и прегоряха с леко пукане. Коди се постара да застине колкото може по-неподвижно, но от усилието ръката му започна да трепери. После пък дланта му започна да се поти. Той започна да премества монетите така, че да може да ги подхвърли към пирамидата, но веднага изпусна десетте цента и едната монета от един цент, които паднаха право надолу. Ръката му започна да се схваща и той не можа да се премери добре. Хвърли и двете монети с рязко движение на китката. Видя едната да пада зад пирамидката, а другата от лявата ѝ страна.

— По дяволите! — процеди Коди и изтегли обратно ръката си. Космите до китката бяха опърлени, но кожата беше невредима. Ако бе мръднал още малко, в клетката щеше да замирише на изгоряло месо. Цялата му ръка трепереше и Коди разбра, че беше почти безнадеждно да се мъчи да достигне пирамидката. Той изпълзя обратно и легна на една страна, като разтъркваше рамото си. Погледна нагоре. Виолетовите лъчи се съединяваха на около два метра и половина над

тях, а механизмът, който повдигаше клетката, беше някъде над тях. Той отново обърна поглед към малката пирамида на пода.

— Трябва да има начин да я стигна — помисли на глас Коди.

— Какво да стигнеш? — попита го Сардж.

— Ей онова нещо там — посочи Коди. Сардж разбра за какво ставаше въпрос и кимна. — Мисля, че то управлява клетката. Ако можех да го докосна с нещо, може би ще мога да...

— Коди? — прошепна Миранда с ужас в гласа. Тя се опитваше да стане. Очите ѝ бяха широко отворени и кръвясали. — Коди?

Той отиде до нея.

— Спокойно. Хайде, лежи спокойно.

— Какво се е случило? Къде сме? — Тя се огледа, видя виолетовите решетки, които ги заобикаляха. — Рик... къде е Рик?

— Рик е добре — излъга я Коди. — Той успя да мине през моста.

— Ние... ние ударихме нещо, нали? О, главата ми... — Ръката ѝ напипа натъртеното място и подутина. Тя присви очи и от ъглите им се отделиха едри сълзи. Смътно си спомняше за случилото се — фигурата пред тях на моста, силния удар, падането. За щастие след това вече не помнеше нищо. — Ти добре ли си?

— Бил съм и по-добре. — Коди приглади влажните ѝ кичури и ги махна от челото ѝ. Мозъчно сътресение може би. — Чувстваш ли това? — Той потърка ръката ѝ и тя отговори утвърдително. След това потърка глезените ѝ. Да, отново каза Миранда и Коди донякъде се успокои. На ръцете си имаше ожулени места, долната ѝ устна бе разцепена и подута, но можеше да бъде и по-зле, помисли си той. Можеше да е със счупен гръбнак, ръка или крак и със сигурност счупен врат, ако Стингър не бе спрял навреме.

— Ударихме се в Беззъбия, нали? — погледна го тя въпросително.

— Наистина него ударихме — Коди се усмихна леко. — И го метнахме по задник.

— Струва ми се, ти каза, че можеш да управляваш мотоциклет.

— Аз пък мисля, че се справихме много добре. Както виждаш, живи и здрави сме.

— Още не съм сигурна в това. — Тя, на свой ред, му се усмихна, макар очите ѝ да бяха още замъглени. — Трябваше да си остана във форт Уорт.

— Да, но тогава никога нямаше да срещнеш мен.

— Калпав късмет — отвърна тя и Коди разбра по гласа ѝ, че щеше да се оправи.

Стана му ясно, че Миранда няма да загуби отново съзнание. Трябваше да ѝ разкаже какво се бе случило и къде се намираха.

— Ние сме вътре в космическия кораб. В нещо, което според мен е тъмница. Висим в това, което за Стингър е затворническа килия. — Той изчака за отговор, но такъв не последва. — Стингър можеше да ни убие. Но не го направи. Искане живи. Ако питаш мен, нямам нищо против това.

— И аз нямам — намеси се Сардж и Миранда вдигна глава, за да види кой говори. — Аз съм, Сардж — каза ѝ той. — А това там — и той посочи с ръка към празното пространство — е Скутър.

— Скутър е кучето му — побърза да обясни Коди. — А... Сардж не ходи никъде без Скутър, ако разбираш какво искам да кажа.

Миранда се надигна и седна. Главата ѝ все още бучеше, но поне виждаше ясно. Не разбираше обаче кой беше луд в случая. Едва когато Сардж започна да гали невидимото куче и да му говори: „Не се безпокой, Скутър. Аз ще се погрижа за теб“, тя разбра, че неговият свят завинаги се бе пренесъл отвъд зоната на здрача.

— Съжалявам, че те замесих в това — заговори Коди. — Трябва да внимаваш с кого се возиш.

— Следващия път непременно. — Тя се опита да стане, но се почувства толкова слаба, че се отказа и облегна глава на коленете си. — За какво ни държи това същество?

— Не знам. Даже не искам да гадая. — Коди забеляза, че шумът от течащата през тръбите течност се бе усилил. Появи се и още един шум: далечен бумтеж, нещо като приглушено биене на барабан или тупкане на сърце. Проклетият кораб се е задействал, помисли си. — Трябва да се измъкнем оттук. — Пропълзя до края на клетката, спря на съвсем малко разстояние пред решетките и загледа втренчено към малката пирамидка. Трябва да натисне онзи ключ долу, но как? — Случайно да носиш прашка със себе си? — попита полушеговито и, разбира се, тя поклати отрицателно глава. Коди легна по корем, облегна брадичка в шепи и продължи да гледа пирамидката. Токата на колана му убиваше и той се помръдна да се намести.

Токата на колана — помисли Коди. Стана рязко, разкопча си колана и го изниза от гайките на панталона.

— Хей — подвижна му Сардж, — не бива да правиш това пред момичета!

— Колко далеч е според теб онова нещо? — попита той Миранда и посочи към пирамидката.

— Не знам. Може би около метър и двайсет.

— Според мен е на около метър. Моят колан е около седемдесет сантиметра и... — Той погледна към Сардж и видя протрития черен колан на работния му комбинезон — Сардж, подай ми твоя колан.

— Колана ми! Момче, какво ти става?

— Сваляй го, Сардж! И по-бързо!

Сардж неохотно свали колана и го подаде на Коди.

— Кой номер ти е коланът? — попита го Коди.

— Не знам. Госпожите от църквата се занимават с това, аз не ги купувам.

— Изглежда към четирийсет сантиметра. — Коди вече връзваше двата колана заедно, като остави токите от двата края. — Може би е достатъчно дълго за нуждите ни. Сега ще проверим. — Той опъна възела, за да бъде сигурен, че няма да се развърже.

— Какво си намислил? — попита го Миранда.

— Сигурен съм, че онова нещо долу е управляващият бутон. Като се натисне, клетката се сваля. Така ще можем да се измъкнем оттук.

— Не му обръщай внимание — прошепна Сардж на Скутър. — Той просто е луд.

— Сега слушайте внимателно и двамата. — Настоятелността в гласа на Коди накара Сардж да спре шепненето. — Ще промуша ръката си през решетките колкото мога по-навън. Ако не стоя неподвижен, лъчите могат да я изгорят. Сардж, искам да ме държиш здраво за краката. Ако ръката ми се запали, искам да ме изтеглиш обратно колкото се може по-бързо. Разбра ли ме?

— Аз ли? Защо аз?

— Защото си много по-силен от Миранда, а освен това тя трябва да внимава да не дойде Стингър, ясно?

— Ясно — отвърна Сардж тихо.

Коди промуши колана през решетките пред себе си и го спусна от края на клетката. След това Сардж го хвана здраво за краката и той се плъзна колкото се може по-близо до лъчите. Спря, когато лицето му бе само на няколко сантиметра от тях. Съвсем бавно прокара длан, след това ръката до лакътя дотам, докъдето косъмчетата върху нея бяха опърлени от лъчите. Токата на колана лежеше на пода под тях. Трябваше с китката да закара токата върху командния ключ.

Лицето му бе толкова близко до лъчите, че чуваше смъртоносното им бръмчене. Сега беше моментът да се опита да направи каквото бе намислил. Той рязко замахна с китката нагоре. Токата на колана се придвижи с търкане и спря само на пет-шест сантиметра от пирамидката. Издърпа колана назад и опита отново. И този път не достигна пирамидката.

Коди се напегна и изкара ръката си още няколко сантиметра напред. Между нея и лъчите имаше място колкото за една клечка за зъби. Няколко косъмчета се запалиха и се сгърчиха изгорени. От тупането на сърцето тялото му потрепваше. Стой неподвижно... неподвижно! — повтаряше си. Отново се опита да хвърли колана напред. Не стигна. Една капчица пот влезе в дясното му око и го заслепи. Първото нещо, което импулсивно поиска да направи, беше да я изтрие, но ако направеше необмислено движение, или ръката му, или лицето му щеше да се опре в лъчите.

— Изтегли ме, бавно! — каза на Сардж.

Сардж го изтегли назад. Коди държеше ръката си изпъната, докато не прибра докрай пръстите си. След това потърка окото си с другата ръка, застана на колене и изтегли колана обратно.

— Не стига — каза на глас. — Трябват ни още няколко сантиметра. — Не знаеше какво да използва. Беше готов да захвърли колана отчаян, когато Миранда каза:

— Обицата ти.

Коди опипа обицата си. Черепчето висеше на верижка, дълга приблизително пет сантиметра. Той я извади, завърза я към една от токите, като ѝ остави достатъчно място да се движи, след това хвана колана за другата тока и каза:

— Сардж, хайде да опитаме отново.

Започна да бута ръката си напред бавно, милиметър по милиметър. Челото му беше осеяно с капки пот, една от тях изчезна с



працене в лъча. Още малко, още съвсем малко. Космите на ръката му се запалиха. Още малко. Сега вече между кожата на ръката му и лъчите нямаше почти никакво място. Още съвсем мъничко, трябваше му съвсем...

Чу се леко изпращяване и един кичур от косата му се докосна до лъча и се запали. Пламъчета полазиха назад по главата му. Миранда не издържа и извика:

— Дръпни го назад!

Коди почувства как Сардж стисна по-силно глезените му и в този момент подхвърли колана само с рязко движение на китката.

Чу се металното, почти мелодично чукване на сребърното черепче върху командния бутон, но не разбра дали то беше достатъчно, за да го задейства, защото в този момент Сардж го издърпваше назад, а Миранда гасеше пламналата му коса. Мускулите му се бяха стегнали в спазъм и ръката му остана вдървена и изпъната напред. Токата докосна единия от лъчите, докато Коди теглеше колана обратно, и беше прерязана на две като от лазер. Легна по гръб и започна да разтърква схванатата си ръка. Тогава разбра, че клетката се спускаше.

Коди седна. Над лявото му око пушеше изгорелият кичур коса. Пирамидката долу светна във виолетово. Клетката се спусна на пода и лъчите потъмняха.

## 55. ЦАРСТВОТО НА СТИНГЪР

Мат Роудс се спусна първи по въжето в дупката под къщата на Съни Крауфийлд. Фенерът с увеличителното стъкло беше вързан за кръста му, а на рамото му висеше заредена автоматична пушка, взета от арсенала на Крауфийлд. Веднага щом обувките му шляпнаха в рядката слузеста тиня на дъното, той откачи фенера и го насочи напред към тунела. Не забеляза никакво движение, само капки сива слуз се процеждаха бавно от стените. Погледна нагоре и на около шест метра над себе си видя светлината от фенерчето на Рик Джурадо. Подръпна въжето и Рик започна да слиза.

Рик носеше втората пушка на Крауфийлд и едно от фенерчетата, които бяха взели от хората в блока. Когато и той стигна до дъното, отгоре издърпаха въжето и след няколко секунди го пуснаха отново, завързано около приспособлението, което Дофин беше предложила да направят: четири от силните акумулаторни лампи, пристегнати с тел и с телена дръжка отгоре, като кошница, пълна със светлина. То освети тунела със силния си блясък и Роудс въздъхна облекчено.

Следващата, която слезе по въжето, беше Джеси, с фенерче и уинчестъра, праметнат през рамо. След нея слезе Том с Дофин, която го бе прегърнала през врата. Последен се спусна Кърт Локет. На гърдите му се люлееше една раница, която беше взел от железарския магазин. В нея бе сложил петте пръчки динамит и колта.

Том пусна Дофин на земята. Тунелът пред тях беше около метър и двайсет висок и приблизително толкова широк. В мръсната кал по земята се виждаха парчета от пода на къщата, дюшек и едно счупено легло. Вероятно Крауфийлд е лежал на него, когато се е продънил подът, помисли си Рик. Той отвърза пушката, подпря я на хълбок и освети с фенерчето напред. Роудс подаде големия фенер на Том и взе от него вързаните лампи.

— Така — тихо започна да се разпорежда той, но гласът му отекуваше в тунела, — аз ще вървя напред, Дофин зад мен, след това

Джеси, Том, Локет и накрая Рик. Локет, не искам да хвърляш тези неща без мое нареждане. Ясно ли е?

Проблесна пламъче. Кърт си запали цигара със запалката.

— Ясно, шефе.

— Рик, пази ни откъм гърба. Всички да се движат колкото може по-тихо. — Роудс преглътна с усилие. Въздухът долу беше влажен и тежък, а миризмата на изгнили праскови, която сивата слуз под краката им излъчваше, пареше ноздрите му. Слuzта образуваше гротескни сталактити, повесени от тавана и стените на тунела, и се събираше на локвички на пода.

— Каква е тая мокра гнусотия, дето покрива всичко тук? — попита Кърт. Беше дълбока около пет сантиметра, мазна като машинна грес.

— Тези тунели са издълбани от Стингър — отговори му Дофин. — Пръска ги с тази смазка, за да се движи по-бързо.

— Смазка ли? — изсумтя Кърт. Стомахът му се присвиваше от страх. — Това са си направо сополи!

— Искам да ми кажеш нещо, Дофин — каза Роудс. — Откъде идва енергията, с която се захранват двойниците: от Стингър или от кораба?

— Стингър ги захранва. — Дофин се взираше напред, готова да реагира на всякакво движение. — Двойниците са за временна употреба, унищожават се, след като изпълнят предназначението си.

Процесът на дублиране трябва да е страшно бърз, мислеше си Джеси. Създаването на жива тъкан, свързана с метални нишки, на вътрешните органи и синтетичните кости — всичко това беше твърде много за един земен разум. Но какъв беше Стингър, как изглеждаше или как създаваше двойници от човешките тела — тези въпроси трябваше да почакаат. Сега трябваше да се върши друго.

— Готови ли сте всички? — Роудс изчака да чуе отговор от всеки и тръгна напред. Съзнаваше, че газите в слuz и се стараяше да не мисли за големината на чудовището, което беше дълбало в тексаската земя.

Рик осветяваше с фенерчето назад. Чисто. Преди да тръгнат от Крепостта на ренегатите, той беше коленичил до Палома и беше й казал какво ще прави и защо трябва да го направи. Тя го бе изслушала мълчаливо, навела глава. След това му бе казала да се помоли с нея и Рик бе сложил бузата си върху челото й, докато тя молеше милост от

Бога за внука и внучката си. Накрая му беше целунала ръката, гледайки го с невиждащите си очи, които винаги бяха прониквали до дъното на душата му. „Господ помага на смелите“ — бе прошепнала и го бе пуснала да върви.

Откакто бяха напуснали блока с апартаментите, не видяха нито съществото, което се беше видоизменило от кон, нито някой друг Стингър, наподобяващ човек. В железарията намериха две парчета въже по четири метра, след това прекосиха моста. При вида на смачканите и още димящи останки от мотоциклета на Коди сърцето на Рик замря. Не беше сигурен дали бащата на Коди разпозна машината на сина си — Кърт не каза нищо, когато минаваха покрай нея.

Тунелът правеше завой надясно. На светлината на лампите видяха нещо като разклонение в три посоки. Роудс избра централния тунел, по който според него се отиваше до черната пирамида. Дофин кимна, когато я погледна за потвърждение. Навлязоха в него. Влажните стени отразяваха светлината от лампите. След малко чуха някакво бумтене отпред — като туптене на гигантско сърце.

— Корабът на Стингър — прошепна Дофин. — Системите му са задействани.

Рик държеше лъча на фенерчето си насочен назад. Това, което се случи, стана толкова бързо, че нямаше време дори да се уплаши: една гърбава фигура прекоси лъча на около шест метра зад тях, вдигна ръце пред лицето си и бързо се оттегли в тъмнината.

Рик спря. Коленете му омекнаха. Успя да зърне опашката на съществото. То му заприлича на пъстър осмокрак скорпион с човешка глава.

— Полковник? — После повтори по-високо: — Полковник!

Вече бяха се отдалечили на няколко крачки, но Роудс спря и погледна назад.

— Какво има?

— Онова знае, че сме тук — извика Рик.

От тунела пред тях се чу женски глас с провлачен тексаски акцент:

— На ваше място нямаше да мръдна и крачка напред.

Роудс се обърна и вдигна лампите нагоре. На три-четири метра пред него тунелът завиваше наляво. Разбра, че точно там, зад завоя, стоеше съществото, което сега говореше.

— Ама вие, хлебарки такива, наистина обичате да живеете опасно — каза Стингър. — Приемникът с вас ли е?

— Аз съм тук. — Дофин пристъпи напред предизвикателно. — Искам да освободиш трите човешки същества.

— Мили боже, ама това заповед ли беше? Сладурче, сега си на моя територия, в моя свят. Ако дойдеш при мен и се предадеш, мога да си помисля върху това.

— Или ще ги освободиш, или ние ще го направим — продължи Дофин.

— Я се огледай, муци. Не можеш да ме видиш, но аз съм тук. Аз съм в стените, в земята под теб и в тавана над теб. Аз съм навсякъде бе. — В гласа на Стингър се долавяха гневни нотки. — В мен е капсулата ти, кукло. Тя ми стига да получа добри парички. Да не говорим, че открих цяла планета с нищожни хлебарки, които изобщо не могат да се бият. Трябва да ти благодаря, че ме доведе тук.

— Това няма значение, защото ти никъде няма да отидеш.

— А, така ли? Че кой ще ме спре?

— Аз ще те спра.

Последва тишина. Дофин знаеше, че Стингър няма да се втурне напред към светлината. След това Стингър изсъска:

— Хайде де, ела, чакам те. Да те видя колко струваш!

— Залегни — каза тихо Кърт и допря фитила на динамитната шашка до червения край на цигарата, фитилът започна да пуши и да пуска искри, разгоря се.

— Нали ти казах да не... — успя да извика Роудс.

— Майната ти — каза Кърт и хвърли пръчката към завоя.

Роудс грабна Дофин и заедно с нея се хвърли долу в мръсотията. Другите успяха да залегнат и две секунди след това се чу взрив, сякаш едновременно бяха гръмнали дузина пушки. Подът на тунела се разтресе и навсякъде се разхвърча пръст и се посипа над тях. Роудс седна. Ушите му звънтяха. Дофин се надигна с мъка и се изправи на крака. Обърна се назад към Кърт, който вече беше станал и си дръпваше от цигарата, и го погледна удивено.

— Ето това значи беше динамит — каза той доволно.

Откъм мястото, откъдето се чу гласът на Стингър, нямаше отговор, но се разнесе ужасен звук, като че ли някой с болни бели дробове се мъчеше да си поеме въздух. Роудс стана, зареди пушката и

продължи, като я държеше насочена напред, колкото може по-стабилно. Пред завоя той клекна и после изскочи, готов да открие огън.

Нещо се гърчеше на пода, като се опитваше да излази по-надалеч в слузестата тиня. То имаше една ръка, а другата беше почерняла и лежеше на няколко метра от него. Главата му представляваше безформена маса. Пълна със счупени игли, устата се отваряше като хрилете на някаква чудновата риба. Единственото му оцеляло око трепна на светлината. Опашката с шипове се беше развила от гръбнака и биеше наляво-надясно с последни сили. Ръката му започна да копае трескаво в пръстта. Съществуто се опитваше да се зарови.

Роудс насочи към него вързаните в сноп лампи, като се целеше в лицето и се мъчеше да избегне биещата опашка. Ужасната разкъсана уста се отвори широко, от нея изтече сива течност, а окоето му започна да пуши и гори в орбитата си. Въздухът се изпълни с парлив мирис на въглен. Окоето изскочи от орбитата, стопи се и се превърна в слуз, а тялото потръпна и застина. Опашката удари конвулсивно още веднъж и падна като сухо листо.

Електрическата светлина изгаря очите на съществуто, помисли си Роудс. А слепи, двойниците вече не бяха нужни на Стингър — те всъщност бяха ходещи и говорещи камери, затова охранаваният ги източник на енергия просто ги изключваше. Но щом всички двойници по някакъв странен начин бяха части от Стингър, задвижвани вероятно от мозъчните му вълни, значи и самият Стингър чувстваше болка. Болка от куршум или от експлозия на динамит. „Ти ме нарани“ — той си спомни какво му беше казало съществуто в къщата на Додж Крийч. Всички двойници бяха Стингър и чрез тях Стингър беше чувствителен към болка.

Роудс отново поведе другите и те минаха забързано покрай изгорялата маса на земята. Дофин хвърли безразличен поглед към лежащото същество, но Джеси не се осмели. Кърт тръсна пепелта от цигарата си върху обезобразената глава и отмина бързо напред.

Бяха само на два-три метра от мъртвия двойник, когато пръстта в стената отдясно на Роудс изригна. Някакво гърбаво същество се хвърли към лампите. Опашката му излезе от стената и започна да бие по тавана на тунела. Роудс се извърна, но съществуто вече беше върху него, преди той да успее да стреля. Чу изстрели. Рик и Том стреляха

почти от упор в чудовището. Тогава Роудс почувства, че рамото му бе ударено от нещо като моторна резачка, останала без контрол. Нещо го вдигна от земята и го удари в отсрещната стена с такава сила, че едва не му счупи гръбнака. Джеси изпищя, последваха още изстрели. Коленете на Роудс омекнаха. Нещо влажно и горещо обля ръката му и той падна долу.

Рик видя лицето на съществото — тъмни очи и сива коса. То беше на господин Диас, притежателя на обуцарницата на Втора улица. Тялото беше на скорпион. Рик мушна цевта на пушката в това лице и пръсна долната му челюст. Съществото отстъпи назад, като закриваше с една ръка очите си от светлината. Кърт изстреля един от четирите останали патрона, който откърти парче от главата му. От раната започнаха да изскачат някакви неща, напомнящи червеи във вряща вода. Опашката се завъртя и за малко да отнесе главата на Том. След това двойникът се обърна и се мушна в дупката, откъдето се беше появил и за секунди изчезна.

По тунела се носеше пушек от изстрелите. Джеси вече бе коленичила до полковника. Стори й се, че отдолу в раната се белее костта. Течеше страшно много кръв. Лицето на Роудс бе станало пепелявосиво. Той все още стискаше пушката и дръжката на лампите.

— Проклетникът ме разкъса с ноктите си — опита се да каже Роудс. — Искаше да счупи лампите.

— Не говорете! — Джеси скъса ризата му и оголи раната. Тя беше дълбока и ужасна за гледане. Разкъсаните мускули се свиваха и разпускаха.

Студена пот изби по челото на Роудс. Той едва-едва се усмихна на загрижеността на Джеси.

— Госпожо, това е единственото нещо, което мога да правя сега. Загазих, нали?

— Трябва да го изведем оттук — каза Джеси.

— Не! Докато ме спасявате, Стингър ще излети. — За радост на Роудс, ръката му беше изтръпнала. Той я хвана над раната и я стисна силно, като че ли искаше да задържи болката, преди тя да го връхлети. — Слушайте! Ако искате да си върнете Стиви... и другите... трябва да го направите сами. Аз дойдох, докъдето можах. — Той потърси с поглед Дофин, която беше застанала до Рик и го наблюдаваше напрегнато. — Дофин... ти каза, че можеш да ги водиш. Направи го.

— Какво е състоянието му? — попита Дофин.

— Главната артерия не е засегната. Раните са предимно мускулни. Но това, което ме тревожи, е шокът. Тази вечер му се събра твърде много.

— На кого му е било лесно? — Роудс почувства, че му става студено. Още малко и щеше да загуби съзнание. — Оставете ме тук и вървете! Стигнахме чак дотук, дявол да го вземе!

— Той има право — каза Рик. — Трябва да продължим.

— Аз ще измъкна момчето си оттук — добави Кърт, макар стомахът му да бе свит на топка от страх. — Нищо не може да ми попречи.

— Ние трябва да продължим — съгласи се Дофин. Ритмичното бумтене на системите, които се зареждаха с енергия от резервоарите, се усилваше. Тя коленичи до полковник Роудс. — Стингър може да се върне за вас. Знаете това, нали?

— Да. Дръжте — отговори Роудс и бутна лампите към тях. — Някой да ми даде фенерче. — Том му подаде своето и Роудс облегна пушката до себе си, като сложи кървавия си пръст на спусъка.

— Дайте му и динамит — предложи Дофин. Кърт му даде една шашка, запали цигара и я сложи в сивите устни на полковника.

— Благодаря. Сега съм зареден като за лов на мечки. — Той погледна Дофин в лицето. Нямаше го вече малкото момиче. Пред себе си виждаше едно същество, обхванато от силна страст и гордост. Очите ѝ излъчваха нещо древно, говореха за силна болка, но в тях имаше и смелост. — Ти си много добра — каза ѝ той с отслабващ глас. — Надявам се да се върнеш при твоите... — как го беше казала: при своя народ — спомни си той. — Надявам се да ги научиш, че за живота си струва да се бориш.

— Ще го направя! Непременно! — Дофин нежно сложи ръка върху посивялата му буза и Роудс почувства лекото убождане на електрически заряд в пръстите ѝ. — Ти няма да умреш. — Прозвуча като заповед.

— Винаги съм искал да умра в Южна Дакота. В легло и когато съм на сто и една години. — Болката започваше да го обхваща, но лицето му с нищо не издаде това. — Добре е да тръгвате.

— Ще се върнем за теб — увери го Рик.



— Май наистина ще трябва да се върнете. — Той сложи пръчката динамит на гърдите си за всеки случай.

Очите на Дофин шареха бързо от стена на стена. Ослушваше се и за драскане на нокти в пръстта. Разбра, че Стингър беше прав — това място бе неговият свят, той бе навсякъде.

Движейки краката си като бутала, древният воин в детското телце навлизаше дълбоко в царството на Стингър.

## 56. РАБОТИЛНИЦАТА

— Стой! — прошепна Коди. Миранда и Сардж веднага спряха зад него. — Виждам светлина пред нас.

Нарече го светлина, защото не може да измисли нещо по-точно. Това по-скоро беше някаква бляскава виолетова мъгла в далечния край на коридора, по който вървяха през последните десет минути. Макар да бе загубил представа за разстоянието, Коди прецени, че до това място имаше около дванайсет метра. Откакто напуснаха помещението, в което бяха затворени, се движеха пипнешком на тъмно, по някакъв коридор, чиито стени и под приличаха на подгизнала кожа. На Коди му се струваше, че вървяха по наклон, който спираловидно се спускаше надолу. До този момент не бяха виждали никакви други входове, нито пък светлини.

Коди хвана Миранда за ръката и внимателно я поведе напред. Тя беше хванала ръката на Сардж и го дръпна след себе си. Стъпваха в някаква лепкава кал, дълбока пет-шест сантиметра, която се процеждаше от тавана на коридора и се събираше на пода му. Стигнаха до бляскавата мъгла. Точно пред нея коридорът завиваше надясно. Отпред се виждаше кръгъл отвор, който водеше в някакво голямо помещение, осветено с виолетово сияние.

— Хайде, Скутър — прошепна Сардж, — трябва да се движим с другите.

Влязоха вътре. Коди се спря, заслепен от светлината.

Над тях, вероятно на трийсет метра, висеше огромно кълбо от виолетова мъгла. От него се излъчваше силна светлина като от някакво неземно слънце. По вътрешните стени на помещението се виждаха още отвори и платформи — чак до самия му връх. Коди го оприличи на мравуняк, гледан отвътре, само дето не виждаше никакви белези за живот. На около дващест метра над кълбото висеше черна пирамида, голяма колкото влекач на трактори, свързана със стените чрез две огромни метални подпори. От нея излизаха хиляди сребристи кабели,

които влизаха в стените. Но това, което предизвика най-силно удивление у Коди, стоеше непосредствено пред тях.

На площ около петдесет на петдесет метра бяха разположени стотици устройства с форма на сфери, осмоъгълници или огромни плочи. Някои от тях бяха красиви и озадачаващи като скулптури. Всичките бяха черни като абанос и отвън изглеждаха като покрити с люспи. Бяха наредени в дълги редици и свързани със сребристосинкави пръти. Някои от тези предмети се извисяваха на около шест до десет метра.

— Какви са тия неща? — попита Миранда боязливо.

— Машини, предполагам. — Отначало Коди си бе помислил, че се намират в машинното отделение на кораба, но ритмичният бумтеж не идваше от това място, а отдолу. Една от стените — цялата черна, беше покрита с геометрични форми, които светеха със слаба виолетова светлина. Вероятно нещо, написано на езика на Стингър, предположи Коди. На друга стена имаше цяла редица триъгълни екрани, на които се появяваха картини, приличащи на рентгенови снимки на хора, или само на черепите и вътрешните им органи, гледани под различни ъгли. Картините се сменяха на две-три секунди. Това явно беше нещо като картинна енциклопедия на анатомията на човешкото тяло.

— Боже всемогъщи! — Сардж погледна нагоре. — Имат си и изкуствено слънце! — Но топката от бляскава мъгла излъчваше студена светлина и като гледаше към нея, той почувства, че вътре в главата му нещо започна да пулсира.

— Трябва да има изход оттук — каза Коди, хвана отново Миранда за ръката и тръгна да пресича помещението по черния, покрит с нещо като обработена кожа под. Навсякъде се виждаха локвички от слуз, сякаш преди малко оттук беше минал огромен охлюв. Коди предположи, че от другата страна на тази зала има още един отвор.

Тръгнаха между редиците от машини. Коди чу нещо като издишване — машините дишаха. По гърба му полазиха тръпки. Те не са живи, просто не можеше да са живи същества! Но техните люспести повърхности се надигаха и отпускаха и всяка от машините правеше това със собствен ритъм. Коди имаше чувство, че ръката на Миранда щеше да смачка неговата от стискане.

От един огромен блок, набоден с игли като някаква чуждоземна шевна машина, висяха парчета, които много приличаха на човешка плът или на добра имитация на човешко месо. Друга машина поддържаше едно огромно вретено с бобина от фино навити жици, което влизаше в следващата машина, а там на нещо като улей бяха нахвърляни безпорядъчно като парчета боклук дрехи, коси и нещо, което страшно приличаше на човешки кости. Коди с ужас осъзна, че това бяха машините, които произвеждаха двойниците на Стингър. Ремонтна работилница, някакво злоещо подобие на работилницата на Мак Кейд.

Точно зад машините се виждаше още един отвор. Коди тръгна към него, но внезапно спря.

— Какво има? — попита Миранда, която почти се сблъска с него.

— Виж онези неща там. — И Коди посочи с ръка към пода на помещението. По него се влачеха трийсетина кабела, опънати като разтеглени червени мускули. Коди се обърна и погледна назад — кабелите влизаха в най-голямата дишаща машина. Но въпросът беше към какво бяха съединени от другия си край?

Нямаха друг избор, освен да излязат в коридора.

— Да тръгваме — каза Коди, подканяйки повече себе си, отколкото другите двама. Едва бяха направили няколко крачки по слузестата повърхност, когато Коди чу нещо, което прозвуча като навиването на рибарска корда върху макара.

Кабелите на пода започнаха да вибрират. Те се прибираха бързо в дишащата машина и Коди разбра, че нещо идваше по коридора пред тях. Чу шум от драскащи по пода на коридора нокти. Изглежда, маршируваше цяла армия от Стингъри.

— Назад! — извика той на Миранда и Сардж. — Връщайте се! По-бързо!

Шумът от движението на нещо много голямо почти ги застигна. Коди се насочи към една от машините, която приличаше на гигантска ковашка наковалня, и тримата се скриха зад нея. Той приклепна и започна да наблюдава отвора. По гърба му лазеха тръпки. Кабелите продължаваха да се навиват в дълбините на дишащата машина.

И ето — това, което идваше към тях, изпълзя през отвора на помещението. Пъстрата му кожа беше влажна и блестеше на виолетовото слънце. Онова, което му се бе сторило като цяла армия, се

оказа едно-единствено същество, но видът на тази безбожна твар изпълни Коди с неописуем ужас. Той почувства как вътрешностите му се свиват като опърлени от силен огън. Разбра, че в момента вижда не някой от двойниците, а съществото, пресякло огромните дълбини на космоса, за да търси Дофин — извънземното, което беше приземило този космически кораб, беше дълбало тунели под Пъкъл и беше изскачало от подовете на къщите да търси човешки тела. Сега то стоеше пред него.

Долу, в тунела, Дофин продължаваше да се движи напред като малък танк. Зад нея Джеси и останалите едва успяваха да не изостават. Кърт се подхлъзна в слузта и стана, като ругаеше и чистеше мръсотията по себе си. Дофин се вслушваше в пулса на кораба. Не знаеше дали силовото поле беше изключено, но щом това станеше, към двигателите на кораба щеше да се подаде огромно количество енергия.

Най-отзад вървеше Рик.

Изведнъж от пръстта под краката му изригнаха две ръце. Едната от тях го хвана като в челюсти за подутия глезен, а ноктите ѝ пробиха кожата му. Той извика силно, след това насочи пушката си към главата на съществото и започна да стреля. От лицето на чудовището се разхвърчаха парченца месо.

— Върнете се! — изрева Кърт и като сложи колта върху черепа на съществото, покрит с черна коса, натисна спусъка. Главата се разчупи и избълва вътрешностите си, но съществото продължи да държи здраво Рик за глезена с едната ръка, а с другата удряше краката на Кърт. Той подскачаше като нестинар. Рик падна, но успя да насочи фенерчето към лицето на чудовището и видя как очите му потънаха навътре в големи гънки от плът. Те започнаха да пушат и след секунда изригнаха като малки гейзери, а лицето се изкриви в страхотна гримаса на болка или може би на гняв. Ноктите разхлабиха хватката си, съществото се заби в земята и изчезна.

— Добре ли са всички? — Дофин беше спряла на около десет метра напред. Джеси обърна лампите назад, за да освети мястото.

Кърт помогна на Рик да стане. И двамата трепереха.

— Можеш ли да ходиш? — попита Кърт. Рик се опита да стъпи на крака си. Раните от ноктите всъщност бяха облекчили напрежението

в крака му, но сега пък глезенът му кървеше. Той кимна в отговор:

— Да. Мога да се оправя.

— Чакайте. — Том бе видял нещо и бе насочил светлината от фенерчето си по посоката, от която бяха дошли. Очите му се разшириха зад стъклата на очилата. — О, боже мили!

Като удряха с шипестите си опашки, към тях се приближаваха четири скорпиона в човешки образ. Светлината ги сепна малко, те поспряха, но след това отново продължиха да напредват към групичката от хора.

Том вдигна пушката си и започна да стреля. Кърт го спря:

— Не си хаби патроните, човече. — Той щракна запалката и я доближи до фитила на една от шашките, фитилът засъска и припламна. — Всички да легнат! — Изчака няколко секунди, докато фитилът се разгори, хвърли го към приближаващите същества и се просна по корем на земята.

Минаха няколко секунди. Нямаше експлозия.

— Исусе! — Кърт вдигна глава. Скорпионите бяха точно върху динамита. Все още нямаше никакъв взрив. — Тази трябва да е била браку...

Динамитът избухна. Взривната вълна повдигна четирите същества във въздуха и ги хвърли върху стените на тунела. Кърт и другите я усетиха като изгаряш пустинен вятър. Дофин също беше легнала по корем и въздушното течение от взрива разроши косата ѝ.

Джеси повдигна лампите и насочи светлината към съществата. Две от тях се мъчеха да се зароят в пръстта. На земята се гърчеше един, а последният не мърдаше.

— Бинго — подхвърли Кърт.

Дофин се изправи.

И точно тогава нещо зад нея я хвана за врата и я вдигна във въздуха. Два остри нокътя се забиха в кожата ѝ и тя извика от болка. Онова я държеше на една ръка разстояние. Краката ѝ се люлееха.

— Всичко свърши — прошепна Стингър с гласа на Мак Кейд.

Джеси чу вика на Дофин и понечи да се обърне и да насочи лампите пред себе си, но гласът на Мак Кейд прозвуча властно:

— Хвърлете оръжията! Иначе ще ѝ строша вратлето!

Джеси се поколеба. Погледна към Том. Той също се взря в нея, стиснал пушката до гърдите си.

— Хвърлете оръжията! — повтори Стингър. Двойникът държеше детето между себе си и светлината. На гърдите му се гърчеше главата на кучето. — Хвърлете ги в коридора, колкото се може по-надалеч. Хайде!

— О, боже! — Кърт се свлече на колене в мръсотията и започна да се клати назад-напред. — Не ме убивай! Моля те... умолявам те, не ме убивай. — Очите му бяха диви от ужас. — Моля те, не ме убивай!

— Големите храбреци! — Стингър разтърси Дофин. От раната на врата ѝ закапа кръв. — Виж ги! Това са твоите защитници!

Кърт продължаваше да се клати, като хленчеше силно.

— Стани бе — каза Рик. — Стани бе, човек. Не се моли на тая фъшкия.

— Не искам да умирам... не искам...

— Всички ние ще направим едно хубаво дълго пътешествие — каза Стингър. — Няма да ви убия, ако изпълнявате това, което ви кажа. Хвърлете оръжията си! Веднага!

Том си пое дълбоко дъх, наведе глава и хвърли пушката настране. Когато пушката пльосна в калта, той затвори очи. Кърт хвърли колта, последва го пушката на Рик.

— Хвърлете и лампите! — извика Стингър. — Не ме правете на глупак!

Кърт първи хвърли фенера си. След това Рик и Том. Джеси ги последва, като хвърли свързаните лампи към разкъсаното от динамита същество.

— Имате и още нещо — продължи Стингър с тих глас. — Оръжието, което бумти и изгаря. Как го наричате?

— Динамит — отговори му Джеси.

— Ди-на-мит. Динамит. Къде е динамитът?

Никой не отговори. Кърт продължи да се присвива на земята, но не издаде звук.

— Къде е? — настоятелно повтори Стингър и разтърси Дофин така силно, че тя изпъшка.

— Дай им го, Кърт — каза Том.

Кърт изправи гръб и бавно свали раницата.

— Динамитът е тук — каза той и я хвърли към Стингър. Раницата падна в краката на Джеси.

— Извади динамита и ми го покажи.

Джеси вдигна раницата и бръкна вътре. Ръката ѝ хвана не двете пръчки динамит, а пакетчето с цигари.

— Покажи ми го! — заповяда Стингър.

— Хайде де — каза Кърт нервно. — Нека да види това, което иска.

— Но... то...

— Покажи му го — прекъсна я Кърт.

В този момент Джеси проумя какво искаше Кърт от нея. Или поне си помисли, че разбра. Тя изкара пакета цигари и го показа на дланта си. Очите на Стингър я наблюдаваха зад рамото на Дофин.

— Ето — каза Джеси с пресъхнало гърло. — Динамит. Виждаш ли?

Стингър не каза нищо. Сините очи на Мак Кейд гледаха втренчено към пакета „Лъки Страйк“ в ръката на Джеси. После премигнаха веднъж. След малко още веднъж. Обработка информацията, помисли си Джеси. Може би претърсва в езиковите центрове на всичките мозъци, които беше откраднал. Знаеше ли какво е динамит, как изглежда? Откъм Стингър се чу съскащ звук.

— Това е пакет — каза внезапно той. — Отвори го и ми покажи динамита.

Ръката на Джеси трепереше. Тя отвори пакета, изкара трите останали цигари и ги вдигна нагоре, за да може Стингър да ги види.

В дългата пауза, която последва, Джеси едва се удържаше да не закрепчи. Ако Стингър имаше някаква информация за динамита, то тя сигурно щеше да е със същото определение, което знаеше и Дофин: взривно вещество обикновено с цилиндрична форма, което се пали с фитил. Цигарите бяха цилиндри, а откъде Стингър можеше да разбере разликата? Тя виждаше как мозъкът на Стингър бавно смила информацията.

След малко той каза:

— Постави динамита на земята. Стъпчи го с крак.

Джеси пусна цигарите на земята и ги натисна дълбоко в калта под себе си.

Устата на Стингър се изкриви в бегла усмивка. Той пусна Дофин да стъпи на краката си, като продължаваше да я държи за врата.

— Сега се чувствам по-добре! Ха, отново чувствам добри вибрации. Сега всички да вървят пред мен. Тръгвайте!



Джеси въздъхна шумно. Кърт Локет беше блъфирал, защото Стингър никога не бе виждал динамит. Но къде се бяха дянали последните две шашки от динамита?

Кърт стана на крака. Червената му каубойска риза бе закопчана догоре. Той последва Рик, като държеше ръцете си близко до тялото, леко прегърбен, като куче, което се страхува да не го ударят.

Стингър завря Дофин в калта. След това я вдигна грубо и я блъсна напред. Тя вече беше видяла какво държи кучето между зъбите си: нейната капсула. Стингър я хвана за косите.

— Знаех си, че хлебарките ще те изкарат напред. О, сега ни чака едно дълго и приятно пътуване. Ти, аз и хлебарките.

## 57. СТИНГЪР СЕ РАЗКРИВА

Коди погледна Стингър на усойната светлина от виолетовото слънце и земята като че ли спря да се върти.

Стингър — наемният ловец на избягали престъпници — беше продълговат като змия, с пъстра кожа на черно-бели петна. Слузта върху тялото му блестеше на светлината. Стотина малки крака със сребристи нокти му помагаха да се придвижва напред с вълнообразни движения. Като тлъста мазна стоножка — оприличи го Коди. Двата му предни крака обаче, които сякаш бяха на панти и имаха огромни нокти, приличаха на лопатите на грамаден булдозер. С тези крака той копаеше тунелите и разбиваше подовете на къщите.

Главата му беше копие на онази, която изскочи от коня — плоска като на влечуго, с плътни и удължени челюсти, с четири кехлибарени очи с черни зеници. Само дето вътре в челюстите нямаше игли вместо зъби. Устата беше голяма и влажна, сива на цвят и приличаше на смукало на пиявица.

Тялото на Стингър продължаваше да се плъзга в помещението през отвора. Кабели като еластични червени мускули излизаха от страните му и го съединяваха с дишащата машина. Коди предположи, че тя навиваше и развиваше кабелите автоматично. Ясно беше, че Стингър е свързан за машината, а може би бе част от нея.

Най-страшното обаче беше, че на някои места кожата на Стингър бе почти прозрачна и Коди можеше да види какво има вътре — трупове, които се носеха и подскачаха като в някакъв ужасяващ балет. Провлачени лигави нишки се бяха усукали около труповете и, изглежда, хранеха вътрешните органи на Стингър с тях. Появи се фигура на кон, носен като от мръсен прилив. Проблясвания, навярно от електрически искри, прескачаха по нишките и осветяваха като със стробоскоп мъртвите в това подутото от трупове тяло. Във вътрешния поток на Стингър се появиха още човешки тела. Коди разпозна някои от тях, но му се прииска да не беше го сторил. Той притисна устата си с ръка, борейки се да не изгуби съзнанието или разсъдъка си.

Той знае името ми — помисли си Коди и това го докара на косъм от лудостта.

Накрая се появи и опашката на Стингър, която завършваше с огромна топка от шипове, точно както опашката на съществото, което беше излязло от коня. Тя се гърчеше в мощни тласъци, а стотиците крака носеха надутото шестметрово тяло на Стингър през помещението и стържеха като ножчета за бръснене.

Коди не можеше да помръдне. Сега отворът от другата страна беше свободен, макар и омазнен със слюзестия секрет на Стингър. Може би щяха да успеят да притичат? Но какво щеше да стане, ако не успееха? Дишащата машина отново развиваше кабели от вътрешността си. Стингър отиваше към далечния край на помещението. Коди погледна през рамо Миранда и Сардж — двамата се бяха притиснали в прикритието си, а очите на Сардж се бяха изцъклили от ужас. Той им посочи с ръце да останат на място и изпълзя по корем от прикритието, за да види къде беше отишъл Стингър.

Стингър бе стигнал до стената с геометричните фигури. Повдигна се, като осем крака от тялото се откъснаха от пода, а останалите го тласнаха нагоре. Кожата от долната му страна беше гладка и бяла като на личинка. В сравнение с люспестата горна част изглежда уязвима — помисли си Коди. С пушка можеше да пробие доста голяма дупка в нея...

Но той нямаше пушка и единственото нещо, което можеше да направи, бе да наблюдава как краката на съществото започнаха да докосват геометричните символи със страшна бързина. Всеки крак се движеше самостоятелно. След като го натиснеше, виолетовата светлина на всеки символ изгасваше. Главата на Стингър се вдигна. Коди също погледна нагоре. Високо над тях въртящият се циклон на силовото поле на върха на кораба започна да намалява оборотите си. Стингър натисна още няколко символа и светлинният лъч престана да се върти и изгасна.

Силовото поле беше изключено. Веднага след това окаченото виолетово слънце засвети още по-ярко.

Стингър продължи да натиска символите. Цялото му внимание беше приковано върху тях. От стените се чуваха звукове от различни апарати и корабът започна да вибрира.

Коди пропълзя обратно до Миранда и Сардж.

— Сега трябва да излезем — каза той с настоятелен шепот. — Аз ще тръгна пръв. Искам вие да вървите непосредствено след мен. Разбрано?

— Да. — Лицето на Миранда все още беше бяло като тебешир, но погледът ѝ бе ясен.

— Не може да оставим Скутър! Трябва да го вземем.

— Добре. — Коди надзърна навън още веднъж, отбелязвайки мислено къде се намира Стингър, след това погледна към отвора. Сега беше моментът да тръгнат. Той се напрегна, готов да скочи и бяга колкото му държат краката.

Преди да може изобщо да тръгне, през отвора се показва Джеси Хамънд. Този нов шок смрази Коди и той остана на мястото си. След Джеси влязоха Том, Рик и...

— О, боже мой! — изпъшка Коди.

През отвора с наведени рамене влезе баща му. Точно зад него се появи Дофин, с изпънат гръб и предизвикателно вдигната глава, а след нея... кошмарната опашата фигура, дето приличаше на еднорък Мак Кейд с кучешка глава, излизаща от гърдите. Миранда се наведе напред, видя брат си и понечи да изкрещи, но Коди сложи ръка на устата ѝ и я изтегли обратно зад машината.

Рик почувства как вътрешностите му се обръщат. Беше видял съществото, изправено до стената, и пребледня. Джеси хвърли бърз поглед към Кърт — на челото и лицето му бяха избили капки пот. Том хвана Джеси за ръката, а Дофин се обърна към едноръкия двойник.

— Вече имаш мен и капсулата ми. Пусни човешките същества да си ходят.

— Затворниците нямат право да заповядват. — Очите на двойника бяха изключително уверени и пълни с презрение. — Хлебарките толкова много искаха да ти помогнат, че сега могат да дойдат с теб в затвора. — Дофин знаеше, че той изказва мислите на Стингър, който в този момент беше зает с подготовката по излитането на кораба и не се обърна от командния пулт. Очевидно Стингър имаше толкова ниско мнение за нея и човешките същества, че не смяташе за необходимо да изпраца още двойници да ги пазят.

— Къде е сестра ми? — Рик се насили да погледне в лицето на съществото. — Какво направи с нея?

— Освободих я. Освободих и другите двама, както освободих и вас. Отсега нататък във вашия живот няма да има нито една прахосана секунда. Там, където отивате, всяка секунда от живота ви ще бъде продуктивна. — Той обърна очи към Дофин. — Не е ли така?

Дофин не отговори. Много добре знаеше какво ги очаква — мъченията на „тестовете“ и най-накрая дисекцията.

— Ще вървим натам. — Единствената ръка на съществото посочи към отвора от другата страна на помещението. — Хайде, тръгвайте! — И той се пресегна да бутне Джеси.

Рик разбра, че бяха загубени. Беше свършено с всичките. И с Миранда. Нямахше какво повече да губи и предпочиташе да умре на Земята, отколкото в космоса или в затвор някъде далеч оттук. Решението бе взето на момента и това го освободи от ужасяващия вцепеняващ страх. Бръкна в джоба си и ръката му стисна предмета в него. С другата хвана съществото за ръката.

Лицето на Мак Кейд се обърна към него с отворена от възмущение уста. Наточеното острие на Божия гняв щракна при излизането си от дръжката.

— На ти това! — извика той.

Винаги е бил бърз. Можеше с лекота да грабне нож, сложен под змия-пясъчница. И сега светкавично замахна и с все сила заби ножа в лявото око на двойника.

В другия край на помещението Стингър обърна глава към тях, но краката му продължиха да се стрелкат по геометричните символи. Той изсъска разгневено и започна да направлява двойника с мозъчните си вълни като майстор-кукловод.

Рик измъкна ножа и замахна към другото око. Съществото дръпна рязко главата си на една страна и острието разкъса бузата му. Кучето на гърдите му отвори широко уста, изпусна капсулата на пода и направи опит да захапне Рик. Успя да докопа само ризата му и я разкъса. Рик стискаше мятаната се ръка на двойника с мрачна решителност и продължаваше да ръга с ножа лицето му, режейки фалшивата плът.

Том се хвърли напред и склучи ръце около кучешката шия. Тя беше страхотно силна. Главата се обърна към Том и челюстите ѝ щракнаха точно пред лицето му. Той продължи да държи кучето за шията даже когато то изкара късите си крака навън и с двата си закривени нокътя одра ръката му.

Тримата се олюляваха, борейки се. Дофин видя как капсулата ѝ отскочи два пъти от пода и се затъркаля към Стингър. Тя побягна след нея, прескачайки жиците, които предаваха кодираните съобщения от Стингър към машините, произвеждащи двойници. Накрая скочи и успя да я хване.

Стингър се снишаваше от командния пулт. С единия чифт очи следеше биещите се, но другият беше насочен към Дофин. Вътре в тялото му започнаха да проблясват електрически искри и той тръгна с вълнообразни движения към нея. Свистеше като парна машина, която набира скорост.

Опашката на двойника се издигна над главата на Рик, готова да се стовари отгоре му.

Коди излетя от укритието си и се хвърли напред. Протегна се и хвана опашката точно под топката с шипове. Тя го повдигна мощно от пода, но тежестта му все пак я спря. Двойникът изрева от гняв и се опита да се отърси от Коди.

Другите видяха как Коди се вкопчи в опашката, но нямаше време да разберат откъде изскочи. Всичко ставаше светкавично бързо. Ръката на двойника мятеше Рик на всички страни, докато той продължаваше да забива ножа си чак до металния череп. Ръката на Том беше обляна в кръв и ужасна болка пулсираше през цялото му тяло. Можеше да удържи главата на кучето още само няколко секунди.

Джеси притича до Дофин. Вдигна я и я прегърна закрилнически, както би направила всяка майка с детето си. Стингър се приближаваше към тях с нарастваща скорост.

Някой избута Джеси настрана. Кърт Локет пристъпи напред и поднесе горящата запалка към фитила на едната от динамитните шашки, които беше скрил под мишниците си. Лицето му беше преbledняло, виждаше се как пулсират вените на слепоочията му. Той гледаше как смъртта се приближава към него, краката му трепереха, но стоеше изправен, с лице към атакуващия звяр, като държеше в ръка динамитната пръчка с пращящия фитил.

Хвърли я. Тя падна малко пред чудовището и то премина върху нея като валяк.

Не последва взрив, фитилът е загаснал — помисли си Кърт.  
— Връщай се! — извика той на Джеси.

Думите му бяха заглушени от глух бумтеж, нещо като изстрел на пушка в купчина мокри възглавници. Стингър потрепера и опашката му удари в стената. В същия момент устата върху насеченото лице на Мак Кейд се изкриви в болезнена гримаса, а кучето зави. Божият гняв се тресна в устата на двойника и отвътре се посипаха изпочупени игли.

Но Стингър продължаваше да идва към тях, като влачеше слуз и червата си зад себе си. Кърт отстъпи, като същевременно изкара последната пръчка динамит. Джеси продължаваше да държи Дофин в прегръдките си, но също отстъпи. Кърт щракна запалката и с треперещи ръце приближи пламъка ѝ към фитила.

— Дръж я! Дръж я! — викаше Джеси, но ръцете на Том бяха целите в рани и кучешката глава се отскубна от него. Рик се сниши, за да избегне челюстите ѝ и двойникът успя да го хвърли настрана, след което закрачи към Кърт, с Коди, увиснал на опашката му. Фитилът на шашката вече димеше и Кърт вдигна ръка, готов да я хвърли.

— Тате! — изкрещя Коди. — Пази се!

Кърт се извърна. Двойникът вече се бе надвесил над него, от лицето му висяха парцали и единственото му око проблясваше в дива ярост.

Ръката с ноктите-триони замахна ожесточено и във въздуха се разхвърчаха парчета от червената каубойска риза на Кърт и от плътта му. Рукнаха потоци кръв. Фитилът на шашката се запали с ярък пламък, но Кърт я изпусна и динамитът се търколи на земята. Двойникът продължаваше да раздира оголената гръд на Кърт, който се опитваше да се защити. Кръв изпълни дробовете му и рукна от устата му.

Обезумял, Коди дръпна с неимоверни усилия чудовището назад от баща си, преодолял ужасната болка в ребрата. Кърт се строполи на земята. Двойникът мятеше яростно тялото на Коди, но той се беше хванал здраво за опашката му.

Стингър се извиси над тях. Вълнообразните движения на тялото му отваряха още по-широко обгорялата рана от долната му страна.

Дофин се отскубна от ръцете на Джеси. Падна на земята, стана отново и се затича към динамита. Единият чифт очи на Стингър се извиха рязко към нея и почти едновременно двойникът се извърна от Кърт Локет и се втурна към нея. Не — с ужас си помисли Коди, — не мога да му позволя да докопа Дофин! Той запъна крака в пода, стиснал

зъби и с насълзени от болка очи. Двойникът не можа да се прицели добре и ръката с металните нокти изплющя покрай главата на Дофин.

Стингър започна да се изправя пред нея, но Дофин не отстъпи. Тя си спомни онзи играч в математическата игра, която наричаха бейзбол. Представи си как ръката му се отмята назад, след това бързо се мята напред в някакво общо, чудодейно движение на мускули, кости и сухожилия. Дофин отметна своята ръка по подобие на този играч и след мигновено изчисляване на ъгъл и скорост, хвърли пращящата пръчка динамит. Тя прехвърча четирите метра между нея и Стингър и падна в раната в мекия му корем, точно където се беше целила. Дофин коленичи, а ръката на двойника профуча отново над главата ѝ. Мина само секунда, която се стори на Дофин вечност.

Тялото на Стингър се разтресе и се сгърчи като въпросителна. Чу се глух тътен. Като гръмотевица в празна кофа — помисли си Джеси. Едновременно се случиха две неща: органите на Стингър се обвиха в електрически заряди и плътта му се изду и разтегна като уродлив салам, който всеки миг щеше да се пръсне. Разкъсаната дупка в корема му се разшири още повече и жълти пламъци обрамчиха краищата ѝ. Стингър се просна със страшен шум на пода. Горящите му вътрешности се разлетяха през отвора в корема му.

Двойникът с разбитото лице на Мак Кейд издаде сподавен стон и се запрепъва из помещението. Ръката му замахна напразно, тъй като Дофин се беше отдръпнала на безопасно разстояние от него. Лаят на кучето беше дрезгав и изпълнен с болка. То стискаше зъбите си толкова силно, че иглите в устата му започнаха да се трошат. Джеси се наведе и притисна Дофин. Сърцата им биеха силно и с еднакъв ритъм.

Главата на Стингър започна да се мята и да се отмества назад. От устата му се процеждаше лигава слуз. Тялото под нея представляваше разливаща се пихтия от разкъсани органи и малки същества с тъмночервена плът и усти, пълни с игли вместо зъби. Самите органи тръпнеха като риби на сухо и щом влезеха в контакт със земния въздух, пламваха, изгаряха и се превръщаха в сбръчкана кожа. Стингър се протегна нагоре, сякаш искаше да стигне виолетовото слънце. Нещо в него експлодира с бял пламък. Отворът се разшири още повече, изпускайки навън по-голям поток от вътрешности. Горната част на тялото се строполи на пода.

Двойникът падна на колене.



Коди пусна опашката му и се отдалечи от него. Подхлъзна се върху кръвта на баща си, падна и с пълзене стигна до него.

Тялото на Стингър започна да се сплесква като спукан газов мях. Опашката му продължаваше да бие по стените и пода, но силата на ударите постепенно отслабваше.

Двойникът падна напред и лицето на Мак Кейд се заби в пода. Джеси чу Дофин да прошепва:

— С теб е свършено.

Рик се опитваше да стои прав, като се бореше със силния шок от преживяното. Миранда изтича към него и той не можа да реши дали е умрял, полудял или просто сънува. Тя обвини ръце около шията му и той разбра, че е истинска и отпусна глава на рамото ѝ.

Нови пламъци обхващаха и сбръчкваха разпореното тяло на Стингър. Опашката му продължаваше да се мята едва-едва. Някои от краката също се опитваха да се движат. Единият чифт очи се бе извъртял назад. Тялото му потръпваше, а устата-смукало издаваше стържещ звук като от загасващ двигател.

— Боже мили, боже мили! — успя да каже Кърт. — Ама какво направих аз?

— Не говори. Ще те измъкнем оттук. — Коди бе повдигнал раменете на баща си от пода и бе положил главата му на крака си. Там, където преди бяха гърдите на Кърт, сега имаше пулсираща маса от обляна в алена кръв плът. Коди си помисли, че даже вижда как тупти сърцето му.

Кърт преглътна. Твърде много кръв — помисли си той. Едва можеше да си поеме дъх от нея. Погледна към лицето на сина си и му се стори, че вижда... не, не може да бъде. Беше го учил, че истинският мъж никога не плаче.

— Малко съм ранен — каза Кърт. — Не е толкова страшно.

— Шт! — Гласът на Коди секна. — Ще ми го кажеш по-късно.

— Имам... снимка в задния джоб. — Той се опита да се отмести, но тялото му беше като от олово. — Можеш ли да я изкараш?

— Да.

Коди се пресегна, бръкна в джоба и извади снимката. Беше цялата нагъната, но успя да види кой е на нея и сърцето му просто замря. Даде я на Кърт. Той я постави пред себе си и я стисна между кървавите си пръсти.

— Трежър — тихо каза Кърт, — ти наистина се ожени за един голям глупак. — Премигна и погледна отново към Коди. — Майка ти обикновено ми приготвяше пакет с храна за работа. Казваше: „Кърт, и днес искам да ме накараш да се гордея с теб“, а аз отвърщах: „Непременно, Трежър, непременно, съкровище.“ — Очите му се затвориха. — Много отдавна. Някога бях дърводелец... и се хващах за каквото ми падне.

— Моля те... не говори — опита се да го спре Коди.

— Не бях добър с теб... — прошепна Кърт. — Изобщо не бях... Прощаваш ли ми?

— Да, татко. Прощавам ти.

Свободната ръка на Кърт намери тази на Коди.

— Ти ще станеш по-добър човек от мен... — каза той. Усмихна се мрачно. — Няма да е толкова мъчно, нали?

— Обичам те, татко — прошепна Коди задавено.

— Аз... — Нещо се пречупи вътре в него. Изведнъж му олекна от някаква огромна тежест и в същото време осъзна колко е кратък животът. Почувства се лек и свободен. — Аз... обичам те — каза той и му се прииска да беше казал тези думи още преди много години. — Проклето момче — добави. Ръката му стисна ръката на сина му.

Коди не виждаше нищо. Очите му бяха замъглени от сълзи. Той ги изтри, но те отново рухнаха. Погледна към все още потръпващото тяло на Стингър, след това се обърна към Кърт. Той беше затворил очи. Изглеждаше като заспал. Почувства как ръката на баща му се отпусна. Коди продължаваше да я държи, но разбра, че старият си беше отишъл — избягал в ново място, където нямаше затворени улици, а само големи отворени пътища.

Дофин застана до него, стиснала черната сфера в ръце. Под очите ѝ тъмнееха сенки, бузите ѝ бяха хлътнали. Силите на приемника ѝ бяха почти на изчерпване.

— Дължа му — както и на теб — нещо, което никога няма да мога да му платя — каза тя уморено. — Той беше много храбър човек.

— Той беше мой баща. — Коди погледна Дофин.

Рик вече се беше изправил. Той закуцука с помощта на Миранда до падналия двойник, подложи крак под рамото му и ритна тялото да се обърне по гръб. Главата на кучето клюмна на една страна.

Внезапно тялото трепна и измежду иглените зъби излезе хрипливо съскане:

— Вие... хлебарки-и-и-и... — Очите му се обърнаха нагоре и устата за последен път се отвори да поеме въздух.

Опашката на Стингър се вдигна, топката с шиповете се затресе и удари за последен път силно по пода, сякаш се противопоставяше на такъв край.

Огромното туловище застина неподвижно.

Пулсът на корабните механизми вече бе оглушителен. Виолетовото слънце пращеше от акумулираната в него енергия. Дофин се обърна към Джеси, която беше клекнала на пода до Том. Ръката му беше одрана до костта и Джеси късаше парчета от ризата му, за да превърже раните.

— Няма време — каза ѝ Дофин. Тя огледа командното табло, като се мъчеше да дешифрира геометричните символи. — Двигателите съвсем скоро ще достигнат прага на енергийната си мощност и ще са готови да издигнат кораба. — Тя се взря в плота с лостове вътре в малката пирамидка. — Това е центърът на управлението. Мога да забавя излитането достатъчно, за да излезете по тунелите, но няма да имам време да променя навигационните координати и да вляза в хибернационната камера.

— Повтори това на прост английски — каза Том.

— Не мога да задържам повече кораба на Земята — преведе думите си Дофин. — И нямам време да вляза в капсулата си. Имам нужда от друг приемник.

Все едно някой беше забил юмрук под лъжичката на Джеси и ѝ беше изкарал въздуха.

— Какво?

— Съжалявам. Нуждая се от физическа форма, за да задържа кораба да не излети, докато вие вървите през тунелите. Ударната вълна ще ви убие.

— Моля те... върни ни Стиви. — Джеси се изправи. — Умолявам те!

— Аз също искам това! — Лицето на Дофин се беше изкривило в мъчителна гримаса, а малките ръце притискаха черната сфера към гърдите ѝ. — Трябва да имам друг приемник. Моля ви да ме разберете — опитвам се да спася и вас, и себе си.

— Не! Ти не можеш да вземеш Стиви! Искам си дъщерята обратно!

— Ъ-ъ... приемник същото като опекун ли е?

Дофин погледна надясно и след това нагоре към Сардж Денисън.

— Какво прави приемникът? — попита той предпазливо.

— Приемникът — започна Дофин — защитава тялото и мозъка ми. Аз го нося като щит, като се отнасям с голямо внимание към тялото и мозъка му.

— Работа на пълен работен ден, така ли?

— Да. Приемникът почива в мир в място, където неговите мечти се сбъдват. Но той никога няма да се върне на Земята. След като този кораб излети...

— Цялото небе е пред него — довърши Сардж.

Дофин кимна с надежда в очите.

— И ако намериш друг приемник, ти... нещо като... ти си събличаш кожата ли? И семейство Хамънд ще получат обратно дъщеря си? Така ли?

— Точно така.

Сардж се замисли за момент. Лицето му се набръчка от напрежение. Известно време остана, загледан в ръцете си.

— Може ли да вземем Скутър с нас? — попита той.

— Не бих и помислила, че може да отидем някъде без него.

Сардж сви устни и шумно въздъхна.

— Какво ще ядем и пием?

— Няма да имаме нужда. Аз ще бъда в хибернационната камера, а ти ще си тук. — Тя повдигна капсулата. — Заедно със Скутър, ако искаш.

Сардж се усмихна едва-едва.

— Аз... малко ме е страх.

— И аз се страхувам — каза Дофин. — Хайде заедно да станем смели.

Сардж погледна към Том и Джеси, след това към другите. После пак се вгледа в напрегнатите и блеснали очи на малкото момиченце.

— Добре — реши се той накрая. — Ще стана твой приемник.

— Сложи си пръстите тук — каза му Дофин и той предпазливо докосна сферата. — Не се страхувай. Чакай. Просто чакай.

По повърхността на кълбото заиграха сини линии.

— Хей! — извика нервно Сардж. — Я виж това!

Сините линии се съединиха и заплуваха като мъгла под ръцете им. Дофин затвори очи, изключвайки всичко външно и най-вече постоянния грохот на кораба. Тя се концентрира единствено върху това да отприщи огромната енергия, която се намираше вътре в сферата. Усети как кълбото реагира, почувства го като приливите на нейната планета — те я заливаха и всмукваха все по-навътре в дълбините на океана, далеч от тялото на Стиви Хамънд.

Около пръстите на Дофин започнаха да изскачат сини искри.

— Господи! — изненадано каза Сардж. — Какво беше... — Искрите се появиха и около неговите пръсти. Почувства леко изтръпване. То мина нагоре по тялото му, по целия гръбнак. — Господи! — беше всичко, което успя да каже.

В следващия момент потоци енергия бликнаха от сферата и се обвиха около ръцете на Дофин и Сардж. Очите му се разшириха. Ярките сини ленти се увиха една в друга и се насочиха с ясно доловимо бръмчене към очите на Сардж и Дофин, влязоха в ноздрите им и обвиха главите им. Искрите танцуваха в косите на Дофин. Сардж отвори уста и от пломбите му започнаха да прескачат искри.

Том и Джеси се бяха притиснали силно и не се осмеляваха да кажат нещо или да помръднат. Другите също мълчаха.

Огромната сила на енергията от сферата накара Сардж да отметне глава назад. Коленете му се подкосиха и той се свлече на пода. Дофин се строполи две секунди по-късно. Енергийният поток се прекъсна, капсулата падна от детските ръце и се търкулна в краката на Джеси.

Дофин седна и започна да мига. Понечи да каже нещо, но нищо не излезе от устата ѝ.

Тялото на Сардж трепереше. Той се обърна на една страна и бавно се изправи на крака.

Дофин потърка очи. Сардж пое дълбоко въздух няколко пъти, след което заговори:

— Том и Джеси, отведете дъщеря си вкъщи.

— Мамо? — каза Стиви. — Много ми се спи.

Джеси се затича към дъщеря си, вдигна я и я притисна силно до себе си. Том се приближи и прегърна и двете.

— Мамо, защо плачеш? — попита Стиви.

Сардж вдигна сферата от пода и се изправи. Движенията му ставаха по-бързи. Очите му блестяха сурово, но излъчваха поразяваща интелигентност.

— Вашият език няма възможност да изрази... да опише колко съм благодарен на всички. Съжалявам, че донесох на този свят толкова болка. — Той погледна към тялото на Кърт и постави ръка на рамото на Коди. — Не исках това да се случи.

Коди кимна, но не можа да каже нищо.

— Знаем — каза Том. — Бих искал да можеше да видиш някоя по-хубава част от нашия свят.

— Мисля, че видях една прекрасна част от него. Какво е един свят без народа си? Или без поколението, което идва? — Той се пресегна и нежно докосна със задебелялата и изкривена от работа ръка на Сардж кестенявата коса на Стиви.

Очите и мозъкът на Стиви още не можеха да надвият страшното желание за сън.

— Познавам ли те?

— Не. Но някой ден, може би някой ден твоите родители ще ти разкажат за мен.

Стиви сгуши глава на рамото на Джеси. Не я интересуваше къде се намира или пък какво става наоколо. Тялото ѝ беше изтощено. Беше сънувала такъв чудесен сън — че играе на едно огромно пасище със Суийтпи в слънчев летен ден. Такъв чудесен сън...

— Най-големият подарък е втората възможност — каза извънземното същество. — Точно това дадохте на моя народ. Бих искал да мога да ви се отплатя с нещо за това, но единственото, което мога да обещавам, е, че на моя свят винаги ще се пее песен за Земята. — Лека усмивка озари лицето на Сардж. — Кой знае, някой ден може би ще се научим да играем и бейзбол.

Джеси грабна ръката му. Трудно намираще думи:

— Благодаря ти, че ми върна Стиви. Добър път — и внимавай, чуваш ли?

— Чувам. — Той погледна към другите, кимна мълчаливо на Коди и Рик, след това отново се обърна към Джеси и Том. — Вървете си вкъщи — каза им. — Знаете пътя. И аз знам моя.

Обърна се и закрачи през помещението. Единият му крак се прегъваше в коляното като акордеон. Влезе в малката пирамида. След

кратка пауза, през която оглеждаше уредите, започна бързо да натиска лостовете.

Том, Джеси, Коди, Рик и Миранда излязоха от помещението на кораба. Стиви се бе прилепила за шията на Джеси. Минаха по пътя, по който бяха дошли, през прохода, който водеше спираловидно към една широка черна платформа в тунела отдолу. Лампите, които бяха хвърлили там, още грееха в далечината.

А в черната сфера, която извънземното държеше в ръце, Сардж Денисън беше изправен пред кръстопът. Той беше млад, красив и гъвкав и имаше пред себе си цял живот. По някаква необяснима причина бе облечен в маслинозелена униформа. В ръцете си държеше куфар. Денят бе слънчев, духаше лек приятен ветрец. Черният път пред него се разклоняваше в две посоки. Пътните табели бяха написани на чужд език. Бяха имена на белгийски селца. От едната посока му се стори, че чу далечен тътен на гърмежи и над земята се издигнаха облаци дим. Нещо лошо става там — помисли си той. — Нещо страшно лошо, което не бива никога да се случва отново.

Чу се лай на куче. Обърна се и видя Скутър. Страшно палаво куче, което седеше и го чакаше, махайки неистово с опашка. Сардж погледна натам, където хоризонтът беше чист. Не знаеше какво има нататък, зад зелените дървета и малките хълмчета, но си заслужаваше да походи малко и да види. Разполагаше с всичкото време на света, за да стигне там.

— Чакай! — извика той на Скутър. — Идвам и аз! — И закричи. Странно, куфарът в ръцете му беше лек като перце. Той се наведе и взе една пръчка от земята. Хвърли я високо и надалеч и се загледа как Скутър се затича с все сила да я стигне, намери я, ухапа я и я донесе обратно. На Сардж му се стори, че така може да играят цял ден. Усмихна се и тръгна по черния път към земята на мечтите си.

## 58. ИЗГРЕВЪТ

Рик започна да се изкачва по въжето. Шестте метра до повърхността му се сториха безкрайни. Успя да изкачи само три и ръцете му отказаха. Той се пусна обратно, напълно изтощен.

Отгоре се разнесе глас:

— Направи клуп на въжето и си пъхни крака в него! Ние ще те издърпаме!

— Добре! — извика Том. — Чакайте малко!

Той направи клупа и Рик промуши крак в него. Не мина много време и го издърпаха върху пода на къщата на Крауфийлд. Дискът на утринното слънце се червенееше на небето. Силовото поле го нямаше вече и пустинният бриз издухваше дима и праха.

От Крепостта бяха дошли Ксавиер Мендоза, Боби Клей Клемънс, Зарра и Пекуин. Те пуснаха отново въжето и този път изтеглиха Миранда.

Когато издърпаха Роудс, той замалко не коленичи да целуне пода. Възпря го страхът, че ако се наведе, може да не се изправи отново. Отиде, залитайки, към пътната врата, стиснал осакатеното си рамо, вдъхна дълбоко от свежия въздух и погледна навън към белия свят.

В небето над Пъкъл и Бордъртаун кръстосваха хеликоптери и предпазливо заобикаляха пирамидата. Високо горе то бе нашарено от белите следи на реактивните самолети, които очакваха по-нататъшни разпореждания от земята. На шосе № 67 се виждаха светлини от стотици фарове — цял конвой от камиони, джипове, камионетки и каравани. Роудс поклати глава. Сега вече нищо не можеше да се скрие. Той чуваше шума, който пирамидата издаваше. Оттук му приличаше на ниско боботене. Дофин... сега Сардж... все още задържаше кораба, оставяйки им време да прекосят тунелите.

Рей Хамънд чу шум от летящ хеликоптер над себе си и отвори очи. Лежеше в някаква вана, а остриганата по индиански глава на



Гнуси бе опряна на рамото му. През един счупен прозорец влизаше червеникава слънчева светлина. Двата се криеха тук, откакто се бе обърнала камионетката на Танка. Бяха чули счупването на прозорците на околните къщи, но не бяха се мръднали от мястото. Рей беше предложил да влязат във ваната.

Той понечи да се измъкне от ваната, но Гнуси промърмори нещо и го задържа. Тя все още беше замаяна и сигурно щеше да се наложи доктор Ърли да я прегледа. Рей погледна лицето ѝ и приглади няколко косъма от разрошената ѝ коса и тогава, на червената светлина на утрото, видя онова, което мракът бе държал в тайна: блузката на Гнуси беше отворена и... О, мили боже! О, мили боже, ето ги! И двете ѝ гърди бяха разгопени. Стояха си там и всичко им се виждаше — и зърната, и всичко останало. Бяха само на сантиметри от пръстите му. Рей ги гледаше хипнотизиран. Толкова близо. Толкова близо до него. Направо си беше странно как мозъкът му превключваше от мисълта, че може да бъде убит, на мисълта, че може да загуби девствеността си в една вана. Какво би могъл да направи — това си беше Секслъчът на Извънземните. Винаги непредсказуем.

Дали да не я докосне, само веднъж. Съвсем набързо, тя никога няма да разбере. Той придвижи пръсти към гърдите ѝ и Гнуси отвори очи. Червени и подути. Лицето ѝ беше подпухнало и изглеждаше понатъртено, но въпреки това му се струваше красива. Никога не е била по-красива, облегната на рамото му, а лицето ѝ — толкова близо до неговото. Очите ѝ се помъчиха да фокусират образа пред нея.

— Рей?

— Самият той — засмя се Рей нервно.

— Така си и знаех. — Тя се усмихна сънливо. — Всичко ти е наред, момче. Един ден ще накараш някое момиче да се почувства наистина по-специално. Като истинска жена. — Очите ѝ отново се затвориха и слабият ѝ дъх погали шията му.

Рей погледа още малко гърдите ѝ, но не приближи повече пръстите си. Ще му дойде времето — помисли си той. — Но не сега. Не днес. Някога в бъдещето. Вероятно не с Гнуси, а с някое момиче, което още не познаваше. И може би щеше да бъде свързано с любов. Изглежда, размислите върху тези неща са онова, на което хората викат „порастване“.

— Благодаря ти — каза ѝ той, но Гнуси не отговори. Рей притвори блузката ѝ и закопча няколко копчета. Ако някой ги намереше, тя щеше да му се стори такава, каквато бе сега в неговите очи — спящата Гуинивер. А това беше рицарската му проява за годината, помисли си той. Отсега нататък всичко ще бъде друго. Почувства тялото си цялото във възли. Отпусна глава назад и се загледа в изгряващото червено слънце.

Хеликоптерите прелетяха над улица „Селесте“ и разпръснаха мъглата. От „Дамгосващо желязо“ се появиха Ед Ванс, Селесте Престън и Сю Мълинакс. След като стената се срути, те бяха останали зад бара, проснати по лице сред отломките на пода. Бяха чули още трясъци от разрушаване на къщи и Ванс бе помислил, че настъпва краят на света. Изведнъж Селесте беше започнала да крещи неистово и точно тогава бяха чули шума от хеликоптерите. Сега, когато се увериха, че силовото поле беше изключено и вятърът от хеликоптерите се завихряше около тях, Ванс не можа да се сдържи. Той нададе радостен вик и прегърна Селесте, като я вдигна от земята.

Нещо като зелен прилеп мина покрай лицето на Ванс. Последваха го още, гонени от вятъра.

— Какво е това? — извика Сю.

Селесте протегна ръка и хвана няколко. Отвори шепа и какво да види — осем стодоларови банкноти. По улица „Селесте“ хвърчаха пари!

— Боже! — Сю сграбчи в шепа колкото можа и ги натъпка в блузата си. На улицата наизлязоха и други хора и сред всичките тези разрушения започнаха да събират пари. — Откъде идват?

Селесте се отскубна от мечешката прегръдка на шерифа и закрачи сред летящите около нея огромни количества пари. Жълтият ѝ кадилак се беше обърнал на една страна, две от гумите му бяха спукани и на червеното зарево тя видя как доларите се завихряха и излитаха нагоре, щом над тях минеше някой от хеликоптерите. Тя отиде до колата с треперещи крака и каза:

— По дяволите!

Стодоларовите банкноти излизаха от разпорената предна седалка. Ванс приближи към нея. Мократа му риза беше натъпкана догоре с банкноти.

— Виждала ли си някога нещо подобно? — крещеше той.

— Открихме къде е скрил парите Уинт — прекъсна го Селесте. — Старият негодник натъпкал с тях седалките. Той ми казваше да не продавам никога тази кола. Мислел е, че аз знам защо.

— Добре де, започвай да ги събираш тогава! По дяволите, те ще се разхвърчат из целия град.

Селесте изсумтя и се огледа. Улиците бяха целите в дупки и пукнатини, магазините приличаха на ударени от пряко попадение на бомба, навсякъде се виждаха смачкани коли, а много още горяха вътре в двора на Кейд, къщите не ставаха за нищо друго освен за подпалки.

— Не остана много нещо от Пъкъл — каза Селесте. — Май с градчето е свършено.

— Хващай парите! — настоя Ванс. — Хайде, нали са твоите пари. Помогни ми да ги събера.

Тя погледна пълната си с долари ръка. След това разтвори пръсти и парите отлетяха, издухани от вятъра.

— Ама ти луда ли си? Те хвърчат навсякъде!

— Вятърът ги иска — каза в отговор Селесте. — Вятърът би трябвало да ги отнесе. — Тя го погледна с леденосините си очи. — Ед, аз съм дяволски благодарна, че след всичко, което се случи, съм все още жива. Живяла съм и в бордей, живяла съм и в палати и не знам кое от двете ми подхожда повече. Ако ги искаш — давай, събирай. Така или иначе всичко ще иде за данъци. Но тази сутрин съм жива, Ед, и от това се чувствам страшно богата.

— Същото се отнася и за мен, но това не означава, че съм си загубил ума! — Той бързо започна да тъпче джобовете си.

— Това няма никакво значение. — Селесте махна с ръка на неговите възражения. — Сю, да имаш още бира тук?

— Не знам, госпожо Престън. — Сю беше спряла да събира банкноти. Блузата ѝ вече беше пълна, но погледът ѝ бе замъглен и на фона на разрушения Пъкъл всичко ѝ изглеждаше двойно по-нереално. — Мисля... че ще ида да проверя какво е останало от къщата ми. Вие си вземете каквото искате от бара. — След тези думи тя тръгна през вихрушката от пари към улица „Боуден“.

Селесте погледна към горния край на улицата и видя светлини от фарове.

— Май много скоро ще си имаме компания. Ще пийнеш ли една бира с мен, преди да дойдат?

Ванс се пресегна и хвана още една банкнота. Хвана я, но три други паднаха. Той осъзна, че никога няма да може да събере всичките, а ако се опиташе, щеше да откачи. Претъпканите му джобове вече щяха да се пръснат. Май преживяваше истински кошмар в кошмара и единственото реално нещо беше жената, която сега стоеше пред него. Банкнотите летяха наоколо и му се присмиваха, а той знаеше, че дори и цял живот да работи, пак няма да може да изработи и една кофа от това, което вятърът разнасяше около него.

Само преди час беше сигурен, че няма да доживее до изгрева, а сега — ето го и него. Топлината му го помилва по лицето. Той премигна, за да скрие напирещите сълзи.

— Хайде, Ед, идвай — подкани го Селесте тихо. Беше й се сторило, само за миг, че сред шума от хеликоптерите и вятъра чува смеха на Уинт. Или по-скоро кикота му. Тя хвана шерифа за ръката. — Хайде сега ние, богатите, да се махнем от улицата — каза тя и го поведе като послушна мечка през разрушената фасада на „Дамгосващо желязо“.

От къщите, в които се бяха крили, наизлязоха още хора и започнаха да премигват на светлината от утринното слънце. В Пъкъл сякаш беше вилняло торнадо. По улиците се виждаха огромни дупки на местата, където почвата не беше издържала и се бе свлякла в тунелите. Някои хора намериха нещо повече от разрушения: на улица „Оукли“ конят, който беше покосил къщите по „Травис“, „Сомбра“ и „Оукли“, лежеше, паднал след смъртта на Стингър. Хванати в процепите лежаха и други същества с тела на скорпиони и човешки глави, издъхнали веднага щом Стингър беше прекратил подаването на живителна енергия към тях. Щяха да са нужни седмици, за да се съберат всичките тела.

Сю Мълинакс приближаваше дома си на ъгъла на „Боуден“ и „Оукли“, когато чу някой да вика:

— Хей, госпожо! Чакайте!

Тя погледна нагоре, към хребета на Шезлонга. Светлината ставаше по-ярка и сенките вече се скриваха. На върха видя малка открита кола с двама души в нея. Единият държеше видеокамера и снимаше черната пирамида. След това я насочи към Сю. Другият се спусна надолу по хълма, като свличаше камъни и вдигаше прах след себе си. Беше с черна брада и носеше шапка, на която пишеше NBC.

— Как се казвате, госпожо? — попита я той, като същевременно търсеше из джобовете си бележник и писалка.

Сю му каза името си. Той извика на другия мъж:

— Слез тук долу! Правим интервю! — Мъжът с камерата се спусна надолу, като едва не падна на задника си, преди да стигне до тях.

— О, господи! — възкликна Сю, опитвайки се отчаяно да оправи разрошената си коса. — Боже, по телевизията ли ще ме покажат?

— По националната телевизия, госпожо! А сега погледнете насам. — Червена лампичка светна на камерата и Сю беше принудена да гледа към нея. — Кога се приземи НЛО-то?

— Беше почти десет и петнайсет. Спомням си точно, защото погледнах часовника непосредствено преди то да падне на земята. — Тя приглади с ръка косата си. Беше й ясно, че банкнотите, натъпкани в блузата, я правеха да изглежда още по-пълна, отколкото беше. — Аз работя в „Дамгосващо желязо“. Това е кафене. Мили боже, сигурно изглеждам ужасно!

— Много добре изглеждате. Направи една панорамна снимка и после дай лицето й в едър план. — Операторът се завъртя леко, снимайки къщите на Пъкъл. — Госпожо, градът ви ще стане най-известният в страната, в целия свят!

— Ще стана... известна? — недоверчиво попита Сю.

— Вие и всички други жители на града. Имаме сведения, че се е осъществил контакт с извънземни, можете ли да потвърдите това?

— Да. Да. Появиха се две извънземни. Двете бяха различни. Шерифът — казва се Ед Ванс — ми каза, че едното преследва другото. Когато корабът се спусна на земята, градът...

— Стоп! — извика мъжът с шапката. Той гледаше през рамото й и беше видял какво се приближава към тях. — Благодаря ви, госпожо Мълинакс. Трябва да тръгваме! — И двамата заедно с оператора започнаха да бягат обратно нагоре към оставената кола.

Сю се обърна и видя какво ги беше изплашило. Един джип, натъпкан догоре с войници, които носеха каски с буквите МР, се приближаваше към тях, криволичейки между пукнатините и дупките. Няколко войника скочиха в движение и се затичаха нагоре към откритата кола на репортерите.

— Госпожица Мълинакс! — извика тя след тях. Откритата кола излетя от мястото си като на рали и изчезна оттатък хълма, преди войниците да стигнат до нея.

Една тъмносиня кола без регистрационен номер спря в северния край на моста на Змийска река. Двама мъже в униформи на офицери от авиацията и един цивилен слязоха от нея и закрачиха бързо към групичката хора, които идваха към тях от южния край на обгорения мост.

— Мили боже! — Офицерът с ястребов нос и персонална значка, на която пишеше „Бъкнър“, спря изведнъж. Беше разпознал един от мъжете, които идваха към тях, но ако това наистина беше полковник Роудс, Мат се бе състарил с десет години през тази нощ. — Струва ми се, че го открихме. — След още няколко крачки добави: — Потвърждавам, това е полковник Роудс. Предайте на Центъра.

Другият офицер, капитан Гарсия, носеше портативен телефон:

— „А-едно“ вика Центъра, намерихме полковник Роудс. Повтарям: намерихме полковник Роудс. Спешно се нуждаем от линейка. Колкото може по-бързо.

— Линейката тръгва, „А-едно“ — отговори диспечерът от фургона на централното командване, разположен на паркинга пред Клуба на Боб Уайър.

Роудс вървеше, подкрепян от Зарра Алхамбра. Той видя полковник Бъкнър от Специалното разузнаване и каза:

— Добро утро, Алън. Снощи изпусна нещо наистина вълнуващо.

— Предполагам, че имаш право. — Бъкнър кимна. — Това е господин Уинслоу. Той е координатор при нас. — Бъкнър посочи с ръка цивилния мъж до себе си. — Капитан Гънистън вече докладва на комисията — каза Бъкнър. — За теб сме повикали специална линейка, която след няколко минути ще те откара в медицинската база. — Той се вгледа в разрушенията наоколо. — Изглежда, това градче доста е пострадало. Можеш ли да ми кажеш колко горе-долу са пострадалите?

— Много — отговори Роудс. Ръката вече не го болеше, просто му тежеше, сякаш на мястото ѝ имаше торба с прясно излят бетон. — Но мисля, че ние сме най-зле. — Как да обясни, че през изминалите двайсет и четири часа — една микросекунда в мащаба на времето в космоса — на тексаска почва се бе разгоряла битка за съдбата на две цивилизации?

— Полковник Бъкнър? — повика го Гарсия с долепена до ухото слушалка. — На телефона е охраната на района. Докладват за нарушители, промъкнали се през охранявания коридор — вероятно репортери. Капитан Ингълс казва, че няма начин да ги спрат при цялото това отворено пространство, което...

— Кажи му да ги държи надалеч от това място — срыза го Бъкнър. В гласа му се долавяше паника.

— Можеш да се простиш със секретността — вметна Роудс спокойно. — Няма начин да запазиш тайната.

Бъкнър зяпна към него изненадано, като че ли Роудс току-що бе заявил, че американското знаме беше в зелено, розово и виолетово.

Далечният тътен на черната пирамида внезапно спря.

Коди, Рик, Роудс и всички други обърнаха погледи към нея. Основата ѝ започна да свети в синьо-оранжев цвят. Горещи вълни затрептяха на утринната светлина.

Мостът се разтресе. По земята премина вълна от вибрации и горните три четвърти на пирамидата започнаха да се издигат, оставяйки нагорещената основа отдолу. Тънки реактивни струи обвиха като в рамка ръба на пирамидата и преминаха с грохот по тунелите от страната на Бордъртаун, стопявайки червената пръст и пясък в бучки черно стъкло. Горещ вятър задуха със свистене по моста. Пирамидата бавно се издигна на около сто и двайсет метра, замря за малко, отразявайки слънцето в черната си люспеста повърхност, след това започна бавно да се върти около оста си.

— Капитан Рединг докладва, че са заредили и са готови за изстрел — предаде Гарсия казаното по телефона.

Ракетите „Сайдуайндър“ — помисли си веднага Роудс. Погледна нагоре и видя изстребителите да се престрояват в ударна формация.

— Оставете я да излети! — каза той.

Бъкнър грабна телефона.

— Тук е ръководителят на групата Алфа Страйк. Задръжете така. Стрелба при команда отгук, разбрано?

— Не! Недейте! — протестира силно Том, като си проби път напред. — Пуснете кораба да излети!

От пирамидата на всички страни се изстрелваха огромни енергийни потоци.

— Готови за команда! — повтори Бъкнър.

— Кажи на изстребителите да не стрелят, Алън. — Роудс хвана ръката на Бъкнър. — Няма значение какво са ти наредили. Моля те, оставете я да си отиде.

Бъкнър издърпа гневно ръката си.

Започна компресия на околните стени на пирамидата. Те пукаха и хвърляха светкавици на стотина метра от нея. Въздухът се нагорещи и пирамидата затрептя като пустинен мираж. Само за няколко секунди космическият кораб беше изменил формата си и сега приличаше на заострено копие.

Корабът отново започна да се издига — доста по-бързо този път — и да набира скорост. За секунди се превърна в черна резка, която се забиваше в синьото небе.

— Бягай! — завика Рик. — Бягай!

Изстребителите продължаваха да кръжат отгоре и да чакат заповед. Бъкнър отвори уста. Роудс се протегна и с усилие издърпа телефонния кабел от гнездото му.

Чу се гръм от преминаването на свръхзвуковата бариера, който стресна лешоядите и вдигна прах чак на петдесет километра в тексаската пустиня. Космическият кораб се издължи и се превърна в тъмна неясна чертица, която се движеше по дъга в небето. Той мина покрай кръжащите изстребители, сякаш бяха просто рисунки на небето, и изчезна.

Духна вятър, изду дрехите и развя косите им и мина със свистене над оцелелите покриви на градчето. От кораба и неговия пилот нямаше и следа. Далече горе реактивните изстребители продължаваха да кръжат като комари, които не са успели да си смукнат кръв.

— Господине! — Уинслоу говореше дрезгаво и провлачено. Роудс си помисли, че такива като този високопоставен държавен служител сигурно ги развъждаха някъде в специални ферми. — Мисля, че това беше последното ви действие като офицер от Военновъздушните сили на Съединените американски щати.

— Целуни ме отзад — каза в отговор Роудс. После се обърна към Бъкнър: — И ти също!

Погледна нагоре. Изстребителите се снишаваха. Всичко беше свършило, оставаше само да се почисти.

Една камионетка с червен кръст спря до северния край на моста. Вратата отзад се отвори и на земята се спусна рампа. Вътре се виждаха



кушетки, кислородни маски, медицински уреди и неколцина лекари.

— Време е да вървим. — Бъкнър махна с ръка към колата.

Роудс направи няколко крачки с помощта на Зарра, но изведнъж спря. Слънцето вече се бе показало, небето ставаше синьо, денят предвещаваше да е горещ като пещ. Той се обърна към другите, погледна в лицата на Коди, Рик, Миранда, Джеси, Том и малкото момиче. То не се събуди даже от свръхзвуковия гръм и Роудс предположи, че скоро всички щяха да спят като нея. Кошмарите щяха да се появят по-късно. Но всеки щеше да се справя с тях както може, защото човешките същества, ако не можеха друго, то поне издържаха на много. Ние спасихме два свята — помисли си Роудс. Доста добра проява като за хлебарки.

Джеси усещаше как бие сърчицето на Стиви — бавно и равномерно. Тя докосна лицето на малкото дете, прокара пръсти през кестенявите му коси. Отзад на шията те напипаха две ранички със засъхнала кръв. Стиви се размърда и направи болезнена гримаса в съня си. Джеси махна пръстите си от раните. Някой ден ще трябва да й разкаже всичко, което се случи тази нощ. Някой ден, но не скоро.

Джеси прегърна Стиви в едната си ръка, а с другата намери ръката на Том. Трябваше да намерят Рей в болницата, но беше сигурна, че той поне е жив и здрав. Беше роден да оцелява. Тая черта сигурно се предаваше по наследство. Том и Джеси прекосиха моста, а в това време Стиви сънуваше звездите.

Навсякъде в Пъкъл се виждаха камиони и джипове. Над останалата основа на кораба кръжаха хеликоптери. Няколко дни инженерните екипи безуспешно щяха да се мъчат да я нарежат или преместят.

Една фигура остана на моста, след като другите го прекосиха. Коди гледаше останките от мотоциклета си с ръце, отпуснати до тялото. Хондата, старият му приятел, беше мъртъв и сега му се стори, че мостът беше дълъг стотици километри.

Рик погледна през рамо и спря.

— Вземи сестра ми с теб — каза той на Мендоза, който помогна на Миранда да се качи в камиона. След това Рик се върна, накуцвайки, и застана до Коди.

Коди се пресегна и вдигна едно парче от сгърчения ауспух. После го пусна на земята. Парчето се търколи с тракане и се

присъедини към изобилието от непотребен боклук наоколо.

— Казват, че си добър по моторите — наруши мълчанието Рик.

Коди не отговори. Седна на земята и прибра колене до гърдите си.

— Идваш ли?

Коди продължаваше да мълчи. След малко въздъхна и каза:

— Не.

Рик приближи още няколко крачки. Коди отвърна глава. Рик понечи да каже нещо, но се спря. Не знаеше какво да измисли. Изведнъж се сети за нещо, което неочаквано му дойде наум:

— Днес е последният училищен ден. Какво ще кажеш, а? Мислиш ли, че сме свършили с школото?

— Остави ме. Върви! — И Коди посочи към Пъкъл.

— Няма смисъл да стоиш тук, Коди. Или сам ще преминеш разстоянието до колата, или някой ще дойде да те вземе.

— Нека да дойдат! — извика Коди и когато обърна глава, Рик видя, че по страните му се стичаха сълзи. — Не разбираш ли, баща ми е мъртъв! — От викането гласът му стана дрезгав. Очите му бяха пълни със сълзи и не можеше да вижда. — Баща ми е мъртъв! — повтори той по-тихо, сякаш за пръв път ясно осъзна реалността на този факт.

Случилото се в космическия кораб на Стингър се бе превърнало в неясно, замъглено петно в съзнанието му. Щеше да мине много време, докато всичко се избистри и дойде на мястото си. Но сега ясно виждаше баща си, който стискаше живота си в зъби само за да види за последен път една избеляла снимка. Една огромна празнина зейна в него! Никога, даже и в най-страшните си сънища не бе подозирал, че ще дойде време, когато баща му ще му липсва.

— Да, мъртъв — каза Рик и приближи още две крачки. — Но ни спаси задниците, това ще ти кажа. Аз... не го познавах добре, искам да кажа... ама той наистина дойде, за да ни помогне. На нас и на Дофин.

— Герой. — Коди се засмя през сълзи и си обърса носа. — Моят баща герой! Мислиш ли, че ще напишат това на надгробната плоча? — Налудничавата му усмивка се изкриви, защото изведнъж осъзна, че нямаше какво да се погребва.

— Може, защо да не сложат такъв надпис — уверено каза Рик.

— Аха. Може и да го направят.

Коди погледна към изгряващото слънце. Бяха минали почти двайсет и четири часа, откакто беше застанал на Шезлонга и беше правил равносметка на живота си. Сега се чувстваше остарял, но не и по-слаб. Баща му е мъртъв, да, и с това трябваше да се пребори, но светът днес изглеждаше различен — някак по-обширен, по-щедър на възможности и по-интересен.

— Снощи наистина свършихме голяма работа — каза Рик. — Нещо, което хората може и да не разберат. Но ние ще го знаем и това е достатъчно.

— Да — кимна Коди в съгласие. — И аз така мисля. Ами с Пъкъл, какво смяташ, ще стане с Пъкъл?

— Ще го бъде още малко. Също и Бордъртаун. Щом се разчуе какво е станало тук... е, човек никога не е сигурен за утрешния ден. — Рик пристъпи напред и подаде ръка. — Искаш ли да преминем през моста?

Коди се вгледа в ръката му. На нея ясно личаха протритите от възето места. Избърса си носа, пристъпи от крак на крак... ако някой от ренегатите го видеше в това състояние, сигурно щеше да...

Не, стига вече! Стига с тия ренегати и кротали! Свършено е с тях. Те са вече минало. Днешният ден започваше и за двамата точно от това място, точно в средата на този мост!

Коди се протегна, хвана здраво ръката на Рик и стана.

Слънцето грееше все по-силно, прогонвайки и последните сенки на нощта. Двамата мъже преминаха моста заедно.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.